

kien tran

Deep Soul

402 bài viết giác ngộ cao

2021

1. GIÁC NGỘ CAO SIÊU	16
2. CHA MẸ THÔNG MINH	17
3. TƯ DUY KINH DOANH	18
4. TÔI KHÔNG MUỐN THỂ HIỆN	19
5. SỢ HÃI LÀ MỘT TÍNH NĂNG	20
6. “HOMESCHOOL”	21
7. CON KHÔNG CẦN CHỨNG MINH	22
8. ĐÀN ÔNG PHẢI CHỌN 1 TRONG 2	24
9. KẾT HÔN LÀM QUÁI GÌ NẾU KHÔNG TIN?	25
10. MORAL COURAGE	26
11. GIA ĐÌNH NĂNG SUẤT	28
12. NGƯỠNG CHÊ TIỀN	30
13. WISDOM	31
14. NHÂN VIÊN BẰNG CẤP	32
15. HEALTHY SELF	33
16. LŨNG ĐOẠN NGÔN NGỮ	34
17. ĐI BỘ KHÔNG CHỈ ĐƠN GIẢN LÀ TẬP THỂ DỤC	35
18. TÀI CHÍNH CÁ NHÂN VỐN DỄ RẤT ĐƠN GIẢN	36
19. CƠ CHẾ THUỞNG PHẠT	37
20. HỌC NHƯ LÀM, LÀM NHƯ HỌC	40
21. QUÁ ĐÀ	41
22. “BỌN TRẺ”	42
23. HỒ ĐEN HÚT CẶN BÃ	43
24. BÁN CAFÉ HAY BẮT ĐỘNG SẢN?	44
25. HỢP ĐỒNG KÝ SINH	45
26. GỖ THỊT	46
27. TUỔI THƠ SÚT MÈ	47
28. NGHỀ HAY KỸ NĂNG?	48

29. MỤC ĐÍCH CUỐI CÙNG CỦA CÔNG NGHỆ?	49
30. MỖI NĂM TRÔI QUA	50
31. NOBODY CHÌM	51
32. TUỔI THƠ VÀ CHÍNH TRỊ	52
33. NÉT ĐẸP VĂN HÓA	53
34. CONTROL FREAK	54
35. CỬA SỔ	55
36. CUỘC HỘI THOẠI DƯỚI ÂM TI	56
37. MỐI QUAN HỆ NHẮN TIN	57
38. "TÔI CHỈ ĐANG LÀM THEO NHIỆM VỤ"	58
39. "CẦN LA MẮNG ĐỂ TỐT HƠN"	59
40. KHÔNG ĐẾN TRƯỜNG SAO CÓ GIÁO DỤC?	60
41. MỖI NGÀY THỨC DẬY	61
42. BỆNH VIỆN VẬN HÀNH NHƯ MÔ HÌNH BẢO HIỂM.	62
43. "ĐI HỌC LÀ MỘT ĐẶC QUYỀN"	64
44. THỰC HÀNH LÒNG BIẾT ƠN (GRATITUDE)	65
45. "PHÚC LỘC TÀI"	66
46. BẠN BÈ MÌNH NGHĨ GÌ?	67
47. XÃ HỘI CÀNG BỆNH, Y DƯỢC CÀNG GIÀU	68
48. CON CÁI NỢ ƠN	69
49. KHI CUỘC SỐNG CỦA BẠN THIẾU ĐI 2 THỨ	70
50. "VỀ HƯU"	71
51. TIỀN RỈ MÁU	72
52. THẤU CẢM, TỰ VẤN, BIẾT ƠN	73
53. SỨ MỆNH	74
54. DỊCH BỆNH NGẬM THÌA VÀNG	75
55. SAI LẦM LỚN NHẤT CỦA NGƯỜI TRẺ	76
56. THỨC NHƯNG KHÔNG TỈNH	77

57. NGƯỜI BÌNH THƯỜNG CHỊU 3 LOẠI THUẾ RẤT NẶNG	78
58. BITCOIN GIẢM LÀ MỘT ĐIỀU TỐT	80
59. KHOÁI CẢM NÔ LỆ	81
60. WHEN WILL YOU BE REALLY BORN?	82
61. SINGLE	84
62. BI QUAN, LẠC QUAN	85
63. ÍT ĐI	86
64. SẠC PIN	87
65. HÀ NỘI TRONG DÀI HẠN	88
66. “CHÍNH PHỦ” NHƯ MỘT START-UP	90
67. 35 MỚi CHỈ ĐANG BẮT ĐẦU	91
68. BÓC LỘT SỨC LAO ĐỘNG	92
69. SIMULATION	93
70. VỐN LIẾNG THỰC SỰ	94
71. ẢO GIÁC NGƯỜI HÙNG - THE HERO DELUSION	96
72. “TÔI SẼ KIẾM ĐƯỢC 1 TRIỆU ĐÔ?”	98
73. GIÁO DỤC KHAI PHÓNG PHI TẬP TRUNG	99
74. MUA ĐỒ, PASS ĐỒ	100
75. CẢM THỜI GIAN	101
76. LỜI KHUYÊN RELATIONSHIP	102
77. TRẺ EM = TÀI SẢN?	103
78. “HOMESCHOOL” KHÔNG CÓ NGHĨA...	104
79. PERSONALITY VS. NATIONALITY	105
80. “TẠO RA CÔNG VIỆC”	106
81. PHÁN XÉT CHÍNH MÌNH	107
82. NOBODY CARES ABOUT YOU	108
83. CÁI GỌI LÀ “ƯỚC MƠ”	109
84. THA HÓA NGƯỜI	110

85. 4B	111
86. KHÔNG PHẢI CỦA BẠN	112
87. STOCKHOLM SYNDROME	113
88. TIỀN NHÂN DÂN HAY TIỀN QUAN CHỨC	114
89. NHẢN MẶT KHI NGHĨ LẠI	115
90. MÂU THUẤN SỮA BÒ	116
91. MAFIA ĐƯỢC PHẨM VIỆT NAM	118
92. HAI LOẠI TÌNH YÊU: CẠNH TRANH VÀ HỢP TÁC	120
93. HẬU QUẢ LÀ ĐIỀU TÍCH CỰC	122
94. GIÀ ĐỜI KHÁC VỚI TRƯỞNG THÀNH	123
95. BIẾN CỐ NHƯ VACCINE	124
96. “MÀY ĐÃ THAY ĐỔI QUÁ NHIỀU RỒI”	125
97. MỘT ĐIỀU RẤT NGƯỢC ĐỜI Ở CÁC TRƯỜNG "KINH DOANH".	126
98. NGƯỜI “CỦA” CÔNG CHÚNG	128
99. NĂNG SUẤT	129
100. ĐÔI BẠN CÙNG NÁT	131
101. THE REAL MAFIA	133
102. NGHE LỜI	135
103. TRONG CÁC CUỘC THI	136
104. THẤT BẠI 90% LÀ CHUYỆN BÌNH THƯỜNG	137
105. KHI TẤT CẢ CHỮ ĐỀU ĐƯỢC HIGHLIGHT	138
106. NGU	139
107. CUỘC ĐỜI CỦA CỪU	140
108. TÂM THƯ CỦA MỘT ÔNG SƯ GỬI CÁC EM TRƯỢT ĐẠI HỌC	141
109. NIETZSCHE TỪNG VIẾT	146
110. QUYỀN NĂNG VÔ HẠN	147
111. KINH DOANH HAY CHÍNH TRỊ	148
112. HÌNH THÁI CHÍNH PHỦ	149

113. CHA MẸ HỒI HỢT	150
114. NHÓM 0.1%	151
115. NHIỆM VỤ CỦA NGƯỜI NÓI/VIẾT	152
116. “CHUYÊN GIA KINH TẾ”	153
117. GIÁO DỤC	154
118. NGÔN NGỮ CẢI TRỊ VÀ GIẢI PHÓNG	155
119. HAI LOẠI NÔ LỆ	156
120. ĐAU VÀ KHỔ	158
121. CUỘC ĐỜI CHO BẠN CHÍNH XÁC NHỮNG GÌ BẠN MUỐN	159
122. CHIẾN THẮNG BẠO QUYỀN	160
123. THUỐC ĐỘC	162
124. XÃ HỘI RẤT KHÓ HEALTHY BỞI	163
125. “ĐẤU TRANH”	164
126. KHUYÊN	165
127. "HỌC ONLINE"	166
128. SỐNG VÀ XÁC KHÔ	167
129. BẠN THỰC SỰ CHỈ ĐANG THUÊ	168
130. “CHÍNH THỐNG”	169
131. ĐỂ CẢI TRỊ NGƯỜI KHÁC...	171
132. 8 NGUYÊN TẮC BẤT BIẾN TRONG HẸN HÒ	173
133. NGHÈO NÀN TRONG KỸ NĂNG HẸN HÒ	177
134. TÌNH YÊU NĂNG SUẤT VÀ ĐỘC HẠI	180
135. GIÁO DỤC VÀ ĐẾN TRƯỜNG	183
136. TRƯỞNG THÀNH LÀ...	184
137. LỐI SỐNG TỐI ƯU KHÔNG CỰC KHỔ CŨNG KHÔNG CỰC DỄ	185
138. NĂNG LỰC YÊU VÀ ĐƯỢC YÊU	186
139. NOTHING	187
140. GIÀU	188

141. KHI MỘT CHÍNH TRỊ GIA NÓI SẼ CHO BẠN MỘT CÁI GÌ	189
142. NGUYÊN TẮC CƠ BẢN NHẤT CỦA TÀI CHÍNH CÁ NHÂN	190
143. 11 NGUYÊN LÝ CỦA LẠC QUAN (OPTIMISM)	191
144. CÂU CHUYỆN ĐỨC PHẬT - (KHÔNG U MÊ)	192
145. ĐỨC PHẬT ĐÃ DẠY	198
146. TÔN GIÁO LÀNH MẠNH NHẤT	200
147. ĐỘ NGON CỦA ĐỒ UỐNG	201
148. CẦN THẬN VỚI "NICE GUY"	202
149. TIỀN CHỈ LÀ XĂNG	203
150. YÊU	204
151. HAI THÁI CỰC CỰC ĐOAN KHI NÓI VỀ GIÁO DỤC	205
152. TẠI SAO SÁCH U MÊ BÁN CHẠY?	207
153. ĐÀN ÔNG MẠNH MẼ THƯỜNG RẤT THIỆN LÀNH	208
154. KỸ NĂNG QUAN TRỌNG NHẤT TRONG HÔN NHÂN	209
155. BƯỚC 2	210
156. SỐNG ẲN HỌC NGỦ	211
157. TRIẾT HỌC, TÔN GIÁO, TÀ GIÁO NHÂN DANH	212
158. ĐỌC VỊ TÂM LÝ	213
159. LỢI NHUẬN - PROFIT	214
160. NĂNG LỰC BIẾT ƠN NGHE CÓ VẼ TẦM THƯỜNG	215
161. NGHỀ “CAO QUÝ”	216
162. HIỂU KHỔ ĐỂ HIỂU SỰ ƠNG	217
163. TIẾT KIỆM	218
164. 3 QUYẾT ĐỊNH LỚN NHẤT	219
165. TEMPERANCE VS. MINIMALISM	220
166. HAI KIỂU "BÀ CHỊ" MÀ MÌNH BIẾT	221
167. ĂN MÀY CẢM XÚC	223
168. NHÂN ĐẠO	225

169. GIÀU VÀ NGHÈO	226
170. “CÔNG ĐỨC”	228
171. TỰ DO KHÔNG PHẢI	229
172. SỐNG NHƯ THỂ BẠN BỊ ĐANG BỆNH HIỂM NGHÈO	230
173. LẠC QUAN LÀ MỘT KỸ NĂNG CẦN PHẢI HỌC VÀ LUYỆN	231
174. SHOCK NHẹ	232
175. KHI CON NGƯỜI BẤT LỰC VỚI CHÍNH BẢN THÂN HỌ	233
176. BẠN CÓ MỘT ĐỨA "BẠN"	235
177. BẤT LỰC GÂY THA HÓA	237
178. 3 LOẠI NÔ LỆ	241
179. THE SELF	243
180. RATIONAL OPTIMISM	244
181. BẠN KHÔNG NHẤT THIẾT PHẢI SỐNG CỐ ĐỊNH 1 NƠI	245
182. GIA SẢN	246
183. KIẾN THỨC LÀ SỨC MẠNH	248
184. CÁ THỂ TỰ DO	250
185. "TÂM LINH" RẤT CÓ LÃI	251
186. CHỈ CÓ BẠN MỚI TÌM ĐƯỢC TỰ DO CHO BẠN	252
187. PHÂN TÍCH SỨC MẠNH CÁ NHÂN - PERSONAL POWER	253
188. THOÁT TƯ DUY NÔ LỆ - VICTIM/SLAVE MENTALITY	255
189. VỀ BẠN BÈ	256
190. CƠ THỂ VÀ TÂM TRÍ CỦA BẠN LÀ THÁNH ĐIỆN	258
191. BẠO LỰC CHỦ YẾU Ở ĐÂU?	259
192. LÀM SAO ĐỂ TƯ DUY TỐT?	260
193. SỐNG NGHĨA LÀ YÊU	263
194. “BIÊN GIỚI”	264
195. GIÀ MÀ THAM TIỀN	265
196. DỌN NÃO BẰNG DỌN NHÀ	266

197. KHÔNG CẦN TÔN TRỌNG VÀ YÊU QUÝ	267
198. THẮNG CHỘT LÀM VUA XỨ MÙ	268
199. LEARNING IS MEDICINE	270
200. KIỂM SOÁT THỨ KHÔNG THỂ KIỂM SOÁT	271
201. DƯ CHẤN CỦA THỜI KỲ CÔNG NGHIỆP (INDUSTRIAL AGE)	272
202. DO BẠN CHỌN	274
203. KỶ NGUYÊN CLIP NGẮN, TIN GIẬT GÂN	275
204. DẠY TRẺ EM GIỐNG NHƯ TRỒNG CÂY	276
205. GÁNH NẶNG QUỐC TỊCH MỸ	277
206. DINH DƯỠNG TRÊN CALORIE	278
207. NƯỚC SIÊU NHỎ	279
208. BẠN LÀ TỜ 20 ĐÔ	281
209. GỬI CÁC NHÀ HOẠT ĐỘNG GIÁO DỤC	282
210. "ĐẠI HỌC" KHÔNG CÒN KÉO DÀI 4 NĂM	283
211. MỤC ĐÍCH CỦA VẬT CHẤT	284
212. "IDOL"	285
213. TÒ MÒ	286
214. "ĐÀN ÔNG TỐT THỜI NAY HIẾM"	287
215. NAM VÀ NỮ LÀ ĐỐI TÁC XÂY DỰNG START-UP GIA ĐÌNH	289
216. NHÀ TÙ THỜI GIAN	291
217. TÌNH YÊU VĂN MINH	292
218. QUẢ CHUỐI	293
219. CUỘC ĐỜI BẠN ÍT KHI CÂN BẰNG	294
220. TÂM LÝ HỌC: BẢN THỂ CÁ NHÂN (SELF) VÀ TRANG PHỤC	296
221. CUỘC SỐNG VỐN KHÔNG HỀ KHÓ VÀ PHỨC TẠP	298
222. PODCAST LÀ MỘT BƯỚC TIẾN VĨ ĐẠI CỦA NHÂN LOẠI	301
223. CHÍNH TRỊ GIA, MỤC SƯ, HAY SƯ SÃI	302
224. GIÁO DỤC LÀ THỨ MÀ BẠN PHẢI TỰ MANG ĐẾN CHO BẠN	303

225. “THIÊN ĐƯỜNG”	304
226. THUỐC PHIỆN NỒNG ĐỘ CAO	305
227. HEDONIC TREADMILL: VÒNG XOAY KHOÁI CẢM	306
228. MẶT BẠN CÓ THỂ KHÔNG ĐẸP	309
229. GIA ĐÌNH VĂN MINH	310
230. SÁCH THƯỜNG ĐƯỢC ĐÁNH GIÁ CAO QUÁ MỨC	313
231. TRẺ EM VÀ THẾ GIỚI THỰC	314
232. MỐI QUAN HỆ VÂY QUANH BẠN LIÊN TỤC BIẾN THIÊN	320
233. LỰA CHỌN	321
234. THAM VỌNG HAY THAM LAM	322
235. MUỐN LÀM XÃ HỘI TỐT LÊN	323
236. “DUY VẬT DUY TÂM”	325
237. RẤT NHIỀU CÁCH ĐỂ PHÁT TRIỂN BẢN THÂN	327
238. LỄ PHÉP TÔN KÍNH	328
239. LOẠI BỎ TIÊU CỰC PHẢI THỪA NHẬN TIÊU CỰC	329
240. KIẾP NỢ ƠN	330
241. CÓ 3 KIỂU MỐI QUAN HỆ	331
242. MUTUAL HAPPINESS	332
243. CƯỖNG ÉP HOMESCHOOL	333
244. TRONG DATING	334
245. GAP YEAR	335
246. MẸ ƠI TẠI SAO CÁC SƯ THẦY VẪN PHẢI ĐEO KHẨU TRANG?	336
247. ĐỒNG PHỤC CỦA CỪU	337
248. RỬA BÁT LÀ 1 CÔNG VIỆC RẤT VÔ NGHĨA	339
249. LIFE IS SHORT	340
250. KHÓ CHỊU VÌ “CÁI TÔI” NGƯỜI KHÁC	341
251. NHÂN VIÊN NGÂN HÀNG LÀ KHỔ NHẤT TRONG THỜI BUỔI NÀY	342
252. ẢO GIÁC XƯNG HÔ	343

253. MẶT TỐI CỦA “LỄ PHÉP”	344
254. SỰ THẬT VỀ SPEED READING	348
255. “TÁC PHẨM” VĂN HỌC	349
256. ÀI CHÍNH CÁ NHÂN PHIÊN BẢN UPDATE	350
257. TỰ NGUYỆN VÀ YÊU	353
258. KẼ THÙ THỰC SỰ CỦA BẠN	354
259. LÀM VIỆC CHÂN TAY	355
260. “LỄ PHÉP” VÀ SỰ CÔNG BẰNG	356
261. TẦNG LỚP QUÝ TỘC MỚI	357
262. YÊU CÓ ĐIỀU KIỆN	358
263. “TIẾN SĨ” CÓ PHẢI LÀ TÀI NĂNG?	359
264. TỬ TẾ SẼ GẶP TỬ TẾ	360
265. PAIN—ĐAU ĐỚN.	361
266. NHIỀU GIA ĐÌNH CÓ CON NHỎ RẤT BUỒN CƯỜI NHÉ	362
267. ÂM NHẠC U MÊ	364
268. GIÀU — XƯA VÀ NAY	365
269. “GIẢI THÍCH BẰNG TÂM LINH”	366
270. CÓ HAI NHÓM PHỤ HUYNH: XE NGỰA VÀ Ô TÔ	367
271. NHỊN CHA MẸ	369
272. GIA ĐÌNH CÓ TRẺ EM NÊN NUÔI THÊM THÚ CƯNG.	370
273. KIÊN NHẪN	371
274. RA NGOÀI XÃ HỘI	372
275. BẠN ĐANG SỐNG Ở TƯƠNG LAI	373
276. CHA MẸ CẦN 1 TRONG 2 YẾU TỐ	374
277. CON CÁI Ở NHÀ VÀ RA NGOÀI	375
278. BÀI HỌC GIÁC NGỘ CƠ BẢN VỀ HẠNH PHÚC	376
279. TƯƠNG LAI CỦA BẰNG ĐẠI HỌC	378
280. NẾU PHỤ NỮ ĐƯỢC TRẢ LƯƠNG CHO VIỆC NHÀ	380

281. TU LUYỆN	381
282. THOẢ MÃN VÀ THOẢI MÁI	382
283. CON NGƯỜI CÓ 2 NỖI SỢ PHỔ QUÁT	383
284. LUẬT NHÂN QUẢ – TƯ DUY PHẢN BIỆN	384
285. BỨC TRANH LỚN	388
286. KHÔNG ĐẾN TRƯỜNG = GIAO TIẾP KÉM?	389
287. MÂU THUẤN MẪU HỆ	392
288. VẮT CHANH	393
289. DẠY CON KIỂU HÈN HẠ	394
290. NHÀ TÙ LÝ DO	395
291. GIỌNG NÓI BÊN TRONG VÀ BÊN NGOÀI	396
292. CÂU CHUYỆN CÁI NẮP THÙNG RÁC	397
293. XÃ HỘI AUTO	398
294. 6 KỸ NĂNG THIẾT YẾU DÀNH CHO CHA MẸ	399
295. XEM BÓI ĐẦU NĂM	400
296. NGƯỜI LỚN CÓ TRƯỞNG THÀNH?	402
297. TÂM LÝ TRẺ EM 101	403
298. XÃ HỘI ẢO GIÁC DANH HIỆU	405
299. CHỮ “HIẾU”	408
300. CON NGƯỜI THƯỜNG SẼ CÓ 3 CON ĐƯỜNG ĐỂ FOLLOW	410
301. BẠN ĐÃ 80 TUỔI	412
302. NGHIỆN XƯA VÀ NAY	413
303. HƯỞNG THỤ	414
304. TRƯỜNG HỌC CHỈ LÀ MỘT VỞ DIỄN	415
305. KIỂM SOÁT NGƯỜI KHÁC—CONTROL OTHER PEOPLE	417
306. SỨC MẠNH CỦA TÔN GIÁO	418
307. XÃ HỘI ĐƯỢC CHIA THÀNH 4 GIAI CẤP	419
308. TELL ME MORE	421

309. “ BÌNH ĐẲNG ” TÙY CÁI	422
310. GỐC LẦN LÃI	423
311. NẾU AI ĐÓ GỌI BITCOIN LÀ “ TIỀN ẢO ”	424
312. MẠNG LƯỚI TIỀN GIẤY	425
313. SỢ NGƯỜI NGOÀI BẮT NẠT	426
314. Ô NHIỄM TIẾNG ỒN	427
315. GIÁC NGỘ	429
316. NGHỀ GIÁO VIÊN CÓ CAO QUÝ NHẤT?	430
317. VAI TRÒ CỦA NGƯỜI MẸ	431
318. LỆ THUỘC VÀO CHỒNG?	432
319. WHAT DO YOU WANT TO DO WHEN YOU GROW UP?	433
320. BITCOIN GIỐNG NHƯ COVID.	434
321. NÔ LỆ TẾT	435
322. TỰ HÀO VỀ CON?	436
323. BIẾT ĐÂU SAU NÀY?	437
324. TIỀN HAY HỒN?	440
325. 90% HIỆN TẠI	441
326. “ HOMESCHOOL ” VỀ BẢN CHẤT LÀ MỘT TỪ LỖI	442
327. TIẾNG VIỆT THẬT BUỒN CƯỜI	443
328. ĐỪNG NHẦM “ BẠN CÙNG LỚP ” VỚI BẠN THẬT SỰ	444
329. VẠN SỰ TUỖ DUYÊN	445
330. BẤT HIỂU	448
331. LOSER BY DEFAULT	449
332. “ ĐI HỌC ” CÓ 2 TÁC DỤNG	450
333. ĐỔ XÔ ĐI MUA LẠI	451
334. KINH TẾ TỰ TRỊ	452
335. PHIM DRAMA VIỆT	453
336. ĐỘT QUỲ NÃO VÀ CÁCH PHÒNG TRÁNH	454

337. THỨC ĂN TÌNH THẦN NỬA MÙA	456
338. TẠI SAO TRẺ EM “LƯỜI” HỌC?	457
339. TRANH LUẬN	458
340. NGÀY TẾT GIỐNG NHƯ MÔ HÌNH XÃ HỘI CHỦ NGHĨA	460
341. CÓ HAI CUỘC HÀNH TRÌNH: PHYSICAL VÀ MENTAL	461
342. THÔNG TIN GIỐNG NHƯ THỨC ĂN	462
343. CÓ 2 THẾ GIỚI: MACRO VÀ MICRO	463
344. MỤC ĐÍCH CUỐI CÙNG CỦA BẠN KHÔNG PHẢI ĐỂ KIẾM TIỀN	465
345. I FEEL SORRY FOR YOU	466
346. CỎ CHỈ XANH KHI BẠN KHÔNG DẪM LÊN NÓ	467
347. “AN TOÀN”	468
348. BẠN CẦN GAP YEAR HƠN BẠN NGHĨ	469
349. TẤT CẢ MỐI QUAN HỆ ĐỀU KHÔNG BỀN VỮNG	470
350. CHA MẸ HAY VỨT CON CÁI VÀO LỚP KỸ NĂNG SỐNG	471
351. DON’T GIVE THEM YOUR FUTURE	472
352. BÌNH THƯỜNG HÓA LY DỊ	473
353. "TÔI NHẠT, HÃY GIÚP TÔI"	474
354. SỐNG TÍCH CỰC	476
355. NHÓM SÁCH NÊN TRÁNH	477
356. NÂNG CẤP BẢN THÂN	478
357. KHÍ CHẤT CỦA PHỤ NỮ	479
358. DÀNH CHO NHỮNG BẠN TỰ TI VỀ BẢN THÂN	480
359. TỔNG HỢP CÁC LỖI KHIẾN BẠN Ế TRUYỀN KIẾP	481
360. DRUG DEALER	484
361. THÓI QUEN MUA SÁCH	485
362. THUỐC LÁ VÀ MẠNG XÃ HỘI	486
363. “CON CỨ TẬP TRUNG HỌC ĐI MỌI THỨ KHÁC ĐỂ BỐ MẸ LO”	487
364. DU HỌC KHÔNG CÒN HOT NHƯ XƯA	488

365. “LƯỜI HỌC” LÀ CÁI CỐ CỦA NHÀ GIÁO DỤC	489
366. SALES BẤT ĐỘNG SẢN	490
367. HÚT THUỐC =	491
368. THẠC SĨ TIẾN SĨ DẦN DẦN TRỞ NÊN LỖI THỜI	492
369. SỰ THẬT VỀ KIẾP SAU	493
370. 10 RULES FOR MEN	495
371. DIFFICULT MODE	496
372. NGUỒN GỐC CHÍNH CỦA BẤT HẠNH	497
373. “ĐIỂM DANH”	498
374. ĐỪNG TRAO SỨC MẠNH	499
375. PHỤ HUYNH VIỆT NAM TỰ LÀM KHỔ MÌNH VÀ CON CÁI	500
376. SỐ ĐÔNG, SỐ ÍT	501
377. VẬT CHẤT VÀ HẠNH PHÚC	502
378. NĂNG SUẤT (PRODUCTIVITY) LÀ MỤC TIÊU CUỐI CÙNG.	503
379. CHO VUI	504
380. LÀM NHƯ CHƠI	505
381. MẶT NẠ	506
382. CHỮA LÀNH SẴN TUỔI THƠ	507
383. KHÔNG THẦY ĐỐ MÀY LÀM NÊN	508
384. ĐẠI HỌC, GIÁ TRỊ VÀ CHI PHÍ	509
385. “KIẾM TIỀN” HAY “LÀM GIÀU”	510
386. 7 THỨ Ô NHIỄM GÂY TEO NÃO BẠN CẦN TRÁNH	511
387. ĐỨC PHẬT VÀ PHẬT TỬ?	512
388. KHOA HỌC VÀ NGHỆ THUẬT	513
389. CHI PHÍ VÀ LỢI ÍCH	514
390. BẢN THÂN VÀ NGƯỜI KHÁC	515
391. NGƯỜI LẠ	516
392. DÌM	517

393. ĐẦU TƯ VÀO CÁI GÌ CÓ LÃI NHẤT?	518
394. NGẮN HƠN CẢ LIFE?	519
395. INTERNET CHO BẠN 2 THỨ VÔ HẠN	520
396. ZOOM OUT	521
397. CỰC NGẮN	522
398. LƯỜI KHÔNG PHẢI LÀ MỘT CĂN BỆNH (DISEASE)	523
399. 100 NĂM NỮA	524
400. TẠI SAO MÌNH MUỐN BẠN HẠNH PHÚC?	525
401. TIẾT KIỆM NGOÀI TIỀN?	526
402. PRAISE/CRITICISM	527

GIÁC NGỘ CAO SIÊU

Khi bản thể đã đạt đến cảnh giới giác ngộ cao siêu.

Con người sẽ KHÔNG còn chút vướng bận đến các loại danh hiệu, chức tước, xưng hô, trong cái xã hội lỗi mà những kẻ phạm tục chạy theo.

Họ thậm chí muốn tranh xa nó. Tái khẳng định nhiều lần TÔI KHÔNG CẦN mấy thứ đó. Please đừng lôi tôi vào.

Thích Ca đã nói hãy theo đuổi ánh sáng của chính mình, đừng follow ai. Tin ta mà không hiểu ta là phỉ báng ta. Đừng follow mù quáng.

Thích Nhất Hạnh đã nói, hãy để tro của tôi nuôi dưỡng cây cỏ, đừng cúng bái cho vào cung điện này nọ lọ chai. Please!!! Tôi không cần mấy cái đó.

Những tín đồ thấy vậy đứng vỗ tay ngưỡng mộ, khâm phục. Tỏ lòng khâm phục bằng cách cúng bái, tôn sùng càng nhiều hơn nữa, càng nhiều nghi lễ, càng hoành tráng.

Sau đó bắt lỗi hạnh họ lẫn nhau chỉ vì người kia xưng hô thiếu chữ "Thiền sư" ở đầu. Và chữ "thầy" quên không viết hoa là một trọng tội cần phải được uốn nắn.

Không nhận ra chính việc ra sức đòi hỏi chức tước phong danh là một loại phỉ báng chính người mà họ gọi là "thầy"

CHA MẸ THÔNG MINH

Khi cha mẹ tăng sự giáo dục cho bản thân.

Đứa con sẽ TỰ ĐỘNG thông minh lên mà không cần chủ động học.

Thông minh lên chỉ qua việc nói chuyện, tương tác, quan sát, sống cùng người thông minh.

Giáo dục đỉnh cao không nằm ở lớp học, mà ở HỘI THOẠI.

Cụ thể là HỘI THOẠI với người THÔNG MINH.

Cụ thể hơn nữa là HỘI THOẠI với người THÔNG MINH, ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác.

Sự ngu dốt là điều KHÔNG thể.

Vấn đề ở chỗ, phần lớn cha mẹ thường không được thông minh cho lắm. Chính họ dị ứng với việc học.

Và phần lớn trẻ em phải tương tác với những người không quá thông minh quá lâu (Cha mẹ, công chức nhà nước, tôn giáo, chính trị, giáo viên biên chế). Nhóm này lại thường rất độc đoán.

Giải pháp ở chỗ, cha mẹ phải thông minh.

Bước đầu tiên của sự thông minh là thừa nhận mình chưa thông minh.

TƯ DUY KINH DOANH

Một trong những kiến thức cần hướng cho trẻ em.

Là Tư duy Kinh doanh.

Tư duy kinh doanh giúp hình thành nhận thức về Xây dựng giá trị bền vững, trao đổi giá trị tối ưu, mối quan hệ lành mạnh, độc lập, chủ động, thuyết phục thương lượng, thấu cảm, thực tế khách quan, triết học, tâm lý học, phát triển bản thân, sự cẩn trọng, phiêu lưu có tính toán, sự mạnh mẽ trong bản thể, tò mò thí nghiệm, năng suất.

Khi kỹ năng này bị chối bỏ, điều gì sẽ xảy ra?

Theo nghiệp nô lệ, hoặc theo nghiệp chính trị, nghèo nàn tù túng trong tư duy, thích cai trị, hoặc thích bị cai trị, bản thể yếu đuối, tư duy lương tháng, nịnh quyền lực.

Tư duy kinh doanh là trụ cột quan trọng xây dựng nền văn minh và sự độc lập, lành mạnh của bản thể.

Phần lớn tư duy này bị hiểu sai theo hướng phải luồn lách, luồn cúi, thủ đoạn chính trị. Nhưng đây chỉ là sự vấy bẩn hai chữ "kinh doanh" do yếu tố công quyền vốn dĩ luôn tồn tại ký sinh.

"Kinh doanh" thật sự không dính líu đến sự ký sinh chính trị. Đó là ngục kinh doanh. Ngục kinh doanh là lý do tại sao người ta nhìn hai chữ này ở góc độ tiêu cực.

Kinh doanh thật sự tập trung vào Xây dựng và Tối ưu giá trị bền vững.

TÔI KHÔNG MUỐN THỂ HIỆN

Một lập luận quen thuộc thú vị trong lớp Viết của mình.

"Tôi không thích viết vì tính tôi không thích thể hiện với những người khác"

Nhưng bạn không thể hiện suy nghĩ và viết ra cũng có nghĩa bạn đang thể hiện một điều là "bạn không thích thể hiện."

Về bản chất, bạn vẫn đang thể hiện. Thậm chí bạn còn đang rất thích thể hiện.

Bạn đang muốn chứng minh rõ ràng cho người khác thấy: "Tính bạn không thích thể hiện".

Suy ra, bạn đang thể hiện.

SỢ HÃI LÀ MỘT TÍNH NĂNG

Cảm giác lo lắng, sợ hãi, không chắc chắn, bối rối.

Trong việc giáo dục con cái không phải là một lỗi (Bug)

Mà nó là một tính năng (Feature)

Nếu bạn coi nó là một tính năng, bạn chấp nhận, tận hưởng, tìm tòi, tò mò, thí nghiệm. Tạo ra một môi trường giáo dục đầy sự thú vị, mới mẻ, hài hước, bất ngờ, ý nghĩa, nhân văn. Tận hưởng một lượng tiềm năng không giới hạn, và không thể tưởng tượng được trong hiện tại.

Nếu bạn coi nó là một lỗi, bạn trở nên tham lam, sợ hãi dẫn đến độc tài, cai trị, thao túng, căng thẳng. Tạo ra một môi trường "giáo dục" quân phiệt, ác mộng, tha hóa, bữa cơm chan nước mắt. Bạn chạy vạy, bầu víu bất kỳ ai trong sự tuyệt vọng mà không cần biết đến chất lượng. Bạn mất đi tiềm năng không giới hạn để theo đuổi sự tụt hậu, khô cằn. Đồng thời vĩnh viễn phá vỡ mối quan hệ. Vứt tiền qua cửa sổ một cách lãng phí.

Việc bạn không biết gì, không phải là lỗi.

Mà là một tính năng.

It's not a Bug, it's a Feature.

“HOMESCHOOL”

Mẹ quyết định sẽ "homeschool" cho con.

Với điều kiện con vẫn phải hoàn thành bài vở trên lớp cô giao.

Con lạy mẹ.

—

Con đã phải hứng chịu gần chục bà độc tài trên lớp ngày qua ngày. Trước đây con về nhà được chơi với mẹ, nhẹ nhõm. Được nghỉ là sướng. Về nhà linh hồn con mới được siêu thoát tạm thời.

Chốn tâm tịnh ngăn ngủi trước cơn ác mộng sáng hôm sau.

Và giờ con có thêm một bà độc tài khác ở nhà luôn căng thẳng.

Mất mẹ và cũng mất nốt sự giải thoát cuối cùng.

Linh hồn mãi mãi không được siêu thoát.

CON KHÔNG CẦN CHỨNG MINH

Câu nói quan trọng mỗi người cha mẹ CẦN nói với con.

Bố/mẹ không cần con phải chứng minh bất kỳ điều gì.

Bố/mẹ chỉ cần con cảm thấy hạnh phúc với chính con.

We don't need you to prove anything to anyone. We just want you to be happy for who you are.

Sau đó kết hợp với hành động cụ thể.

Thừa nhận điểm số là thứ lạc hậu của thời kỳ u mê. Thừa nhận bằng cấp là thứ lạc hậu. Thừa nhận thành tích, bằng khen, tuyên dương là thứ lạc hậu.

Bác bỏ mọi sự phán xét bên ngoài của giáo viên, hàng xóm, bạn bè và coi như nó không đủ sức nặng. Dù tốt hay xấu.

Không bao giờ KHEN/CHÊ thông qua thành tích, hay tuyên dương từ bên ngoài.

Vì như vậy sẽ tạo ra sự liên kết hạnh phúc bên trong tới sự chấp thuận bên ngoài. Như vậy con sẽ chỉ thấy hạnh phúc khi được thừa nhận bên ngoài thay vì bên trong. Vốn rất độc hại tới Self-esteem.

Không bao giờ thừa nhận những "tấm gương" trên TV hay trên báo như một dạng chuẩn mực. Như vậy không những không khiến phấn đấu mà tạo ra sự so sánh, tủi thân, yếu đuối, chạy theo kỳ vọng, giảm self-esteem.

Dần dần con bạn sẽ nhận ra một điều.

Bố mẹ mình thực sự chỉ cần mình hạnh phúc.

Mình không cần phải chứng minh bất cứ thứ gì.

Đây đúng nghĩa là tình yêu vô điều kiện.

Mình cảm thấy nhẹ nhõm. Mình được làm chính mình. Mình happy.

Và con bạn ĐÃ đạt được một mục tiêu mà 99% nhân loại dù nhiều tuổi đầu to vẫn chưa đạt được.

Vì tất cả bọn họ vẫn còn đang loay hoay mãi đi chứng minh cho hàng loạt các hội đồng. Cứ như vậy cho đến lúc chết.

ĐÀN ÔNG PHẢI CHỌN 1 TRONG 2

Nếu đã đẩy gánh nặng kiếm tiền cho bạn đời, không thể đồng thời kỳ vọng họ phải xinh đẹp, sức sống, hạnh phúc, vui tươi.

Nếu muốn họ xinh đẹp, hạnh phúc, sức sống, vui tươi, bắt buộc bản thân phải chịu trách nhiệm kinh tế và hi sinh, lẫn lộn.

Dù cho hiện tại chưa có khả năng cũng phải nghĩ cách.

Nếu chịu thua không thể làm được, và cần sự chia sẻ gánh nặng kiếm cơm. Khiến phụ nữ phải hi sinh sức trẻ, sự toả sáng, năng lượng tự nhiên để cố gắng làm nô lệ cho sứ mệnh của các sếp với mức lương rẻ bèo, hít mọi loại khói bụi và cạn kiệt thời gian.

Phải chấp nhận vợ mình không được 100% là họ. Dễ cáu giận, mất tập trung, gồng, giả tạo (để sinh tồn), nhanh xuống sắc, nhanh già, thiếu hài hước.

Đàn ông muốn phải vợ đáp ứng cả hai? Còn bản thân mình không cần hi sinh gì?

Đây là đàn ông tự mâu thuẫn và sẽ dẫn đến gia đình đau khổ.

KẾT HÔN LÀM QUÁI GÌ NẾU KHÔNG TIN?

Đã là vợ chồng, phải có sự tin tưởng lẫn nhau đủ cao.

Tin tưởng về khả năng, sự chung thủy, tình yêu.

Đó là lý do tại sao họ đi đến hôn nhân. Sự cam kết tin tưởng.

Nếu sau khi trở thành vợ chồng, người kia quá lo sợ và chuẩn bị cho phương án dự phòng trường hợp người kia hết yêu mình.

Làm 5 7 job lương thấp. Hi sinh thời gian với đối phương và con cái, bữa ăn xuề xòa. Bạc cả mặt lẫn hồn. Dốc hết lòng phụng sự sếp và được nghe chửi. Chỉ để "dự phòng" trường hợp một ngày nào đó "nhỡ" người kia bỏ mình.

Đã không có sự tin tưởng đủ lớn tới người kia.

Thế thì kết hôn làm quái gì nhỉ?

Và người kia sẽ cảm thấy gì khi biết được bạn đời mình hóa ra không hề tin mình?

MORAL COURAGE

Bạn cần một người bạn đời.

Có khả năng nói với bạn người đó TỨC GIẬN hay THẤT VỌNG một cách thẳng thắn. Mà không tấn công cá nhân.

Rằng tôi đang rất tức giận, hoặc tôi thất vọng.

Bởi nếu không một trong 2 thứ sau sẽ xảy ra.

- Người đó sẽ chuyển sang tấn công cá nhân, trách móc, không nhận ra mình đang phá hủy mối quan hệ.

- Người đó chơi hệ Passive aggressive (hệ thao túng), dỗi vặt, im bật, không thẳng, luồn lách, lảng tránh, nhát gừng, nhưng vẫn khiến bạn khó chịu. Hỏi không nói hoặc "I'm fine". etc Muốn người kia phải tự hiểu, phải dỗi vặt, phải đoán, khổ sở chạy theo.

Cả 2 hệ quả đều tai hại.

Sự thật là việc một người bộc lộ cảm xúc dù là TỨC GIẬN hay THẤT VỌNG là điều rất lành mạnh và bình thường.

Chúng ta được dạy rằng đây là xấu và phải kìm nén. Nhưng sự kìm nén dẫn đến tấn công cá nhân (attack character) hoặc passive aggressive.

Sâu hơn nữa, đây là biểu hiện của Moral Cowardice (nhát gan)

Bạn cần một người có khả năng đối mặt và biểu lộ cảm xúc THẬT của chính họ, dù tiêu cực hay tích cực.

Nói cách khác, tiêu chuẩn bạn đời số 1 là Moral Courage (lòng can đảm).

Can đảm đối diện và thừa nhận cảm xúc của chính mình. Can đảm biểu lộ cảm xúc thật của chính mình. Dù nó KHÓ. Và không dễ chịu.

Năng lực này vốn dĩ phải được huấn luyện từ nhỏ bởi cha mẹ. Nhưng phần lớn cha mẹ sống trong giai đoạn làm nhà nước nên gần như không mấy ai giữ được.

Trường học cũng theo chuẩn nịnh quyền lực nên Moral courage càng ngày càng bị ăn mòn.

Phần lớn các mối quan hệ sứt mẻ nằm ở đây. Thiếu moral courage.

Nếu bạn tìm thấy một người không dùng hệ thao túng Passive Aggressive. Không có thói oán trách, ca cẩm, tấn công con người (nói người kia "lười", "vô trách nhiệm", "kém cỏi").

Mà mạnh mẽ can đảm đối diện, chia sẻ, cảm xúc thực thay vì đi vòng quanh.

"Anh/em CẢM thấy thế này. Không biết đến từ đâu, có thể anh/em hiểu sai, nhưng đây là cảm xúc thật của anh/em trong thời điểm hiện tại"

Người này có moral courage cao.

Bạn đã tìm được một viên kim cương.

GIA ĐÌNH NĂNG SUẤT

Gia đình năng suất giống như thuê thợ xây nhà.

Thợ nước chỉ chuyên nước. Thợ điện? Chỉ chuyên điện. Thợ sơn chuyên sơn.

Ông nước không cần chuyên về điện mà chỉ cần nước. Ông điện không cần biết gì về sơn. Ông chỉ chuyên và toàn quyền chỉ đạo mảng điện.

Các ông làm việc mượt mà. Nhanh gọn, hiệu quả. Đây gọi là phân công lao động (Division of Labor), điều kiện tiên quyết để hướng đến năng suất và hạnh phúc.

Phần lớn chúng ta đều hiểu điều này.

Nhưng khi áp dụng với gia đình chúng ta lại thấy...khó hiểu.

Người không chuyên kiếm tiền lại bị đẩy đi kiếm tiền. Người không chuyên nấu ăn lại phải nấu ăn. Hoặc có lúc kỳ vọng phải vừa giỏi nấu ăn, vừa giỏi kiếm tiền, vừa giỏi dạy con, vừa giỏi sửa chữa.

Đổi lại tất cả đều dưới trung bình. Kiếm tiền ko ra kiếm, việc nhà bỏ bê, con cái bỏ bê.

Giống như ông thợ điện đang chuyên tâm sửa điện bị ông thợ nước giật đồ nghề và chỉ đạo.

Ông chồng đi kiếm tiền về chưa đủ căng thẳng, bắt ông "giỏi nấu ăn". Chị vợ nấu ăn đang ngon, mọi thứ trong gia đình đang chuẩn chỉnh, con cái gần gũi mẹ bonding dạt dào, bắt "học" thêm cái "bằng" để dẫn thân thị trường lao động lương 5 triệu (?)

Gia đình muốn hoạt động tối ưu, cần có yếu tố phân công lao động rõ ràng.

Hậu phương không lấn sân sang tiền phương, mà tin tưởng gần như tuyệt đối. Để tiền phương nắm quyền.

Tiền phương không lấn sân sang hậu phương, mà tin tưởng gần như tuyệt đối. Để hậu phương nắm quyền.

Điện ra điện, nước ra nước, sơn ra sơn.

Thay vì, điện, nước, sơn phải biết tất cả về nhau và cùng giỏi tất cả vì như vậy đồng nghĩa với chẳng biết gì và chẳng làm được gì.

NGƯỜI CHÊ TIỀN

Một trong những lý do LỚN khiến không phải ai cũng giàu.

Đến từ lựa chọn cá nhân.

Đến một mức độ nào đó, người ta sẽ thấy ĐỦ và CHÊ TIỀN.

Không phải do thiếu năng lực mà họ chủ động chê tiền.

Tại sao chê tiền? Vì khoản tiền kiếm thêm không còn xứng đáng với thứ mà họ hi sinh. Thời gian, gia đình, sở thích, bình yên, trải nghiệm etc.

Mỗi người sẽ xác định một NGƯỜI chê tiền khác nhau.

Để đạt được level siêu siêu giàu, kỹ năng là một chuyện, cần chủ động lựa chọn option ngừng chê tiền.

Nhu cầu chê tiền RẤT LỚN. Và cũng rất chính đáng.

WISDOM

Cách tốt nhất để có được WISDOM.

Là giải mã tuổi thơ.

Bạn không chỉ mở khóa được Self-knowledge mà còn Empathy.

Bạn truy vết được rõ ràng, điều gì khiến bạn có những suy nghĩ và hành động, cảm xúc như hiện tại. Bạn hiểu tại sao bạn nghĩ, cảm thấy và làm vậy.

Bạn thấu được tại sao người khác nghĩ, feel và làm thứ họ đang làm.

Giải mã tuổi thơ giống như đào xới lại mảnh vườn bỏ hoang sau nhà.

Sâu bên dưới đám cây mọc dại, sâu bên dưới khối đất.

Chôn vùi cả một kho kim cương châu báu khổng lồ lớn hơn bất kỳ tiệm vàng nào (Self-knowledge + Empathy).

Lớn đến mức bạn chỉ còn biết im lặng.

NHÂN VIÊN BẰNG CẤP

Có 4 nhóm người

1. Nhóm công nhân không bằng cấp.
2. Nhóm nhân viên bằng cấp.
3. Nhóm quản trị bằng cấp.
4. Nhóm quản trị không bằng cấp.

Trong 4 nhóm này, chúng ta thường nghĩ khổ nhất là nhóm 1, nhưng thực chất bề khổ lại thuộc về nhóm 2.

Nhóm 2 khổ hơn nhóm 1 ở chỗ, về bản chất họ cũng không khác gì công nhân. Nhưng lại bị tốn tiền vô ích cho cái bằng mà thu nhập vẫn phế như không có bằng.

Nhóm 1 thường thực tế. Nhóm 2 lại dễ bị ảo tưởng.

Nhóm 1 biết mình khổ. Nhóm 2 tưởng mình sướng.

Nhóm 1 ít chi tiền gây ấn tượng. Nhóm 2 thường chi nhiều để tỏ ra mình là nhóm 3 và 4 với các anh em nhóm 2. Rồi cùng nhau dính vào nợ nần.

Nhóm 1 đổi lại cuộc sống đơn giản thoát kiếp nặng óc của nhóm 3 và 4.

Nhóm 2 nhiều lúc nặng óc hơn cả nhóm 3 và 4. Với mức thù lao bạc hơn nhiều.

HEALTHY SELF

Bản thể phần hồn (Self) được duy trì trong môi trường tương tác.

Nó không thể tồn tại một cách lành mạnh khi ở trạng thái cô lập.

Sự healthy của phần hồn con người cần được tương tác liên tục. Thông qua hội thoại (Conversation). Đặc biệt là Deep conversation.

Đó là lý do người hoãn lập gia đình để hưởng thụ, chơi 1 mình, tưởng rằng yêu bản thân nhưng không nhận ra mình đang gián tiếp hủy hoại bản thể.

Đưa con mang đến "gánh nặng" và "trách nhiệm" chỉ là bề nổi. Bonding, love, care, hội thoại là con đường mạnh nhất cứu vớt bản thể của người cha/mẹ.

Bao nhiêu party sống ảo, thành công "sự nghiệp", tiền, danh cũng khó thay thế được nền tảng gia đình + con cái.

Deep conversation và Deep connection RẤT KHÓ có được ở các mối quan hệ bề nổi. Nếu có cũng gần như không thể duy trì trong khoảng thời gian dài. Gia đình + con cái là cánh tay cứu vớt.

Nếu không rồi tất cả sẽ hóa điên mà không ai dám tự thừa nhận.

Just look around you.

LỮNG ĐOẠN NGÔN NGỮ

Nói Giáo dục tự do phi tập trung là "Homeschool".

Không khác nào nói Whole Food Plant Based là "Ăn Chay"

Không khác nào nói người không mê tín là "Vô Thần".

Không khác nào nói tiền phi tập trung toàn cầu mã hóa Bitcoin là "Tiền Ảo"

Nhiều từ bị dùng sai để lại định kiến nặng nề. Sự văn minh, phát triển bị gắn liền với hình ảnh đáng sợ, cực đoan.

Trong khi đó sự u mê, lạc hậu, ngu dốt lại gắn liền với tích cực.

Quan chức nhồi sọ hàng thập kỷ được gọi là "Đi học"

Dùng tiền tệ độc quyền do quan chức in vô tội vạ được gọi là "Tiền pháp định".

Ăn uống bừa bãi, không suy nghĩ được gọi là "Ăn đủ chất"

Follow tôn giáo nhằm nhí được gọi là "Có Đức Tin"

Tin mù quáng mà không thắc mắc được gọi là "Thành Tâm"

Đọc những thứ vô nghĩa và follow đám đông u mê được coi là "Giác Ngộ".

Tưởng tượng con bạn phải sống trong cái đồng phế thải tâm hồn có hệ thống này.

Và bạn bắt nó phải "thích nghi".

ĐI BỘ KHÔNG CHỈ ĐƠN GIẢN LÀ TẬP THỂ DỤC

Mà là liệu pháp tẩy hết những thứ cặn còn bám lại trong đầu. Giống như thay dầu máy cho xe.

Đầu bạn sẽ thoát hơn và vận hành êm hơn nhiều.

Tập thể dục chỉ là phụ.

TÀI CHÍNH CÁ NHÂN VỐN DĨ RẤT ĐƠN GIẢN

Người ta làm cho nó phức tạp.

- Kiếm nhiều hơn chi.
- Trả hết nợ (nếu có)
- Đầu tư càng nhiều càng tốt
- Mua Bitcoin đều đặn bất chấp giá.
- Chi nhiều vào chất xám, sức khỏe. Và ít vào ăn chơi hưởng thụ, thú vui bậc thấp (như rượu chè, cờ bạc, mua sắm, "đăng cấp"/"sang trọng"/"quý phái")

Và cuối cùng.

- Từ bỏ hệ trường học, theo đuổi giáo dục thật sự.

Gạch đầu dòng cuối cùng giúp mỗi hộ gia đình tiết kiệm thêm vài tỷ tiền lãng phí + các loại chi phí phát sinh do hậu quả để lại.

Và đồng thời tăng sức mạnh cho tất cả các gạch đầu dòng còn lại.

CƠ CHẾ THƯỞNG PHẠT

Cốt lõi của giáo dục công nghiệp là cơ chế Thưởng-Phạt.

Điểm kém -> Phạt

Điểm tốt -> Thưởng

Nghe lời -> Thưởng

Không nghe lời -> Phạt.

Cơ chế này theo trường phái Behaviorism vốn bị chỉ trích rất nhiều vì coi người như huấn luyện Chó Mèo. Hoặc quản lý nô lệ, quân lính. Vốn được thiết kế để tước bỏ quyền con người cho dễ cai trị vì lợi ích nhóm nhỏ.

Gốc rễ một phần từ hệ tư tưởng Sigmund Freud trong phân tâm học (Psychoanalysis). Sau này bị phản biện và bác bỏ vì có nhiều lỗi.

Văn minh của giáo dục đòi hỏi trước hết sự THỪA NHẬN quyền con người tối thiểu. Phá vỡ định kiến cũ, sau đó định nghĩa lại "Học" từ gốc đi lên theo First Principles.

Sự học KHÔNG thể gắn liền với Thưởng Phạt vì tạo ra mâu thuẫn, kể cả với trẻ em.

Vì học bắt buộc phải đến từ sự tò mò tự nhiên. Điều này chỉ có thể được truyền cảm hứng chứ không thể bằng phần thưởng hay phạt.

Khi một người áp dụng cơ chế thưởng phạt để khiến người kia học. Nghĩa là anh ta đang tự thừa nhận thứ đó không đáng để học. Anh ta thất bại trong việc giải thích TẠI SAO nó thú vị hoặc tại sao nó CẦN THIẾT.

Phần lớn cha mẹ, giáo viên thất bại trong việc này. Nên họ áp dụng cơ chế thưởng phạt như một hệ quả. Và cho rằng đây là cách DUY NHẤT để khiến con "hứng thú" học.

Ví dụ rất ít ai giải thích được cho con Tại sao nên học Toán hay Văn một cách

thuyết phục. Khi không thể giải thích được họ sẽ làm gì? Thường-Phạt.

TẤT CẢ các phương pháp giáo dục dù cho trẻ em hay người lớn

nếu dựa trên cơ chế thưởng phạt đều đi ngược lại nền văn minh. Điều phản khoa học.

Hoặc họ biết nhưng "sợ" rằng con em không theo "kịch chương trình" nên phải chấp nhận. Nghĩa là họ đang chơi trò chơi với luật chơi lỗi, và chấp nhận luật chơi này. Thay vì tạo ra trò chơi hoàn toàn mới theo luật của họ.

Vì bất lực, nên họ hợp lý hóa luật chơi lỗi này và coi như một chân lý. Đó là lý do, thưởng phạt ở khắp nơi. Ở đâu có thưởng phạt, ở đó có sự uế oải, mệt mỏi, căng thẳng, chán nản.

Vậy nếu không theo cơ chế thưởng phạt thì phải làm gì?

Chuyển sang cơ chế LOVE AND REASON.

Tình yêu và lý trí.

Nếu bạn hoặc người dạy KHÔNG thể truyền cảm hứng, tuyệt đối không ép học sinh học. Sự học bắt buộc phải tự nguyện và bắt buộc phải đến từ cảm hứng, sự tò mò.

Sự tò mò tất nhiên có thể đến sau. Nếu nó chưa đến trong hiện tại, không ép. Đòi còn dài.

Tình yêu - Nếu giáo viên, cha mẹ không yêu và tôn trọng, học để làm gì?

Lý trí - Nếu giáo viên, cha mẹ không thể dùng lý lẽ và không khuyến khích lý trí, học để làm gì?

Tình yêu và lý trí là gốc rễ, thay cho cơ chế Thưởng-Phạt.

Mà trường học không thể đáp ứng nhu cầu này vì theo cơ chế công nghiệp và được quan chức nhà nước xây dựng dựa trên lợi ích của quyền lực.

Điều này dẫn đến một hệ quả tất yếu.

Để một con người có thể phát triển HEALTHY, hết tiềm năng, cần ngắt kết nối với thể chế "trường học" truyền thống và chuyển sang giáo dục tự do phi tập trung.

Giáo dục tự do phi tập trung không cố định chỗ học, giờ học, môn học, tuổi học.

Có thể học trong toilet. Hay trên máy bay. Hay trong rừng. Hay trên Duolingo. Hay trên YouTube. Hay qua sách. Hay qua trải nghiệm thực. Kết bạn với những người bạn healthy từ hàng xóm cho đến lớp năng khiếu tự chọn ngắn hạn. Hay các câu lạc bộ sở thích. Hay qua phim ảnh. Thực hành nghệ thuật...

Tiềm năng là vô hạn. Không điểm số. Không thưởng. Không phạt. Không so sánh. Không sổ ghi đầu bài. Không úp mặt vào tường. Không mặt nặng mày nhẹ. Không bữa cơm đầy nước mắt. Không sợ hãi. Không kìm nén cảm xúc...

Chỉ còn lại sự tôn trọng nhau. Lý lẽ. Tình yêu. Và tiềm năng vô hạn.

Nhưng trước hết, bước 1 luôn là khó nhất.

Thừa nhận Thượng Phạt không dành cho con người. Và hiện nó khắp nơi.

HỌC NHƯ LÀM, LÀM NHƯ HỌC

Muốn thành công trong học tập?

Học như một người đã đi làm lâu năm.

Muốn thành công trong công việc?

Làm như một tân sinh viên.

Học như một người đi làm và làm như một người đi học.

Thay vì học như một tân sinh viên, và làm như một nhân viên lâu năm.

QUÁ ĐÀ

Cách nhanh nhất để hủy hoại một người đàn ông.

Là Sĩ nhục quá đà (Excessive insult)

Cách nhanh nhất để hủy hoại một người phụ nữ.

Là Tung hô quá đà (Excessive praise)

Vợ có thói phàn nàn, nói xấu, khinh thường chồng không nhận ra cô ấy đã phá hủy chính người cô ta chọn làm bạn đời.

Giống như tự tay nhúng chiếc áo vào vũng bùn rồi lại chê nó bẩn.

Cha mẹ kích con cái bằng cách chê bai không nhận ra mình đang biến con từ vườn thành bãi tha ma.

Xã hội tung hô, khen ngợi quá đà phụ nữ khiến cô ta chìm trong ảo tưởng ái kỷ, trở nên siêu nhạy cảm, yếu đuối khi thiếu lời khen và không thể quay trở lại thực tế.

Đó là lý do nhiều "ngôi sao" nữ bên ngoài lộng lẫy, bên trong như những bãi đất phế. Như một người béo phì luôn thèm đường và béo.

Nhiều đàn ông, bên ngoài trông bình thường bên trong uất ức, bất an, tuyệt vọng, sút mẻ.

Phụ nữ muốn chồng tốt lên? Ngưng phàn nàn, tấn công.

Đàn ông muốn vợ tốt lên? Ngưng sùng bái, tôn thờ.

“BỌN TRẺ”

Ngày trước mình hay gọi trẻ em là "Bọn Chúng"

"Lũ trẻ" hay "Bọn trẻ".

Câu cửa miệng đã bị lập trình lỗi từ xưa, ám chỉ sự coi thường thứ bậc với trẻ em. Thế giới mà người lớn hơn thống trị.

Thời nay mình gọi trẻ em là "HỌ", bạn ấy, cô ấy, anh ấy.

Giá mà tiếng Việt bỏ được đại từ thứ bậc "Anh/Chị/Em/Cô/Chú/Bác/Ông/Bà" thì xã hội càng công bằng văn minh.

Nhưng điều này có vẻ không thực tế.

Những gì người lớn làm và nói cho trẻ em sẽ không biến mất. Nó sẽ lưu lại cho tới lúc trẻ em lớn lên.

Vì vậy người lớn cần phải rất cẩn trọng những thứ cần nói với trẻ em.

Mọi sự bạo hành tinh thần, lời nói hay thể xác hôm nay hay tình yêu, sự quan tâm, tôn trọng đều sẽ được nhớ trong nay mai.

Đối xử với trẻ em như cách bạn đối xử với một người trưởng thành vì sớm muộn gì "họ" cũng trưởng thành và họ sẽ không quên.

HỔ ĐEN HÚT CẶN BÃ

Chính trị là hổ đen vũ trụ.

Hút những thứ cặn bã nhất của xã hội. Chứ không phải mafia.

Những nhà Tâm thần ái kỷ, con ông cháu cha, các đảng cứu thế ảo tưởng, hám quyền, những kẻ lười lao động, hám danh, ăn bám, ký sinh trùng, thích nhân danh, thích làm cha làm mẹ người khác.

Đều hứng thú “làm chính trị.”

Quyền lực mafia là quyền lực không được hợp thức hoá. Vì thế Mafia ý thức được vị thế của mình + gần như không bao giờ nhân danh chính nghĩa. Cho nên thiệt hại chỉ ở mức cục bộ.

Quyền lực chính trị là quyền lực độc quyền được hợp thức hoá với nhau. Nhân danh chính nghĩa nên thiệt hại quy mô lớn gấp trăm ngàn lần. Mức độ huyền tưởng nặng nề vì được hợp thức hoá và được ăn mặc như doanh nhân, được nói những thứ đao to búa lớn, được “đi học”.

Mafia thường có luật ngầm. Tất cả phải tuân theo. Kể cả tên cầm đầu.

Chính trị tạo ra luật “chính thống”. Tất cả phải tuân theo. Ngoại trừ đũa làm luật.

Thành phần cặn nhất của xã hội không nằm ở Mafia hay góc phố ổ chuột.

Mà trong những toà nhà trông có vẻ nghiêm trang cùng những người trông có vẻ như đang làm những việc trọng đại.

BÁN CAFÉ HAY BẤT ĐỘNG SẢN?

Quán Cafe không hẳn là kinh doanh Cafe.

Chủ yếu là cho thuê bất động sản.

Bạn chỉ trả 1/10 giá trị cốc cafe. Bạn trả 9/10 thuê bất động sản (chỗ ngồi).

Chính vì bản chất của nó là cho thuê bất động sản. BĐS chia siêu nhỏ theo không gian và thời gian.

Người bán cafe thay vì tập trung vào đồ uống, cần tập trung trau chuốt 90% vào chỗ ngồi, không gian, sound design... Tối đa hóa trải nghiệm cho thuê bất động sản.

"Cafe" là hình thức kinh doanh bất động sản với margin có vẻ hấp dẫn hơn nhiều so với homestay dân sinh và cho thuê văn phòng, nếu như người bán THỰC SỰ thừa nhận họ đang ở lĩnh vực BĐS thay vì đồ uống.

Nhiều quán cafe chỉ bán đồ uống, bỏ qua BĐS nhưng lại tính theo giá cho thuê BĐS.

Cho thuê nhà dân sinh theo tháng có vẻ là cách tận dụng không gian tệ nhất, doanh thu bèo + chi phí khấu hao cao nhất.

Cafe có vẻ ngược lại vì siêu chia nhỏ. Tất nhiên "cafe" hay "trà đào cam sả" chỉ là cái cớ.

HỢP ĐỒNG KÝ SINH

Người bất hạnh bám nhau để có lợi ích an ủi ngắn hạn.

Hai bên xoa dịu nhau. Cùng nhau huyễn hoặc. Cố vũ nhau giảm bất an.

Nhưng đổi lại sự bế tắc dài hạn.

Sự bế tắc, bất hạnh chỉ kết thúc khi một trong hai quyết định chấm dứt hợp đồng ký sinh.

Và nói, thôi dẹp đi.

Điều này nói dễ nhưng làm khó vì đòi hỏi tư duy độc lập rất cao.

Rất khó để thuyết phục một người ế tách đàn với những đứa bạn ế bền để tập trung tìm hạnh phúc cho chính mình.

Rất khó để thuyết phục một thanh niên trâu hện đòi ngừng giao du với những đồng trâu, để tìm hành trình cho chính mình.

Rất khó để thuyết phục một tín đồ tôn giáo không nơi nương tựa thoát kiếp ký sinh những tín đồ u mê support group. Để tìm chân lý cho chính mình.

Rất khó để thuyết phục một nô lệ học vị kiêu cũ ngừng giao du với cộng đồng nô lệ học vị, để tìm giá trị cho chính mình.

Ở một mức độ nào đó, họ cần nhau để cùng feel good về bản thân. Như một dạng thuốc phiện.

Hợp đồng ký sinh chấm dứt khi một người nói.

Thôi dẹp đi.

GỖ THỊT

Bạn muốn cảm thấy thoải mái trong nhà?

1. Chọn vật liệu, đồ đạc chất liệu GỖ thật càng nhiều càng tốt.

Đứng giữa lựa chọn Nhựa, Gỗ Công Nghiệp hay Gỗ Thệt, nên ưu tiên chọn Gỗ Thệt. Không nên tiếc tiền.

2. Giảm tối đa đồ nhựa trong nhà và bạn sẽ thấy chất lượng cuộc sống tăng lên.

Đồ nhựa tăng stress. Đồ gỗ giảm stress. Chất liệu và màu sắc tác động rất lớn. Nếu không thể dùng gỗ, chọn kim loại.

3. Đầu tư ngăn kéo (hộc tủ) để chứa những thứ rác mắt bạn không muốn nhìn, nhưng cũng không thể vứt.

4. Học chiến thuật quản lý dây điện (Cable Management).

5. Ưu tiên dùng đèn vàng ấm thay vì đèn trắng.

6. Giường không nên quá cao, tạo cảm giác xa vời mặt đất, sợ rơi đồ, tăng stress + tăng cảm giác chật chội.

7. Cửa sổ không nên chằng chịt chia khung mà nên dùng tấm kính lớn hẳn với 1 khung duy nhất. Có thể tham khảo khung nhôm Xingfa thay vì khung Việt Pháp.

Ngoài ra, không nên ở nhà ống nhiều tầng vì lý do chắc ai cũng hiểu.

TUỔI THƠ SÚT MẸ

Sâu thẳm bên trong.

Gần như tất cả người lớn ngày nay (và xưa) đều có tuổi thơ sút mẹ.

Chẳng qua là ai giàu giỏi hơn ai. Ai chịu thừa nhận hơn ai.

Rất hiếm người mình gặp may mắn có cha mẹ không độc tài.

Càng hiếm hơn khi người đó thoát được trường học chuyên chế tôn thờ quan chức.

Phần lớn bạo lực gia đình cũng xuất phát từ mấy trò điểm số phê bình nhảm nhí và khung thành tích dỏm từ trường học. Và sâu hơn nữa từ gánh nặng tài chính nuôi giáo viên và công chức đeo bám hơn suốt cả thập kỷ. Dẫn đến gia đình lục đục rồi tan vỡ.

Số lượng người có tuổi thơ trọn vẹn gần như thấp hơn 0.01%.

Liệu bạn có thể làm khác đi?

Hay vẫn đi theo vết xe đổ của thế hệ trước đó?

NGHỀ HAY KỸ NĂNG?

Học kế toán xong đi làm kế toán là một lãng phí lớn.

Học lập trình xong đi làm lập trình là một lãng phí lớn.

Học báo chí xong đi làm cho trang báo là một lãng phí lớn.

Học tài chính xong làm cho ngân hàng là một lãng phí lớn.

Tất cả những thứ trên không phải là một “nghề” mà chỉ là một kỹ năng.

Làm “đúng ngành đúng nghề” là lời khuyên nghề nghiệp hẹp và thiển cận.

MỤC ĐÍCH CUỐI CÙNG CỦA CÔNG NGHỆ?

Mục đích cuối cùng của chiếc Laptop hay Smartphone.

Là giúp bạn tận hưởng thế giới THỰC nhiều hơn. Thông qua tăng năng suất và làm việc thông minh.

Không phải nhốt bạn trong thế giới ẢO.

Tỷ phú công nghệ không dành nhiều thời gian trên màn hình. Mà ở thế giới tự nhiên nhiều hơn bạn nghĩ.

Đầu tư cấu hình khủng không phải để dành thời gian cho nó nhiều hơn mà ít đi.

Dù thế nào đi nữa, tận hưởng, tương tác thế giới thực + thiên nhiên + người thực vẫn nên chiếm phần lớn.

Và công nghệ sinh ra CHỈ để hoàn thành mục đích cuối cùng này.

MỖI NĂM TRÔI QUA

Là lời nhắc nhở thời gian của chúng ta đang sắp bốc hơi hết. Cạn dần đến khi hết hẳn.

Không có "kiếp sau" hay "luân hồi" nào đang chờ đợi chúng ta. Những ai nói có 100% mê sảng hoặc thao túng.

Bạn chỉ có một YOLO.

Tất cả chúng ta dù thuộc tầng lớp xã hội nào đi nữa cũng đều bình đẳng ở khoản này.

Cười thật nhiều. Mạnh dạn cắt Toxic people.

LOVE nhiều hơn. HATE ít đi.

CALM nhiều hơn. ANGER ít đi.

APPRECIATION nhiều hơn. ENVY ít đi.

WISDOM nhiều hơn. STUPIDITY ít đi.

CURIOSITY nhiều hơn. CONTROLLING ít đi.

Làm cho nó xứng đáng. Enjoy từng moment. Đừng tự chôn mình vào giáo điều của người khác.

Full of love, wisdom, calmness, curiosity, wonder, & appreciation!

NOBODY CHÌM

Có một sự thật là...

Dù bạn xinh hay xấu, cao hay thấp, lung linh hay mờ nhạt.

Sau khi kết thúc mấy thập kỷ, tất cả cũng sẽ đều trở thành đồng cát bụi vô nghĩa.

Bạn sẽ nhận ra khuôn mặt, hay body của bạn không hẳn là CỬA bạn như bạn nghĩ.

Vì chẳng nào bạn cũng sẽ phải trả lại hết. Nó chỉ giống như đang đi mượn. Mượn của tạo hóa. Sau đó trả lại.

Nếu bạn đẹp, tin vui là bạn có lợi thế hơn. Nhưng tin buồn là nó không vĩnh viễn.

Nếu bạn không đẹp, tin buồn là bạn không lợi thế bằng. Nhưng tin vui là nó cũng không vĩnh viễn.

Tất nhiên, bạn sẽ vẫn phải duy trì nó, chăm sóc tốt nhất có thể cho nó.

Nhưng nếu bạn quá ám ảnh về nó (quá ái kỷ về vẻ bề ngoài của bản thân). Sự thật là bạn đang lãng phí thời gian. Nhất là trong thời đại lạm phát selfie, bạn đầu tư ảnh đẹp nhất lộng lẫy nhất cũng bị chìm vào hàng tỷ các bức hình của người khác. Và họ cũng chỉ chú ý đến...HỌ, thay vì bạn.

Không tin bạn thử post một bức ảnh chụp nhóm với nhau. Họ sẽ chỉ nhìn vào mặt họ, thay vì bạn. Bạn cũng chỉ tập trung vào mặt bạn, thay vì những người khác. Bạn cũng giống như họ, quan tâm xem người khác nhìn mình ĐẸP thế nào, nhưng họ cũng giống bạn, họ thậm chí không quan tâm đến bạn. ONLY mặt họ.

Cả như bức hình ở dưới. Một cô gái đẹp.

Nhưng nghĩ kỹ bạn sẽ thấy nó chỉ là một Nobody chìm, mất hút trong đại dương vô hạn các Nobody khác.

TUỔI THƠ VÀ CHÍNH TRỊ

Địa ngục kinh dị nhất nằm ở Gia Đình.

Kinh dị thứ 2 là Trường Học nhà nước.

Kinh dị thứ 3 là Công Sở nhà nước.

Loại 3—Công sở, cũng kinh dị nhưng nhẹ nhất vì người lớn có lựa chọn thoát. Còn loại 1 và 2 gần như không thể vì còn quá trẻ. Nó kinh dị nhưng nhiều người học cách thích nghi và vẫn tồn tại. Vì đã quá quen với loại 1 và 2.

Loại 3—Công Sở thường là hệ quả tất yếu của loại 1 và 2.

Khi một người bị bạo hành quá nhiều hoặc vùi dập tài năng, họ thường muốn vào nhà nước làm. Cơ quan nhà nước thường không hấp dẫn người lành mạnh vào làm. Phải có một sự tan vỡ tâm hồn nhất định mới phải chui vào đây.

Tan vỡ trong sự tha hóa quyền lực thường làm "Chủ Tịch". Bắt nạt viên chức.

Tan vỡ trong sự ký sinh nô lệ thường làm viên chức. Bắt nạt dân.

Nếu một người được nuôi dưỡng trong một gia đình tử tế, và bỏ được trường học quốc doanh. Thì không có cơ gì khi lớn lên người ta chọn loại 3. Vì đây là lựa chọn dưới đáy của xã hội.

Chấm dứt tình trạng bạo hành gia đình và cưỡng chế trường công.

Và xã hội sẽ tự động bớt được đám quan chức, viên chức ký sinh. Doanh nhân sáng tạo, lao động chân chính tự động tăng lên.

NÉT ĐẸP VĂN HÓA

(Năm 2150. Tại một lớp học lịch sử)

Cụ chúng ta đã từng cho rằng tổ tiên của họ cần tiền.

Họ tin rằng đốt giấy lộn xả khói độc ra môi trường là cách để tổ tiên nhận được tiền, như một cách chuyển khoản.

WOW. Cô ơi cô kể tiếp đi ạ. Thật luôn ạ?

Đúng vậy các em. Năm nào họ cũng đốt vài lần như vậy. Đốt mãi đốt mãi. Tay thì đốt, mồm thì không tin. Họ sù sụ.

Sao họ không đốt tiền thật mà lại đốt tiền giả?

Thì bởi vậy. Tiền thật họ tiêu. Tiền rác họ để cho tổ tiên các em ạ.

Thật là thất lễ với tổ tiên quá! Không ngờ con người thời đó lại u mê đến vậy.

Thời đó, họ không gọi đó là u mê. Mà là "Nét đẹp văn hóa" các em ạ.

*HAHAHAHAHAHA

Nào các em mở sang trang tiếp theo, chúng ta cùng nói tiếp về “Mừng Tuổi”

CONTROL FREAK

Người mê tín.

Xem ngày giờ, “cung” hoàng đạo, làm các loại lễ là những người nặng thói thao túng kiểm soát.

Họ là Control freak.

Ham muốn kiểm soát “vũ trụ”, tương lai. Bảo sao họ luôn gặp stress.

Người mê tín thường u sầu bất hạnh.

Càng bất hạnh họ lại càng muốn kiểm soát, lại càng trở nên mê tín. Một vòng lặp.

Người mê tín gặp khó khăn trong việc tận hưởng cuộc đời đúng nghĩa cùng những thứ không chắc chắn. Sống trong sợ hãi, yếu đuối, bất lực.

Sự mê tín cho họ sức mạnh hư ảo. Thứ mà họ gọi với những cái tên mỹ miều “Đức tin” hay “Hoàng đạo”. Tưởng rằng bản thân sâu sắc nhưng lại nông. Tưởng rằng có cái đầu mở nhưng lại cực đóng và nghèo nàn.

Mình chưa thấy một người nào mê tín mà thật sự happy.

Làm sao một control freak có thể thật sự happy?

Đến vũ trụ, tương lai mà họ còn ham muốn kiểm soát thì ai sẽ thoát sự thao túng của họ?

CỬA SỔ

Nhà quá rộng nhưng ít cửa sổ.

Không bằng nhà diệp tích hẹp, nhưng cửa sổ rộng.

Nhà quá rộng không giữ được hơi ấm. Lạnh lẽo, thiếu sức sống, tốn quá nhiều thời gian dọn dẹp, dễ bừa bộn. Và đắt.

Mình thích nhà không quá rộng. Nhưng cửa sổ phải bự chà bá, ban công phải khủng.

Nhà không rộng thích hợp và gần gũi với con người. Nhà với người kết nối với nhau thành một thể thống nhất. Cửa sổ càng rộng càng dễ hòa mình với sự biến thiên tự nhiên của thời tiết (nắng, mưa, âm u). Thay vì cô lập.

Nhà quá rộng tách biệt với người. Xa cách. Nhà của mình nhưng như không phải của mình.

Nhiều người mắc phải lỗi này và phải trả cái giá đắt. Quá đề cao diện tích đổi lại sự lạnh lẽo.

Chi quá mạnh cho diện tích. Nhưng không dám chi mạnh cho cửa sổ.

CUỘC HỘI THOẠI DƯỚI ÂM TI

Sao mặt nghệt ra thế ông?

Buồn vì cái lũ con cháu lớn đầu rồi còn ngu si.

À, lại vụ vàng mã à?

Năm nào cũng đốt. Háo hức ra nhận, toàn tiền giả. Năm nay đốt cả iPhone. Tưởng nó lên đời iPhone vớt mình con máy cũ, hóa ra vẫn là iPhone giấy.

Nhà tôi chúng nó còn đốt cả biệt thự ông ạ.

Lúc sống chẳng thấy đoái hoài gì. Quy tiên rồi chúng nó quan tâm mình ông nhỉ?

HAHAHAHA.

Thôi cứ để chúng nó đốt ông ạ. Đốt xong hít khói cho nhanh xuống đây đoàn tụ với anh em mình hiểu cảm giác.

MỐI QUAN HỆ NHẮN TIN

Bạn muốn một mối quan hệ trai gái bớt Drama?

Nên nhắn tin với nhau ít lại.

Nhắn tin là một hình thức giao tiếp rất tệ trong các mối quan hệ chiều sâu. Tạo môi trường cho thao túng và những suy đoán viển vông.

Viết càng dài dễ drama. Viết ngắn lại dễ bị cho là vô tâm. Không nhắn lại bị cho là âm mưu. Nặng tính thủ tục (chúc ngủ ngon, chào ngày mới bla bla)

Trong nhiều trường hợp người bạn nhắn tin và con ngoài ngoài đời là hai con người khác nhau. Không thống nhất.

Gặp mặt là cách ý nghĩa nhất và thực nhất. Chân thực, lành mạnh và ít phải suy đoán.

Những người có thói quen thao túng rất chuộng hình thức nhắn tin.

Nhắn tin quá nhiều cho các MQH chiều sâu trong khi có thể gặp là dấu hiệu của mối quan hệ không lành mạnh.

Mình không tin một mối quan hệ ý nghĩa có chiều sâu tồn tại ở trong các mẫu tin nhắn dài và hư ảo.

"TÔI CHỈ ĐANG LÀM THEO NHIỆM VỤ"

Là vết tích của thời kỳ nô lệ thời đại cũ còn sót lại ở thời nay.

Nô lệ không quan tâm. Nô lệ chỉ biết đây là "nhiệm vụ được giao". Là "chỉ đạo của cấp trên" thiêng liêng. Không được quyền thắc mắc. Chấp hành theo mệnh lệnh là chân lý cao cả.

Cuộc đời của nô lệ là cuộc đời cống hiến quên mình cho những lý tưởng của những tên bóc lột.

Nhưng với nô lệ, đây một điều mang tính vĩ đại, thiêng liêng cho cuộc đời của hắn. Hắn được "giáo dục" như vậy nhiều năm.

Linh hồn của hắn đã mãi mãi bị đánh cắp, bị sở hữu, xiềng xích. Nô lệ không còn phần hồn. Chỉ là những cái xác khô di động.

Và hắn cũng chỉ đang làm nhiệm vụ. Lòng đầy tự hào.

Như hàng ngàn người đồng đội ngoan đạo khác của hắn.

“CẦN LA MẮNG ĐỂ TỐT HƠN”

Nếu bạn phải cần đến một người la mắng bạn.

Để bạn tốt hơn.

Đây là dấu hiệu của việc tuổi thơ bạn có vấn đề. Dẫn đến nhận thức của bạn bị chập và loạn.

Bạn không quen được yêu thương được tôn trọng đúng nghĩa.

Bạn đánh đồng la mắng, xúc phạm đồng nghĩa với "yêu thương" hay "quan tâm". Vì đây là những thứ bu xít mà họ tuyên truyền với bạn trong nhiều năm.

Bạn quen việc giáo viên kỷ luật, trừng phạt, bắt nạt. Cha mẹ thao túng, bạo lực, thưởng phạt. Bạn "thân" thao túng, gây áp lực. Sếp đòi hỏi, quyền lực, dụ dỗ.

Cho nên nếu bạn quá yếu đuối, cảm thấy có nhu cầu "được" la mắng để vực dậy.

Bạn cần nhớ rằng, la mắng không bao giờ là cách những người văn minh giao tiếp hằng ngày. Tuổi thơ của bạn bị lỗi.

Dần dần cấy cái tư duy lỗi này ra khỏi đầu bạn, và bạn sẽ tìm thấy ánh sáng.

KHÔNG ĐẾN TRƯỜNG SAO CÓ GIÁO DỤC?

Ngày xưa chúng ta nói.

Nếu không có TV thì làm sao biết được tin tức.

Ngày nay chúng ta nói.

Nếu không đến trường thì làm sao có được giáo dục.

Trước bạn tưởng TV mang đến thông tin giá trị. Giờ bạn nhận ra nó chỉ dùng để giải trí.

Ngày nay bạn tưởng đến trường mang lại giá trị giáo dục.

Sau này bạn nhận ra nó thậm chí còn không mang đến tính giải trí như TV.

Trong khi TV đã đạt đến ngưỡng OLED cong, siêu mỏng, siêu thông minh. Nhân loại đang tiến đến Web3, Blockchain, AI, Metaverse, Chip 3nm...

Thì trường học vẫn đang dạy Turbo Pascal, MS DOS. Và bắt học sinh thuộc thơ Tố Hữu, liên tục nhồi nhét phải tự hào các thành tích chiến tranh, chép từ mới tiếng Anh, tôn thờ "nhà thơ nhà văn" đến mức cực đoan thuộc năm sinh năm mất. Theo cơ chế thưởng-phạt 12 năm như cách huấn luyện thú cưng, dạy theo đúng chuẩn chương trình của Bộ Bụng to Liên Xô già nua.

Sau đó còn bị bắt ép phải tự hào về những cái ngu.

Bảo sao con người không thui chột.

MỖI NGÀY THỨC DẬY

Bạn hãy nhắc nhở bản thân.

Tôi xứng đáng được hạnh phúc. Và đây là một trong những sứ mệnh quan trọng nhất cuộc đời tôi.

Nếu có người nào đó ám chỉ rằng đây là điều "sai trái", viển vông, ích kỷ, tôi cần phải xem xét lọc họ ra khỏi cuộc đời tôi thay vì chú tâm vào họ.

Ngoài kia có rất nhiều người bất hạnh muốn kéo người khác xuống cùng cho có đồng minh. Tôi không phải người như vậy.

Bất hạnh là một lỗi hệ thống.

Kéo người khác bất hạnh cùng tôi "cho vui" (dù ý thức hay vô thức) là một việc làm ngu xuẩn, ác ôn cho cả hai.

Nhưng trước hết, tôi phải bắt đầu từ bản thân mình.

Tôi phải tự cảm thấy bản thân tôi xứng đáng được tận hưởng cảm giác hạnh phúc.

Không có ai, dù là bố mẹ, dòng tộc, bạn "thân" hay nhà nước có quyền ăn mòn ý niệm này.

BỆNH VIỆN VẬN HÀNH NHƯ MÔ HÌNH BẢO HIỂM.

Đôi bên CÙNG thắng hoặc CÙNG thua. Thay vì một bên thắng đậm khi bên kia thua.

Mình nháp thử một vài idea hiện có trong đầu chia sẻ cho mọi người.

Giả sử một cộng đồng gồm 1000 người.

Mỗi người đóng 10 triệu/năm cho bệnh viện. Như vậy bệnh viện thu về 100 tỷ/năm. Đây là tổng doanh thu của bệnh viện. Trung bình mỗi tháng 8.3 tỷ.

Tiền doanh thu này sẽ được đầu tư vào trang thiết bị, thuê những doctor đỉnh nhất, nghiên cứu phương pháp hiệu quả và bớt tốn kém nhất.

1000 người này sẽ được khám chữa bệnh KHÔNG GIỚI HẠN.

Mong muốn của bệnh viện lúc này không còn là muốn có nhiều bệnh nhân để thưởng tết. Hay tư vấn thuốc, phương pháp điều trị thật đắt. Mà là mong muốn bệnh viện càng VẮNG càng tốt.

Nếu có bệnh nhân, bệnh viện MẤT tiền để chữa, thay vì được tiền.

Bệnh viện sẽ muốn chi phí rẻ nhất và hiệu quả nhất. Thay vì muốn bệnh nhân quay lại, bệnh viện chỉ có lãi nếu chữa trị dứt điểm.

Bệnh nhân nếu ốm sớm bởi bác sĩ sẽ bị đền bù rất nhiều tiền bảo hiểm. Ngoài ra bị mất khoản doanh thu 10 triệu/hàng năm của người này.

Dân tuổi thọ càng cao, doanh thu cho bệnh viện càng nhiều. Dân tuổi thọ càng thấp, doanh thu cho bệnh viện càng giảm. Tuổi thọ trung bình 90 tuổi sẽ thu về 900 triệu/người/vòng đời. Tuổi thọ trung bình 60 tuổi sẽ chỉ thu về 600 triệu/người/vòng đời.

Bệnh viện sẽ phải tìm mọi cách để dân sống healthy. Nếu không healthy, bệnh viện sẽ phải tuyên truyền quảng cáo chế độ sinh hoạt healthy. Chỉ như vậy mới đảm bảo lợi nhuận không bị ảnh hưởng.

Bệnh viện sẽ chi mạnh tiền đầu tư nghiên cứu dài hạn kéo dài tuổi thọ. Tuổi thọ càng cao, doanh thu càng khủng.

Tất nhiên ở trên chỉ là nháp định tính trong đầu cho bạn nào hứng thú. Câu hỏi đặt ra nếu hay như vậy tại sao thời nay người ta không áp dụng?

Sự thật là không phải cứ cái gì "hay" là được áp dụng ngay lập tức.

Thế giới là một thể hỗn loạn chòng chéo cũ mới. Cái cũ quá cồng kềnh sẽ mất rất nhiều thời gian để thay đổi. Nhưng có điều mình khá chắc chắn, đó là mô hình doanh thu của bệnh viện + công ty dược ngày nay rất lỗi.

Đó là lý do, thời nay mặc dù trung bình cách 3 nhà có một hiệu thuốc. Cứ 30 phút lại có quảng cáo Ích Thận Vương. Cứ mỗi lần đau bụng, đau đầu bạn được kê 5-10 vỉ thuốc.

Nhưng phần lớn con người vẫn bệnh tật đầy mình.

Ở mô hình hiện tại, Bệnh viện, Tập đoàn dược không cùng team với bạn. Họ càng giàu khi dân càng bệnh.

Họ chẳng được gì, thậm chí mất NHIỀU khi BẠN KHỎE.

“ĐI HỌC LÀ MỘT ĐẶC QUYỀN”

Cha mẹ thường nói con cái:

"Đi học là một đặc quyền"

"Phải may mắn mới được đi học"

Nhưng khi con trốn tránh, mất hứng, từ chối, họ lại la mắng con

"Hư, lười, dốt"

Đây là một sự mâu thuẫn phi logic.

Vì nếu như vậy cha mẹ đang âm thầm chứng minh "học" KHÔNG còn là một đặc quyền và cũng không hề may mắn như họ tuyên bố.

Không còn là "được" học như nói mà là "Phải", "Bị" đi học.

Sâu hơn nữa, nó không còn là "học".

Giống như "yêu", nếu nói "yêu" là một đặc quyền, có nghĩa nó không thể bị cưỡng ép, la mắng nếu từ chối. Bạn sẽ tự cảm thấy phẫn khích, sung sướng thay vì uể oải.

Nếu nói "học" là một đặc quyền, có nghĩa đứa trẻ sẽ tự nguyện mong mỏi, ham muốn chứ không thể bị cưỡng ép, kỷ luật.

Một đứa trẻ bị Ép Học giống như một người bị Ép Yêu hay bị ép Ăn.

Ép "yêu" không còn là tình yêu.

Ép "ăn" không còn là ăn mà chỉ là nuốt.

Ép "học" tương tự, không còn là học.

Con người không bao giờ từ chối việc học. Dù là trẻ em hay người lớn.

Chúng ta chỉ từ chối cái người ta gọi là "học"—vốn ở khắp nơi ngày nay.

THỰC HÀNH LÒNG BIẾT ƠN (GRATITUDE)

Chúng ta thường nghĩ là biết ơn những thứ vật chất bạn đang sở hữu. Biết ơn cái xe, biết ơn công việc.

Nhưng thực chất nó chỉ đơn giản là biết ơn việc bạn đang thở, đang sống, mở mắt thức dậy.

Việc bạn có mặt trên cuộc đời này đã là một điều kỳ diệu hơn bất kỳ thứ gì khác trên đời.

Nhiều người khó cảm nhận được điều này. Ngay ngò nghĩ rằng như thế là CHƯA đủ.

Đây là nguồn gốc của bể khổ thời hiện đại.

Không còn đến từ sự thiếu thốn, mà từ sự phớt lờ lướt qua trước điều kỳ diệu vĩ đại nhất vốn luôn hiện hữu ngay trước mắt họ bấy lâu nay.

“PHÚC LỘC TÀI”

Phúc Lộc Tài là các khái niệm lỗi thời của người Á Đông.

Nhìn vào bản chất, nó khá sáo rỗng chẳng mang nhiều ý nghĩa.

Người ta truyền tai nhau, chúc nhau những thứ sáo rỗng, vô nghĩa. Năm này qua năm khác.

Người ta cầu ước những thứ sáo rỗng, vô nghĩa. Năm này qua năm khác. Tới những vị thần hư cấu tưởng tượng, không tồn tại. Năm nay qua năm khác.

Mình đã bỏ 3 khái niệm này từ lâu khỏi từ điển.

Và thay bằng, Tự do, Ý nghĩa, Mục đích, Độc lập, Self-knowledge, Joy, Love.

Và cũng không chúc. Không ước. Mà âm thầm thực hành.

Con người cũ ước và chúc những giá trị rỗng.

Con người mới thực hành những giá trị thực.

BẠN BÈ MÌNH NGHĨ GÌ?

Con gái khi quyết định yêu một người nào đó.

Thường sẽ ít quan tâm đến việc bản thân MÌNH nghĩ gì. Mà sẽ quan tâm đặc biệt đến việc BẠN BÈ mình nghĩ gì. Sau đó đến GIA ĐÌNH mình nghĩ gì.

Điều này khác với con trai ở chỗ họ thường chỉ quan tâm bản thân mình nghĩ gì. Thay vì bạn bè mình nghĩ gì.

Tất nhiên không phải con gái nào cũng nhận thức được điều này. Vì nó chỉ xảy ra trong vô thức.

Đó là lý do, nếu vòng bạn bè của con gái TOXIC, kiểm soát, hay so sánh, đổ kị ngầm, tiểu thư ái kỷ, vía sẽ rất nặng. Kể cả cô ấy có thích thật đi chăng nữa cũng sẽ từ chối. Vì cô ấy dễ đặt suy nghĩ, phán xét của BẠN BÈ lên trên bản thân mình.

Cho nên khi con trai muốn tiếp cận con gái.

Đừng chỉ để ý đến con gái mà hãy quan sát cả “BẠN BÈ” của họ.

XÃ HỘI CÀNG BỆNH, Y DƯỢC CÀNG GIÀU

Bảo hiểm mất nhiều tiền khi bạn bệnh tật, đau ốm.

Nên bảo hiểm và bạn gần như cùng team.

Bệnh viện, công ty được được nhiều tiền khi bạn bệnh tật, đau ốm.

Nên rất khó để cả 2 bên cùng team.

Vì nếu bạn khỏe, lành mạnh, họ mất đi một nguồn thu lớn.

Đây là một thiết kế sai từ gốc.

Thiết kế đúng phải là Bệnh Viện, Tập đoàn Dược, Bác sĩ, vận hành như một mô hình Bảo Hiểm.

Nếu xã hội khỏe mạnh, họ sẽ kiếm được rất nhiều tiền.

Nếu xã hội bệnh tật, béo phì, họ sẽ kiếm được ít hơn.

Giờ đây chúng ta có mô hình, xã hội càng bệnh, Y dược càng giàu.

(Đọc thêm: Principal-Agent Problem)

CON CÁI NỢ ƠN

Một tư duy rất phổ biến ở các gia đình độc hại.

"Cha mẹ sinh ra con nên cha mẹ có quyền. Con cái phải làm theo mọi nguyện vọng"

Rằng "Nếu không có cha mẹ thì làm sao có con! Cho nên con cái là tài sản của cha mẹ"

Nhưng cha mẹ quên mất rằng họ cũng không hề xin phép con cái khi quyết định sinh con ra.

Việc sinh con ra là quyết định cá nhân tự nguyện của họ. Họ cảm thấy thích. Họ cảm thấy có giá trị CHO HỌ.

Sự kể công để hợp lý hóa tính cưỡng đoạt lỗi về mặt logic. Lỗi tư duy này khiến cho các mối quan hệ cha mẹ con cái không còn thuần khiết và lành mạnh.

Mà mang nặng tính công ơn, trả nợ, cưỡng đoạt, thao túng dưới danh nghĩa "gia đình"

KHI CUỘC SỐNG CỦA BẠN THIẾU ĐI 2 THỨ

1. Mục đích (Purpose)

2. Ý nghĩa (Meaning)

Ba thứ tà đạo sẽ sớm muộn xâm nhập, gặm nhấm, hủy hoại bản thể của bạn không thương tiếc.

1. Hedonism (Chủ nghĩa khoái lạc)

2. Narcissism (Tâm thần ái kỷ)

3. Materialism (Chủ nghĩa duy vật)

Chủ nghĩa khoái lạc (Hedonism) làm tha hóa bản thể bằng cách thuyết phục bạn buông thả, khoái lạc, hưởng thụ, mua sắm là "sung sướng", là "yêu bản thân". Cuối cùng bạn bị cuốn và tắc trong vòng xoay khoái lạc. Chỉ biết chạy như một con hamster.

Tâm thần ái kỷ (Narcissism) cho bạn niềm tin rằng Hạnh phúc là được người đời nhìn vào ngưỡng mộ, trầm trồ, chú ý vào bạn. Rằng bạn là cái rốn của vũ trụ. Tất cả mọi thứ đều xoay quanh bạn. Bạn cần ra sức show off, thể hiện, đẳng cấp. Bạn là ngôi sao sáng! Bạn mất mình trong gương và những bức hình selfie, hay các thành tích, danh hiệu hư ảo.

Chủ nghĩa duy vật (Materialism) cho bạn nền tảng rằng con người chỉ là động vật, cấu tạo bởi phân tử và vì thế phần hồn vô nghĩa. Tất cả con người đều có thể được lập trình như máy móc (nền tảng của tà đạo Mác Xít). Sự tồn tại của bạn chỉ là một công cụ vô nghĩa của một bộ máy được thiết kế sẵn bởi kẻ khác.

Đây là lý do để thật sự sống bền vững thoát khỏi bể khổ bạn cần.

Sống có Mục Đích và Tìm ra Ý Nghĩa.

Thay vì "Tôi chỉ cần kiếm được nhiều tiền và mọi vấn đề sẽ được giải quyết"

“VỀ HƯU”

Tưởng tượng sau này bạn "về hưu"

Thoát hoàn toàn những gánh nặng lo âu thời còn trẻ. Không còn mục tiêu, deadlines, thử thách, khó khăn như trước. Đúng ước mơ thời còn trẻ của bạn.

Giờ bạn có thể thỏa thích cà phê, ngồi dưới mái hiên một mình, thi thoảng đi chợ, mua sắm, đi chơi...

70 tuổi rồi làm gì còn cái mục tiêu dài hạn nào mà hướng tới nữa. Tiền nhiều tiêu mãi cũng chán.

Nhìn xung quanh, bạn bè đã chết gần hết. Mọi người đều bận việc riêng.

Bạn mới nhận ra, hồi trẻ bạn ước về già để an nhàn, thoát stress.

Còn khi già rồi bạn lại ước có thể quay trở lại lúc trẻ. Bao nhiêu thử thách sẵn sàng cân hết. Bạn ước được quay trở lại bằng mọi giá. Rất tiếc không thể được.

Nhưng bất lực hoàn toàn...

Bạn nhận ra cái "ước mơ" về hưu của mình lúc trẻ, N.G.U thật.

TIỀN RỈ MÁU

40% lượng Đô Mỹ được in trong suốt lịch sử.

Được in trong riêng năm 2020.

Chưa bao giờ tiền tệ bị phá giá khủng khiếp như năm vừa rồi và tốc độ in tiền sẽ không bao giờ dừng lại. Không chỉ Mỹ mà các nước khác cũng in vô tội vạ trong bóng tối.

Ngày xưa tích góp, tiết kiệm tiền là chân lý. Thời kỳ đó đã rơi vào dĩ vãng. Nhiều sách về tài chính cá nhân ở nhà sách cũng đã lỗi thời.

Cầm tiền mặt không khác gì vết thương chảy máu bên trong. Cứ rỉ rỉ tuôn ra đến khi chết hẳn.

Nhưng từ năm 2020 trở đi, vết thương này chảy ngày càng ào ạt.

Bạn cần bịt vết thương này lại

THẤU CẢM, TỰ VẤN, BIẾT ƠN

Năng lực thấu cảm (Empathy), tự vấn (Self-Reflection), biết ơn (Gratitude) của trẻ em hiện đại ngày càng tụt.

Khi 3 năng lực này thấp, kết hợp yếu tố scalability của mạng xã hội dẫn đến sự nở rộ của xã hội "Me Me Me" rồi loạn ái kỷ (Narcissism).

Ngồi cafe 2 tiếng đồng hồ, vây quanh là các em gái ái kỷ cùng chiếc Camera liên tục ám ảnh hình ảnh của mình, đắm mình trong Selfie. Gần như không nhận thức được bản thân (Self-knowledge) cùng vạn vật xung quanh (Reality)

Các bé không thể nói chuyện với nhau được quá 15 giây. Không có deep connection, no core value. Suốt 2 tiếng đồng hồ chỉ nhìn vào "gương" và các hiệu ứng.

Rất xinh nhưng rất tiếc không có hồn.

Bên ngoài là nhan sắc, hàng hiệu, make-up lung linh, bên trong bản thể là những bãi đất trống bị bỏ hoang từ lâu.

SỨ MỆNH

Đàn ông chạy theo sứ mệnh. Phụ nữ hấp dẫn.

Đàn ông từ bỏ sứ mệnh, chạy theo phụ nữ. Phụ nữ chán đàn ông.

Đó là lý do đàn ông không nên nghĩ mình sẽ từ bỏ mọi thứ để tập trung vào gia đình.

Cũng không nên nghĩ mình sẽ bỏ gia đình để tập trung vào những thứ bên ngoài.

Mà sẽ cần cả 2. Song hành.

Hai thứ cộng hưởng lên nhau, không phải bù trừ nhau.

DỊCH BỆNH NGẬM THÌA VÀNG

Thời trước, chỉ có nhà giàu, quan chức mới có con ngậm thìa vàng.

Thời nay, con ngậm thìa vàng đã xuất hiện trong nhiều gia đình trung lưu, lao động.

Ngậm thìa vàng là hệ quả của sự nuông chiều vô lối. Dẫn đến trẻ em bị triệt tiêu năng lực biết ơn, thấu cảm, đánh giá rủi ro, biết ranh giới, giao tiếp.

Dẫn đến sự phát triển bị lệch so với bình thường (nhưng không phải theo hướng tích cực). Dẫn đến gặp khó khăn không đáng có trong sinh tồn/thịnh vượng hằng ngày và suốt phần đời còn lại.

Đứa trẻ được nuông chiều thực chất không hề "sướng". Trẻ không được mua sắm đồ chơi, lướt điện thoại thả ga chưa chắc đã "khổ".

Làm thế nào để thoát hiện tượng trẻ em ngậm thìa vàng?

- Yêu thương vô điều kiện. Nhưng đòi hỏi có giới hạn. Thay vì yêu thương có điều kiện. Nhưng đòi hỏi không giới hạn.

- Cung cấp trải nghiệm, thời gian và tâm trí thay vì vút cho con điện thoại hoặc vật chất. Một bên xa xỉ, một bên rẻ tiền. Chọn bên xa xỉ. Thực sự dành thời gian và tâm trí tò mò, giao tiếp, làm nhiều thứ cùng nhau, học hỏi, trải nghiệm cùng nhau.

- Quyền lợi luôn đi kèm trách nhiệm. Khi hai yếu tố này bị lệch, đường ray sẽ bị chệch, tàu sẽ lật.

Và mình chưa có con. Nhưng không khó để nhìn ra sự sai lầm rõ ràng trong mối quan hệ cha mẹ-con cái thời nay.

Giống như bạn không cần biết lái xe để biết người kia vượt đèn đỏ.

SAI LẦM LỚN NHẤT CỦA NGƯỜI TRẺ

Đó là tự huyễn hoặc bản thân rằng người già cần tiền. Và người trẻ có thể thỏa sức bỏ bê, mặc kệ, phớt lờ người già. Miễn sao cuối tháng rút một cục tiền rồi hỏi hỏi vài câu quan tâm cho có là xong nhiệm vụ.

Sai lầm lớn nhất của người già.

Đó là lúc chưa già truyền cho con cháu ý niệm rằng tiền bạc là quan trọng nhất và biểu tiền đồng nghĩa với yêu thương.

THỨC NHƯNG KHÔNG TỈNH

Có hai trạng thái. Ngủ và Thức.

Có người Ngủ nhưng không Ngon (Peaceful)

Có người Thức nhưng không Tỉnh (Self-Reflective)

Thức nhưng không Tỉnh thường dẫn đến Ngủ nhưng không Ngon.

Ngủ không ngon lại dẫn đến Thức nhưng không Tỉnh. Một vòng tuần hoàn tiêu cực (Negative feedback loop)

Muốn phá vỡ nó bạn cần học cách Ngủ-Ngon và Thức-Tỉnh.

Đây là trạng thái cân bằng mới và tích cực.

NGƯỜI BÌNH THƯỜNG CHỊU 3 LOẠI THUẾ RẤT NẶNG

1. Thuế thu nhập

2. Thuế nhân viên (Bảo hiểm xã hội, Bảo hiểm thất nghiệp)

3. Thuế lạm phát

Thuế thu nhập có thể cho là không tránh được. Tiền lương bị đánh nặng nhất. Full thuế. Trong khi lãi đầu tư chỉ bị đánh một nửa. Người đi làm bị đánh nặng hơn nhà đầu tư, gấp đôi.

Thuế nhân viên (Payroll), cứ là nhân viên sẽ auto mất khoản này.

Bạn tưởng rằng 2 loại trên đã là ghê, nhưng không, loại thứ 3 kinh khủng nhất, âm thầm nhất.

Để kiểm được thuế thu nhập của bạn, là cả một hành trình. Và chỉ có thể đánh được những người lao động.

Nhưng thuế lạm phát là cách quan chức lấy tiền của người dùng trên diện rộng, bất kể giàu nghèo. Mà họ không hề cảm thấy gì (trong ngắn hạn), vết dâm vào tài sản rất ngọt, không đau như thuế thu nhập. Mà lại rất nhanh. Ngày nay thậm chí không cần tốn giấy để in tiền, mà chỉ cần nhập thêm một số "0" trên database. Cực nhanh.

Ai là bên thiệt hại nhiều nhất cho thuế lạm phát?

Người thu nhập thấp.

Người ít thiệt hại nhất là người thu nhập cao. Vì người thu nhập cao sở hữu tài sản thực (Bitcoin, Nhà, Cổ Phiếu, Doanh nghiệp) nên tiền giấy mất giá kéo theo tài sản giá tăng theo. Coi như huề vốn.

Còn người không sở hữu tài sản chấp nhận mớ rau không còn 5000 mà đã lên 15000 và về sau là 50000 một mớ. Trong khi thu nhập người đó chỉ tăng vồn vện bèo nhèo 10% (Chưa kể thuế thu nhập). Thử nhớ lại xem lần cuối cùng bạn được tăng lương là lúc nào? Và tăng bao nhiêu phần trăm?

Đó là lý do tiền giấy (tiền quan chức) là loại tiền bẩn thỉu. Lấy của người nghèo chia cho người giàu.

Người giàu càng giàu lên, người nghèo càng nghèo đi.

Tiền chuyển từ túi người nghèo sang người giàu. Từ người giàu sang tầng lớp quan chức.

Ngày trước người nghèo chịu đựng vì ít tiền không thể mua bất động sản. Mua bất động sản đòi hỏi phải có khoản tiền lớn ngay từ đầu. Người nghèo bị mất kẹt, bóc lột, lợi dụng.

Những người đang ăn "lương hưu" ngày nay gần như mất trắng. Lương hưu vẫn...3 triệu.

Ngày nay người nghèo đã có cửa thoát. Vì Bitcoin không cần mua cả cục mà có thể mua từng phần rất nhỏ. Lâu dần tích tiểu thành đại. Rất efficient.

Đây là lá chắn giúp người nghèo tự bảo vệ bản thân khỏi giai cấp quan chức khát máu.

Còn nghèo mà chấp nhận nữa thì chịu rồi. No one can save you.

BITCOIN GIẢM LÀ MỘT ĐIỀU TỐT

Bạn chưa tích lũy xong. Có rất nhiều người vẫn chưa tích đủ 1 Bitcoin.

Nếu bạn chưa tích đủ 1 Bitcoin, bạn nên hoảng sợ.

Nếu bạn đã tích đủ 1 Bitcoin, bạn không nên u sầu, bạn đã chiến thắng phần lớn trò chơi cuộc đời.

Bạn đã về đích trước phần lớn nhân loại. Cảm giác hơi lạ lẫm đúng không?

Phần lớn vẫn đang chạy theo ở đằng sau. Họ cần Bitcoin giảm.

1 Bitcoin mới chỉ đủ cho 3 đời con cháu. Nếu bạn muốn yên tâm nhiều đời hơn nữa, bạn sẽ cần tích thêm.

Vì thế bạn cần bitcoin giảm.

KHOÁI CẢM NÔ LỆ

Người ta sử dụng từ "Lãnh đạo" khi nhắc đến đám quan chức.

Sử dụng "Thầy" để gọi đám bói nhảm, cộng đồng cà sa, công chức sư phạm.

Sử dụng "Idol" để gọi về người hát / người đóng phim.

Trong cuốn *Escape From Freedom* (1941), Erich Fromm chỉ ra xu thế khao khát được trở thành kẻ bề tôi thấp bé, chỉ để thoát khỏi cảm giác cô độc, vô hướng của phần đông. Số đông là masochist. Khoái cảm tự khổ, tự nhục. Được đọa đày trong niềm vui.

Người ta trao cái sức mạnh bên trong đó của họ ra bên ngoài. Sống một cuộc đời sùng bái, tôn thờ, "tôn kính", lệ thuộc, ghi điểm, làm theo mệnh lệnh. Như một tiêu chuẩn "cao đẹp" đầy tự hào.

Mối quan hệ lành mạnh nhất là mối quan hệ "Ông Tôi".

Không có "thầy", không có "idol", không có "lãnh đạo".

WHEN WILL YOU BE REALLY BORN?

Khi còn trẻ, chúng ta thường được dạy hướng ra bên ngoài.

- Làm hài lòng người khác, nhất là những người quyền lực
- Chạy theo danh hiệu, lời khen, địa vị, sự công nhận từ bên ngoài
- Được như con nhà người ta
- Được như người khác
- Xe xịn hơn, đồ "sang" hơn, trường "danh giá" hơn.
- Nhiều tiền hơn!

Đến một ngưỡng nào đó bạn nhận ra, những thứ đó giống như những liều thuốc phiện. Bạn chỉ phê trong khoảng thời gian ngắn. Xong mọi thứ vẫn thế. Vẫn rỗng.

Bạn tìm đến những mục đích vượt lên trên bản thân bạn. Bạn không còn để tâm những lời khen, chê bai, sự thừa nhận. Bạn hướng vào bên trong.

Bạn nhận ra thế giới bên trong còn thú vị hơn nhiều. Bạn nhận ra bạn đã bỏ bê nó quá lâu. Bạn không thực sự happy. Bạn không có nhiều thời gian, không được làm thứ bạn muốn, không có đích đến, không thực sự tự do, bị nhiều người phản đối nếu làm khác đi, vân vân.

Bạn quyết định dẹp con người cũ hơi hợt đi. Đập tòa nhà cũ nát bỏ hoang này, học cách thiết kế và xây lên một cung điện mới đầy nghệ thuật.

Bạn nhận ra cái thú vị không phải ở cung điện. Mà nằm ở trong chính hành động xây này của bạn.

Đây mới là lúc bạn thực sự sinh ra. Trước đó, bạn mới chỉ thoát khỏi cái bào thai trong bụng mẹ, để đến cái bào thai của xã hội. Bản chất vẫn nằm trong cái bào thai.

Và phần lớn mọi người chưa hề "sinh ra" đúng nghĩa.

Bạn thì sao?

Người ta thường hỏi "When WERE you born", vậy còn

When WILL you be really born?

SINGLE

Số lượng người Single có xu hướng đi lên.

Giãn cách khiến con người ít ra ngoài.

Remote work trở thành chuẩn mới.

Mạng xã hội đủ để chỉ cần ở nhà là thoải mái.

Khả năng giao tiếp ít luyện tập nên lại càng hạn chế, càng sợ người.

Kết hợp yếu tố nhan sắc giảm theo thời gian + văn hóa cuồng doanh nghiệp hào "cống hiến" tuổi trẻ đổi lấy vài cắc tiền cống nộp hết cho shopee.

Kết hợp yếu tố càng dừ, càng ít lựa chọn, càng khó tính.

Kết hợp yếu tố huyễn hoặc bản thân 1 mình là đủ! Bla bla.

Xu hướng này chưa từng có trong lịch sử. Khi mắc phải, sẽ rất dễ trở nên toxic.

Vì thế, khuyên thật bạn, không cần "vội vã", nhưng chú ý dần dần. Mở lòng nếu được. Học cách kết giao ngoài đời. Học cách nhìn người ở tầng sâu. Học cách yêu thương đúng nghĩa. Đừng chờ "duyên" mà hãy tạo "duyên", chủ động. Kể cả chăm sóc bản thân tử tế cũng là tạo duyên.

Đừng để văn hóa cuồng doanh nghiệp tẩy não.

Làm cho nó theo chuẩn hợp đồng. Không hơn không kém.

Đồng nghiệp không phải gia đình. Công ty không phải là nhà.

Bạn quan trọng hơn nó. Gấp vô hạn lần.

BI QUAN, LẠC QUAN

Người bi quan nghi ngờ sự chắc chắn, khiếp sợ run rẩy trước tương lai bất định.

Người lạc quan nồng nhiệt đón nhận sự chắc chắn, tò mò háo hức tương lai bất định.

Đó là lý do nếu ngay từ đầu đã chọn sống bi quan, dù chuyện gì xảy ra, bạn sẽ mãi nghi ngờ, lẩn tránh, khiếp sợ, run rẩy.

Cách tốt nhất để hóa giải?

Vứt tư duy hời hợt "Trên đời này không có gì chắc chắn", "Tất cả chỉ là tương đối", "Cái gì cũng có hai mặt" vào sọt rác.

Nếu gặp những thứ chắc chắn? Vui vẻ, đón nhận, và move on. Đừng quá lẩn tránh.

Nếu gặp những thứ rủi ro, bất định. Đừng cố gắng kiểm soát, chuyển sang trạng thái tò mò, thí nghiệm bạn sẽ thấy rất háo hức.

Luôn trong tình trạng lắng nghe, quan sát, học hỏi. Nếu có "Thất bại" sẽ càng giúp mình nhớ dai hơn.

Và bạn sẽ không còn nhìn cuộc đời màu hồng, hay màu đen mà là màu XANH!

Nhìn đâu cũng thấy cơ hội, bài học, bất ngờ, những điều kỳ diệu, sự dồi dào!

Tập trung vào bên TRONG. Thay vì các sự kiện random bên NGOÀI.

ÍT ĐI

Cách nhanh nhất để bạn thấy hạnh phúc không phải "nhiều hơn".

Mà là ít đi.

Giảm bớt các nhu cầu (Desires)

Giảm bớt các kỳ vọng (Expectation)

Giảm bớt các ham muốn kiểm soát (Control)

Giống như cách nhanh nhất để bạn cảm thấy thoải mái không phải mua thêm đồ, mà là dọn bớt đồ.

Nhu cầu, kỳ vọng, ham muốn kiểm soát giống như những món đồ chai lọ, hộp, cốc chén trong nhà bạn.

Bạn nghĩ là bạn rất cần đến chúng nhưng khi dọn xong bạn mới nhận ra:

Chỉ cần một vài cái là đủ. Đủ cho cả đời.

SẠC PIN

Bạn cần thời gian một mình để sạc pin.

Bạn cũng cần thời gian giao tiếp xã hội để sạc pin.

Tuy nhiên, thời gian một mình nếu dành để lướt mạng xã hội, drama, báo chí rẻ tiền sẽ không những không sạc pin mà lại tốn pin của bạn.

Tương tự, thời gian giao tiếp với những mối quan hệ toxic không những không sạc pin mà lại tốn pin của bạn.

Việc bạn cảm thấy cạn kiệt hay tràn đầy năng lượng đều có lý do.

Nếu quan sát kỹ bạn sẽ thấy nó không ngẫu nhiên như bạn nghĩ.

HÀ NỘI TRONG DÀI HẠN

Về lâu về dài, Hà Nội không phải một nơi lý tưởng để sống.

Ngoài một số yếu tố kỷ niệm, ảo giác tuổi thơ, chút văn hóa xưa cũ còn sót lại.

Nếu xét trên các phương diện quan trọng khác, Hà Nội gần như xếp gần cuối bảng.

Các trường đại học (chất lượng thấp) dồn hết vào một thành phố. Riêng trường Nguyễn Trãi sơ sơ có đến hàng chục trường Đại học. Lượng nhưng không chất.

Dân các vùng đổ về để "học" và làm việc. Vì Hà Nội gần như độc quyền mảng "đại học". (Khác với các nước khác, mỗi vùng miền đều có trường đại học địa phương riêng biệt).

Ô tô càng rẻ, thu nhập càng tăng, dẫn đến nhà nhà sắm ô tô.

Đường vốn đã hẹp và tắc, nay còn hẹp và tắc hơn, và sau còn hẹp và tắc hơn nữa, theo cấp số nhân.

Chung cư xây vô tội vạ. Xây để ăn chia với quan chức (tư duy nhiệm kỳ) nên không thể tư duy dài hạn. Dù có tư duy dài hạn cũng chưa chắc đã làm gì được vì cả hệ thống công kênh. Tốc độ xây chung cư + mua ô tô, xe máy nhanh gấp nhiều lần tốc độ mở rộng cầu đường.

Có nhiều vùng quy hoạch sai từ lâu, chồng chéo lên nhau mật độ dày đặc, và không thể quy hoạch. Sự chồng chéo này lại càng tăng lên từng ngày.

Chất lượng y tế đi xuống. Rất may có các bệnh viện tư nhân xuất hiện. Tiền vào nó phải khác. Nhưng vẫn không ăn thua. Nhìn sự bùng nổ của đồ ăn vỉa hè và văn hóa lẩu nướng để dự đoán xu hướng giường bệnh trong những năm tới.

Trường công chức hệ công lập vẫn chiếm ưu thế nên văn hóa giao tiếp ứng xử của phần đông lớp thanh niên khá kém. Tư duy chậm tiến. Chừng nào hệ này còn tồn tại chừng đó văn hóa vẫn còn chậm.

Đặc biệt tối nào ngoài đường cũng đầy các chốt công an. Như police state. Có lẽ

chỉ có Hà Nội và Bình Nhưỡng mới như vậy. Dưa xe bao năm nay vẫn thế không có gì thay đổi.

Làm ăn đều phải dính líu đến quan chức và chính trị. Ký sinh trùng khắp nơi. Lâu dần phải học cách luồn cúi, không nhận ra mình là ai.

Trẻ em không có sân chơi. Người già hít ô nhiễm. Lương hưu lạm phát bốc hơi gần hết.

Thực phẩm bẩn vỉa hè và thực phẩm bẩn trung tâm thương mại chiếm áp đảo. Ngày ngày đầu độc mà người ăn ít để ý.

Tắc đường, ô nhiễm sẽ tăng gấp bội trong tương lai. Thời gian lãng phí tăng lên. Sức khỏe giảm. Bội thực stress.

Nghe có vẻ rất tiêu cực phải không bạn?

Thật buồn khi chứng kiến thành phố nơi mình sinh ra lại không thích hợp cho người healthy, trong dài hạn.

Tất nhiên vẫn còn một số nơi đẹp và lành mạnh như quanh khu Hồ Gươm, Hồ Tây etc nhưng chỉ là số ít. Bản thân khu phố cổ Hà Nội cũng chỉ nhìn đẹp bên ngoài, nhưng phải dân ở khu đấy mới cảm nhận sự chật chội tù túng ngột ngạt.

Nói chung bạn không thể chờ vào "lãnh đạo". Vì bạn chờ rồi. Và họ cũng chỉ là công chức biên chế chứ cũng không cao siêu thần thánh gì để có thể hô phong hoán vũ "một ngày nào đó mọi thứ sẽ tự động tốt lên". Họ không ăn và quấy rối gì bạn đã là một ơn huệ lớn. Đừng mong ngóng mất công.

Một cách thiết thực là đầu tư phát triển kinh tế, giáo dục, y tế ở các vùng ngoài Hà Nội. Hoặc chuyển đến vùng khác.

Chủ động tạo ra môi trường sống lành mạnh.

Việc bạn (hoặc mình) MOVE sang vùng khác tưởng rằng chỉ tốt cho bản thân bạn. Nhưng cũng mang lại cái lợi cho người ở lại. Đường cũng đỡ tắc hơn.

Ờ ha, đôi bên cùng có lợi.

“CHÍNH PHỦ” NHƯ MỘT START-UP

Ở trong nước, chính phủ vận hành như một ông chồng vũ phu, đầy quyền lực trước vợ con.

Ra ngoài thế giới, chính phủ vận hành như một nhân viên mẫn cán, nịnh nọt sếp và người ngoài để thăng tiến.

Trong nước, chính phủ gần như độc tài với quyền lực tuyệt đối.

Ngoài nước, chính phủ buộc phải cạnh tranh với các "chính phủ" khác. Quyền lực không còn nhiều. Họ trở nên "ngoan" hơn.

Để chính phủ "ngoan", bắt buộc phải có cạnh tranh.

Chính phủ đẹp khi vận hành như một start-up.

Vận hành trên hệ thống biên chế, và kết quả là những ông chồng vũ phu bất tài vô dụng nhưng đầy lòng tham và quyền lực.

35 MỚI CHỈ ĐANG BẮT ĐẦU

Mình thường quan niệm.

Trước 35 tuổi, bạn chưa thực sự sống. Mà chỉ đang thí nghiệm.

Vấp ngã, chạy theo những thứ ngu độn, chạy theo xã hội, có cái đúng, có cái sai. Có cái trông có vẻ đúng. Có mối quan hệ ổn. Có mối quan hệ nát. Có nhiều lúc mất tiền oan. Đi học hết chỗ này chỗ kia theo phong trào. Thử ty tỷ cái. Làm vô số thứ khác nhau.

Nói chung là loạn. "Vô hướng". Nhiều lúc còn nghĩ đây là tận cùng của thế giới.

Nhưng hãy bình tĩnh, trước 35, tất cả chỉ là thí nghiệm.

Mình đáng ra phải enjoy nó mới đúng. Không phải kiểu huyễn hoặc bản thân mà thật sự tò mò quan sát bản thân.

Hồi xưa mới đi làm cũng thế, mỗi ngày đều có những thứ rất khó hiểu, loạn, bu xít cũng có. Sau này mới hiểu trạng thái loạn và khó hiểu là điều bình thường. Lập tức chuyển sang trạng thái quan sát thí nghiệm. Thấy enjoy hơn nhiều. Mỗi ngày linh hoạt và dẻo dai hơn 1 tí. Bớt ngu hơn 1 tẹo.

Cái đáng tiếc là nhiều người 35-40 lại tưởng rằng họ đã kết thúc.

Không nhận ra họ mới chỉ đang BẮT ĐẦU.

BÓC LỘT SỨC LAO ĐỘNG

Một đôi vợ chồng thương gia chuyển đến một làng quê ngoại ô sinh sống.

Nơi đây có khoảng 500 hộ dân, đều dưới chuẩn nghèo. Họ đều lam lũ, cực khổ.

Người vợ nói: "Mình phải từ thiện giúp họ thôi anh ạ. Em sẽ quyên góp mỗi người 1 triệu"

Sau khi quyên góp, tất cả mọi người đều rất phấn khích ríu rít cảm ơn cô. Coi cô như một vị bồ tát cứu rỗi nhân gian. Những người nhận được tiền liền nhanh chóng sắm đồ ăn, thức uống, quần áo.

Người vợ thậm chí được lên báo tuyên dương vì có trái tim bao la vĩ đại.

Bẵng sau đó 1 thời gian, người chồng (thương gia) quyết định mở thêm nhà máy về vùng quê lam lũ này. Nhà máy thuê luôn những người dân quanh vùng làm công nhân. Mỗi tháng trả mức lương 4 triệu.

Sau một năm đi làm, người dân vùng đã bắt đầu thay đổi diện mạo. Không còn lam lũ đói khổ như xưa. Thế nhưng không lâu sau đó, một số người trong nhà máy quyết định hô hào mọi người đình công vì cảm thấy đang bị "bóc lột sức lao động."

Người người nhà nhà kêu gọi tăng lương. Anh chồng thương gia bị mang tiếng tham lam và bóc lột nhân công. Thậm chí còn bị đem ra so sánh với trái tim bồ tát của người vợ. Anh bị ví như một gã tư bản bóc lột.

Cuộc đình công diễn ra một thời gian. Do không cảm thấy được chào đón, anh chồng quyết định chấm dứt hợp đồng, và chuyển sang vùng khác sống. Cuộc sống của người dân trong vùng lại quay trở lại như xưa. Lại lam lũ khổ sở.

Người vợ lúc này nói với chồng: "Anh có thể ủng hộ mỗi người 1 triệu trước khi rời đi được không, em thấy họ khổ quá"

Anh chồng trả lời:

"Được em. Nhắc với họ, anh xin lỗi và hứa sẽ không bao giờ quay lại nơi đây"

SIMULATION

Trẻ em thời nay sống trong các loại Simulation quá nhiều.

Từ các loại game, đến tôn giáo, đến sách vở, mạng xã hội, YouTube, và sắp tới là Metaverse.

Ngay cả thành phố cũng là một dạng thế giới mô phỏng. Mọi thứ đều sẵn, tiện, ship nhanh, ăn nhanh, vi sóng.

Thế giới mô phỏng ngày càng áp đảo thế giới thực tự nhiên.

Không hẳn là bị quan nhưng liệu có cách nào tích hợp thế giới tự nhiên vào cuộc sống thường ngày? Để tăng tương tác với thế giới thực thay vì cứ ở môi trường mô phỏng mãi.

Liệu những chuyến đi núi, rừng, biển, thiên nhiên, động vật, cỏ cây hoa lá (nhất là với trẻ em) có nên được coi như thiết thực thay vì chỉ mang tính minh họa?

VỐN LIẾNG THỰC SỰ

Nếu bạn dành mỗi ngày đọc 2 giờ.

1 tuần bạn sẽ đọc 14 giờ.

1 tháng là 60 giờ.

1 năm là 730 giờ.

5 năm là 3650 giờ.

Bạn sẽ không tưởng tượng được cái năng lượng 3650 giờ đọc mà bạn chiết xuất nó kinh khủng đến mức nào. 99% nhân loại không làm được điều này.

Và bạn đừng quên, thời gian bạn bỏ ra mỗi ngày tuy tuyến tính (Linear) nhưng kết quả thu về lại theo hàm lũy thừa (Exponential).

Năng suất thu về ngày càng tăng TRÊN mỗi giờ bỏ ra về sau. Giống như tiền lãi tiết kiệm ngày càng tăng vì lãi mẹ đẻ lãi con. Khi bạn đã có kiến thức nền vững chắc, những cuốn về sau càng năng suất và hiệu quả (thay vì chật vật như thời gian đầu)

Và chính vì trong 5 năm bạn chỉ có 3650 giờ. Mỗi giờ bỏ ra sẽ phải rất giá trị thay vì lãng phí.

Chỉ nên chọn sách có chiều sâu và thực. Thay vì hời hợt, nông nông, "yếu tố tâm linh", dựa trên bìa đẹp tựa hay, recommend phong trào cho vui. Rất phí thời gian. Mà thời gian quý như bitcoin.

3650 giờ này của bạn là khoản vốn cực mạnh cho không chỉ bạn mà cả thế hệ sau của bạn. Nền văn minh, lối tư duy, số phận của cả "dòng tộc" bạn nằm ở đây.

Thế nên ngoài tích "tiền", "nhà" với bitcoin ra, bạn biết cần tích thêm gì rồi chứ?

CHÍNH ĐẠO, TÀ ĐẠO

Những gia đình có cha mẹ hướng con làm trong nhà nước.

Thường sẽ phải trải qua một bước.

Đó là vùi dập bản thể, sự tự tôn và nhân phẩm của đứa con.

Gần như chỉ có những người không còn niềm tin vào bản thân mới phải chui vào những chỗ đấy. Và van nài được cứu vớt linh hồn một cách tuyệt vọng. Họ dường như chỉ vận hành như những con robot tự động. Bất lực, vô hướng, nô lệ, nhưng đầy sự kiêu ngạo của căn bệnh ái kỷ.

Số ít sẽ cảm thấy kinh tởm, thừa nhận mình ngu và tìm cách đào tẩu.

Số đông do không còn lòng tin vào bản thân nên phải ở lại bầu vùi tầng lớp quan chức. Cùng nhau tha hóa và tranh thủ vơ vét được ngày nào hay ngày đấy.

Kinh doanh, sản xuất là chính đạo.

Chính trị, quyền lực là tà đạo.

Một đứa trẻ phát triển bình thường, được nuôi dưỡng phần hồn tử tế, giáo dục lành lặn sẽ hướng chính đạo. Không bao giờ theo đuổi ước mơ đi cai trị người khác hay chịu sự cai trị của bất cứ ai.

Gia đình hướng con làm nhà nước là gia đình theo tà đạo.

Không một đứa trẻ nào sinh ra muốn theo đuổi tà đạo.

Sự vùi dập nhân phẩm, năng lực, bản thể từ phía cha mẹ là bắt buộc.

ẢO GIÁC NGƯỜI HÙNG - THE HERO DELUSION

Một đứa trẻ sẽ ảo tưởng rằng các anh hùng trong truyện có tồn tại. Họ có năng lực siêu nhiên, giải cứu nhân loại, quên mình và luôn quan tâm đến đứa trẻ. Như thể mình là cái rốn của vũ trụ.

Lớn lên đứa trẻ tỉnh thức và nhận ra anh hùng hư cấu chỉ có trong truyện. Mặc dù rất khó chấp nhận nhưng buộc phải.

Đứa trẻ bị mắc phải Ảo Giác Người Hùng.

Một người "trưởng thành" sẽ ảo tưởng rằng các "tổ chức" ngoài kia là các anh hùng. WHO, UN, FED, Nhà Nước, Trường Học, Doanh Nghiệp, các "bộ ngành", Chùa, Phật, Chúa Trời.

Người "trưởng thành" ảo tưởng rằng các tổ chức là các thực thể sở hữu những năng lực toàn năng siêu nhiên có thể cứu giúp nhân loại và họ. Những người này nhiều tiền. Không bao giờ tha hóa. Ưu việt về mọi mặt, luôn quên mình và lo cho bạn.

Đúng theo kiểu kịch bản phim và tuyên giáo.

Nhưng thực tế, tất cả chỉ là quan chức và công chức.

Họ là người. Họ không có nhiều năng lực như bạn vẫn tưởng. Họ cũng bị tha hóa và nuốt chửng bởi lòng tham như bạn. Họ sẽ không đặt bạn lên trên đầu. Never. Vì bạn không phải trung tâm vũ trụ. Bạn là người xa lạ. Bạn cũng không cho họ cái gì. Bạn cũng không có hợp đồng với họ. Với họ, bạn chỉ là một chấm nhỏ trong một "đám người" nào đó.

Không có anh hùng giải cứu nào ở đây. Tất cả chỉ là ảo tưởng.

Không có năng lực toàn năng kinh khủng nào ở đây. Cũng không có ai "lo" cho ai ở đây.

Bạn chỉ thật sự trưởng thành và TỈNH THỨC khi bạn nhận ra đến gia đình của bạn còn chưa chắc đã lo được cho bạn hưởng chỉ những đám quan chức, công chức hay đám tôn giáo ngoài kia?

Cái khoảnh khắc bạn ảo tưởng rằng ngoài kia có "Anh Hùng", bạn ở vị thế bị cai trị. Vị thế của một tên nô lệ yếu đuối.

Nô lệ sẽ nghĩ rằng chủ nô "quan tâm", "lo lắng" nhưng nhận lại sự bóc lột. Mà ở thế giới hiện đại là sự bóc lột âm thầm.

Hãy đổi câu nói của miệng của bạn.

Từ "Các tổ chức ngoài kia đang quan tâm lo lắng cho tôi và họ đặt lợi ích của tôi lên hàng đầu"

Sang "Không bất kỳ đấng nào được phép cai trị và "cứu giúp" mình. Trừ khi mình cho phép."

Ngoài kia không có "anh hùng" tổ chức nào lo cho bạn như bạn nghĩ. Bạn chả là gì của họ. Họ còn chưa chắc giúp được chính họ. Mặc dù rất khó chấp nhận nhưng buộc phải.

Xóa tư duy ảo giác anh hùng, và cuộc sống của bạn sẽ cải thiện.

“TÔI SẼ KIẾM ĐƯỢC 1 TRIỆU ĐÔ?”

Mục tiêu của bạn không phải:

“Tôi sẽ kiếm được 1 triệu đô”

Đây là lời khuyên lỗi thời. Bạn sẽ phấn đấu mòn lưng vì một mục tiêu mơ hồ vì đô la không còn là đô la tử tế.

Một triệu đô trong tương lai chỉ ngang với 100 ngàn đô bây giờ. Bạn sẽ lại phải chạy theo mục tiêu mới là 5-10 triệu đô.

Tiền mất giá còn nhanh hơn tốc độ chạy của bạn. Lúc đấy khéo bạn ngỏm rồi.

Mục tiêu của bạn không phải “Tôi sẽ kiếm 1 triệu đô” mà là

“Tôi đã sở hữu 1 bitcoin”

Số lượng bitcoin trên thế giới sẽ không đủ để chia đều cho các triệu/tỷ phú.

Nghĩa là sẽ có rất nhiều triệu phú sẽ sở hữu ít hơn nhiều 1 bitcoin.

Nếu bạn ĐÃ có 1 bitcoin bạn SẼ có thứ mà triệu phú đô la kiểu cũ không có.

Tích được 1 bitcoin và bạn ầm bụng hơn nhiều tích được 1 triệu đô.

May mắn thay cho bạn, 1 bitcoin đang có giá thấp hơn nhiều 1 triệu đô.

Bạn chỉ đang ăn may thôi, do bạn gặp thời.

Nhưng điều này sẽ không diễn ra quá lâu.

Nếu bạn theo đuổi mục tiêu 1 triệu đô (kiểu cũ), bạn sẽ bị tụt lại phía sau người theo đuổi mục tiêu 1 bitcoin.

GIÁO DỤC KHAI PHÓNG PHI TẬP TRUNG

“Homeschool” về bản chất

- Không liên quan đến “home”
- Cũng không liên quan đến “school”

Đây là một thuật ngữ sơ khai rất dễ gây định kiến.

Khi nhắc đến homeschool người nghe bị định hướng theo hướng “trường ở nhà”

Ngay lập tức trong đầu sẽ nảy lên hình ảnh bị nhốt trong nhà ko có giao tiếp xã hội tù túng (“home”) hoặc vẫn phải follow một thứ chương trình quy chuẩn thi cử kiểu (“school”)

Về bản chất, homeschool nên được hiểu là một dạng Decentralized Education - Giáo dục khai phóng phi tập trung.

Thuật ngữ Decentralized Education chuẩn hơn homeschool vì nó ám chỉ sự phi cưỡng chế, phi cai trị tập trung, phi nhồi sọ, phi công chức, phi sự phạm kiểu độc tài liên xô mác xen lẫn chủng nho giáo cực đoan.

Không có nghĩa bạn phải dạy, mà là bạn chọn người dạy.

Không có nghĩa bạn bài trừ thể chế, mà bạn được chọn trung tâm (chuyên về piano, võ, kỹ năng sống bla bla). Lành mạnh phi chính trị.

Không có nghĩa trẻ ko có “bạn”. Mà được chọn môi trường tiếp xúc tự nguyện như câu lạc bộ, hội nhóm sở thích, lớp năng khiếu. Đối lập hẳn với hội gà chọi độc hại của hệ nhồi sọ nhà máy công chức cũ kỹ.

Sức sáng tạo là vô hạn. Chỉ có trí tưởng tượng của bạn là có hạn. Bởi nỗi sợ bản năng và định nghĩa mờ nhạt.

Mình đã đúng về Bitcoin khi người ta gọi nó là “tiền ảo”.

Mình cũng sẽ không sai về Giáo dục khai phóng phi tập trung (Decentralized Education) khi người ta vẫn gọi nó là “homeschool”

MUA ĐỒ, PASS ĐỒ

Pass được một món đồ cho ra cảm giác phê hơn cả mua món mới.

Vừa được tiền, vừa được không gian, vừa thoát nợ.

Mua đồ rất dễ, vài click là xong.

Pass đồ đòi hỏi deep reflection, thương lượng, chút dũng cảm.

Phải chăng đây là thú vui mới?

CẢM THỜI GIAN

Thời gian là tuyệt đối.

Nhưng mỗi người sẽ có cách CẢM thời gian rất khác nhau. Khác đến mức bạn khó có thể tưởng tượng được.

- Người ăn lương tháng CẢM thời gian rất khác với người ăn lương theo giờ.
- Người ăn lương theo sản phẩm CẢM thời gian rất khác với người ăn lương theo thời gian.
- Người biết mình bị ung thư CẢM thời gian rất khác với người chưa bị ung thư.
- Trẻ em CẢM thời gian rất khác với người trưởng thành và càng khác với người già.
- Người có mục đích rõ ràng CẢM thời gian rất khác với người mục đích mờ nhạt.
- Jeff Bezos CẢM thời gian rất khác với bạn. Bạn đang nghĩ ngày mai ăn gì thì Jeff đang tính đến 300 năm sau.

Chúng ta cùng tồn tại chung một vũ trụ khách quan nhưng độ CẢM về thời gian chênh lệch rất kinh khủng.

1 giây trôi qua với người này không giống với 1 giây với người khác.

LỜI KHUYÊN RELATIONSHIP

Khi bạn đang Single, hãy dành quỹ thời gian quý giá này tập trung vào bản thân. Thật sự kết nối với Self, hiểu, nuôi dưỡng bản thể phần hồn, xây dựng giá trị lành mạnh với thế giới xung quanh. Thiết lập trạng thái Happy và tự tin với chính mình.

Điều này cực quan trọng.

Vì nếu bạn không có sự chuẩn bị, sống màu mè phong bật nhưng bỏ bê bản thể, bạn sẽ rơi vào trạng thái bị lệ thuộc và "cần ai đó quan tâm, chú ý, yêu thương" - needy, bất an, nạn nhân, đòi hỏi, muốn kiểm soát, thao túng. Đây là trạng thái không lành mạnh.

Khi bản thân bạn không lành mạnh, tiêu chuẩn chọn người của bạn chỉ xoay quanh người màu mè phong bật và đó là lý do bạn hấp dẫn chủng người Narcissist - rối loạn nhân cách ái kỷ vốn cực kỳ toxic.

Khi bản thân bạn lành mạnh, healthy, vây quanh bởi những con người healthy, luôn support bạn, và bản thân bạn tự tin vào chính mình, chủng người narcissist sẽ né bạn ra vì họ biết sẽ khó thao túng bạn. Họ sẽ tìm đến con mồi khác. Còn bạn sẽ hấp dẫn những người thật sự healthy.

Những người có phần hồn healthy có thể yêu và cảm nhận tình yêu như người bình thường.

Chủng người Narcissist về bản chất không có phần hồn. Họ chỉ là những cái gương di động. Những kẻ săn mồi tìm những con mồi thèm khát sự "quan tâm" và lệ thuộc (có thể do gia đình vô cảm, tàn nhẫn không healthy). Để bản thân thỏa mãn ham muốn kiểm soát, huyễn tượng quyền lực, trừng phạt.

Suy cho cùng, bạn vẫn phải yêu và tôn trọng bản thân bạn trên hết (không phải "yêu" kiểu buông thả, màu mè, mà là thật sự kết nối với phần hồn, không chối bỏ cảm xúc). Nếu không, Narcissist sẽ nhân cơ hội đến và làm vậy cho bạn.

Và bạn sẽ không bao giờ muốn điều này xảy ra.

TRẺ EM = TÀI SẢN?

Ở nhà, trẻ bị hướng trở thành "tài sản của gia đình"

Đến trường, trẻ sớm muộn trở thành "tài sản của nhà nước"

Đi làm, trẻ là "tài sản của công ty"

Ở chùa, trẻ là "tài sản của các ông tượng"

Nhà thờ, trẻ là "tài sản của chúa"

Nhưng tất cả vẫn không tề bằng...

Trên mạng xã hội, trẻ là tài sản của các trang giật gân và các nhà quảng cáo.

Phần hồn (Soul) là tài sản quý giá nhất của trẻ.

Có mấy ai dạy trẻ bằng mọi giá phải bảo vệ nó?

“HOMESCHOOL” KHÔNG CÓ NGHĨA...

- Không có nghĩa bạn phải GIỎI. Mà chỉ cần đủ tinh để nhận biết và hợp tác với người giỏi.
  - Không có nghĩa bạn phải trực tiếp DẠY. Mà bạn được toàn quyền CHỌN người dạy.
  - Không có nghĩa bạn phải tìm cách bắt chước chương trình của hệ trường học công chức. Chẳng phải đấy là lý do bạn muốn bút ngay từ đầu? Bạn lại muốn giống như cũ? No...
  - Không có nghĩa bạn cô đơn một mình. Mà bạn có thể tìm được cộng đồng tinh khôn cùng hỗ trợ lẫn nhau như bất kỳ cộng đồng nào khác.
  - Không có nghĩa bạn đang "mạo hiểm". Vì trên đời này không có gì mạo hiểm bằng việc vứt con cho trường công chức.
  - Không có nghĩa trẻ "không có môi trường xã hội". Ngược lại là khác, trường công chức là một mô hình xã hội độc hại khác hẳn thế giới bên ngoài. Trẻ tự ti, sợ hãi, đục, hai mặt, cừu, dối phò, ghét học, nhát, yếu đuối, và vô duyên.
  - Không có nghĩa về sau không có bằng không "xin được việc". Mà homeschool bởi bạn nhận biết bằng là thứ vô giá trị và sản phẩm của Homeschool thường không cần "xin việc".
  - Không có nghĩa trẻ phải học đúng 12 năm. Homeschool là giải pháp để bạn thoát khỏi cái gọi là 12 năm.
  - Không có nghĩa thuê giáo viên ngoài "đắt hơn". Đôi khi chính vì "đắt hơn" nên nó mới rẻ hơn. Không có gì cấ-t cổ bằng trường học công chức. Ngoài ra chính vì thoát được tư duy 12 năm. Tổng lại rẻ hơn và thậm chí thoát được ngày 20/11.
- Chỉ nên đến trường nếu trường thuộc hệ Bắc Âu. Phần Lan, Na Uy, Thụy Điển.
Mà cái này không phải ai cũng tiếp cận được.
- Còn lại gần như tất cả là garbage kể cả cái gọi là "trường quốc tế".

PERSONALITY VS. NATIONALITY

Nhìn vào Personality thay vì Nationality.

Tính Cách thay vì Quốc Tịch.

Tính là thật. Tịch là ảo.

Chúng ta được "dạy" Tịch quyết định ai là bạn ai là thù. Ai nên giúp đỡ, ai nên mặc kệ.

Bạn được dạy Tịch là quan trọng nhất và bạn thuộc về cái Tịch này vĩnh viễn. Tịch quyết định bản sắc của bạn và đồng loại.

Phân loại theo người "cùng tịch" và "khác tịch". Không nhận ra tất cả chỉ là tuyên truyền + ảo giác.

Chơi, kết giao dựa trên Tính Cách. Never dựa trên "dân tộc" + "quốc tịch".

Tất cả đều là người.

Không có người "Mỹ" hay người "Việt", chỉ có người tốt và người ác.

Con người không khác nhau ở "Quốc Tịch", chỉ khác nhau ở Tính Cách.

“TẠO RA CÔNG VIỆC”

Trong một chuyến công du nước ngoài.

Giáo sư Milton Friedman thấy những người công nhân làm đường sử dụng xẻng thay vì máy móc hiện đại.

Ông hỏi: "Tại sao phải dùng đến nhiều nhân công đến vậy trong khi các ông có thể dùng máy móc?"

Người quản lý: "À, phải làm vậy thì mới tạo ra việc làm cho các anh em, nếu dùng máy sẽ thất nghiệp gần hết"

Giáo sư gãi đầu thắc mắc:

"Vậy sao các ông không dùng thìa để xúc thay vì xẻng sẽ tạo ra càng nhiều công việc cho các anh em hơn?"

PHÁN XÉT CHÍNH MÌNH

Đôi khi ta quên mất.

Ca sĩ chuyên về hát. Diễn viên chuyên về diễn. Người mẫu chuyên về trình diễn.

Họ là người bình thường, không hoàn hảo, như bạn và mình.

Khi coi họ là thánh sống và tôn sùng, ta u mê.

Khi bắt lỗi họ những thứ không hoàn hảo - mà chính bản thân ta cũng chẳng tốt đẹp gì, ta u mê.

"Ca sĩ" chỉ là một người bình thường biết hát.

"Diễn viên" chỉ là một người bình thường được thuê diễn.

Dành nhiều thời gian trích dẫn, soi lỗi, phát ngôn của những người bình thường là một điều hơi bất thường.

Lại là những người lạ chưa bao giờ gặp. Cũng không ai nợ ai cái gì.

Vậy phải chăng khi phán xét, ta thực chất đang phán xét chính mình trong vô thức?

NOBODY CARES ABOUT YOU

Chẳng Ai Quan Tâm Đến Bạn. Ít nhất là nhiều như bạn nghĩ.

Đối với người có khuynh hướng nô lệ, đây là một điều khó chấp nhận.

Đối với người có khuynh hướng tự do, đây là một sự giải phóng.

Có những người post ảnh tự sướng lên không ai care cảm thấy bất lực, đau đớn cùng khổ.

Có những người post lên không ai care, liên bưng tỉnh nhận ra mình hoàn toàn tự do.

CÁI GỌI LÀ “ƯỚC MƠ”

Phần lớn cái gọi là "ước mơ"

Lại không phải "ước mơ của bạn" như bạn nghĩ.

Nếu nghiêm túc truy vết bạn sẽ thấy phần lớn là ước mơ của cha mẹ, hàng xóm, quảng cáo, đám đông, truyền thông.

Ước mơ đến từ cái oai của người đi trước. Cái gọi là "nguyện vọng" của cha mẹ.

Hoặc đến từ sự sợ hãi "bị chết đói"

Hoặc đến từ sự "chứng minh cho người khác".

Khi được hỏi ước mơ của bạn là gì?

Phần lớn sẽ tuôn ra một loạt thứ ngôn ngữ auto được lập trình sẵn. Như bị mind control.

Cho nên nguyên tắc quan trọng nhất:

Không bao giờ đánh đổi vận mệnh của mình vô thức chỉ để thỏa mãn "nguyện vọng" của gia đình dòng tộc. Mạnh tay phủ nhận và không sợ người ta "buồn". Nếu thích họ có thể TỰ làm thay vì bắt mình làm.

Luôn dành thời gian REVIEW và REFLECT lại lựa chọn của bản thân. Thử càng nhiều càng tốt và tự đánh giá "ước mơ".

Luôn tự hỏi: "Liệu cái này có đúng là cái mình muốn và cảm thấy happy không"

Thay vì "Liệu cái này có chứng minh được cho người khác không"

THA HÓA NGƯỢC

"Đạo hiếu" khiến trẻ em tử tế, đổi lại phần nào làm hỏng cha mẹ.

"Lễ phép" khiến trẻ em tử tế, đổi lại phần nào làm hỏng người già.

"Tôn sư trọng đạo" khiến trẻ em phục tùng, đổi lại phần nào làm hỏng người dạy.

"Yêu nước" khiến con người tự hào, đổi lại phần nào làm con người im lặng trước cái tàn bạo.

4B

4 thứ tạo nên một người đàn ông Healthy.

Gọi tắt là 4B

- ♦ Books
- ♦ Business
- ♦ Barbells
- ♦ Bitcoin

KHÔNG PHẢI CỦA BẠN

Cơ thể và ý thức là của bạn.

Nhưng mã DNA mà bạn mang theo. Hình hài các bộ phận cơ thể, tồn tại trước bạn cả chục ngàn năm. Một số hệ tư duy bản năng, cảm xúc tự động, đều được lập trình bởi tạo hóa. Tất cả đều có TRƯỚC khi bạn sinh ra. Từ rất rất lâu.

Bạn điều khiển cánh tay của bạn.

Nhưng hình hài và cơ chế hoạt động cánh tay của bạn lại không phải do bạn tạo ra.

Chúng ta chỉ việc chui ra và hưởng hết mọi chức năng này. Từ đôi mắt, giọng nói, ý thức, đôi chân, bộ não, hệ thần kinh etc. Nghiễm nhiên được hưởng mà không phải làm gì.

Đó là lý do cơ thể và ý thức không hoàn toàn thuộc về mình và bạn.

Khi nó không hoàn toàn thuộc về chúng ta, mà lại được "hưởng". Mà đời thì không có gì FREE. Nghĩa là chúng ta không thể chỉ đơn giản đối xử như thể nó là của chúng ta 100%.

Bạn và mình sẽ phải tìm cách trả lại bằng cách nào đó.

Đây là ý nghĩa thiêng liêng nhất của việc tồn tại. Không phải sự hưởng thụ buông thả ăn chơi trác táng sau khi có nhiều tiền như phim ảnh hay truyền thông thường thể hiện.

Càng không phải ra sức "dâng hiến" những thứ thiêng liêng nhất này cho tôn giáo và các đảng phái chính trị rẻ tiền.

STOCKHOLM SYNDROME

Sống dưới ách cai trị quá lâu, yêu luôn thẳng cai trị.

Con người hoảng sợ sự tự do. Cảm thấy "vô hướng" khi không có ai quát mình.

Ngồi trên ghế nhà trường quá lâu, yêu luôn thẳng trường học.

Hoảng sợ khi ra trường. Chưa thoát được bao lâu, lại tìm cách quay về "học" tiếp một cái gì đó. Thực chất là lảng tránh. Nhưng được hợp lý hóa một cách hoàn hảo "vì kiến thức".

Ở nhà bố mẹ quá lâu, sợ hãi khi ra ngoài ở riêng.

Bị chồng/vợ bạo hành quá lâu? Yêu luôn sự bạo hành.

Đây là Triệu chứng Stockholm.

Triệu chứng Stockholm là hiện tượng một người sau khi bị đám cướp bắt cóc, một thời gian sau đó cảm thấy gắn kết (bonding) với đám cướp này.

Sau khi thoát đám cướp, họ còn bênh vực chúng trước tòa.

Đó là lý do con người thèm khát được cai trị. Được ra lệnh. Được phục tùng. Được làm nô lệ. Và coi đây như một đặc ân.

Họ yêu và biết ơn đám người cai trị họ. Chấp nhận việc bị coi thường, bóc lột.

Họ sợ hãi sự tự do.

Đây là một tình yêu kỳ lạ.

TIỀN NHÂN DÂN HAY TIỀN QUAN CHỨC

Bitcoin là tiền nhân dân. Tiền giấy là tiền quan chức.

Tiền quan chức là tiền ăn cướp. Qua lạm phát, thao túng, kiểm soát, kiểm duyệt, lãng phí, bạo lực. Ngoài ra cũng chỉ có tác dụng địa phương. Sang vùng khác? Vô dụng.

Giữ tiền quan chức là làm giàu cho quan chức bằng cách khiến mình nghèo đi. Tiền quan chức chỉ nên tiêu. Không nên giữ. Tiêu càng nhanh càng tốt.

Tiền quan chức giống như quả cà chua. Để càng lâu càng thối.

Gửi tiền quan chức ở ngân hàng giống như để quả cà chua vào tủ lạnh. Giữ được lâu hơn nhưng sớm muộn vẫn hỏng.

Tiền nhân dân - Bitcoin - là tiền công bằng.

Không thể kiểm duyệt. Không thể bị cướp. Phủ sóng toàn cầu. Phi lạm phát. Và sạch bóng quan chức.

Tiền nhân dân là tiền sạch, tiền thật. Giống như điện.

Tiền quan chức là tiền bẩn, tiền ảo. Giống như than tổ ong.

Tiền quan chức thịnh hành trong hiện tại, vì bị độc quyền. Giống như hăng than tổ ong nắm toàn quyền và cấm điện.

Thằng bán than tổ ong sẽ tìm mọi cách cấm điện.

Thằng bán thư tay sẽ tìm mọi cách cấm email.

Thằng bán tiền quan chức sẽ tìm mọi cách cấm tiền nhân dân.

Bạn chưa thể exit hoàn toàn tiền quan chức.

Nhưng bạn biết cần làm gì với nó. Chỉ tiêu. Never giữ.

NHẢNH MẮT KHI NGHĨ LẠI

Nếu thử máy giặt, bạn sẽ nhảnh mắt khi nghĩ lại thời kỳ ngồi giặt.

Nếu thử máy rửa bát, bạn sẽ nhảnh mắt khi nghĩ lại thời kỳ hì hục với chậu bát ngày qua ngày.

Nếu thử máy lạnh, bạn sẽ nhảnh mắt khi người khác dùng quạt ngày nóng.

Nếu thử bếp từ, bạn sẽ nhảnh mắt khi nghĩ lại thời kỳ dùng bếp ga.

Nếu thử MacBook M1, bạn sẽ nhảnh mắt khi nghĩ lại thời kỳ dùng intel.

Nếu thử Bitcoin, bạn sẽ nhảnh mắt khi người khác đầu tư vàng và tiền quan chức (Tiền giấy)

Nếu thử Decentralize Finance, bạn sẽ nhảnh mắt khi vác mông đến nhà băng hoặc nghe nhạc thang máy chờ hỗ trợ khách hàng của ngân hàng.

Nếu thử điện, bạn sẽ nhảnh mắt khi người khác dùng đèn đom đóm.

Nếu thử Tesla, bạn sẽ nhảnh mắt khi người khác dùng xe động cơ đốt xăng.

Nếu thử triết học phương Tây, bạn sẽ nhảnh mắt nghĩ lại thời kỳ sùng bái tôn giáo.

Nếu thử giáo dục tự do, bạn sẽ nhảnh mắt thời kỳ đến "trường".

Nếu thử các mối quan hệ healthy, bạn sẽ kinh hãi khi nghĩ lại các mối quan hệ độc hại mà bạn từng gọi là "thân".

Có những cái một khi đã THỬ, bạn sẽ gần như KHÔNG THỂ quay đầu.

Như một chuyến tàu một chiều không trở lại.

MÂU THUẦN SỮA BÒ

Sữa bò chỉ dành cho bò, cụ thể là bò con.

Khi bò con lớn, bò con bỏ sữa vĩnh viễn.

Bỏ sữa là điều bình thường. Tưởng tượng nếu bò lớn thay vì ăn cỏ mà vẫn bú sữa sẽ ngược đời thế nào?

Bò bỏ sữa VĨNH VIỄN sau khi cai sữa.

Đây là điều không thể chối cãi.

Người tương tự.

Sữa người chỉ dành cho người, cụ thể là trẻ sơ sinh.

Sau khi có thể ăn được, người cai sữa người VĨNH VIỄN thay vì tiếp tục bú. Tưởng tượng Kiên Trần vẫn bú sữa mẹ thì sẽ ngược đời thế nào?

Người bỏ sữa VĨNH VIỄN sau khi cai sữa.

Đây cũng là điều không thể chối cãi.

Nhưng khi nhìn xung quanh, bạn thấy gì?

Bạn thấy Người Trưởng Thành không những vẫn tiếp tục uống sữa mà thậm chí còn uống sữa của loài khác.

Bạn tưởng tượng được không?

"NGƯỜI LỚN uống SỮA THÚ".

Có quá nhiều điều phi lý mâu thuẫn xảy ra trong câu trên.

Nếu bạn gặp khó khăn trong việc tưởng tượng, sự tẩy não nó mạnh kinh khủng khiếp như vậy đó.

Người ta rebrand sữa thú thành "Sữa học đường". Bắt tay với Mafia Giáo Dục khai thác thị trường trẻ em (mới cai sữa) và lại trói chúng quay lại con đường sữa

(lại còn là sữa thú)

"Sữa học đường" tăng "thông minh", "xương chắc khỏe", "cao lớn".

Chao ôi, toàn những key words nóng bỏng. "Thông minh", "xương chắc khỏe", "tăng chiều cao". Như vậy không uống sữa thú là mình ngờ u ng.u, lùn tịt và rệu rạo rồi? Không uống sữa thú đáng ra là điều bình thường trở thành điều không tưởng, gây bất ngờ, gây sốc khi nghe. Vừa nghe thôi đã thấy suy dinh dưỡng rồi.

Bạn có tin không, nếu chi đủ tiền quảng cáo có chiến lược như Mafia Sữa Thú, thì đến nước cống cũng sẽ thành nước thánh.

Người ta sẽ nói rằng nước cống giúp tăng miễn dịch, có khoáng chất, và đến từ thiên nhiên.

Sữa thú cho người trưởng thành tương tự.

Về bản chất, sự vô lý của nó giống như thuyết phục bạn uống nước cống.

Sữa thú - chất dịch nuôi con của loài bò - được người sùng bái như một thứ nước thánh giúp con người "vượt trội" về trí tuệ và thể chất.

Không khác gì thuyết phục một người uống nước cống sông Hằng để "làm sạch cơ thể"

Mâu thuẫn không bạn?

Thế mà nó vẫn diễn ra như một điều hiển nhiên.

Bạn có từng thắc mắc về điều này?

MAFIA DƯỢC PHẨM VIỆT NAM

Nếu bạn sống ở nước ngoài chắc bạn hiểu phải đi xa lắm mới xuất hiện một nhà thuốc.

Ở Việt Nam, một con phố vài cái nhà thuốc. Một quận phải đến cả trăm cái. Nhà thuốc còn nhiều hơn cả siêu thị hay chợ.

Chẳng lẽ Việt Nam là quốc gia đạt kỷ lục nhiều nhà thuốc nhất thế giới?

Hay người Việt sinh ra vốn lắm bệnh nên bắt buộc phải có mật độ nhà thuốc phủ đặc như lưới điện?

Ở nước ngoài, rất nhiều thuốc chỉ bán khi được bác sĩ kê riêng và không được bán tràn lan.

Ở Việt Nam, ra hàng thuốc kêu đau bụng, đau đầu và bạn sẽ được kê 7 7 49 loại thuốc khác nhau (kể cả thuốc bổ) và ra về với thiệt hại vài trăm ngàn bay vài triệu mà chỉ dựa trên những thông tin mơ hồ về cái bệnh mà bạn mô tả. Họ vẫn bán và bán nhiều.

Phần lớn nhà thuốc Việt Nam không có hóa đơn rõ ràng và in giá minh bạch trên sản phẩm. Gặp người tinh khôn thì giá sẽ gần đúng, gặp người khờ khờ sẵn sàng bị hét vống lên gấp vài lần không hay biết.

Mỗi lần đi mua thuốc ở Việt Nam mà nhờ "dược sĩ" tư vấn xác định "bổ" đôi tài khoản. Đúng là thuốc bổ. Hoặc kháng sinh. Kháng luôn cả sản.

Quảng cáo truyền hình nước ngoài chủ yếu ô tô, ngũ cốc. Trình bày một cách nhẹ nhàng tinh tế.

Quảng cáo truyền hình Việt Nam ngập tràn "Ích Thận Vương", đại tràng, dồi dào sinh lực, đau mỗi xương khớp, Sữa thú... Và hát một cách vô duyên đến phát ói. Nhai đi nhai lại trước phim, giữa phim và sau phim. Ngày này qua ngày khác trong nhiều thập kỷ.

Kinh phí cho quảng cáo phải nói là không tưởng.

Phải chăng Mafia Dược Phẩm và Mafia Sữa Thú mới thật sự là những băng đảng quyền lực nhất?

HAI LOẠI TÌNH YÊU: CẠNH TRANH VÀ HỢP TÁC

Tình yêu cạnh tranh (Competitive Relationship) ganh đua lẫn nhau về quyền lực. Mỗi quan hệ như một cuộc đối đầu hơn thua tranh giành phần "thắng-thua", "đúng-sai", "thiệt-hơn" không hồi kết.

Ai mạnh hơn giành quyền kiểm soát người còn lại. Ai yếu hơn tấn công người mạnh bằng lương tâm và nạn nhân.

Tình yêu này giống kiểu phim hàn quốc, drama nhưng nhạt và dễ đoán. Sự nát và cãi lộn được bình thường hóa - trở thành một chuẩn mực.

Chính vì dành hết năng lượng để đấu tranh hơn thua nhỏ nòi, cả 2 bên đều mệt mỏi và cạn sinh khí cho những mục tiêu xa hơn.

Trong khi đó Tình yêu hợp tác (Cooperative) coi người kia như một người đồng đội đặc lực, cùng nhau đạt được mục tiêu chung và cảm thấy vui vì điều này.

Sự phân công lao động khiến cả 2 bên đều cảm thấy mình hữu ích và giá trị, đồng thời tăng năng suất cho cả mối quan hệ lẫn những mục tiêu đề ra.

Sự va chạm được giảm xuống tối thiểu. Mỗi va chạm đều được nhìn dưới góc độ giải quyết vấn đề và bài học để GIÚP nhau thay vì thắng thua, đúng sai. Họ ý thức cao những mục tiêu lớn.

Những tình yêu kiểu này do ít cãi lộn nên ít khi được chú ý và bàn tán như tình yêu cạnh tranh.

Chính vì vậy, sự hiệu quả tuyệt vời của nó ít được công nhận như một tiêu chuẩn đẹp.

Để có được tình yêu hợp tác,

Như thường lệ, nguyên tắc đầu tiên là đừng chọn sai người. Bạn không thể thay đổi họ. Nếu họ ghét giới tính của bạn và luôn trong trạng thái "đấu tranh" vì một cái lý tưởng của họ nào đó nhắm thẳng đến giới tính của bạn. Bạn biết phải làm gì.

Nguyên tắc hai là bạn coi khuynh hướng hợp tác là tiêu chuẩn ngay từ đầu.

Thử tưởng tượng con bạn về sau suốt ngày phải chứng kiến cảnh bố mẹ hơn thua nhau từng tí 1.

Tránh Sadist - những người theo đuổi khoái cảm làm đau người khác. Nếu bạn thấy người này thích kể xấu hoặc chứng kiến thất bại của người khác một cách hả hê sung sướng. Bạn đang chứng kiến một con ác quỷ. Sớm muộn gì bạn cũng sẽ là người tiếp theo.

Tránh Victimhood mindset - những người theo đuổi tư duy nạn nhân. Nếu bạn thấy người này thích đóng vai nạn nhân, họ sẽ làm vậy với bạn. Sở dĩ họ đóng vai nạn nhân vì họ nhất quyết không muốn thua cuộc. Họ đóng vai con mồi nhưng thực chất họ lại là loài săn mồi.

Bạn không muốn người kia HIỀN. HIỀN không phải là một phẩm hạnh.

Bạn muốn người kia LÀNH. LÀNH là một phẩm hạnh.

Hiền là sự kìm nén giả tạo, yếu đuối nhát gan, phục tùng.

Lành là mong muốn điều tốt đến người khác. Người lành không hề hiền. Người hiền không hề lành.

Bạn không muốn người kia yếu đuối, nhu nhược.

Bạn muốn người kia thẳng thắn, sẵn sàng đối mặt với bạn, một cách tôn trọng. Chỉ khi họ cảm thấy thoải mái khi nói thật với bạn, họ mới là chính họ. Chỉ khi họ cảm thấy thoải mái về việc được làm chính họ, họ mới thoải mái với bạn. Mỗi quan hệ mới healthy và hợp tác.

Khi họ ngại hoặc sợ phải nói thẳng, bạn có cảm giác kiểm soát nhưng chỉ là ảo. Vì người kia chỉ nói với bạn nửa câu chuyện - phần "được phép". Đây là một mối quan hệ toxic.

Đã bao giờ gia đình, trường học, đám bạn chia sẻ với bạn những điều trên?

HẬU QUẢ LÀ ĐIỀU TÍCH CỰC

Nhiều người chỉ quyết tâm giảm cân SAU khi họ mập.

Quyết tâm sống Healthy SAU khi họ bị ung thư.

Quyết tâm cai nghiện SAU khi phải nhập viện.

Quyết tâm đối xử tử tế với bạn đời SAU khi những tấn công làm tan nát mối quan hệ và không thể như trước và người ta quyết định ra đi.

Quyết tâm tôn trọng con cái SAU khi nó lớn hơn, khỏe hơn, biết suy nghĩ và đối chất được sự vô lý của mình.

Quyết tâm sống thực sự SAU khi cuộc đời gần kết thúc và không còn chút sức khỏe lẫn thời gian.

Như vậy,

Nếu "kiếp sau" thực sự tồn tại, điều này sẽ càng trở thành một thảm họa.

Ngay cả khi chúng ta đã biết rõ một ngày sẽ ngỏm vĩnh viễn, không phải ai cũng coi trọng nó đúng cách.

Nếu thuốc điều trị ung thư tồn tại, phần lớn con người sẽ từ bỏ tập luyện + ăn uống lành mạnh.

Nếu các mối quan hệ độc hại có thể chữa lành trong tích tắc phần lớn chúng ta sẽ đối xử với nhau như xít.

Đôi khi hậu quả lại là một điều tích cực.

Nó giúp bạn không bị sa ngã trong hiện tại.

Vấn đề ở chỗ trong hiện tại không phải ai cũng cảm nhận được nó.

Đó là lý do phần lớn thường chọn chờ đến tương lai để "học" và trả học phí (viện phí) đắt hơn nhiều.

Nếu bạn tỉnh táo, bạn trả học phí luôn ở hiện tại.

Vì bạn hiểu nó rẻ hơn gấp nhiều lần.

GIÀ ĐỜI KHÁC VỚI TRƯỞNG THÀNH

Khi bạn trưởng thành, bạn lấy lại được sự hồn nhiên. Bạn có năng lực have fun, tận hưởng, và flow.

Người trưởng thành lạc quan và kiểm soát được cuộc đời và vì thế yêu cuộc đời.

Khi bạn già đời, bạn mất đi sự hồn nhiên, trở nên cứng nhắc, nghiêm túc nhưng thực ra ngây thơ. Không biết đùa. Không thể flow. Không thể tận hưởng.

Người già đời bi quan và mất kiểm soát cuộc đời. Về "già đời" chỉ là vỏ bọc cho sự bất an, sợ hãi và thiếu trưởng thành bên trong.

Cách đơn giản để phân biệt già đời và trưởng thành?

Lạc quan. HÀi hước. Thực tế.

Thay vì Bi quan. Nghiêm nghị. Huyền tưởng.

BIẾN CỐ NHƯ VACCINE

Hãy coi tất cả những biến cố xảy ra đến cuộc đời bạn giống như chích Vaccine.

Bạn sẽ ốm sốt vài ngày nhưng sau đó bạn mạnh hơn và miễn nhiễm.

Bạn càng ốm sốt, miễn dịch càng phát triển. Bạn càng mạnh hơn sau đó.

Đến một thời điểm bạn không còn give a Fk anymore.

Lúc này, tất cả những gì bạn nhìn thấy là chỉ đơn giản bạn đang HAVING FUN.

Và bạn hoàn toàn tự do.

“MÀY ĐÃ THAY ĐỔI QUÁ NHIỀU RỒI”

“Haizz, mày đã thay đổi quá nhiều rồi”

“Mày không còn là mày mà t đã từng biết nữa”

“T không còn nhận ra m nữa”

“M đã quá khác rồi”

Chắc bạn đã từng có người “bạn” nói với bạn như vậy?

Đây là dấu hiệu của thao túng kiểm soát.

Người bạn tử tế sẽ không bao giờ khó chịu về việc bạn thay đổi và nói những câu như trên.

Những câu trên là những câu nói vô thức auto của người mê sảng không tỉnh táo và khao khát kiểm soát bạn.

Khi bạn nghe những câu tương tự như vậy, đây là báo động đỏ về HỌ. Không phải về bạn.

Đừng mắc bẫy của họ. Cần trọng với những người như vậy.

MỘT ĐIỀU RẤT NGƯỢC ĐỜI Ở CÁC TRƯỜNG "KINH DOANH".

Đó là ngay từ đầu họ bắt đầu vào phần ngọn thay vì gốc rễ.

Học một đồng lý thuyết HR, Leadership, Quản trị, Tổ chức, Kế toán, Tài Chính, Kinh tế lượng vân vân. Nghe có vẻ rất cao siêu.

Nhưng không biết những thứ đó đến từ đâu.

Nếu không có sản phẩm, tất cả những thứ trên chỉ là vô nghĩa.

Vấn đề là các trường "kinh doanh" thiết kế chương trình học dựa trên giả định ngầm rằng "sản phẩm" vốn dĩ đã CÓ SẴN - sản phẩm của bên khác.

Nhiều người sau khi rời trường đi làm ở các tập đoàn lớn một cơ sở năm thậm chí còn không biết công ty cung cấp sản phẩm gì. Họ chỉ tập trung vào mảng rất hẹp của họ. Vốn rất trù tượng và mang tính hành chính như HR, Team, Quản lý, Kế Toán.

Sự nghiệp thường chỉ xoay quanh phạm vi "chuyên nghiệp" này và không có kết nối với sản phẩm. Sau khi nghỉ việc họ nhảy công ty và làm những công việc tương tự. Cả ngày loay quanh giấy tờ, hộp hành, báo cáo, excel và hàng loạt các thứ Corporate Bu xít khác.

Trường "kinh doanh" chủ yếu tập trung vào phần ngọn nhiều hơn phần gốc và đó là lý do nó rất mơ hồ. Chính vì tập trung vào phần ngọn nên xoay quanh là tư duy làm thuê.

Trường "kinh doanh" nên đảo ngược lại sang mô hình từ Gốc đến Ngọn.

Gốc là Xây Dựng Sản Phẩm (Product) và Giao tiếp (Marketing). Đây là phần quan trọng nhất.

Sau khi có được respect tối cao cho phần gốc. Mới học đến những thứ râu ria khác. Những cái này hoàn toàn tự học được.

Mấy ngành râu ria không nên liên quan đến "kinh doanh" mà nên gọi là "hành chính" sẽ chuẩn hơn.

Phần lớn mọi người vào trường "kinh doanh" hiện nay chủ yếu học hành chính thay vì kinh doanh thật sự.

Đó là lý do nó rất phí tiền + thời gian.

Ngành tài chính ngân hàng là một trong những ngành nhảm nhất về cả thu nhập, thời gian lẫn tinh thần con người.

NGƯỜI “CỬA” CÔNG CHÚNG

Nhiều người dễ ghen tị với Celebrity vì có vẻ kiếm tiền dễ và nhận được nhiều ánh hào quang.

Chúng ta dễ sản sinh ra suy nghĩ "Ước gì mình cũng có cuộc sống dễ dàng sung sướng và được nhiều người ca ngợi, chú ý như vậy".

Ít khi nhận ra bản chất nằm ở ngay chính từ "Người của công chúng".

Rõ ràng như vậy. "Người CỬA công chúng". Không phải của họ.

Bạn thử nghĩ mà xem.

Khi bạn "đăng ký" một suất để trở thành Celebrity với thượng đế chấp nhận, tất nhiên bạn sẽ được tiền, rất nhiều vật chất, sự chú ý, lời khen ào ạt.

Những thứ này với người chưa từng nếm trải dễ thêm thường nhưng với Celebrity lại khá nhanh chán.

Thậm chí vì tiêu chuẩn cho sự chú ý lúc này đã tăng lên theo cấp số nhân, nên nếu nhận được ít hơn sự chú ý (mặc dù đã quá nhiều rồi), họ vẫn dễ rơi vào vào trạng thái bất an, trầm cảm nếu không thể định nghĩa được "đủ".

Cộng thêm cái giá thật sự phải trả để được làm "Người của công chúng" đó là bạn có thể không còn là bạn. Bạn đã thuộc quyền SỞ HỮU của người khác. Của rất nhiều bên khác nhau. Thời gian và tâm trí chưa chắc đã do bạn làm chủ.

You no longer OWN your soul.

Khi đánh giá tổng thể, bạn sẽ thấy, việc ghen tị với các Celebrity không đáng.

Bạn có thể ao ước được như họ. Nhưng cái cảm giác "thích" này giống như con thèm ăn Buffet.

Đố bạn ăn được triền miên ngày qua ngày.

NĂNG SUẤT

Hiệu suất (Efficiency) là sự tôn trọng đầu vào (Input)

Hiệu năng (Effectiveness) là sự tôn trọng đầu ra (Output)

Năng suất (Productivity) là sự tôn trọng cả 2.

Tôn trọng năng suất đồng nghĩa với tôn trọng cuộc đời.

Năng suất (Productivity) là thước đo tốt nhất của tình yêu cuộc đời (The love of life)

Khi một người nói "Tôi yêu cuộc đời tôi". Bạn cần nhìn vào hiệu suất và hiệu năng để đo. Chứ không thông qua lời nói.

Năng suất không nhất thiết ám chỉ công việc. Mà trong tất cả khía cạnh cuộc sống.

Cuộc nói chuyện với vợ chồng/con có "năng suất" không?

Cuộc gặp gỡ giữa hai người bạn có "năng suất" không? Có tạo ra tình cảm, kết nối hay chỉ hời hợt selfie, chuyện phiếm, tào lao?

Cách bạn dọn nhà có năng suất không?

Cách bạn chăm chó có năng suất không?

Chiếc iPhone của bạn có hiệu suất (lâu hết pin) và có hiệu quả (giúp bạn đạt được mục tiêu) không?

Bạn đi học 12 năm mà vẫn đẹt có được gọi là "hiệu suất" và "hiệu năng" không?

Bạn yêu đời là bạn năng suất.

Bạn có năng suất nghĩa là có hiệu suất (tối ưu hóa tài nguyên tránh lãng phí) và có hiệu năng (đạt được thứ mình nhắm tới).

—

Efficiency = Respecting the input

Effectiveness = Respecting the output

Productivity = Respecting both.

The love of life is measured by productivity.

ĐÔI BẠN CÙNG NÁT

Những người có những lựa chọn cuộc đời dở tệ thường kết giao với nhau.

- Những gã say xỉn đi đâu cũng có nhau
- Những người thất bại trong tình cảm lập hội kết thân
- Những đứa bạn ế dính với nhau như...
- Những nhóm người mê tín
- Những người nghiện game.
- Hiệp hội đua xe

...

Về bản chất, họ chỉ TỔ RA là bạn thân của nhau. Họ cung cấp dịch vụ an ủi cộng sinh cho nhau.

Tôi an ủi, cổ vũ cho ông. Ông cũng phải an ủi, cổ vũ cho tôi.

Cả tôi với ông cùng nát.

Muốn biết có phải THÂN thực sự hay không, phép thử dễ nhất đó là một người quyết định sẽ tốt lên.

Tôi quyết định từ nay bỏ rượu -> "Đàn ông kém thế" -> Đây là bạn đều

Tôi quyết định không tin vào mê tín -> "Phải tội gì" -> Đây là bạn đều

Tôi quyết định nghỉ game -> "Đừng nghỉ, mai đánh tiếp đi cho có team" -> Đây là bạn đều.

Tôi đã tìm được bạn đời tử tế -> "Đừng tin chúng nó. Cô đơn sướng hơn nhiều, phải tự do! Như chị em mình có phải vui không!!!" -> Đây là bạn cực đều.

Chồng tôi và tôi lại làm lành rồi! -> "Ơ... thật à?" -> Bạn đều.

Tôi quyết định sẽ đối tử tế tốt với chồng/vợ tôi. -> "KO được!" -> Bạn đều.

Quyết định từ nay tôi sẽ tập thể dục, chăm đọc sách -> "Sao phải tỏ ra trí thức ông cụ non thế? Sống bình thường xem nào" -> Bạn biết câu trả lời.

Nỗi sợ lớn nhất của một đứa bạn đều (và nát) là cảm giác mất đi kẻ an ủi. Ngày ngày cung cấp cho nhau sự huyễn hoặc, "feel good!"

Vì sự thật là nó "thân" với bạn nhưng chỉ thân đến mức bạn phải nát giống nó. Bạn mà có dấu hiệu cải thiện, nó sẽ tìm cách khéo léo nhất để phá. Bằng từ ngữ, thái độ, thao túng để bạn cảm thấy tội lỗi khi cải thiện mà phải quay lại với sự nát của nó.

Nhìn xung quanh bạn sẽ thấy rất nhiều cái gọi là bạn "thân" chỉ dừng ở "Thân ai người đấy lo".

Chỉ "thân" khi ông đồng ý nát như tôi và không được phát triển.

Giọng nói thực sự bên trong: "Hứa với t đi, nghe t, đừng cải thiện, đừng bỏ rơi t, t cô đơn lắm!"

Khi bạn nát nó mới cho bạn "tình cảm", đây là một con đĩa hút máu, không phải "thân".

"Tình cảm", "vui chơi", "an ủi" chỉ là mồi nhử. Đừng tin chúng nó.

THE REAL MAFIA

- MAFIA Học Đường:

"Bộ giáo dục là đấng tối cao, chỉ thị của bộ là lệnh của chúa."

"Không có ta nhà người sẽ vô giáo dục"

"Ban giám hiệu đại diện cho đức tin"

"Giáo viên là nghề cao quý nhất trong những nghề cao quý"

- MAFIA Tôn giáo:

"Chỉ có ta mới biết và quyết định cái gì đúng cái gì sai"

"Không có ta nhà người sẽ không thể thiện"

"Mục sư đại diện cho chúa (phật/allah/zeus/ etc)"

"Người tu hành là các bậc giác ngộ đỉnh cao"

- MAFIA Chính trị:

"Chỉ có ta mới quyết định luật pháp"

"Không có ta nhà người sẽ chết đói loạn lạc"

"Quan chức *thương* dân như con"

"Chỉ có quan chức mới có thể giải quyết được vấn đề của dân, kể cả béo phì"

Từ chối Mafia Học Đường, nó bảo mình Vô học

Từ chối Mafia Tôn Giáo, nó bảo mình Vô Đạo (Vô Thần)

Từ chối Mafia Chính Trị, nó bảo mình Vô Đảng.

Làm một người bình thường hơi bị khó.

Thằng nào cũng muốn xâu xé bản thể của bạn.

Nếu bạn không tỉnh, bạn chưa bao giờ sở hữu bạn.

Ý THỨC của bạn BỊ sở hữu và điều khiển mà bạn không nhận ra.

Mọi thứ ngôn ngữ bạn nói ra, mọi ý nghĩ bạn nghĩ, bạn nghĩ rằng nó là của bạn?

Think again.

Always remember: You OWN yourself. 100%.

Tất cả những gì bạn muốn, chỉ đơn giản là một người bình thường.

NGHE LỜI

Theo đuổi "Công việc ổn định".

Nhận lại cuộc sống bất ổn.

Theo đuổi "Đại học"

Chỉ toàn thấy học đại.

Không nghe lời người lớn bị dọa sau này hót phun.

Nghe lời xong hót phun thật.

Quyết tâm ở vậy đến suốt đời, yêu bản thân! Nghe lời chị công nghiệp.

Ký hợp đồng 40 năm cu li cho chị công nghiệp. Thực ra là yêu chị công nghiệp.

Phải cho con đi "học" mới thành tài.

Con thành tinh.

TRONG CÁC CUỘC THI

Người đạt Huy Chương Đồng thường sẽ hạnh phúc hơn người đạt Huy Chương Bạc .

Rất nghịch lý phải không? Nhưng lại hợp lý.

Người Huy Chương Đồng cảm thấy biết ơn vì ít ra mình còn được huy chương. Họ so sánh bản thân với hàng nghìn người không được.

Người Huy Chương Bạc chỉ tập trung so sánh với người huy chương Vàng .

THẤT BẠI 90% LÀ CHUYỆN BÌNH THƯỜNG

Phần lớn lợi nhuận của Amazon hay Google chỉ đến từ một vài sản phẩm trong hàng ngàn sản phẩm thất bại.

Phần lớn sản phẩm của Amazon/Google rơi vào sọt rác. Kiểu Google Plus, Buzz, Wave hay Amazon Fire.

Phần lớn design của các sản phẩm hàng đầu như iPhone hay Facebook đều phải sửa đi sửa lại qua hàng thập kỷ.

Phần lớn các Start-up đều thất bại.

Phần lớn phim đều có rating thấp hơn 5.

Cá nhân hóa thất bại, để nó ăn mòn sự tự tin là một hành động dại dột. Phần lớn trường học và gia đình cổ xúy điều này. Coi thất bại là cái gì đó kinh khủng và đáng xấu hổ.

Kiểu "trượt đại học" — một khái niệm cận nguyên thủy mang tính xã hội thị tộc thay vì văn minh.

Cái đó mà cũng được gọi là "đại học" à? Không biết ai trượt ai.

Gia đình cần "tiêm Vacxjn" cho con bằng cách cho làm quen dần với "thất bại"

Skateboarding - trượt ván - một trong những đỉnh cao của hình thành bản thể mạnh mẽ. Ngã liên tục nhưng vẫn đứng dậy cho đến khi nào được thì thôi.

Sự bao bọc và kỳ thị sự thất bại làm giảm miễn dịch, khiến con người trở nên nhu nhược yếu đuối. Khởi đầu của tư duy nạn nhân.

=> Thất bại 90% là chuyện bình thường.

The more you fail, the faster you learn and grow.

KHI TẤT CẢ CHỮ ĐỀU ĐƯỢC HIGHLIGHT

Hành động highlight trở nên vô nghĩa.

Khi ngày nào bạn cũng sung sướng.

Sự sung sướng trở nên mờ nhạt.

Hành động highlight chỉ có ý nghĩa khi bạn biết cái nào KHÔNG đáng để highlight.

Sự sung sướng chỉ có ý nghĩa khi bạn biết cái nào KHÔNG đáng để sung sướng.

NGU

Thế hệ 1: Ngu.

Thế hệ 2: Ngu nhưng đã rút ra một vài bài học nhỏ.

Thế hệ 3: Khôn hơn nhưng vẫn ngu vì chưa rút ra bài học lớn.

Thế hệ 4: Khôn nhất vì đã rút ra được cả bài học lớn, lẫn nhỏ.

Thế hệ 5: Quá quen với cái khôn và dần dần không còn giá trị nâng niu những cái khôn. Lại chạy theo cái ngu cho mới mẻ.

Thế hệ 6: Bỏ qua các bài học nhỏ.

Thế hệ 7: Bỏ qua các bài học lớn.

Thế hệ 8: Ngu.

CUỘC ĐỜI CỦA CỪU

- ◆ Cấp 1 - Trẻ được dạy “ngoan”, “lễ phép”, vâng lời quyền lực là chân lý cuộc đời.
- ◆ Cấp 2 - Trẻ được dạy giáo viên là nghề "cao quý nhất" trong những nghề cao quý.
- ◆ Cấp 3 - Trẻ được dạy cánh cổng đại học là cánh cổng thiên đường.
- ◆ Đại học - Trẻ được dạy Mác Lenin là "triết học".
- ◆ Đi làm - Trẻ được dạy công ty là gia đình
- ◆ Có con - Trẻ nhận ra vút con đến "trường" là cách nhanh nhất để thoát nợ. Nhưng trẻ sẽ phải dụ dỗ con rằng đến đó là để "học".
- ◆ Về hưu - Trẻ thấy lãng phí cuộc đời nhưng được an ủi vẫn còn kiếp sau để làm lại từ đầu.
- ◆ Kiếp sau - Trẻ ức chế nhận ra mình lại bị bọn nó lừa, làm quái gì có kiếp sau.

TÂM THƯ CỦA MỘT ÔNG SƯ GỬI CÁC EM TRƯỢT ĐẠI HỌC

Các em ạ,

Các em nghĩ rằng các em "trượt" nhưng các em không biết mình đã thắng đậm.

Trừ khi các em thi vào MIT, Stanford hay mấy trường đào tạo kỹ thuật của Phương Tây mà trượt thì đó mới gọi là TRƯỢT. Vì đây mới là giáo dục thật. Đây mới là nơi tạm gọi là xứng đáng bỏ tiền. Trượt mấy chỗ này sẽ hơi hơi tiếc 1 tí. Nhưng đấy là giả định các em toàn các công tử gia đình tài phiệt mới đủ khả năng chi trả.

Ở Việt Nam hội phụ huynh bị ngáo trường, quý nhạp. Rất ít người tỉnh táo. Thờ thần hàng xóm. Làm gì cũng phải nhìn hàng xóm. Con cái là bùa hộ mệnh để đem khoe. Rất thiếu năng. Thở ra toàn những câu nói được lập trình sẵn bởi TV và xã hội. Rất tự động bản năng vô thức ko suy nghĩ. Họ chưa đi "học" ngày nào để tận mắt thấy được sự nhảm nhí bu xít tốn thời gian và những trò hề phát ới còn kinh hơn cả 12 năm giáo dỡng công cộng cấp 1, 2, 3.

Đối với họ, con cái không quan trọng bằng thứ sĩ diện hão của họ. Họ chỉ biết họ, dưới danh nghĩa "muốn con sau này ổn định"

Họ chưa trải qua cảm giác "đi thầy" để thầy "quan tâm" như một thủ tục bắt thành văn khóa trên "truyền" lại cho khóa dưới. Nếu ko sẽ bị hành như một đám mafia nhân danh đạo dục.

Hay học những môn từ năm 90 in từ những cuốn giáo trình lậu photo đen trắng. Nhìn toét cả mắt. Cực kỳ phản cảm.

Hay đến những buổi "học" chính trị hấp diêm lỗ tai và bị dọa nếu ko đến nghe thì sẽ không "tốt nghiệp" được.

Hay may mắn lắm mới tìm được thầy tử tế thì sẽ nghe say mê. Còn lại nhiều "giáo viên" biên chế công chức công thần thâm canh cố để mãi không chịu về vườn cho xã hội phát triển. Không có cơ chế đào thải giáo viên kém chất lượng

nên trong hệ thống rất nhiều căn. Những giáo viên tử tế thường khó cạnh tranh với các công thần.

Kể cả giáo viên hay cũng bị ép dạy cưới ngựa xem hoa chỉ chục buổi. Mỗi tuần một chương. Rất hời hợt. Sau đó làm bài "kiểm tra" rồi qua môn. Sau một thời gian quên gần hết. Nói chung vẫn phải tự học (thế ngay từ đầu sao không tự học luôn?)

Mùa "đồ án" đến lại như một vở tuồng diễn cho nhau xem. Ai ai cũng làm diễn viên. Đề tài làm đối phó. Giáo viên chẳng care. Học sinh chẳng muốn làm. Làm xong vứt xó. Cố gắng rồi cũng ra được trường.

Hằng ngày hằng năm đi đi lại lại rất tốn thời gian mà kiến thức sò sò ra đấy. Bài giảng trên mạng nhiều đến 100 kiếp sau cũng không hết.

Cuối cùng tấm giấy "thần kỳ" sau ngàn ấy năm mới phát hiện ra chẳng mấy ai care. Nó được in hàng loạt như hàng photo.

Bao nhiêu năm lãng phí cuộc đời chỉ đổi lại cái cảm giác "cho nó yên tâm" và "biết đâu sau này". Cái cảm giác "phải hoàn thành bất chấp" thay vì cần. Không một chút tự vấn thắc mắc.

Bằng đại học lạm phát như đô la zimbabwe. Là biểu tượng của sự đẳng cấp của một thời kỳ nguyên thủy trước Internet.

Thời bao cấp tấm bằng to vật vĩa. Có bằng là oai nhất bản làng. Được cử đi làm cán bộ. Oai cực.

Thời nay hét to tôi có bằng người ta "Okay?". Ngày nay trường đại học đang ngoắc ngoải tồn tại dựa trên Đức Tin thay vì giá trị thực. Người ta đến vì sợ hãi và "cho nó chắc" thay vì thật sự cần. Một dạng FOMO đám đông.

Nhà tuyển dụng bắt đầu nhú mảy và thở dài ngán ngẩm với những sinh viên ra trường yếu kém trong giao tiếp và không có kỹ năng tối thiểu.

Những sinh viên ngán ngẩm cái chuỗi ngày khổ nhục chịu đựng "nốt cho nó xong cái bằng". Một cuộc đời sinh viên là một cuộc đời "cố nốt". "Nốt nốt nốt".

Có rất nhiều cái một người có thể tìm hiểu và học được nhưng bị "vướng bận" các nghi lễ thi cử nên phải hi sinh và vì thế phần nào bị thui chột khả năng phát triển. Đây cũng là chi phí cơ hội.

Thấy một số em cảm thấy bị bố mẹ chì chiết, xỉ vả vì trượt đại học mà thấy thương cho cái thể hệ ngáo ỏi. Hoàn toàn không nhận ra nó khăm như nào (và con mình vừa thoát được nó)

Yêu con thì đừng cho con vào mấy chỗ như thế.

Thay vì đóng một đồng tiền cho công chức kém hiệu quả. Trích một khoản nhỏ mua MacBook M1, chỉ một vài cú click chuột là ào ào kiến thức.

- Muốn Kinh tế có vài tỷ kênh.

- Muốn code? vài chục tỷ kênh

- Design? OMG

- Tâm lý học? No crap.

...

Đây là thời đại của IQ vô cực nếu biết cách.

Tôn thờ trường học tưởng tăng IQ nhưng lại bị bào mòn mỗi ngày. Bào mòn cả hứng thú. Tốn thời gian. Chi phí ẩn này mới kinh dị. Hơn nhiều "học phí" đóng bằng tiền.

Thế nên học sinh về bản chất chẳng ai sinh ra đã muốn "vào đại học".

Tất cả những cái "ước mơ" này đều được lập trình sẵn. Bằng nỗi sợ. Bằng thao túng tâm lý của cha mẹ và giáo viên cấp 3. Đưa những người ngây thơ vào một dạng sales funnel chất lượng cùi.

Tất nhiên phần lớn mọi người đọc xong vẫn sẽ cố chấp cho rằng "biết là như vậy nhưng vẫn cố thôi cho yên tâm"

Đây chính là lý do cái sự bu xít nhảm nhí nhất mọi thời đại nó vẫn tồn tại cho đến

ngày nay và sẽ vẫn tồn tại cho đến thời kỳ Robot.

Đảm bảo đến năm 2060, đi ô tô bay ngoài đường âm ầm, vẫn học sách photo đen trắng của năm 1995 và phải hối lộ "thầy". Vẫn tồn tại những con quỷ bản bựa lẩn ra ăn vạ đòi kẹp 1 triệu vào bài nộp mới cho qua môn. Vẫn phải chịu đựng những lớp bảng đen mấy trăm học sinh kiểu thời kỳ đồ đá và phải ép chấm công "lóp" chính trị vì nếu ko sẽ không được "tốt nghiệp".

Người ta biết nó khảm nhưng người ta vẫn cố đâm đầu vào.

Một phần vì người ta đã quen với mùi khảm và trở thành bạn nó từ lúc nào. Không dứt ra được. Bị nghiện khảm và cứ hít lấy hít để.

Bạn cứ yên tâm, thời đại iPhone 100, con người thống trị vũ trụ, bạn sẽ vẫn phải học 4 năm đại học để có cái "bằng" cho gia đình sĩ diện và diễn cái "đồ án tốt nghiệp". Cái trường nó sẽ vẫn nát như thế. Vẫn phải thường xuyên ra hàng photo in mấy cái "tài liệu" để nộp bài.

Vẫn phải nhờ anh Photo chỉnh font chữ Times New Roman và căn lề (LOL)

Nó đến từ đâu?

Từ cái tư duy "Thôi biết là vậy, nhưng phải cố cho có thôi chứ biết làm thế nào"

Học sinh không nhận ra họ có nhiều QUYỀN NĂNG hơn họ nghĩ.

Họ là khách hàng và trước mặt họ đầy sự lựa chọn gáo thét để được họ chọn.

Cha mẹ, trường học và xã hội thuyết phục điều ngược lại. Liên tục nhồi nhét rằng học sinh vô dụng, bất lực và phải cần đến trường — lựa chọn khảm nhất.

Nếu bạn là học sinh, nên nhớ bạn là khách hàng. Bạn cầm trong tay BỊCH TIỀN, thứ mà đám mafia "giáo dục" đang thèm khát giành giật. Bạn có quyền lực!

Nếu bạn chưa biết nó khảm, hãy hỏi thử những người đi trước. Do some research.

Nếu bạn đã biết nó khảm, nhưng bị nghiện mùi này từ lâu, hãy tìm cách cai nó.

Bên ngoài kia rất nhiều lựa chọn.

Và đám mafia giáo dục, đừng hòng chiếm được linh hồn của bạn dễ dàng. Đừng lãng phí cuộc đời vào những sĩ diện thiếu năng của dòng họ.

NIETZSCHE TỪNG VIẾT

"Người đọc tệ nhất hành xử như một đám cướp vặt.

Họ vơ vét một vài thứ có thể dùng.

Làm hỏng phần còn lại.

Rồi chửi rủa toàn bộ."

—

"The worst readers are those who behave like plundering troops: they take away a few things they can use, dirty and confound the remainder, and revile the whole."

QUYỀN NĂNG VÔ HẠN

Bạn có thể bất lực với thế giới bên ngoài.

Nhưng khi về nhà, bạn sở hữu quyền năng vô hạn với không gian của bạn.

Khi một người có thể thay đổi, sắp xếp thứ trong nhà bạn một cách tự do, độc lập, thoải mái, họ mới cảm nhận được sức mạnh trong họ. Họ lạc quan và tự tin.

Những người có phòng riêng thường tự tin và độc lập hơn những người ở chung và không thể thay đổi được môi trường sống trong nhà.

Khi đến cả chỗ ở là nơi thiêng liêng và riêng tư nhất còn bất lực. Không thể làm gì khác, dù churóng mắt. Làm sao bạn có đủ sức mạnh ra ngoài tác động những thứ khác?

Vì thế, nếu bạn CHƯA có không gian riêng => Bạn cần có không gian riêng.

Nếu bạn ĐÃ có không gian riêng => Hãy tác động lên nó. Vì bạn có sức mạnh. Bạn đang sở hữu cái búa và dùng nó chỉ để đập trứng. Rất lãng phí quyền năng.

Chỉ khi bạn ĐÃ có không gian riêng và ĐÃ tối ưu hóa quyền năng của bạn tới không gian sống của chính bạn một cách tích cực. Lúc này mới dám nghĩ đến "thay đổi thế giới".

Fun Fact: Karl Marx ở bẩn và không bao giờ dọn phòng.

KINH DOANH HAY CHÍNH TRỊ

Kinh doanh giúp bản thể chữa lành.

Chính trị gây tha hóa bản thể.

Người kinh doanh tìm thấy sức mạnh qua giá trị và thực tế.

Người làm chính trị tìm thấy sức mạnh qua quyền lực cưỡng chế và ảo tưởng cai trị.

Những chính trị gia trước đó thường có cuộc sống lành lặn như một con người bình thường có cảm xúc thật. Họ đều đã từng là người.

Sau nghiệp chính trị bán linh hồn cho quỷ Satan và bản thể còn cái xác khô vô cảm 2 mặt tâm thần ái kỷ, psychopath.

Kinh doanh chữa lành. Chính trị tha hóa.

Chính trị gia về hưu mất 1 khoảng thời gian để tái định hình thành người bình thường.

Làm bạn với doanh nhân là làm bạn với người (xác suất)

Làm bạn với chính trị gia là làm bạn với quỷ (xác suất)

Bản thể là sự giằng co liên tục giữa quỷ và người.

HÌNH THÁI CHÍNH PHỦ

Dự đoán trước năm 2050, mọi hình thái "chính phủ" sẽ tan rã.

Web 3.0 và Bitcoin sẽ làm khô cạn thuế và các chính trị gia sẽ dần bỏ nghề và làm ăn lương thiện. "Công chức" sẽ là khái niệm của thời đại cũ trôi vào dĩ vãng.

Giống kiểu "vua chúa" và các "quan" ngày xưa.

Con người tự do thật sự. Không còn bị cai trị.

Không còn chiến tranh, đàn áp. Do không đủ ngân sách nuôi cả bộ máy công kênh và khí tài quân sự.

Những thứ như trường học, đường xá, bệnh viện, cảnh sát, phòng vệ sẽ do tư nhân gánh vác, tốc độ và hiệu quả hơn nhiều (Kiểu ~Vincom hay Apple). Do có cơ chế cạnh tranh và đào thải rất công bằng.

Không còn ăn chặn, đút túi, nhân danh, trì trệ, lãng phí nghìn tỷ.

Nếu có "chính phủ" thì sẽ có kích cỡ rất nhỏ và vận hành như một doanh nghiệp tư nhân (online và không nhân viên). Muốn có tiền phải mời gọi "khách" trở thành công dân thay vì cưỡng chế và bạo lực như trước. Gần giống với "chính phủ" tỉnh bang địa phương thời nay (2021).

Phần lớn con người và giao thương sẽ được giải phóng.

Nhưng người chịu khó quan sát thời nay sẽ đặc biệt dư giả hơn số đông mất tập trung.

CHA MẸ HỜI HỢT

Cha mẹ hời hợt thúc ép con giỏi.

Nhưng bản thân sa đà hời hợt. Và lấy lý do mình "hi sinh".

Đứa con có thể giỏi nhưng kèm sự thương hại và đắm chìm trong các huyền tưởng ái kỷ (vanity) thành tích + cảm giác kinh hãi chính cha mẹ ruột. Bất lực vì ông bà.

Cha mẹ tỉnh táo không thúc ép.

Họ rèn luyện bản thân và trở thành hình mẫu cho đứa con nể phục, tự hào.

Thay vì quá tập trung vào đứa trẻ dưới danh nghĩa "yêu thương", họ tập trung hoàn thiện bản thân họ. Vì họ NHẬN THỨC RÕ họ cũng chưa chắc đã tốt đẹp gì.

"Mẹ tôi, bố tôi cực kỳ bản lĩnh, họ không hời hợt. Dành thời gian với họ không bao giờ chán"

"Họ tập mỗi ngày, họ đọc mỗi ngày, họ từ chối drama, ý thức cao, họ không phải là những con robot tạo ra các âm thanh vô thức không suy nghĩ như những gia đình khác. Thật tuyệt vời"

"My parents are SO F-ING COOL"

"My parents don't just say they love me, they also know how to love themselves"

Đây mới là những điều bạn muốn con bạn cảm nhận về bạn.

NHÓM 0.1%

Trong 1000 người chỉ có khoảng 100 người tập.

Trong 100 người chỉ có 10 người tập tử tế (thay vì chỉ đi bộ với tập lướt)

Trong 10 người tập tử tế chỉ có 1 người duy trì trong vòng nhiều năm.

Tất nhiên số liệu chỉ ở góc độ tương quan nhưng đủ để bạn hình dung.

Nếu bạn tập tử tế bạn đã rơi vào nhóm 1%.

Nếu bạn tập duy trì, bạn rơi vào nhóm 0.1%. Nó dễ vậy đó.

Phòng GYM là tụ điểm những người thuộc nhóm 1%.

Bước ra khỏi phòng gym, gần như bạn chỉ nhìn thấy những người còn lại.

Cách tốt nhất để duy trì là ĐỪNG bình thường hóa những người xung quanh.

Đừng coi họ là tiêu chuẩn.

Tìm những người thuộc nhóm 1% và bình thường hóa những người này, đây mới đích thực là tiêu chuẩn.

NHIỆM VỤ CỦA NGƯỜI NÓI/VIẾT

Nhiệm vụ của người nói / viết không phải để thay đổi suy nghĩ đối phương.

Mà để đưa ra suy nghĩ / góc nhìn, một cách hào phóng (chân thành). Dù nó đúng hay sai.

Chỉ có người nghe mới có khả năng thay đổi suy nghĩ của chính họ. Và nên như vậy.

Khi người nói muốn thay đổi suy nghĩ người nghe. Đây là thao túng, nô dịch. (Manipulation/Enslavement)

Khi người nghe muốn ĐƯỢC người nói thay đổi suy nghĩ. Đây là tư duy nô lệ (Slave mentality/Weakness)

"Nhiệm vụ của tôi không bao giờ là thay đổi suy nghĩ của bạn. Tôi không có khả năng và cũng không có nhu cầu làm vậy."

Hiếu được điều trên bạn sẽ cảm thấy rất nhẹ nhõm.

“CHUYÊN GIA KINH TẾ”

Ở Âu Mỹ Nhật, nhóm ngành Engineer (Kỹ sư) là mũi nhọn.

Chất lượng cao, phi chính trị, thu nhập khủng và đầy tự hào.

Ở Việt Nam, nhóm ngành Engineer được coi như thứ cấp.

Tư duy Liên Xô, chất lượng triều tiên, thu nhập bao cấp, bản thể dễ sa đà, vô hướng và đầy tuyệt vọng.

Bách Khoa, Xây Dựng đáng ra phải TOP đầu. Không phải Ngoại Thương hay Kinh Tế.

Thừa mứa "chuyên gia kinh tế" nhưng không có nhiều nhà sáng chế. Đội ngũ tiến sĩ đông như quân nguyên. Mỗi năm một đồng rác "đồ án" giấy lộn đối phó chất đống không ai đọc, ngày càng nhiều. Cực lãng phí.

Ý tưởng kinh doanh nhân văn nhất đó là mở Lớp Kỹ Sư 100% tư nhân, tập trung chất lượng liên tục, cạnh tranh theo mô hình tư bản.

Biệt đội kỹ sư bài bản (tư nhân), nhà sáng chế tinh nhuệ mới đích thực là mũi nhọn ưu tú cao nhất của giáo dục.

Chừng nào Việt Nam chưa sửa lại cái trường bách khoa, xây dựng cùi bắp,

Ngoại Thương Kinh Tế vẫn xếp trên (Sadly...)

GIÁO DỤC

- **Giáo dục Bắc Âu**

Tập trung dạy thứ học sinh cần. Thay vì dạy thứ nhà nước muốn.

- **Giáo dục Mỹ**

Dạy thứ học sinh cần, kết hợp dạy thứ nhà nước muốn.

- **Giáo dục Việt Nam.**

Tập trung dạy thứ nhà nước muốn, lấy cớ là dạy thứ học sinh cần.

- **Giáo dục Trung Quốc**

Dạy thứ nhà nước cần.

NGÔN NGỮ CẠI TRỊ VÀ GIẢI PHÓNG

Ngôn từ Hán Việt mỹ miều nhưng ngăn cách.

Người hiểu nó dễ trở nên tự cao tự đại. Tưởng mình thượng đẳng, quý tộc, bậc thầy ưu tú. Dễ làm nhảm mê sảng.

Người thấy nó khó hiểu nghi ngờ năng lực bản thân. Sinh ra sùng bái những người tỏ ra hiểu nó.

Ngôn từ tiếng Anh trông phức tạp, nhưng rất rõ ràng.

Người hiểu nó cảm thấy tự tin, chân thực, khai sáng.

Người không hiểu bắt chước theo vô thức và rồi cũng hiểu, vì nó chỉ có thế.

Mỗi ngôn ngữ phục vụ một thị trường riêng biệt.

Một bên để cai trị. Một bên để giải phóng.

HAI LOẠI NÔ LỆ

Có hai loại nô lệ phổ biến:

1. Nô lệ chứng minh (Proving Slave)

- Cha mẹ chứng minh cho hàng xóm
- Con cái chứng minh cho cha mẹ
- Nhân viên chứng minh cho các sếp
- Học sinh chứng minh cho giáo viên
- Giáo viên chứng minh cho hiệu trưởng
- Hiệu trưởng chứng minh cho cấp trên
- Công thần chứng minh cho băng đảng.
- Bản thân chứng minh cho người khác thấy mình đúng còn người khác sai.

Người chứng minh chạy theo sự chấp thuận từ người khác và vì thế rơi vào định nghĩa của Nô Lệ.

Họ kỳ vọng người khác phải hiểu và công nhận họ thì họ mới hạnh phúc.

"Tôi sẽ chứng minh cho thế giới thấy tôi đúng còn họ sai thế nào" -> Nô lệ.

"Con sẽ chứng minh cho mẹ thấy mẹ đã hiểu sai về con" -> Nô lệ.

"Thiên hạ sẽ phải ngược mắt lên mà thán phục" -> Nô lệ.

2. Nô lệ giải thích (Explaining Slave)

Nô lệ giải thích tương tự như Nô lệ chứng minh. Cũng chạy theo người khác để được "hiểu" hoặc "thông cảm". Nhưng thông qua lời nói thay vì hành động cụ thể.

Nô lệ chứng minh cao hơn nô lệ giải thích một bậc.

Một bên phấn đấu để đạt được mục tiêu bằng tư duy nô lệ. Dù đạt được mục tiêu họ cũng không thoát khỏi kiếp nô lệ.

Một bên tập trung tìm các lý do cao siêu thay vì sống. Họ tìm thấy hạnh phúc bằng việc giải thích và trở thành ăn mày cảm xúc.

Giác ngộ xảy ra khi con người không còn nhu cầu giải thích và cũng không còn nhu cầu chứng minh

ĐAU VÀ KHỔ

Đau là một thực tế.

Nhưng khổ là một lựa chọn.

Một bên khách quan. Một bên chủ quan.

Cái khách quan—"Đau". Luôn luôn hiện hữu.

Cái chủ quan—"Khổ". Thuộc ý chí tự do. Lựa chọn.

Người ta khổ vì họ muốn được khổ. Họ CHỌN cái khổ. Họ muốn làm BẠN với cái khổ. Họ thấy được an ủi với cái khổ. Họ muốn được giúp đỡ nhưng khi được giúp, họ âm thầm từ chối.

Với nhiều người khổ dễ chịu hơn không khổ. Rất nghịch lý phải không?

Nhưng lại rất hợp lý.

Cái khổ cho họ đặc ân của lòng thương hại và đặc quyền của nạn nhân. Khoái cảm tức thì của đổ lỗi, phàn nàn—mà cái sướng không cho phép.

Sự "thoải mái" này khiến họ bị nghiện khổ. Thức ăn của sự khổ là lòng thương hại.

Đó là lý do bạn chỉ thương khi người ta đau.

Nhưng không bao giờ thương người khổ.

Bạn càng thương người khổ, người ta sẽ càng khổ thêm.

CUỘC ĐÒI CHO BẠN CHÍNH XÁC NHỮNG GÌ BẠN MUỐN

Vấn đề ở chỗ thứ bạn nói bạn muốn và thứ bạn thật sự muốn thường không giống nhau.

100% dân số nói muốn người đẹp.

Nhưng chỉ số ít bỏ thời gian tập luyện, ăn kỷ luật.

100% dân số nói muốn "chữa lành"

Phần lớn dành thời gian vào các bãi rác Drama vì sợ bỏ lỡ bịch rác mới nhất.

100% dân số nói muốn con cái tôn trọng họ. Nhưng rất ít người tôn trọng con cái.

100% dân số muốn con thông minh phát triển. Phần lớn vớt con cho các trại giáo dục công cộng, rồi thắc mắc tại sao con mình như bị tâm thần.

100% dân số muốn kết quả. Chỉ 1 vài phần trăm dân số chịu bỏ thời gian tự vấn và hành động để có được kết quả.

100% dân số muốn mối quan hệ vợ chồng ý nghĩa, nhân văn. Phần lớn sử dụng bạo lực, thao túng, trừng phạt đối phương để đạt được mục đích kiểm soát. Nô lệ.

100% dân số muốn có bạn đời tử tế. Chỉ có một vài người bỏ công sức hoàn thiện bản thân và chủ động đi tìm. Số còn lại lảm nhảm "vạn sự tùy duyên".

Nói muốn có người yêu. Nhưng bản thân lại có thâm thù với giới tính bên kia. Nhận lại chính xác người không có lòng tự trọng.

Cuộc đời cho chúng ta CHÍNH XÁC những gì chúng ta muốn.

CHIẾN THẮNG BẠO QUYỀN

Trong lịch sử, bạn gần như bất lực trước bạo quyền.

Các tốt nhất để thoát khỏi bạo quyền lúc đó là bạo lực.

Tuy nhiên vấn đề của bạo lực ở chỗ người sử dụng bạo lực để chống lại bạo quyền sớm muộn cũng sẽ hoá thành bạo quyền.

Bài học rút ra, bạn không thể chữa được bạo quyền bằng bạo lực.

Giống như bạn không thể chữa bệnh đau đầu bằng cách tự cắt đầu mình.

Chính vì thế bạo quyền chỉ chuyển từ dạng này sang dạng khác. Gần như sau hàng ngàn năm lịch sử chưa bao giờ kết thúc.

Thời nay cho bạn giải pháp ưu việt vượt trội chống lại bạo quyền hoàn toàn không có bóng dáng của bạo lực. Chưa từng có trong lịch sử nhân loại.

Đó là khả năng xây dựng chủ quyền tài chính trên Blockchain. Đặc biệt qua Bitcoin.

Mỗi một sự chuyển hoá từ giấy lộn/số lộn sang Bitcoin là một cái tát thẳng vào mặt bạo quyền. Những cái tát rất đau.

Mình đã âm thầm “tát” nó liên tục 4 năm trở lại đây. Không chỉ bạo quyền ở nước sở tại mà tất cả các nước trên thế giới trong đó có Mỹ và Canada.

Người Mỹ đưa bạo quyền 2000 tỷ USD và đốt hết vào Taliban. Chưa kể Soviet, China, Đức Nazi tương tự etc.

Khi bạn dùng tiền tệ của bạo quyền, bạn trở thành nô lệ của bạo quyền và cũng là đồng phạm. Chủ quyền tài chính của bạn không tồn tại. Nó in tiền, tiêu hoang là bạn hoá xác khô. Dù sao cũng không phải tiền nó bỏ công kiếm ra.

Bạn mong manh và không được bảo vệ. Giống như nhà không có khoá.

Tiền giấy lộn chỉ nên dùng trong giao dịch hằng ngày tiêu ngay lập tức hoặc trong tuần. Để quá 1-2 năm nó bốc mùi hôi thối. Giống như sữa chua để tủ lạnh.

Bạn cứ âm thầm mà mua. Khuyên được ai thì khuyên. Nhưng đừng cố. Phần lớn đám đông mãi mãi là đám đông.

Nếu họ không tin và không nghe. Họ sẽ tự trả giá. Họ sẽ tự mua khi giá x10.

Quan trọng là bạn tự bảo vệ mình.

Và nhất là những bạn không phải là FAN của bạo quyền, bạn tát nó đúng chỗ nó đau nhất. Thay vì lấy trứng chọi đá.

THUỐC ĐỘC

Người ta chế ra thuốc độc, rồi cho bạn thuốc giải. Bạn mang ơn họ.

Chế ra nỗi sợ, cho bạn “lễ cúng”. Bạn mang ơn họ.

Chế ra bệnh tâm thần, cho bạn “trị liệu”. Bạn mang ơn họ.

Lấy tiền của bạn, trả lại bạn một ít tiền vừa lấy. Bạn mang ơn họ.

Chế ra bệnh tật, cho bạn bệnh viện. Và bạn mang ơn.

Chế ra vấn đề, cho bạn giải pháp què quặt. Và bạn mang ơn.

Bạn tự hiểu nhé.

XÃ HỘI RẤT KHÓ HEALTHY BỞI

1. Không kiến thức + không động lực (Chiếm đông đảo)
2. Có kiến thức, nhưng lại không động lực (Chiếm vừa phải)
3. Có động lực, nhưng lại không kiến thức (Chiếm vừa phải)
4. Có kiến thức và có động lực (Chiếm rất ít)

Nhóm 1, 2, 3 áp đảo.

Khi bạn đã thuộc nhóm 4, bạn chỉ cần đừng lung lay bởi những người xung quanh.

“ĐẤU TRANH”

Kẻ khờ đấu tranh bằng bạo lực (cách mạng)

Kẻ khôn đấu tranh bằng thần thánh, lương tâm (tôn giáo)

Cao nhân không đấu tranh. Họ lạnh lùng tích trữ Bitcoin (chủ quyền)

KHUYÊN

Khi khuyên người khác *đừng* nên làm gì.

Nếu họ từ chối làm theo lời khuyên, bạn không cần phải kỳ vọng họ phải thất bại. Chỉ để xác nhận *BẠN đúng* còn *người kia sai*

Nếu người ta không làm theo ý bạn mà vẫn sống tốt. Bạn nên cảm thấy VUI thay vì thất vọng hoặc cố chấp huyễn hoặc.

VUI vì bạn nhận ra lời khuyên và hiểu biết của bạn không đúng như bạn vẫn nghĩ. Bạn học thêm điều mới. Lúc này bạn cập nhật lại và sửa lại cho những lần sau.

Và VUI vì rất may người ta không tin và làm theo bạn.

Nếu họ thất bại vì không nghe theo, bạn VUI vì có thêm dữ liệu mới, nhưng không sung sướng hả hê chỉ bởi bạn *đúng*

PS: You don't have to prove anything.

"HỌC ONLINE"

Giáo dục quốc doanh công cộng giống như nhà vệ sinh công cộng.

Sở dĩ người ta phải tham gia vì bị bắt ép theo "luật". Hôi hám cũng phải chịu. Luật mà.

"Học online" theo chương trình giáo dục quốc doanh thời dịch không khác gì nhà vệ sinh công cộng lắp thêm Wifi. Bản chất nó vẫn là nhà vệ sinh công cộng.

Sở dĩ trẻ em bị ép "học" online không phải vì sợ "quên" kiến thức. Mà sợ giáo viên và công chức mất việc. Sợ trường học bị đào thải so với giáo dục tự nguyện. Từ "học" phải để trong ngoặc kép vì bản chất không phải là "học".

Do trình độ của giáo viên công chức không thể bì với giáo dục tự do. Giáo viên sợ mất việc nhiều hơn học sinh "mất" kiến thức.

Nhà vệ sinh công cộng sợ bị mất khách cho các nhà vệ sinh tư nhân khác.

Đó là lý do họ phải cố diễn với nhau để bảo vệ lợi ích của họ thay vì trẻ em.

Trẻ em phải chịu cực hình mỗi ngày. Trong muôn vàn các lựa chọn, trẻ em phải chọn lựa chọn tệ nhất.

Nếu quan tâm đến trẻ em thật sự họ đã không ép trẻ em phải chịu cực hình mỗi ngày.

Giáo dục công cộng đã dở. Nay lại còn online.

Nhìn các bên diễn tuồng với nhau mà thấy họ phí đời thực sự.

Chúng kiến trẻ em chịu đựng mỗi ngày mình cảm thấy rùng rợn hơn cả phim kinh dị. Quá ác ôn cho những tâm hồn yếu mềm chỉ biết nhắm mắt nghe theo bullshit không có chút quyền hạn nào.

Mỗi người có một lựa chọn. Họ chọn cực hình và họ nhận lại chính xác cực hình.

SỐNG VÀ XÁC KHÔ

► Dọn nhà, lau nhà, nấu ăn trở thành nghĩa vụ. Họ cho rằng họ là nô lệ. Họ ức chế. Mang nỗi bức dọc vào người. Họ đay nghiến mỗi khi mình làm cho người khác. Họ cảm thấy như nạn nhân của "phong kiến". Họ giống như "loanh quanh xó bếp".

Họ đấu tranh, vận động, làm mình làm mẩy, ăn vạ đòi hỏi. Và rồi thắc mắc tại sao người khác lại càng chán ghét mình. Tại sao mình lại càng ghét bản thân.

► Cũng có những người coi đây là cơ hội để họ vận động. Dọn nhà giống như dọn dẹp tâm trí. Lau nhà để khiến đầu óc thoải mái như một liệu pháp thư giãn. Nấu ăn là một nghệ thuật. Họ tận hưởng và cảm nhận rõ ràng sự khoan khoái TRONG khi làm và SAU khi làm. Thậm chí còn háo hức mong chờ cơ hội để được làm việc nhà, nghe nhạc, flow và làm chủ cuộc đời.

Họ cảm thấy như đang SỐNG thật sự chứ không chỉ ngồi không như một cái xác khô.

Họ tôn trọng bản thân và hiểu được giá trị bản thân.

Cùng một công việc giống nhau nhưng cách cảm nhận khác nhau 180 độ.

Một bên chọn làm nô lệ uất ức với tư duy làm thuê.

Bên kia là một người trưởng thành hạnh phúc, yêu bản thân với tư duy làm chủ.

BẠN THỰC SỰ CHỈ ĐANG THUÊ

Tất cả những gì bạn đang "có", bạn thực sự chỉ đang THUÊ.

Nếu tuổi thọ của bạn 80 năm, hết 80 năm là hết hợp đồng. Bạn phải trả lại TẤT CẢ.

Trả lại tất cả tiền, nhà, quần áo, cho đến cơ thể, ý thức. Cho đến những thứ trừu tượng như dòng tộc, dòng máu, tên, văn hóa, quốc tịch, dân tộc etc.

Bạn nghĩ bạn là người "Việt Nam" nhưng bạn chỉ là người.

Bạn nghĩ bạn sở hữu dòng máu XYZ nhưng thực chất chỉ đang thuê.

Bạn nghĩ tài sản bạn tích lũy 80 năm là CỦA bạn nhưng không có gì thật sự là của bạn.

Sức khỏe cũng không phải của bạn. Vũ trụ cho bạn mượn tạm, dặn bạn giữ nó cẩn thận để hoàn thành sứ mệnh và trả lại sau khi kết thúc "hợp đồng".

Nhận ra điều này bạn sẽ được giải phóng.

Vì bạn vừa không có gì. Nhưng cũng vừa có tất cả.

Không có gì, vì bạn phải trả lại tất cả.

Bạn rời đi với NOTHING.

Có tất cả vì bạn thực sự tự do, không còn là nô lệ cho nhà tù định nghĩa bởi kẻ khác quyết định (tôn giáo, lý tưởng, vật chất, dòng tộc, thể chế).

Vì bạn biết bạn sẽ rời đi với NOTHING, bạn không còn sợ bất kỳ điều gì.

Bạn là EVERYTHING.

“CHÍNH THỐNG”

Đám đông có khát vọng theo đuổi sự "chính thống".

Giáo dục "chính thống"

Tin tức "chính thống"

Y tế "chính thống"

Sách vở "chính thống"

Thực phẩm "chính thống"

Tôn giáo "chính thống"

Tiền tệ "chính thống"

...

Họ không nhận ra sự "chính thống" chỉ là ảo giác. Là tưởng tượng.

Cách đây mấy nghìn năm, nô lệ đã từng là "chính thống". Lời "vua" nói là "chính thống". Lời của mục sư cai trị được coi là "lời của chúa" - "chính thống". Lời của chủ tịch Kim Jong Un cũng là "chính thống".

Thời nay, tháp dinh dưỡng cũng là "chính thống".

Giáo dục nhồi sọ, tệ nạn tham nhũng xảy ra nhiều nhất ở

"chính thống".

Tin tức định hướng tẩy não nhiều nhất ở "chính thống".

Tiền giấy trượt giá liên tục được gọi là tiền "chính thống"

Âm nhạc cổ động, cừu hóa cũng là "chính thống".

Văn thơ, nghệ thuật được "phê duyệt" trở thành "chính thống"

Khi theo đuổi sự "chính thống", gã vô thức không nhận ra mình thu về những thứ

lỗi thời, chất lượng kém, thậm chí độc hại cho chính bản thân.

Giáo dục công cộng không khác gì nhà vệ sinh công cộng. Bẩn thỉu và hôi hám kiểu cha chung không ai khóc.

Tin tức công cộng không khác gì nhà tình thương cộng đồng.

Theo đuổi sự "chính thống" và nhận lại sản phẩm của chất lượng bao cấp.

Sự "phi chính thống" hóa ra chỉ là tên gọi của bên tự cho mình là "chính thống".

"Chính thống" chỉ là ảo giác.

Gã nhắm mắt theo đuổi "chính thống" và khẳng định gã rất tỉnh táo.

ĐỂ CAI TRỊ NGƯỜI KHÁC...

Điều đầu tiên cần làm là linh thiêng hóa giới cai trị, và đồng thời tầm thường hóa bên Bị cai trị.

Quy luật chính trị là phải luôn giữ ranh giới này thật rõ ràng và làm cho nó nghe hợp lý nhất có thể.

- Linh mục (bên cai trị) được linh thiêng hóa và gọi là "Đức Cha"
- Người được thuê đứng lớp (bên cai trị) được linh thiêng hóa và gọi là "Thầy/Cô"
- Đám mê tín (bên cai trị) được linh thiêng hóa và gọi là "Thầy bói", "Pháp sư"
- Những tên đầu sỏ (bên cai trị) được linh thiêng hóa và được gọi là "Đức Vua"

Bên cai trị luôn tự cho mình đầy năng lực và sự linh thiêng, gánh vác trên vai những nghĩa vụ mà họ nhân danh. Nhân danh "giáo dục", nhân danh "thánh thần", nhân danh "đất nước", nhân danh "luật pháp", nhân danh "công lý"...

Đây là trò ảo thuật của bên cai trị với bên bị cai trị.

Chỉ cần linh thiêng hóa, từ cái xưng hô, cho đến danh từ, tên gọi.

Một gã tầm thường có thể trở thành "đức vua" và toàn quyền cai trị bạn theo cách của hắn.

Một gã vô danh có thể nhân danh thần thánh toàn quyền cai trị lương tâm của bạn theo cách của hắn.

Sự ngu muội chỉ dừng lại khi bạn NGỪNG gọi hắn với những đại từ ảo thuật. Và nhận định rằng hắn cũng chỉ như bạn. Hắn chưa chắc hề cao siêu, ưu tú, thượng đẳng hơn bạn về bất cứ mặt nào. Hắn chỉ là "người".

Một người bị nhồi sọ sẽ huyền hoặc rằng tên đầu sỏ đeo vương miện là "Đức Vua" và nói "Ngài có bộ long bào thật lộng lẫy và có bộ não rất anh minh. Vạn tuế vạn tuế!".

Một đứa trẻ sẽ nhìn hắt ta và nói "Lêu lêu, đồ cỏi truồng"

Đây là đỉnh cao của tư duy phản biện.

Hãy học cách xưng "ông tôi"

8 NGUYÊN TẮC BẤT BIẾN TRONG HẸN HÒ

★1 Tránh xa Narcissist (tâm thần ái kỷ)

Tránh xa bằng mọi giá. Narcissist là gì các bạn có thể Google. Nói chung date Narcissist cực kỳ hủy hoại.

Theo thống kê cứ 6 người thì có 1 người là Narcissist. Người tâm thần ái kỷ có thể là những người trong vòng "bạn bè" của bạn hoặc trong chính gia đình bạn. Khắp mọi nơi.

Thời đại Social Media càng khiến Narcissist mọc lên như nấm.

Narcissist không có năng lượng yêu và cảm nhận yêu. Họ đến với mối quan hệ không phải để yêu mà để KIỂM SOÁT và thỏa mãn cái tôi. Đây là dạng người khao khát sự tôn thờ sùng bái của người khác và bạn chỉ là công cụ. Trái đất xoay quanh họ. Nếu không đạt được thứ họ muốn họ sẽ tìm mọi cách hủy hoại.

Tránh Narcissist là nguyên tắc đầu tiên và quan trọng nhất. Khi nguyên tắc này bị phá vỡ, tất cả các nguyên tắc khác dù tốt đến mấy cũng bị vô hiệu hóa.

★2 Tập trung vào bản thân thay vì thế giới

Rất cám dỗ khi đổ lỗi cho thế giới. Thế còn bản thân thì sao? Bản thân cũng là một phần của thế giới.

Thay vì chìm thế giới để hợp lý hóa cái tôi trì trệ. Tại sao không tăng giá trị bản thân mỗi ngày?

Giá trị bản thân ở đây không phải "sự nghiệp", "sự nghiệp" chỉ là một phần nhỏ trong số đó.

Giá trị bản thân là giá trị thị trường. Nghĩa là bạn OFFER được cho bên kia cái gì? Bên kia được LỢI gì từ việc date bạn?

Được lợi ở đây không nên hiểu nhầm sang thuần vật chất. Tinh thần, tình yêu, giá trị, ý nghĩa thì sao?

Thay vì nói: "Thế giới toàn những kẻ blah blah" - là tư duy nô lệ nạn nhân của những kẻ yếu đuối tha hóa.

Hãy hỏi: "Tôi có thể mang lại giá trị gì cho mối quan hệ nếu có? Bên kia sẽ được lợi gì từ tôi" - Đây là tư duy trưởng thành, thực tế.

Tự hỏi nếu mình "tốt" đến như vậy, tại sao mình vẫn single? Phải chăng do thế giới quá tệ và không ai xứng đáng với mình? Hay chỉ đơn giản mình không "tuyệt" như mình nghĩ và thế giới không tệ như mình nghĩ. Tất cả chỉ là ảo tưởng.

★3 Vứt hận thù giới tính vào sọt rác

Bạn có thấy buồn cười không?

Có những người vừa muốn date, vừa ôm hận giới tính bên kia?

Tại sao có những người sống được kiểu này nhỉ?

Bạn không thể vừa yêu một cá nhân nhưng đồng thời có thâm thù với giới tính của người đó. Đây là mâu thuẫn cơ bản.

Mong rằng đây không phải bạn.

★4 Ngừng nghe lời khuyên của người bất hạnh

Xung quanh bạn tồn tại những người thất bại và bỏ cuộc. Họ thất bại là do họ nhưng sẽ luôn luôn là lỗi người kia qua lời kể của họ.

Họ hợp lý hóa để khiến họ ở bên "đúng".

Những người này thường không muốn người khác thành công hơn mình và vì vậy lời khuyên của họ không thật sự chân thành.

Kể cả có chân thành cũng dễ nhuộm màu tiêu cực, hận đời, bi quan, bất lực. Nghe nhiều chới tai.

Hãy tìm những người hạnh phúc và nghe lời khuyên từ họ.

★5 Ngừng bắt chước cho giống phim ảnh

Phim ảnh cổ tích hóa, lãng mạn hóa. Những tình tiết, hội thoại được tạo ra tăng tính gay cấn.

Nhất là phim Việt Nam, những cuộc hội thoại có phần thủ đoạn, cay nghiệt, bạo lực, âm mưu với mục đích giải trí.

Khi xem nhiều phim như vậy, người ta bị ngộ là "tình yêu là phải nói chuyện như thế". Nói chuyện bình thường như hai người lành lặn không drama trở nên "kỳ lạ" đối với họ. Họ không còn có thể hồn nhiên vì sợ cảm thấy "dị" hoặc "sến".

Xem quá nhiều phim Drama, khi yêu thật trở nên khiên cưỡng, áp đặt. Phải thế này. Phải thế kia mới đúng. Bla bla. Nhặt.

★6 Đừng yêu vì "trách nhiệm"

Vấn đề không phải trách nhiệm mà vấn đề ở việc "tỏ ra trách nhiệm".

Tình yêu là phải FUN. Phải tích cực. Phải mang lại giá trị tinh thần cho cả hai. Nếu không thì ở một mình cho lành. Phải không bạn?

Lôi "trách nhiệm" ra để hợp lý hóa sự nhạt, vô cảm, trì trệ là một sự tấn công đến trách nhiệm thật sự.

Cuộc đời rất ngắn. Một ngày nào đó bạn sẽ tèo. Nếu bạn không có khả năng hoặc muốn làm người khác và bản thân hạnh phúc, điều nhân văn nhất một người có thể làm là tha cho người kia để họ tìm được người yêu họ thật sự (hơn là yêu vì "trách nhiệm")

★7 Nếu yêu sai người là do lỗi của mình.

Sự đổ lỗi rất cảm dỗ. Vì nó dễ và làm cho cái tôi cảm thấy xoa dịu.

Người kia thế lọ thế chai. Ấm chỉ chỉ có tôi tuyệt hảo.

Bạn sẽ thấy nhiều người có hôn nhân rất nát.

Thay vì nhận sai, nhận mình ngu và nông nổi vì biết thừa mà vẫn cưới bất chấp rồi hối hận. Họ đổ lỗi cho người kia.

Chẳng khác nào biết đồ tàu giá siêu rẻ mà vẫn chửi rủa về việc tại sao nó không được như hàng Apple zin.

★8 Ngừng mê tín

Học sinh có kiểu mê tín của học sinh. Sinh viên có kiểu mê tín của sinh viên. Người đi làm có kiểu mê tín của đi làm. Trung niên có kiểu mê tín của trung niên.

Từ cung hoàng đạo sang đến bát quái sang đến duyên âm, sang đến bói tarot sang đến cầu duyên, sang đến "luật" hấp dẫn, etc.

Một cách để lảng tránh trách nhiệm thực đó là đổ hết lỗi sang các "thế lực siêu nhiên" - Vốn dĩ chỉ nên xuất hiện ở các em gái cấp 2 ngây thơ tuổi mới lớn. Nhưng thực tế là người đi làm "trưởng thành" vẫn còn lạc trong ma trận dị đoan.

Thay vì dành thời gian tập luyện cho người nuốt hơn. Đọc sách và suy ngẫm cho cái đầu sáng hơn. Chắc chắn là do duyên âm. Không phải do mình béo phì. Cũng không phải do mình nói chuyện vô duyên. Cũng không phải do mình tiêu cực.

Con người chỉ trưởng thành khi họ nhận ra không có thứ siêu nhiên nào ảnh hưởng, do mình hết.

—

Đây là 8 nguyên tắc cơ bản. Chủ yếu xoay quanh "Đừng", "Ngừng" và "Tránh". Không hẳn là lời khuyên mà chỉ là những suy nghĩ thật tâm.

Chúc bạn thành công!

NGHÈO NÀN TRONG KỸ NĂNG HẸN HÒ

Có một kỹ năng khá nghèo nàn của thời "hiện đại".

Đó là HẸN HÒ.

Một phần vì người ta coi thường nó. Cho rằng nó "phù phiếm".

Phải theo đuổi "sự nghiệp nhân viên" hoặc đến trường mới là sống "nghiêm túc". Hệ lụy của tôn giáo thi cử trường học. Con người phát triển lệch về mặt cảm xúc. Mất định hướng. Coi "đi làm" là chân lý cuộc đời.

Người ta huyễn hoặc rằng "phải giỏi", "phải giàu", "phải nhà", "phải xe" thì mới bắt đầu "dám" nghĩ đến "hẹn hò". Kiểu như bao giờ thời tiết phải nắng đẹp hoàn hảo thì mới thò mặt ra đường. Người ta thầm ám chỉ rằng tình yêu hay mối quan hệ là thứ gì đó thực dụng, vật chất. (Tất nhiên không phủ nhận vai trò của vật chất nhưng nó không phải yếu tố quyết định).

Tất cả chỉ là nguy biện.

Một phần vì người ta đòi hỏi. Chờ đợi một người ưu việt. Muốn họ phải thế lộ thế chai. Còn bản thân mình thì "tốt rồi" không cần cải thiện. Thay vì tập trung vào bản thân, tăng giá trị thị trường. Họ kỳ vọng những người kia không những phải tuyệt vời mà còn phải "chịu" được họ thì mới là "thật lòng".

Một phần vì kiến thức hẹn hò hoàn toàn không được đề cao trong giáo dục. Đến người dạy trên trường còn chưa chắc đã hiểu biết mà chỉ chuyên vào lĩnh vực hẹp của họ. Bản thân họ chưa chắc đã biết hẹn hò.

Hiểu biết chủ yếu được "dạy" gián tiếp qua "lời khuyên" của mấy "đứa bạn" vốn cũng được dạy lại bởi những "đứa bạn" khác hoặc lấy trên phim Hàn Quốc—vốn cổ tích hóa mọi thứ. Phim nào cũng "Chủ tịch Lee" và "tập đoàn", phong trào máu trắng dù sao cũng đã dịu. Nhưng nhìn chung drama đều dễ đoán và vì thế hơi nhạt.

Nếu gặp bạn bè vốn healthy thì không sao, nhưng nếu gặp đứa nào hận đời, có mối thâm thù với toàn bộ giới tính bên kia, thì thôi xong. Nó sẽ "khuyên" cho tan

nát phần hồn mới tha cho. Nó thất bại do lỗi của nó (nhưng không thừa nhận), nó đảm bảo sẽ phải kéo người khác xuống cùng cho có hội đồng thù. Kể cả khi mình tìm được người tử tế nó cũng khẳng định là xấu.

Tại sao người ta không quan trọng kỹ năng hẹn hò trong khi nó là một kỹ năng sống thiết yếu?

Khả năng tiếp cận, nuôi dưỡng, xây dựng một mối quan hệ ý nghĩa cả đời là thứ có thể trì hoãn sau khi "sự nghiệp đã thành công vang dội" mới đủ tự tin?

Thế nhờ 50-60 mới "thành công" thì sao?

Tại sao không coi nó như một kỹ năng cần luyện tập như bao kỹ năng khác? Tại sao không luyện từ hồi còn 18-20?

Phải chăng do mình không hoàn hảo ưu việt? Con người làm gì có ai hoàn hảo?

Cái quan trọng là bản thân luôn nỗ lực vươn lên đã là một điều SE.XY. Tại sao không coi đây là thế mạnh mà phải tìm sự "hoàn hảo" như một cái có? "Hoàn hảo" là một quá trình chứ đâu phải một thời điểm. Mà hoàn hảo rất nhạt. Các anh hùng nổi tiếng trong nhiều phim đều không hoàn hảo. Đó là lý do nó cuốn hút.

Tại sao bao nhiêu năm đi chùa Hà, ăn đậu đỏ, cắt duyên, xem bói thất bại vẫn không rút ra bài học về Nguyên nhân kết quả tối thiểu? Tại sao vẫn đổ lỗi cho "duyên số" thay vì bản thân không chịu tạo ra "duyên số" bằng sự chủ động và sự khiêm nhường.

Biết đâu thế giới bên ngoài không đến nỗi tệ đến thế?

Biết đâu mình đủ khiêm nhường để nhận ra thực tế rằng mình càng ngày càng dè càng xấu và càng giảm giá trị thị trường hẹn hò, càng ít lựa chọn tốt thay vì lại huyễn hoặc "thời đại nào rồi mà còn bla bla" giống những năm trước?

Hẹn hò là kỹ năng sinh tồn thiết yếu. Nó cũng rất fun và đầy thử thách, trí tuệ. Nó là một trải nghiệm phát triển con người và khiến bản thân trưởng thành và hoàn thiện hơn mỗi ngày.

Vấn đề là những người "giỏi" dễ coi thường nó.

Nhưng người "chưa giỏi" dễ sợ nó.

Cuộc đời rất ngắn và không chờ đợi một ai.

Hẹn hò rất fun và thực tế là bạn sẽ phải tự dạy chính mình.

TÌNH YÊU NĂNG SUẤT VÀ ĐỘC HẠI

TÌNH YÊU NĂNG SUẤT CỦA CHA

- Con có thể tốt hơn hiện tại
- Mới thế mà đã khóc rồi? Phải mạnh mẽ lên
- Mấy cái danh hiệu này phù phiếm, đừng tự hào con nhé
- Con cần thú vui chất lượng *hơn* là chơi game, bố có ý tưởng này.
- Thất bại dạy con nhiều bài học. Đừng bỏ cuộc. Con chưa nỗ lực hết sức. Con cần tìm cách khác.

Tình yêu của cha (năng suất) tập trung vào "Con chưa đủ và con hoàn toàn có thể làm tốt hơn nữa và mạnh hơn nữa".

Đây là tình yêu của sự khích lệ và nuôi dưỡng lòng tự tôn (Self-esteem)

TÌNH YÊU ĐỘC HẠI CỦA CHA

- Học hành điểm kém như thế à? Cô giáo lại gọi điện kìa?
- Mày không khác gì con mẹ mày
- AV@#\$\$@#\$\$@#
- (Sự thờ ơ, mặc kệ)

Tình yêu độc hại của cha tập trung vào tấn công cá nhân, bản thể của con. Khiến con tự ghét chính mình với mong muốn sẽ nỗ lực hơn nữa. Nhưng lại tập trung vào sự chửi bới, chì chiết và tấn công lòng tự tôn (Self-esteem) và tạo ra self-corruption.

TÌNH YÊU NĂNG SUẤT CỦA MẸ

- Con yêu, con rất tuyệt vời
- Mẹ sẽ không bao giờ bỏ rơi con

- Có gì cứ gọi cho mẹ
- Con không cần phải quá sức đâu
- Mẹ làm cho món này con thích nè

Tình yêu năng suất của mẹ tập trung vào thông điệp "Con đủ và con nên yêu bản thân". Đây là tự yêu thương bản thân (Self-love).

TÌNH YÊU ĐỘC HẠI CỦA MẸ

- Thôi đừng kinh doanh, làm nhà nước cho ổn định con ạ. Mẹ xin vào chỗ này tốt lắm.

- Đừng di chuyển sang chỗ khác. Ở đây với mẹ.

etc.

- Mà làm sao làm được những thứ đó. Những thứ đó chỉ có thiên tài mới làm dc. Mà không đủ trình.

- (Sự kìm hãm, kìm kẹp)

Tình yêu độc hại của mẹ tập trung vào thông điệp "Con yếu đuối và con nên chấp nhận, đừng có cố". Điều này nuôi dưỡng sự yếu đuối tha hóa, trì trệ, an phận và tạo ra Self-corruption.

—

Một người sẽ phát triển lành mạnh nếu nhận được tình yêu năng suất của cả CHA lẫn MẸ.

Lòng tự tôn và tự yêu tăng lên từng ngày (Self-esteem + Self-love). Cuộc đời trở nên rất đáng sống. Life is worth living!

Khi nhận được tình yêu độc hại hoặc thiếu thốn một trong hai sẽ bị lệch hoặc dễ trở nên tha hóa.

Lòng tự tôn bị ăn mòn và con người trở nên tha hóa, sa đọa. Life sucks and is not

worth living.

—

Mỗi con người là một cái cây.

Khi một cái cây có cả ĐẤT TỐT lẫn ÁNH NẮNG, nó sẽ mọc tốt.

Mình rất hi vọng xã hội mình đang sống có nhiều gia đình ý thức được điều này và chăm cây thật tốt với đủ đất lẫn ánh nắng.

Không gì tệ hơn việc một cái cây thiếu một trong hai hoặc có đất nhưng đất bẩn.

GIÁO DỤC VÀ ĐẾN TRƯỜNG

Chi phí đến trường ngày càng tăng. Chất lượng ngày càng cùi.

Trong khi chi phí giáo dục ngày càng giảm. Chất lượng ngày càng tăng.

Gia đình nào ý thức được điều này sẽ rất giàu có. Vì họ chọn giáo dục. Vốn gần như FREE, rẻ, linh hoạt và chất lượng cao. Tiết kiệm được ổi tiền (cộng dồn vào đủ mua mấy cái nhà)

Họ tận dụng cơ hội vàng của thời đại. Lý do tại sao nhiều gia đình nghèo vì bao nhiêu tiền đốt hết vào đến trường (không thương tiếc) thay vì giáo dục.

Gia đình nào không ý thức điều này sẽ nghèo hoặc đình trệ. Vì họ chọn đến trường. Vốn rất lãng phí, quan liêu, lỗi thời.

Họ đi theo vết xe đổ của các thế hệ trước. Tiếp tục tự chôn cất và tự kìm hãm tài chính vào trường học với niềm hi vọng tin yêu ngây thơ rằng nó sẽ mang lại "công việc tốt" và "thành người".

Trong quá trình đốt tiền, họ đồng thời bỏ lỡ đại dương giáo dục FREE chất lượng cao trên mạng. Ngay cả khi tiếp xúc với nó. Họ thậm chí không dám tin rằng nó rẻ và chất lượng đến vậy. Họ nghi ngờ chính bản thân mình và xem thường nó. Tiếp tục làm nô lệ ngoan đạo cho thể chế "sư phạm" cấp bằng phong kiến.

Khoảng cách giàu nghèo trong tương lai sẽ tăng mạnh vì một bên sẽ chi mạnh cho đến trường, đổi lại "kỹ năng" lỗi thời và những danh hiệu "tấm gương" tự hào nhảm. Nạp thêm một đồng tư duy nạn nhân, "chấp hành", nô lệ vào người. Một số thậm chí còn tàn tật sự tự tin sau quá trình nhồi sọ nạn não lê thê hàng thập kỷ bởi giới công chức.

Bên kia gần như chẳng mất nhiều tiền (lẫn thời gian) lại thu về một đại dương kỹ năng linh hoạt và tân tiến không ngừng phát triển, tiến hóa.

Khoảng cách tư duy quyết định khoảng cách giàu nghèo một cách không nhân nhượng.

TRƯỞNG THÀNH LÀ...

- Ý thức cao độ về sự hữu hạn thời gian và không lãng phí nó vào những thứ vô nghĩa.
  - Ngừng những cuộc "đấu tranh" mê sảng trên mạng xã hội chỉ để chứng minh "Tôi đúng, anh sai", "Tôi thắng, anh thua"
  - Chọn lạc quan lý trí (rational optimism) thay vì bi quan trời sập. Tập trung vào giải pháp và nhận thức có rất nhiều giải pháp, công nghệ mình chưa khám phá ra. Đây không phải lúc để ca cẩm và tỏ ra "thực tế".
  - Kiểm soát tốt khoái cảm ngắn hạn (impulse control). Không để nó nuốt chửng mình.
  - Kết giao với những người có tư tưởng Constructive (xây dựng, cùng tiến) thay vì Destructive (chế.t chù.m cho vui)
  - Chịu 100% trách nhiệm cuộc đời chính mình (self-responsibility) — không nên nhầm lẫn với Group Duty - hoàn thành nghĩa vụ theo mệnh lệnh của người khác (Đây là tư duy nô lệ, không phải trưởng thành)
  - Vứt tư duy nạn nhân (victimhood mentality) vào sọt rác. Dẫm đạp nó. Cảm thấy dị ứng và thậm chí muốn nôn ói khi tiếp xúc với nó.
  - Ngừng mong muốn chứng minh cho người khác bản thân mình "rất ổn". Khi bạn muốn chứng minh bạn vẫn ổn, bạn không hề ổn.
  - Ngừng chủ nghĩa tôn thờ thần tượng (idolatry). Bất kể người đó là ai. Còn sống hay đã chế.t. "Vĩ đại" đến đâu. Cho rằng đây là hành động u mê.
- Có những người qua mỗi năm chỉ tăng Tuổi sinh học. Nhưng Tuổi trưởng thành lại giảm đi.
- Trưởng thành là một lựa chọn ý thức cao của cá nhân thay vì được trao bởi tuổi tác.

LỐI SỐNG TỐI ƯU KHÔNG CỰC KHỔ CŨNG KHÔNG CỰC DỄ

Cả Thích Ca Mâu Ni lẫn Aristotle đều thừa nhận điều này.

Mong muốn bản thân hoặc con cái sống "sung sướng" là một mong muốn rất ngây thơ và nông.

Thừa mứa sự sung sướng dễ dẫn đến bê tha, buông thả, tha hóa.

Đó là lý do những "ngôi sao", chính trị gia, hoặc con cái của giới quý tộc vương giả chưa chắc đã sướng thật sự. Họ bất lực trong việc làm chủ cái sướng và bị nuốt chửng bởi nó.

Cũng có những người đang bình thường lại mong "cực khổ" để được "giác ngộ". Kiểu như nhập ngũ để "rèn bản lĩnh" hay đọc sách giáo khoa khô khan của Việt Nam để "rèn tư duy" thay vì tìm những cách thông minh hơn.

Sự cực khổ mù quáng không những không dẫn đến giác ngộ mà đưa người ta đắm chìm sâu hơn vào u mê. Vì lúc này người ta có hẳn lý do để bào chữa cho sự u mê của họ "Để rèn luyện" vốn nghe có vẻ chính đáng.

Cực khổ và cực sướng đều mang lại bất hạnh như nhau.

Lời khuyên ý nghĩa nhất là tránh xa những cái khổ mù quáng và những cái sướng nông cạn.

NĂNG LỰC YÊU VÀ ĐƯỢC YÊU

Người không có năng lực YÊU và mưu cầu ĐƯỢC YÊU.

Về bản chất là một dạng khuyết tật.

Vô cảm, lãnh cảm, lạnh nhạt thường được nhìn nhận là "mạnh mẽ", men lì nhưng đây là đỉnh cao của sự nhu nhược (trấu tre)

Tất nhiên yêu là một lựa chọn. Nhưng một số người còn không có năng lực này. Có thể do tuổi thơ hoặc quá khứ vui dấp khiến năng lực này bị thui chột.

Thay vì tìm cách nuôi dưỡng nó, họ hợp lý hóa sự khuyết tật như một dạng "thế mạnh". Khuyết tật vô cảm lúc này trở thành "bản lĩnh".

Hoặc có một số người chỉ thích ĐƯỢC YÊU nhưng không biết YÊU. Chỉ soi xét đòi hỏi những gì người khác làm cho mình để kiểm soát bắt lỗi nhưng never quan sát xem mình mang lại cho đối phương cái gì.

Họ gồng lên "đấu tranh", lôi kéo người khác, "tình yêu" trở thành cuộc giao tranh quyền lực, hệ tư tưởng hão, giằng co thế đúng/sai và trừng phạt lẫn nhau vì "tội" của bên kia.

Tất cả chỉ để hợp lý hóa cho sự khuyết tật năng lực yêu của bản thân. Rằng đó mới là "bản lĩnh" và "mạnh mẽ".

Hoàn toàn không ý thức được sự vô cảm, nhu nhược đã nhập hồn vào họ. Họ không còn làm chủ và rối loạn tâm thần.

Năng lực yêu và cảm nhận tình yêu là biểu hiện của người lành mạnh.

Kìm hãm, phủ nhận nó là trái ngược với bản lĩnh và là con đường nhanh nhất đến cảnh giới tâm thần.

NOTHING

Giải pháp mạnh nhất cho phần lớn các vấn đề.

Tên của nó là "Nothing"

Bạn muốn cơ thể healthy sống lâu? Đừng vội nghĩ đến các loại phương pháp nghe cao siêu tên tiếng Anh. Stop rượu, chất kích thích, đồ chiên kỹ, hạn chế tối đa dầu mỡ, đường, etc. Nothing.

Muốn các mối quan hệ Healthy? Nothing. Không envy (đố kỵ), không kiểm soát (control), không drama, không hai mặt etc. Nothing.

Muốn nhà gọn? Nothing. Không rác, thay vì tìm mua thêm chất đóng những đồ không cần thiết. Chọn nothing.

Muốn giáo dục tốt? Thay vì chọn công chức nhà nước và trở thành nô lệ. Chọn nothing.

Muốn thoát khỏi cảm giác bị quan, trầm cảm? Stop nhìn vào màn hình, tư duy nạn nhân, khoái cảm ca cẩm, ăn mày cảm xúc, tìm thứ đổ lỗi, kiểm soát đòi hỏi. Chọn nothing.

Trong nhiều trường hợp, giải pháp nằm ở "Nothing"

GIÀU

Giàu vật chất theo nghĩa thông thường chỉ mang lại hạnh phúc giới hạn.

Đến một ngưỡng nào đó, số tiền đổ thêm vào số dư tài khoản không còn nhiều ý nghĩa.

Người có 500 cái nhà không hạnh phúc hơn nhiều người có 5 cái nhà.

Người có 500 tỷ chưa chắc đã hạnh phúc hơn người có 5 tỷ.

Trừ khi bản thân làm giàu làm một thú vui, theo đuổi tối đa hóa giàu vật chất là một ngõ cụt.

Giàu tinh thần mang lại hạnh phúc vô hạn.

Tối đa hóa giàu vật chất bằng cách hi sinh giàu tinh thần là một hành động của những kẻ khờ khạo. Hi sinh tiềm năng vô hạn đổi lấy tiềm năng giới hạn.

Phần lớn các tỷ phú công nghệ Mỹ rất khôn ở chỗ mặc dù giàu vật chất nhưng họ nhận thức được đây không phải đích đến của họ mà chỉ là hệ quả. Và vì thế họ giàu thật sự.

Mark Zuckerberg không đeo đồng hồ Rolex. Bill Gates cũng không mặc áo Gucci. Không phải vì những thứ đồ này "xấu" mà chỉ đơn giản nó nhanh chán và mang lại hạnh phúc quá giới hạn (nếu không muốn nói là không đáng kể)

Chúng ta thường được dạy bởi pop culture "thành công" đồng nghĩa với "giàu có". "giàu có" đồng nghĩa với "quý tộc". "Quý tộc" đồng nghĩa với "xa xỉ".

Nhiều người nhắm mắt làm theo và cho rằng đây là chân lý cuộc đời. Họ bắt chước những người giàu nửa mùa còn sót lại. Thừa mứa vật chất nhưng nghèo nàn về tinh thần.

Liệu "Rich" có nhất thiết phải đồng nghĩa với "Money"?

KHI MỘT CHÍNH TRỊ GIA NÓI SẼ CHO BẠN MỘT CÁI GÌ

Người bạn phải cảm ơn không phải chính trị gia mà là những người đóng thuế, trong đó có thể có chính bạn ở trong đấy.

Chỉ cảm ơn chính trị gia khi người này bỏ tiền túi của chính họ.

Khi Kamala Harris nói sẽ tặng Việt Nam 1 triệu liều Pfi.zer.

Thay vì cảm ơn Kamala Harris, người nên cảm ơn là những người lao động đất Mỹ.

Khi Mỹ tốn hết hơn 1 ngàn tỷ cho trận chiến Afghanista.n, bên thật sự thiệt hại không phải là "chính phủ Mỹ" hay chính trị gia Mỹ mà là người lao động đóng thuế.

Khác với hiểu biết thông thường, chính trị gia không phải thánh thần biết tuốt, toàn trí toàn năng. Họ cũng chỉ là người. Họ cũng không có tiền, vì họ không sản xuất.

Công việc chính của họ là lấy tiền từ túi người này, hứa rằng sẽ chuyển cho người kia. Sau khi lấy được tiền thành công, rút túi cho bản thân và băng đảng của họ một ít (hoặc nhiều ít), tiêu xài một cách thoải mái vì dù sao cũng không phải tiền họ đổ mồ hôi ra kiếm, vào những mục đích nào đó họ cho là "cao đẹp" cho có lệ. Rồi cuối cùng mới trao phần vương vãi còn lại (nếu còn) cho người họ hứa sẽ cho.

Và tất nhiên sau đó nhận hết công trạng về mình.

Đây là bản chất của chính trị.

Cái gọi là "thể chế" không tồn tại. Chỉ có con người với con người.

Những người cho và những người lấy.

Chỉ cảm ơn người thật sự cho.

NGUYÊN TẮC CƠ BẢN NHẤT CỦA TÀI CHÍNH CÁ NHÂN

Là bạn chỉ đầu tư sau khi đã trả hết NỢ xấu (nếu được thì cả nợ tốt)

Khi chưa ngóc đầu lên, bạn đừng nghĩ đến đầu tư.

Đầu tư trong khi vẫn còn nợ xấu giống như vừa chạy vừa đeo xích ở chân.

Tương tự, một bạn hỏi mình làm thế nào để "hạnh phúc".

Thú thật mình không biết câu trả lời cho cá nhân bạn. Nhưng nếu áp dụng nguyên tắc trên, thì bạn cũng nên tập trung tháo gỡ xiềng xích bạn đang có trước.

Thanh lọc các mối quan hệ độc hại mà bạn có.

Cuộc đời rất ngắn, đừng tiếc. Có một lượng người tử tế khổng lồ ngoài kia cho bạn chọn. Đừng tiếc một mối quan hệ độc hại.

Sau khi giải quyết hết "nợ xấu", bạn thậm chí sẽ khá hơn rất nhiều mà chưa cần đến thú vui mới.

Cái cảm giác nhẹ nhõm này tuyệt hơn nhiều việc mua được chiếc xe mới bạn ao ước. Cảm giác chân không còn nặng xích. Máu không còn chảy.

Đây là biểu hiện của cơ chế Self-respect. Sự tự tôn bản thân vốn rất healthy.

Khi bạn tôn trọng bản thân của bạn, bạn mới yêu cầu người khác phải tôn trọng bạn ở mức tương ứng.

Khi kết giao với mối quan hệ độc hại, nghĩa là bản thân bạn đã không tôn trọng chính bạn. Mối quan hệ độc hại kia chỉ là tấm gương phản chiếu sự tự tôn thấp bên trong bạn.

Suy cho cùng, mối quan hệ không độc hại bằng việc bạn độc hại với chính bạn.

Giống như việc các shop bán hàng online cũng không độc hại khi đưa bạn vào con đường nợ xấu.

Nó chỉ phản ánh thói quen tiêu dùng đầy vấn đề của bạn.

11 NGUYÊN LÝ CỦA LẠC QUAN (OPTIMISM)

1. Lạc quan là Năng Lực tự tin thông qua lý trí và kiến thức.
2. Lạc quan tập trung vào giải pháp.
3. Lạc quan thử nhiều lần hơn (try more) và vì vậy càng sáng tạo, và càng tăng xác suất thành công cho lần này.
4. Lạc quan thu thập kiến thức cho cả lần thất bại và vì thế càng tăng xác suất thành công cho lần sau.
5. Khi xác suất thành công cao lên, năng lực lạc quan sau đó càng tăng lên, tạo thành một vòng lặp củng cố và càng lớn mạnh.
6. Khi sở hữu năng lực lạc quan, người khác không sở hữu đủ năng lực này sẽ dễ cho rằng đây là mù quáng. Có thể họ đúng, cũng có thể tầm nhìn hạn chế.
7. Để vững chắc, lạc quan bắt buộc phải được củng cố ngoài đời thực thông qua kinh nghiệm.
8. Năng lực lạc quan cũng được tạo ra bởi năng lực biết ơn (Gratitude)—vốn được tạo ra bởi năng lực tự vấn (Self-reflection) và thấu cảm (Empathy)
9. Người lạc quan và bi quan không phải hai thái cực cân bằng mà là trên dưới. Sự lạc quan gần như luôn luôn xếp trên bi quan (Universally Preferable). Lạc quan khó hơn và phải luyện tập, bi quan mặc định và dễ hơn.
10. Lạc quan không đồng nghĩa với “hạnh phúc”, Bi quan không đồng nghĩa với “thực tế”. Hai phạm trù này biệt lập.
11. Bi quan là tiền đề của bất lực, nguy biến và trầm cảm. Lạc quan là tiền đề của sức mạnh và hạnh phúc. Bạn không thể hạnh phúc nếu không có tiền đề lạc quan.

CÂU CHUYỆN ĐỨC PHẬT - (KHÔNG U MÊ)

Sinh ra vào thế kỷ thứ 6, trước công nguyên, tại vùng nay là Lumbini của Nepal.

Thích Ca Mâu Ni (Siddhartha Gautama), sinh ra là con trai của người cai trị thị tộc Shakya Clan (thị tộc Thích Ca) ở Ấn Độ.

Tương truyền một người tiên tri phán rằng những điều tuyệt vời sẽ xảy đến với cuộc đời Thích Ca Mâu Ni. Sau này lớn lên ông sẽ trở thành một trong 3.

1. Một người cai trị vĩ đại
2. Một thủ lĩnh quân đội
3. Một người lãnh đạo về tâm hồn

Để bảo vệ con trai mình khỏi bể khổ, cha của ông nuôi ông trong một cung điện xa hoa, sang trọng và biệt lập với thế giới bên ngoài.

Vì vậy Thích Ca Mâu Ni lớn lên với rất ít trải nghiệm đời thực phía sau những bức tường cung điện. Nhưng một ngày nọ, ông quyết định mạo hiểm chu du ra bên ngoài cùng với một người lái xe ngựa và đối diện với thực trạng nhu nhược, yếu đuối của con người.

Một ngày ông nhìn thấy một ông lão già. Người lái xe ngựa phải giải thích với ông rằng "Tất cả chúng ta đều sẽ già"

Những câu hỏi không ngừng về thế giới xung quanh thôi thúc ông thực hiện những cuộc hành trình khám phá.

Trong một chuyến đi nọ, ông bắt gặp một người bị bệnh nặng, một cái xác chết và một người tu hành khắc khổ.

Người lái xe ngựa giải thích với ông rằng đây là những người tu hành khắc khổ, hiện tượng này xuất hiện ở khắp nơi. Họ làm vậy để thoát khỏi nỗi sợ hãi của con người và bể khổ.

Bất ngờ về những gì nhìn thấy và tò mò. Ông quyết định chính thức rời cung

điện, để vợ con lại để theo đuổi con đường về giác ngộ tâm hồn.

Trong vòng 6 năm sau đó, Thích Ca Mâu Ni thực hành lối sống khắc khổ, học và thiền dưới rất nhiều hướng dẫn của các thầy tôn giáo khác nhau.

Ông thực hành cùng với 5 người tu hành khắc khổ khác. Sự hiến dâng của ông gây ấn tượng đến mức 5 nhà tu hành kia quyết định trở thành đệ tử của ông.

Khi câu trả lời cho những câu hỏi trong đầu của ông mãi không xuất hiện. Ông quyết định nỗ lực gấp đôi, chịu sự khắc khổ nhiều hơn nữa và nhịn đói đến gần chết và thậm chí bỏ nước.

Càng cố gắng, Thích Ca Mâu Ni càng không tìm thấy sự giác ngộ mà ông đang tìm. Cho đến một ngày, một cô gái đưa cho ông một bát cơm. Ông chấp nhận nó và chợt nhận ra rằng sự khắc khổ trên cơ thể KHÔNG phải là cách để đạt được sự khai phóng nội tâm.

Sống trong sự khắc khổ với những tiêu chuẩn khắt khe không giúp ông đạt được trạng thái giải thoát về tâm hồn.

Và ông ăn, uống nước sau đó tắm dưới sông.

5 nhà tu hành khắc khổ kia sau khi thấy vậy nhanh chóng rời bỏ ông.

Tối hôm đó, Thích Ca Mâu Ni ngồi một mình dưới cây bồ đề, thề sẽ không đứng dậy nếu chân lý không đến. Và ông ngồi thiền đến lúc mặt trời mọc. Ông tiếp tục thiền sau hôm sau đó, thanh lọc tâm trí và quan sát cuộc đời của ông và các suy nghĩ của ông.

Dần dần, những hình ảnh hiện lên trong tâm trí ông và Thích Ca đã thấy những câu trả lời cho sự khổ hạnh mà ông tìm kiếm suốt bao nhiêu năm. Đây là trạng thái sự giác ngộ hiểu biết (The Enlightenment)

Nắm trong mình kiến thức này, Thích Ca do dự về việc sẽ truyền lại cho người khác, vì ông nhận ra rất khó để giao tiếp thông qua từ ngữ bấy giờ.

Đi khoảng 100 dặm, ông bắt gặp 5 người tu khắc khổ đã rời bỏ ông vào đêm giác ngộ. Thích Ca khuyến khích 5 người này theo con đường của sự Cân Bằng thay vì

Cực Khổ hoặc Buông Thả.

Ông gọi đây là The Middle Way (Theo Hán Việt gọi là Trung Đạo, nghe có vẻ hoa mỹ nhưng thực chất chỉ là con đường chính giữa—sự cân bằng)

Ông có bài giảng pháp đầu tiên với những người này và một số người khác.

Ở đó ông nói về ♦ Four Noble Truths—4 Sự Thật Cao Quý (Hán Việt gọi là "Tứ Diệu Đế" nghe hoa mỹ một cách không cần thiết)

Và ♦ The Eightfold Path—8 Con Đường (Hán Việt gọi là "Bát Chánh Đạo" nghe hoa mỹ một cách không cần thiết)

Thay vì dịch là Tứ Diệu Đế, Bát Chánh Đạo nghe phản cảm theo ngôn ngữ Hán Tàu. Chúng ta hãy gọi đây là

♦ 4 Sự Thật và

♦ 8 Con Đường

Như vậy, người nghe không bị tung hỏa mù. Tránh trường hợp ngộ chữ u mê bởi các nhà thuyết giáo tưởng mình cao siêu.

Các nhà tu khắc khổ sau đó quyết định trở thành đệ tử của ông và lập nên hội Sangha (Cộng đồng người tu). Phụ nữ cũng được gia nhập, tất cả các rào cản về tầng lớp xã hội, chủng tộc, giới tính và quá khứ đều được phá bỏ.

Chỉ cần duy nhất khao khát giác ngộ thông qua việc chối bỏ sự khổ hạnh và chối bỏ một tâm hồn trống rỗng (Có sự tương đồng với Nietzsche's Passive Nihilism)

Những năm còn lại, Thích Ca đi chu du, dạy giảng Pháp (Dharma) và hướng người khác đến sự giác ngộ.

Thích Ca Mâu Ni chết vào năm 80 tuổi do một căn bệnh. Trước khi chết, ông dặn các đệ tử

"Đừng đi theo sự dẫn dắt bởi người khác, hãy trở thành ánh sáng của chính mình"

———TRIẾT LÝ PHẬT———

◆ 4 SỰ THẬT (thường được hoa mỹ hóa thành "Tứ Diệu Đế")

Là cốt lõi của triết lý Phật, gồm 4 sự thật.

1. Sự thật về Bản Chất Sự Đau Khổ (Suffering)
2. Sự thật về Nguồn Gốc của Sự Đau Khổ (Cause)
3. Sự thật về Kết Thúc của Sự Đau Khổ (End)
4. Sự thật về Con Đường Kết Thúc Sự Đau Khổ (Path)

4 sự thật này đều xoay quanh Sự Đau Khổ. Đây là thời kỳ tiền khoa học nhưng Thích Ca đã sử dụng lý trí phân tích một cách rất logic.

Ông đi từ Bản Chất (hiểu và định nghĩa, Sự Thật 1), đến Nguyên Nhân (nguồn gốc, Sự Thật 2), đến Kết Thúc (Sự thật 3) và Giải Pháp (Sự thật 4).

Đây là nét tương đồng trong phân tích khoa học rất lý trí nhưng được thực hiện ở thời kỳ 500 năm trước công nguyên. Sự tương đồng này còn được tìm thấy ở các triết gia Hy Lạp như Socrates hay Aristotle cũng sống ở thời kỳ đó.

4 Sự thật có thể được giải thích ngắn gọn, dễ hiểu như sau:

■ Sự thật 1 về Bản Chất Sự Đau Khổ (Suffering itself)

Life is suffering. Cuộc đời luôn đi kèm sự đau khổ, dù là rõ ràng hay phảng phất. Ngay cả khi mọi thứ trông có vẻ rất ổn, chúng ta vẫn luôn cảm thấy dòng chảy của sự lo lắng hoặc không chắc chắn bên trong. Sự thật này nói về bản chất luôn HIỆN HỮU của đau khổ.

■ Sự thật 2 về Nguồn Gốc Sự Đau Khổ (Cause)

Nguồn gốc đến từ cơn thèm khát và sự ngu muội thiếu kiến thức. Nỗi đau khổ dẫn vật này đến từ những hành động cố gắng duy trì ảo tưởng cái tôi (danh vọng hão) và làm nô lệ cho nó. Có thể liên hệ với Narcissism (Rối loạn tâm thần ái kỷ) -

căn bệnh của thời hiện đại.

■ Sự thật 3 về Kết Thúc Sự Đau Khổ (End)

Sự ngu muội có thể tạm thời và chữa được. Nó giống như những đám mây che lấp mặt trời (che lấp sự tỉnh ngộ). Sự tỉnh ngộ luôn luôn hiện hữu và ở đó. Chính vì thế, sự ngu muội có thể kết thúc nếu như nó được thanh tẩy và đánh thức.

■ Sự thật 4 về Giải Pháp cho Sự Đau Khổ (Path)

Sống một cách có luân lý, thực hành meditation (nhìn vào trong và quan sát ý nghĩ), và phát triển sự thông thái.

Meditation về bản chất là Self-reflection (năng lực tự vấn) và tự quan sát ý nghĩ một cách chủ động. Đây là trạng thái ý thức cao nhất của con người (Mình cũng giải thích thêm về trạng thái này rất rõ trong sách Tư Duy Phản Biện qua góc nhìn của Dr. Julian Jaynes về Bicameral Minds)

Tóm lại đây là 4 Sự Thật được giải thích một cách không hoa mỹ quá đáng.

Khi gặp ai nói về "Tứ Diệu Đế", bạn hiểu rằng họ đang nói đến 4 Sự Thật. Đừng bị ngu muội bởi ngôn từ.

◆ 8 CON ĐƯỜNG (thường được Hán mỹ hóa thành "Bát Chánh Đạo")

■ Con đường 1 - Hiểu biết đúng (Right Understanding)

■ Con đường 2 - Nghĩ đúng (Right Thought)

■ Con đường 3 - Nói đúng (Right Speech)

■ Con đường 4 - Hành động đúng (Right action)

■ Con đường 5 - Sống đúng (Right Livelihood)

■ Con đường 6 - Nỗ lực đúng (Right effort)

■ Con đường 7 - Để tâm đúng (Right Mindfulness)

■ Con đường 8 - Tập trung đúng (Right Concentration)

Nếu đi sâu hơn vào 8 con đường bạn sẽ thấy đây là những lời khuyên thực tế và phổ quát - rất nhiều điểm tương đồng với Triết học phương Tây cổ đại hay các triết gia khai sáng.

♦ NHÂN QUẢ (Karma)

Trái với cách hiểu thông thường trong xã hội về Nhân Quả. Nhân quả không liên quan gì đến các "kiếp" như tôn giáo đương đại.

Nhân quả theo Thích Ca Mâu Ni về bản chất là Quan hệ nhân quả chứ không phải "Luật" nhân quả (cũng giải thích rất kỹ trong Tư Duy Phản Biện). Quan Hệ Nhân Quả khác với "Luật" Nhân Quả.

Quan Hệ Nhân Quả là quan hệ có thật và hiện hữu. Có nguyên nhân kết quả.

"Luật" Nhân Quả là giáo điều tôn giáo u mê dùng trong cãi nhau hoặc hù dọa trẻ em hóa kiếp súc sinh để làm việc "thiện" vốn rất hại.

Thích Ca Mâu Ni cho rằng người làm việc tốt sẽ dễ dàng nhận lại những điều tốt. Người làm việc ác sẽ dễ dàng nhận lại những điều ác. Đây là cốt lõi của Quan Hệ Nhân Quả (không phải "Luật" nhân quả)

Hi vọng bài này có thể giúp các bạn hiểu hơn về Triết Lý Thích Ca Mâu Ni phiên bản bớt u mê

ĐỨC PHẬT DẪN DẠY

"Tin ta mà không hiểu ta là phỉ báng ta"

"Hãy tự đi tìm ánh sáng cho chính mình"

"Không ai có thể cứu bạn ngoài bạn. Không ai có thể và cũng không ai có khả năng. Bạn phải tự bước đi"

"Sự bình yên chỉ đến từ bên trong. Đừng tìm bên ngoài"

"Đừng tin những gì viết ra chỉ bởi nó là sách tôn giáo"

"Đừng tin truyền thống bởi truyền thống được truyền lại rất nhiều đời và không còn đúng"

"Đừng tin những gì chỉ bởi nói ra bởi "thầy" hoặc người lớn"

"Khi quan sát và phân tích, nếu thấy đúng với lý trí (reason) và mang lại lợi ích, hãy chấp nhận nó, thực hiện nó và sống đúng với nó"

"Nghĩ ngò tất cả mọi thứ. Tự tìm ánh sáng cho chính mình"

"Mục đích sống trên đời là đi tìm mục đích sống và dốc hết trái tim cho nó"

"Không có con đường tới hạnh phúc. Bản thân hạnh phúc là một con đường"

"Nếu bạn thật sự yêu bản thân bạn, bạn sẽ không bao giờ làm đau người khác"

"Bạn không bị trừng phạt vì bạn tức giận. Bạn bị trừng phạt BỞI chính sự tức giận của bạn"

"Người bạn không chân thành và có tính đố kỵ còn đáng sợ hơn một con ác thú. Con ác thú có thể làm đau bên ngoài. Người bạn đố kỵ ác ý làm đau bên trong"

"Đừng cố tìm nơi thanh tịnh ở bất cứ ai ngoài bản thân bạn"

-

Đây mới chính là những lời chân ái từ Phật. Hệ tư tưởng cũng rất khớp với một

số hệ thống quan điểm triết học phương Tây.

Nếu luận từ lời Phật khuyên thì các tín đồ và các nhân viên tôn giáo làm sai gần hết.

Các kiểu thờ, tụng kinh tiếng phạn mà không hiểu gì là phỉ báng Phật. Xây tượng tràn lan, lãng phí, trang trí, cúng bái xa hoa, cầu xin, đòi hỏi là phỉ báng Phật.

Tin mù quáng người mặc cà sa. Gọi họ là "thầy" vô thức. Tìm chân lý qua những thứ ngôn ngữ hoa mỹ khó hiểu rỗng nghĩa trong sách tôn giáo là làm ngược lại điều Phật dạy.

TÔN GIÁO LÀNH MẠNH NHẤT

Trong tất cả các tôn giáo.

Có tôn giáo gia đình và thờ cúng tổ tiên là lành mạnh nhất.

Các tôn giáo khác dù hay đến đâu vẫn theo chủ nghĩa đám đông. Đề cao sự tự diệt cá nhân để nhân danh đạo đức, thánh thần, giáo hội, nhưng thực chất là biến thành nô lệ cho băng đảng cai trị tôn giáo.

Trong khi đó tôn giáo gia đình không đề cao tính tự diệt cá nhân, tư duy đám đông u mê và các giáo điều nô lệ.

Thờ cúng tổ tiên là một việc lành mạnh nếu xét về mặt tiến hóa, duy trì nòi giống dòng tộc và hệ giá trị (nếu văn minh). Nếu xét về mặt linh hồn và trí tuệ, việc này nuôi dưỡng sự biết ơn, khiêm nhường, lịch sử, cội nguồn, khả năng tự vấn vốn cũng rất lành mạnh.

Dạy con cái thờ cúng tổ tiên. Không chỉ chấp tay mù quáng mà qua sự kiện lịch sử có thật. Đồng thời bài trừ mê tín (như hóa vàng, làm các thứ lễ xa hoa) là một hành động rất nhân văn và healthy.

ĐỘ NGON CỦA ĐỒ UỐNG

Không chỉ phụ thuộc vào chất liệu.

Mà phụ thuộc rất nhiều vào nhiệt độ.

Matcha, Americano gần như chỉ ngon khi thưởng thức ở nhiệt độ ấm (không quá nóng, ko nguội). Nguội uống như nước lã. Nóng chẳng cảm nhận được gì dù là loại xịn nhất.

Ngôn ngữ giao tiếp cũng tương tự.

Không chỉ phụ thuộc vào nội dung mà cả cách nói.

Giao tiếp kèm sự chân thành giống như uống Coffee ở nhiệt độ hoàn hảo.

Cùng một nội dung như vậy, nhưng thiếu thiện chí sẽ giống như uống nước lã nguội dù là coffee hạng nhất.

CẦN THẬN VỚI "NICE GUY"

Nice Guy về bản chất không hề Nice.

Nice Guy bề ngoài nhu nhược, yếu đuối, nhưng vô cùng lật lọng, và độc hại ngầm.

Nice Guy cấu thành bởi tam quý.

- Vô cảm (Vô ơn, không biết tổn thương, ko thể thấu cảm, tự vấn)
- Hung tợn (bất ổn tâm lý, ngoạc mồm, như thú dữ, khi bị nhắc nhở)
- Nạn nhân (than phiền, đổ lỗi, lý do)

Gia đình nào có con trai mà có 3 biểu hiện này nên tìm cách hóa giải càng sớm càng tốt.

TIỀN CHỈ LÀ XĂNG

Kẻ đại dốt tôn thờ xăng. Kiếm xăng và ôm xăng cho đến chết.

Kẻ đại dốt tôn thờ xe. Tích trữ xe và ôm xe cho đến chết.

Người khôn không tôn thờ mà thừa nhận giá trị của xăng và xe như một công cụ, không phải thứ để tôn thờ.

Cảnh đẹp mới là đích đến.

Đôi khi bạn CẦN đến xăng và xe để có cảnh đẹp.

Nhiều khi cảnh đẹp ở ngay trước mắt bạn mà không cần đến xăng và xe.

Đừng trở thành kẻ đại dốt tôn thờ xăng xe.

YÊU

Ai cũng có thể nói "Tôi yêu trẻ em".

Nhưng thường chỉ yêu đến cái mức "chơi đùa" mà ai cũng làm được. Quá dễ.

Khi trẻ em bị bắt nạt thì ngoảnh đi không phải chuyện của mình.

Ai cũng có thể nói "Tôi yêu gia đình"

Nhưng thường chỉ yêu đến mức "gia đình phục vụ tôi" thì tôi yêu. Ai cũng làm được. Quá dễ.

Khi gia đình cần đến tôi và khiến tôi phải hi sinh một thứ gì đấy, phiền hà một tí thì tôi nhăn mặt, khó chịu hoặc cố tìm cho được lý do chính đáng để thoát nợ.

Ai cũng có thể nói "Bạn là tri kỷ của tôi".

Nhưng thường chỉ "tri kỷ" lúc vui chơi, uống rượu.

Còn lúc bạn gặp khó khăn, cần đến tôi, thì tôi chỉ "thế à" xong bạn lắm.

Ai cũng có thể nói "Tôi yêu người kia"

Nhưng chỉ "yêu" đến cái ngưỡng mà tôi thấy có lợi cho tôi nhiều hơn.

Khi tôi thấy tôi phải "hi sinh", phiền hà, tôi lập tức thấy "bất công" và trở thành nạn nhân. Lúc này tôi chuyển sang "đấu tranh" đòi quyền lợi.

Yêu là một từ miễn phí mà ai cũng có thể dùng.

Nhưng không phải ai cũng hiểu được giá trị thật sự của nó.

HAI THÁI CỰC CỰC ĐOAN KHI NÓI VỀ GIÁO DỤC

1. THÁI CỰC CỪU 🐑

Ủng hộ trường học và có một đức tin 100% rằng trường học cao siêu và là nơi để tìm kiếm chân lý + kiến thức + hoàn thiện bản thân + tăng giá trị con người.

Thái cực cừu tin rằng không có trường học mọi thứ sẽ sụp đổ, loạn lạc, trái đất sẽ nổ tung. Thái cực cừu tôn thờ trường học như một tôn giáo và mù quáng theo đuổi tất cả các loại bằng cấp, danh hiệu, bằng khen, cuộc thi như một tín đồ đích thực.

Với thái cực cừu, ngoan ngoãn là chân lý.

2. THÁI CỰC CÁO 🐱

Thái cực cáo ngược lại hoàn toàn thái cực cừu.

Thái cực cáo tỉnh và khó chịu ra mặt với sự ngu độn của quan chức trường học. Thái cực cáo đấu tranh, đòi hỏi và than phiền. Cáo muốn trường học phải dạy tất cả từ A-Z còn mình chỉ việc vớt tiền mà không phải làm gì.

Cáo là một thái cực vì cáo đòi hỏi những thứ vốn dĩ không phải trách nhiệm của trường học. Và không phù hợp với mô hình nhà máy công nghiệp.

Cáo đòi hỏi chất lượng, tinh hoa nhân loại, giá trị nhân văn ở trường học. Không khác gì phàn nàn về việc tại sao Nhà Thuốc gần nhà không kiêm luôn dịch vụ P.hẫu T.huật T.hẩm Mĩ.

Bản chất cực đoan của cáo ở chỗ cáo chỉ than phiền để lảng tránh trách nhiệm bản thân. Để cáo không phải bỏ thời gian tự giáo dục con mình mà vớt hết cho một bên thứ 3.

✱

Như vậy, cả cừu và cáo đều cực đoan và hại trẻ em.

Cừu tôn sùng mù quáng. Cáo thì thoái bỏ hoàn toàn trách nhiệm rồi đổ lỗi mù

quáng.

Điểm chung giữa cừu và cáo là cả 2 miệng đều nói muốn giáo dục con mình nhưng đều không muốn bỏ công sức và tâm trí mà chỉ muốn được ăn sẵn.

Lại còn đòi ăn ngon.

*

Sự giác ngộ xảy ra khi cừu và cáo nhận ra vấn đề là ở mình.

Mình mới là người phải đi tìm cái tinh hoa chứ không thể trông chờ vào hệ thống công chức.

Đi ăn quán ăn vỉa hè không thể đòi chất lượng 5 sao.

Mình mới là người phải chủ động và học hỏi.

Mình mới là người cần phải làm gương và làm bạn con mình.

TẠI SAO SÁCH U MÊ BÁN CHẠY?

"Tại sao những cuốn sách thần thánh, thần số, mê tín, chòm sao, luật nợ luật kia, luân hồi bán rất chạy ở Việt Nam?"

=> Bạn nhìn cái thị trường tiêu thụ mì gói hay nhậu nhẹt rượu bia ở Việt Nam nó như thế nào thì cái thị trường sách hay giáo dục nó cũng y như vậy.

ĐÀN ÔNG MẠNH MẼ THƯỜNG RẤT THIỆN LÀNH

Những người đàn ông cơ bắp hoặc có võ trông có vẻ đáng gờm nhưng lại thường ghét bạo lực và có trái tim rất ấm áp.

Đàn ông bạo lực, vũ phu, trấu tre hay cáu giận, ghen tuông là đàn ông yếu. Mấy em gái thấy mồm to ưa bạo lực lại dễ nhầm tưởng rằng anh ta là "thanh niên cứng".

Đàn ông kém giao tiếp, nhu nhược, bi quan, bất lực mới là nguyên do của bạo lực và thao túng.

Cái này trường học không bao giờ dạy. Chưa kể phần lớn người đứng lớp là "cô giáo" chiếm áp đảo. Con trai không có nhiều cơ hội phát triển bản lĩnh đàn ông dẫn đến nhu nhược, yếu đuối, trấu tre — cội nguồn của tha hóa và bạo lực về sau.

Điều này nói lên tầm quan trọng trong vai trò của người cha trong việc hình thành tố chất đàn ông của con trai mình.

Người cha hướng và nuôi dưỡng bản năng đàn ông cho con sẽ giảm bạo lực, nhu nhược, thao túng, trấu tre và tăng sự tự tin, thấu cảm, bản lĩnh, phiêu lưu, khám phá và tình yêu.

Nếu người cha cũng nhu nhược, bi quan và thao túng, đứa con cũng dễ theo nghiệp cha.

Đàn ông nhu nhược là tiền đề của một xã hội trấu tre, bạo lực, nông cạn, đổ kỵ hủ hê và bệnh hoạn.

Đàn ông mạnh mẽ là tiền đề của một xã hội hòa bình, lành lặn, thịnh vượng.

KỸ NĂNG QUAN TRỌNG NHẤT TRONG HÔN NHÂN

Là chọn ĐÚNG người ngay từ đầu.

Nếu như chọn sai ngành học ngay từ đầu là một thảm họa nhỏ. Chọn sai người để kết hôn ngay từ đầu là một thảm họa khủng khiếp. Không chỉ thế hệ này mà còn thế hệ sau.

Phần lớn mâu thuẫn hôn nhân thậm chí sẽ không hề tồn tại nếu bạn chọn đúng ngay từ đầu.

Đây là một quyết định có tác động như một quả thiên thạch lao vào trái đất...

Chỉ khi chọn đúng người, tư vấn tâm lý mới thật sự nở hoa và fun.

Khi chọn sai người, tư vấn tâm lý chỉ giống như dọn dẹp hậu quả sau khi quả thiên thạch đã đâm vào trái đất.

Cách tốt nhất là ngăn chặn quả thiên thạch ngay từ đầu hoặc làm giảm kích cỡ tối đa trước khi lao vào trái đất.

BƯỚC 2

Bước 1. Sinh ra

Bước 2. Học hỏi, sáng tạo, yêu thương và have fun!

Bước 3. Chết

Nhiều người quên mất bước 2.

SỐNG ẺN HỌC NGỦ

Sống như thể ngày mai bạn sẽ chết.

Học như thể bạn sẽ sống mãi mãi.

Ăn như thể bạn đang bệnh.

Ngủ như thể ngày mai bạn phải dậy sớm đi làm.

TRIẾT HỌC, TÔN GIÁO, TÀ GIÁO NHÂN DANH

- Triết học là hệ điều hành tối tân nhất của vạn vật, vũ trụ.
- Tôn giáo là một dạng triết học sơ khai, phiên bản 1.0. Một dạng Nokia đời đầu.
- Tà giáo nhân danh "chữa lành", "năng lượng", "tần số", "hướng thiện" để thôi miên Zombie là một thứ chất độc kinh tởm nhất mà con người bệnh hoạn có thể chế ra để đầu độc chính đồng loại và gia đình mình.

ĐỌC VỊ TÂM LÝ

Hiểu tâm lý trẻ em để giải thích tâm lý người lớn.

Hiểu tâm lý động vật để giải thích tâm lý con người.

Khi bạn vừa hiểu trẻ em, vừa hiểu động vật. Bạn sẽ đọc vị được chính bạn và người khác.

LỢI NHUẬN - PROFIT

Lợi nhuận không phải lúc nào cũng hướng đến tính nhân đạo.

Nhưng nếu không có lợi nhuận, sự nhân đạo sẽ không thể tồn tại mà bị hủy diệt hoàn toàn.

Lợi nhuận là tiền đề cho sự nhân đạo tồn tại. Là mẹ đẻ của nhân đạo.

Nhưng nó thường được mang ra để đổ lỗi cho sự vô nhân đạo vốn dĩ thuộc về con người chứ không phải lợi nhuận. Họ bài trừ lợi nhuận (thay vì con người). Khi con người đã vô nhân đạo thì dù có hay không có lợi nhuận cũng vẫn thế. Thậm chí, lợi nhuận còn giúp chữa lành phần nào.

Một thế giới vì lợi nhuận sẽ vẫn tồn tại sự vô nhân đạo (thuộc về con người). Nhưng tính nhân đạo mà nó sinh ra còn dồi dào mãnh liệt hơn nhiều.

Một thế giới bài trừ, chối bỏ lợi nhuận sẽ không có chỗ cho sự nhân đạo tồn tại.

Con người khi không có khả năng tạo ra lợi nhuận sẽ dễ chuyển sang đổ lỗi, đòi hỏi, mê tín, thậm chí bệnh hoạn hơn gấp nhiều lần. Thậm chí muốn nhân đạo cũng không được vì tiền đâu ra? Lại lấy cớ đi cướp của người khác để chia (nhưng sau đó lại giữ cho bản thân vì "mình xứng đáng")

Dạy trẻ em tầm quan trọng của lợi nhuận đến sức khỏe tinh thần và tính nhân đạo của thế giới là tối quan trọng. Đây là con đường của thịnh vượng và hạnh phúc.

Dạy trẻ em bài trừ lợi nhuận là dạy sự vô ơn, tư duy nạn nhân, tự thương hại, đòi hỏi, yếu đuối và tiềm năng tạo ra những con ác quỷ vô nhân đạo

NĂNG LỰC BIẾT ƠN NGHE CÓ VỀ TÂM THƯỜNG

Nhưng đây là một trong những công nghệ tối tân nhất của ý thức.

Người có hệ ý thức ở mức cao mới sở hữu năng lực này.

Ý thức càng vận hành ở tầng cao, não càng biết ơn những thứ tưởng như tầm thường, nhỏ bé, cảm thấy ý nghĩa và nhân văn.

Ý thức vận hành ở tầng thấp, não vô cảm, đòi hỏi, than phiền như một đứa trẻ trâu cậu ấm ái kỷ được chiều chuộng ký sinh trong đầu.

Biết ơn là công nghệ tối tân bởi ý thức và là cơ chế sản xuất Happiness. Như bóng đèn sản sinh ánh sáng.

Thiếu công nghệ này và con người như một cái nhà máy cũ nát bỏ hoang tối tăm.

Trẻ em nếu không được trang bị công nghệ này về bản chất bị lập trình cho sự bất hạnh không đáy về sau.

Tạo cơ hội cho vô số ác quỷ cướp mất linh hồn. Thậm chí sẽ trở thành những trẻ trâu đội lốt “người lớn” nguy hiểm cho xã hội.

NGHỀ “CAO QUÝ”

Giáo viên thật sự cho rằng:

Nghề của họ bình thường như bao nghề khác.

Giáo viên bệnh hoạn ái kỷ ảo tưởng cho rằng:

Nghề của họ là nghề cao quý nhất trong những nghề cao quý.

Đây là phép thử rất chuẩn cho việc chọn giáo viên tốt.

HIỂU KHỔ ĐỂ HIỂU SỰ SỐNG

Đứa trẻ sinh ra trong nhung lụa thường bất hạnh.

Sự sống từ trong trứng tiêu diệt năng lực thấu cảm nỗi khổ. Từ đó tiêu diệt lòng biết ơn.

Khi lòng biết ơn bị tiêu diệt, con người mất đi khả năng enjoy những thứ đơn giản xung quanh. Dẫn đến cuộc sống dễ rơi vào bế khổ không đáy. Chìm trong sự vô vị.

Những đứa trẻ nghèo đói thiếu dinh dưỡng, vật chất nhưng năng lực biết ơn thượng thừa. Không khó để làm cho chúng hạnh phúc. Có cái bóng đèn chiếu sáng thôi cũng khiến cuộc đời nở hoa.

Những đứa trẻ sự sống từ bé, cha mẹ thậm chí phải cố gắng gấp đôi (thay vì nghĩ rằng mọi thứ đã an bài). Bằng cách chủ động hãm sự sung sướng nghiêm nhiên, con mới thấu cảm được sự khổ và lòng biết ơn mới được nuôi dưỡng.

Sự hãm này phải làm thật chứ không phải chỉ cho vui. Nói rất dễ nhưng làm rất khó vì cha mẹ dễ bỏ cuộc và chính cha mẹ phải là người thực hành và hãm cái sung sướng của chính họ. Nếu không đứa trẻ sẽ thấy bất công dẫn đến phản tác dụng.

Thậm chí phải ăn sâu vào lối sống hằng ngày.

Bản chất của sự sống đó là con người chỉ có thể cảm thụ được một cách TƯƠNG QUAN.

Tức là nếu trước đó chưa từng khổ, sự sống trở nên vô vị.

"Sự sống từ trong trứng" về bản chất là không sướng chút nào.

Nếu muốn hiểu sự sống, bắt buộc trước đó phải hiểu khổ.

TIẾT KIỆM

Cách tốt nhất để tiết kiệm đó là tự thừa nhận mình kỹ luật kém.

Dâng mỗ đến miệng mèo, không thể trách con mèo tham ăn. Mà phải trách hành động dâng mỗ.

Kẻ thù lớn nhất của tài sản của bạn là chính bạn.

Shopee sẽ luôn tồn tại và áp dụng mọi thủ đoạn tinh vi nhất để cám dỗ và khiêu gợi. Và nó sẽ ngày càng tinh vi hơn theo thời gian.

Thật ra về bản chất nó không xấu. Nó chỉ đang làm rất tốt công việc đang làm và nó tạo ra giá trị thật. Nó rất nhân văn.

Vấn đề ở chỗ nó tiến hóa siêu nhanh đến nỗi não bộ của con người không tiến hóa kịp và vì thế phải tự chủ động sinh tồn và tự bảo vệ tài sản thay vì để mọi thứ vận hành theo bản năng.

Cho nên bạn không có gì phải xấu hổ cả.

Tự khóa mồm bằng cách chuyển tiền sang một tài khoản khác khó truy cập hơn.

Để nhiều tiền mặt ngay trước mặt không khác gì mời thằng Shopee đến xoi.
Không khác gì tự sát

Để cuối cùng nhà không chỉ ngập rác nhựa mà đầu còn ngập rác stress.

Khi mồm đã khóa. Thằng Shopee sẽ vẫn đi qua, mời chào một vài câu rồi sẽ tự biến. Bạn vẫn lành lặn.

Châm ngôn: Tiền trong tài khoản của bạn là tiền của thằng Shopee. Tiền trong tài khoản đã khóa mới là tiền của bạn.

3 QUYẾT ĐỊNH LỚN NHẤT

Naval Ravikant từng nói có 3 quyết định mà bạn NÊN dành RẤT nhiều thời gian và tâm trí để suy nghĩ.

Cuộc sống đúng là rất phức tạp tỉ mỉ quyết định. Có những thứ có thể vội vàng. Nhưng 3 cái này quan trọng nhất và sẽ quyết định phần lớn cuộc đời bạn nên không thể ẩu.

1. NƠI BẠN SỐNG - Where you live ✓

2. NGƯỜI BẠN CƯỚI - Who you go with ✓

3. VIỆC BẠN LÀM - What you do ✓

Nghe có vẻ đơn giản nhưng thử tưởng tượng bạn TÍCH được cả 3.

Bạn chọn đúng nơi sống. Bạn cưới đúng người. Và bạn làm đúng công việc.

Cứ thử tưởng tượng. Bạn cần gì cao siêu hơn?

Dành thật nhiều thời gian nghiêm túc suy nghĩ bạn nhé. Chọn thật kỹ và sử dụng lý trí để chọn thay vì cảm tính.

Nếu chẳng may chọn sai. Hối hận. Bla bla xong hãy tỉnh táo chọn lại.

TEMPERANCE VS. MINIMALISM

Tối đa hóa sự tối giản về bản chất là đi ngược lại chính sự tối giản [Maximizing minimalism]

Nghĩa là sự tối giản bị phá vỡ ngay cả khi bạn đang tối giản.

Bạn càng tối giản, bạn càng phá vỡ sự tối giản vì bạn đang tối đa (sự tối giản).
Vốn không hề tối giản.

Như vậy, tối đa sự tối giản không khác gì bừa bộn. Sự bừa bộn tối giản cũng gây stress không kém.

Trí tuệ thật sự không nằm ở "tối giản" mà ở TEMPERANCE.

TEMPERANCE tạm dịch là ôn hòa, chừng mực.

Ôn hòa là khả năng chống trọi với cái hại của thừa thãi. Nôm na là cái gì nhiều quá cũng không tốt. Cái này Minimalism hướng đến. Tuy nhiên cái gì ít quá cũng không tốt. Vì ít quá cũng là "quá".

TEMPERANCE là năng lực giảm tính "quá" và tạo ra sự ôn hòa — một loại năng lực cần luyện (theo Aristotle)

Vì thế mình ko chọn "tối giản" mà hướng đến TEMPERANCE.

Excess (thừa mứa) lẫn Austerity (khắc khổ) đều mang lại bất hạnh.

Temperance is a virtue.

HAI KIỂU "BÀ CHỊ" MÀ MÌNH BIẾT

KIỂU 1: BÀ CHỊ NÔ LỆ CẢM XÚC

Mỗi năm trôi qua, ý thức bị mất đi một chút. Vận hành theo hệ mê sảng vô thức. Nói không cần nghĩ. Và nói rất nhiều nhưng thường không gãy gọn. Đám đông hoặc "bạn bè" hoặc giáo chủ một thứ tôn giáo nào đó điều khiển mọi hành vi.

Khó khăn trong việc kiểm soát các ham muốn nhất thời (như mua sắm, bình luận, ăn uống etc)

Cảm xúc thường gặp: Đỗ lỗi, mình đúng, người khác sai, nạn nhân, đòi hỏi (những thứ không thuộc về mình), khao khát sự sùng bái từ người khác, sợ bị bỏ rơi. Ám ảnh việc người khác nghĩ gì về mình nên thường bị 2 mặt. Nô lệ cảm xúc.

Thú vui chủ yếu là hưởng thụ hơi hợt nhưng lại selfie có đầu tư.

Đây là mỏ vàng của doanh nghiệp đánh vào sự yếu đuối bản năng.

Nếu là giám đốc Marketin.g, mình yêu nhóm này nhất.

KIỂU 2: BÀ CHỊ LÝ TRÍ ĐỘC LẬP

Mỗi năm trôi qua, ý thức càng tăng. Vận hành theo hệ ý thức rất cao và suy nghĩ dài hạn. Thường rất ít nói nhưng suy nghĩ cực thấu đáo.

Là hình mẫu lý tưởng của những đứa con và rất được kính nể.

Ít khi đổ lỗi và tư duy nạn nhân. Gần như không bao giờ than thân trách phận, tự thương hại mà luôn tìm cách. Lạc quan trong mọi tình huống. Lắng nghe chủ động. Chọn bạn bè rất kỹ càng.

Tư duy học hỏi và coi học hỏi là điều tốt cho không chỉ mình mà cả thế hệ sau.

Trái với cách hiểu thông thường rằng phụ nữ lý trí độc lập "khô khan" nhưng không hề. Ngược lại mới đúng.

Chính vì sống rất có chủ đích và thấu nên lại hài hước và thư giãn và vì không bị cảm xúc rác lấn át nên đòi lại nhẹ như bâng.

Thú vui chủ yếu là hưởng thụ có đầu tư (về mặt tinh thần và ý thức thay vì vô thức rẻ tiền) nhưng lại selfie không đầu tư vì thường ít quan tâm việc người khác nghĩ gì về mình.

Nếu là giám đốc Marketing, mình cũng yêu nhóm này nhất.

Nhưng là yêu thật sự chứ không phải yêu vì tiền.

ĂN MÀY CẢM XÚC

Là một hiện tượng xã hội mà ít ai nói với bạn nhưng rất phổ biến trong các mối quan hệ.

Ăn mày cảm xúc là khi một người nấp dưới vỏ bọc của "tâm sự", "giải bày", "xin lời khuyên" nhưng mục đích thật sự chỉ để xả cảm xúc tiêu cực, đổ lỗi, than phiền, đóng vai nạn nhân, nói xấu và bắt người kia phải lắng nghe.

Về bản chất, ăn mày cảm xúc không khác gì ăn xin ngoài chợ.

Khi bạn cho họ tiền, bạn cảm thấy bản thân rất nhân đạo và cao đẹp. Bạn thấy họ có vẻ vui. Và bạn vui lây.

Lần 2, lần 3 họ thấy bạn, họ lại ra xin và lần này bạn cũng lại cho họ nhưng họ chê ít. Họ đòi nhiều hơn, bạn đưa thêm và nghĩ họ sẽ thỏa mãn. Nhưng hôm sau họ lại xin tiếp và khi bạn đưa ít hơn họ quay sang khó chịu với bạn.

Ăn mày cảm xúc cũng tương tự, những lần đầu bạn lắng nghe "tâm sự" và xả từ họ, họ sẽ cảm ơn và bạn thấy vui. Họ làm thân với bạn.

Tưởng rằng mọi thứ đã xong. Vài hôm sau họ lại quay lại và đòi thêm. Họ tiếp tục xả và bạn tiếp tục hứng.

Một phần bạn cũng vui vì được làm "anh hùng". Nhưng cái cảm giác "anh hùng" này sớm tan biến khi bạn nhận ra bạn đã bị người ăn mày cảm xúc ký sinh và không biết làm thế nào để thoát.

Nếu như lúc trước mỗi lần hứng xả xong bạn cảm thấy vui thì lúc này bạn cảm thấy nhẹ nhõm và thoát nợ. Bạn nhận ra họ bị nghiện nói xấu và than phiền và đây là con người thật của họ chứ không còn là sự kiện. Và họ chỉ coi bạn là công cụ để họ thực hiện hành vi ký sinh.

Họ càng kéo đến và khi bạn nói "bạn" họ quay sang trách bạn thậm chí tỏ rõ thái độ với bạn.

Sau nhiều lần bất thành, họ tìm nạn nhân khác để tiếp tục "tâm sự" và lúc này bạn lại chính là người bị nói xấu.

Chu kỳ cứ lặp lại liên tục.

Có những người sử dụng "tâm sự" là cách để giải bày rồi move on.

Có những người lấy có "tâm sự" như một vỏ bọc để che đậy bản chất ăn mày cảm xúc ký sinh lên người khác.

Bạn cần phân biệt rõ ràng 2 loại này và tránh loại 2 bằng mọi giá.

Bạn không sinh ra để trở thành "anh hùng" và cũng không đặc biệt trong mắt họ như bạn nghĩ.

Với họ, bạn chỉ là một kẻ thừa thời gian sẵn sàng bội chi tâm trí để họ ký sinh tạm thời.

NHÂN ĐẠO

“Nhân đạo” phải đến từ tự nguyện.

Nếu sự nhân đạo là cưỡng ép, khái niệm nhân đạo sẽ tự hoại vì mâu thuẫn.

Con người vốn dĩ nhân đạo.

Sự cưỡng chế “nhân đạo” giết chết tính nhân đạo vốn có của con người.

Xã hội trở nên vô nhân đạo khi bạn BỊ ÉP PHẢI nhân đạo.

Sự nhân đạo chỉ tồn tại dưới dạng lựa chọn.

Ở dạng “nghĩa vụ”, nó trở thành vô nhân đạo.

GIÀU VÀ NGHÈO

Giàu vật chất thua xa giàu thời gian. Warren Buffett nghèo thời gian vì ông đã chi gần hết.

Tiền có thể kiếm được vô hạn. Còn thời gian có hạn và không thể kiếm thêm.

Nhưng kể cả giàu thời gian, bạn vẫn nghèo nếu bạn nghèo 1 thứ.

TÂM TRÍ — Attention.

Kể cả bạn giàu thời gian, bạn cũng chỉ có khả năng để tâm được 1 thứ.

Nếu bạn dành tâm trí lắng nghe khách hàng, bạn sẽ không có tâm trí lắng nghe con cái trong lúc đó. Và ngược lại. Bạn phải lựa chọn chi tiêu khoản "tâm trí" hữu hạn này ở đâu. Đó là lý do trong tiếng Anh gọi là "Pay attention" vì bạn phải Pay.

Bỏ thời gian cho một thứ mà không bỏ tâm trí cho nó cũng vô ích. Nó vượt xa thời gian về độ quan trọng. Vì nhiều người có thời gian mà không để tâm hoặc không có khả năng tập trung.

Chi phí thực sự của việc đọc một cuốn sách không phải giá bìa mà tâm trí bạn phải chi vào nó. Vốn rất rất đắt. Giá bìa lại quá rẻ. Đó là lý do Đọc là một thú vui cực xa xỉ còn Đi Shopping lại không. Một đằng phải chi rất nhiều tâm trí. Một đằng chỉ phải chi mỗi tiền.

Tâm trí (attention) mới là tài nguyên quý giá nhất và mang đến giá trị chứ không phải thời gian.

Thế nhưng khi một người cướp tiền của bạn, bạn sẽ tức giận và kiện cáo.

Nhưng khi bạn bị cướp đi thời gian và tâm trí (vốn giá trị hơn nhiều so với tiền) thì bạn lại vui vẻ để họ cướp của bạn.

Khi bạn tốn cả một ngày nghe Drama (hoàn toàn không liên quan đến cuộc đời bạn). Xem những clip hài nhảm hoặc nghe những cuộc ẩu đả ẩu trĩ, chuyện thiên hạ, "tin tức" rẻ tiền câu view, bạn lại dễ dàng mở rộng cánh cửa cho họ vào cướp.

Đáng lẽ ra thứ bạn nên giấu kỹ trong két sắt và khóa 5 lớp không phải là tiền mà phải là tâm trí.

Việc bạn có thể làm là bắt đầu Ý THỨC từng giây phút bạn đang dành tâm trí bạn vào việc gì. Liệu nó có giá trị không.

Coi tâm trí của bạn là một dạng tiền tệ đang giảm dần. Nếu nó không quan trọng. Nó nhảm. Coi như đây là tội ác còn nguy hiểm hơn cả bị cướp tiền. Vì đúng là như thế.

Tâm trí chính là những miếng cuộc đời của bạn (A piece of your life). Lấy đi tâm trí là lấy đi những miếng cuộc đời này. Vì bạn chỉ tồn tại khi bạn ý thức. Lấy đi ý thức chính là lấy đi cuộc đời.

Kẻ thù của bạn không giết bạn bằng vũ khí mà bằng việc tồn tại trong đầu bạn. Bạn nghĩ về họ là bạn đang tự sát.

Bảo vệ nó khỏi sự xâm xé bên ngoài bằng mọi giá.

Mất tâm trí là mất ý thức. Mất ý thức là mất tất cả.

Cái thời giàu tiền bạc đã qua lâu rồi.

Bạn phải giàu tâm trí (attention rich)

“CÔNG ĐỨC”

Có một điều mình vẫn luôn thắc mắc.

Tại sao một số người tu hành nói rằng họ không "tham sân si." Nhưng vẫn vận động tiền công đức không hồi kết?

Chẳng lẽ "công đức" là ngoại lệ của "tham sân si?"

Tại sao những bức tượng trong chùa vô cùng tráng lệ và xa xỉ. Không chỉ một bức mà còn hàng nghìn cái?

Tại sao "xây chùa" gì mà lắm thế? Chẳng lẽ tiền nhiều quá không biết tiêu vào đâu phải tìm cách giải ngân?

Thế giới tâm linh quả là vẫn còn rất nhiều điều thần bí chưa có lời giải đáp.

TỰ DO KHÔNG PHẢI

"Tôi muốn làm bất cứ thứ gì tôi muốn" (Permissiveness)

Mà là "Tôi có thể tự cai trị chính mình" (Self-government)

Với người Hy Lạp cổ đại, họ tin rằng họ là những cá thể tự do vì họ có thể tự cai trị chính mình.

Người Hy Lạp cho rằng dân Ba Tư (Persian) là đám nô lệ vì dân Ba Tư không thể tự cai trị chính mình mà phải cần một thể chế nhà nước chuyên quyền để cai trị.

Như vậy, Tự Do đòi hỏi Tự Kỷ Luật (Self-Discipline).

Nếu không thể tự kỷ luật, bạn không thể tự cai trị và bạn sẽ bị cai trị hoặc thậm chí muốn được cai trị.

Khao khát được làm gia súc để được ăn miễn phí và được làm mọi thứ mình muốn (trừ những thứ mang lại lợi ích dài hạn đòi hỏi kỷ luật cao, và trừ những thứ thẳng chủ không cho phép)

Nếu bạn muốn tự do, bạn có thể thực hành ngay lập tức chứ không cần ngồi đợi bất cứ thể chế nào thay đổi.

Bản chất sâu nhất của vấn đề không phải Thể Chế nào sẽ cai trị bạn tốt nhất mà là Bạn sẽ Tự Cai Trị hay để bên khác làm việc này.

So đo xem băng đảng nào cai trị tốt hơn chỉ là một cái cớ để tránh tự cai trị.

Vì tầng lớp nô lệ chỉ chuyển từ băng đảng này sang băng đảng khác. Bản chất không hề thay đổi.

Kiếp nô lệ chỉ thật sự kết thúc khi một người quyết định sẽ tự cai trị chính mình.

Không phải chờ một thẳng khác "tốt hơn" cai trị mình.

SỐNG NHƯ THỂ BẠN BỊ ĐANG BỆNH HIỂM NGHÈO

Nghĩ rằng bản thân đang "rất ổn" tạo điều kiện cho sự tha hóa trong lối sống.

Tưởng tượng bạn bị ung thư và phải ăn uống, tập luyện, ngủ, sinh hoạt rất cẩn thận mới có cơ hội sống.

Bạn sẽ tránh được ung thư.

Nếu bị ung thư thật thì bạn cũng đã chuẩn bị tâm lý rất tốt và có sự chuẩn bị đúng đắn.

LẠC QUAN LÀ MỘT KỸ NĂNG CẦN PHẢI HỌC VÀ LUYỆN

Nó không đến một cách tự nhiên. Nếu bạn thấy người nào có vẻ lúc nào cũng lạc quan là do họ ĐÃ LUYỆN mà không nhận ra.

Ở thời tàn của Media truyền thống, Media sẽ phải vật lộn bằng cách liên tục bơm "tin tức" tiêu cực và phóng đại nỗi sợ.

Giới tập đoàn sẽ liên tục chạy quảng cáo tẩy não bạn rằng **BẠN CHƯA ĐỦ**.

Ở thời đại này, Lạc quan là kỹ năng tối quan trọng. Không có nó bạn sẽ rất dễ bị quan sau đó dẫn đến tuyệt vọng, trầm cảm.

Bi quan đến từ sự bất lực (Powerless + Hopeless).

Trớ trêu thay sự bất lực này phần lớn là nhân tạo và được lập trình bởi Media và Quảng cáo. Vốn rất vớ vẩn.

Chính vì thế, phần lớn sự "bi quan" là nhân tạo và tạo bởi các âm mưu + chiến dịch.

Đó là lý do trước hết bạn cần **NHẬN THỨC** được tầm quan trọng của Lạc Quan như một kỹ năng sinh tồn.

Sau đó luyện và bảo vệ nó một cách chủ động như luyện cơ bắp.

Bạn cần bỏ luôn cái tư duy "Cái gì cũng có hai mặt" như một cái cớ để hợp lý hóa sự bi quan.

Bạn cũng cần nhận ra phần lớn những người bạn gặp bên ngoài đã bị lập trình sự bi quan. Nên cố gắng không để bị môi trường tác động.

Lạc quan khác với Tích cực ở chỗ Lạc quan là một *skill / technology* còn Tích cực là *Hệ quả*.

SHOCK NHẸ

Có một sự thật như này

Khi bạn đang còn sống, chẳng mấy ai quan tâm bạn. Mọi thứ vẫn thế. Không có gì thay đổi.

Khi bạn bị bệnh, người ta sẽ shock nhẹ. Quan tâm. Lo lắng. Xong họ quen. Chấp nhận. Và dần dần người ta cũng quên.

Khi bạn chết đi, người ta cũng sẽ shock nhẹ. Quan tâm. Lo lắng. Tưởng nhớ. Bla bla. Xong họ cũng quen. Chấp nhận.

Và dần dần người ta cũng quên.

Sự thật là chẳng ai quan tâm đến bạn nhiều như bạn nghĩ. Bạn cũng vậy với họ.

Ngay cả sau khi bạn ngỏm. Bạn cũng sẽ nhanh chóng bị lãng quên như chưa hề từng tồn tại.

Chính vì thế, stress về việc người khác đánh giá hay nghĩ gì về bạn là một sự lãng phí.

Đau hơn nữa đó là nhiều người chỉ sau khi chết đi mới "nhận ra" điều này.

KHI CON NGƯỜI BẤT LỰC VỚI CHÍNH BẢN THÂN HỌ

Họ sẽ thường tìm cách lảng tránh bằng việc quay sang "cứu thế giới".

Họ tin rằng họ chỉ có thể hạnh phúc CHỈ KHI thế giới hay xã hội vận hành theo ĐÚNG mong muốn của họ.

Chỉ khi GIA ĐÌNH của họ thay đổi. Chỉ khi BẠN ĐỒNG LOẠI của họ thay đổi. Chỉ khi NỀN CHÍNH TRỊ thay đổi. etc.

Họ không nhận ra thứ họ NÊN cảm thấy bất lực đáng lẽ ra phải là THẾ GIỚI. Họ không nhận ra họ chỉ là hạt cát.

Chúng ta không thể thay đổi thế giới hay người khác.

Bạn không thể thay đổi Trung Quốc, Việt Nam hay Mỹ.

Hoàn toàn bất lực.

Năng lực duy nhất và LỚN nhất mà bạn có là thay đổi chính bạn. Cách mà chúng ta LỰA CHỌN.

Đây là quyền năng lớn nhất của cá nhân. LỰA CHỌN.

Cái khoảnh khắc bạn muốn "cứu thế giới" hay "thay đổi người khác" là bạn tự tước đi cái quyền năng này.

Bạn tự vô hiệu hóa tấm vé đầy uy lực này của bạn.

Người tự do thật sự NHẬN THỨC được họ không thể thay đổi thế giới hay "người khác".

Chính vì thế họ tập trung dồn thứ quyền năng vô hạn mà họ có với bản thân họ.

Sau đó LỰA CHỌN thứ họ sẽ theo và thứ họ sẽ bỏ.

Vì họ *có quyền*

Nếu mỗi người tự hiểu được thứ quyền năng vô hạn này và tập trung vào bản

thân. Thế giới sẽ tự thay đổi mà không phải tốn một cuộc cách mạng.

Vì cuộc cách mạng mạnh nhất là cuộc cách mạng chuyển từ xã hội sang cá nhân.

BẠN CÓ MỘT ĐỨA "BẠN"

Một đứa bạn "quan tâm" tới bạn. Khi bạn làm gì mới, khác thường, tích cực nó đều ngăn cản.

"Không làm được đâu. Mà nghĩ cái gì thế?"

"Thôi~~~~~, tao nghĩ mày không hợp"

"Đừng làm cái đó, nghe tao đi"

"Tao cũng chỉ muốn tốt cho mày thôi"

Đúng vậy. Nó chỉ muốn "tốt cho bạn".

Ấy vậy mà khi bạn thành công dù chỉ một chút hoặc có gì mới hơn nó. Khác với con người hơi hợm cũ mà nó từng trên phân bạn. Là nó có vẻ không vui.

Nó cũng "khen" bạn. "Ừ tao cũng mừng cho mày. Chúc mừng nhé"

Nhưng bạn cảm được ngay. Không thật. Hình như bạn vừa làm mất lòng nó cái gì. Có vẻ bạn hơi lỗ mãng quá chăng? Có thể bạn hơi "khoe mẽ"?

Bạn tự nhủ lần sau tem tém lại. Có gì tốt thì kể ít với nó hơn. Dần dần những sự tích cực bạn xây dựng, đều phải giấu đi. Lần nào đi chơi mà giấu đi không kể là lần đó vui. Nó hào hứng lắm. Dường như đây là cách duy nhất duy trì "tình bạn" mong manh này giữa hai người.

Nhưng càng ngày nó càng trở nên nhạy cảm, dễ mất lòng, dễ cáu. Mỗi lần uất ức ai đó (dù là người thân lẫn người lạ mặt trên mạng nào đó) nó đều xả lên bạn. Lấy lý do là rủ bạn "đi chơi" nhưng thực ra cả buổi bắt bạn ngồi nghe để "về phe" nó "chửi" cùng. Một nhân vật nào đó bạn chẳng biết. Nếu không hòa vào "chửi" cùng chứng tỏ bạn không phải "bạn tốt" của nó.

Bạn tự nhủ. Con người thật sự của nó đây sao?

Bạn cảm thấy ngột ngạt trước sự tiêu cực như những luồng khí độc toát ra. Dần dần bạn ít đi chơi với nó hơn. Bạn nói bạn nhưng thật ra không muốn. Nó cứ gọi

hết lần này đến lần khác. "Hỏi han tình hình". Bạn cảm thấy tội lỗi khi cứ từ chối mãi. Đành đi vậy.

Bạn phát hiện ra con người này càng chuyển biến thành một thể toxic khác. Do lâu không gặp, lúc này bạn đã trở thành con người của sự tích cực, lành mạnh, ngoại hình đẹp, triển vọng tốt. Còn nó vẫn thế, đắm chìm vào những thứ vô nghĩa. Phờ phạc, xuống sắc, rệu rã, tiêu cực, luôn tỏ ra mình "thượng đẳng", nhân danh đủ các loại "công lý" với những con người chưa từng gặp.

Nhưng lần này nó quay sang đánh giá bạn. Dưới danh nghĩa "quan tâm", nhưng nặng nề hơn. "Mày nên thế này mày nên thế kia. Ối giời ơiiii". Nó bảo bạn "không còn như xưa", "biến chất", "khác những gì nó biết về bạn".

Thì đúng là vậy, bạn tốt hơn gấp nhiều lần con người cũ còn nó xuống cấp trầm trọng. Tất nhiên trong mắt nó, bạn "biến chất". Nó dùng những ngôn từ kinh dị nhất để mô tả sự "biến chất" của bạn. Nhưng không khác gì nó đang mô tả chính nó. Cảm giác như nó đang nửa tỉnh nửa mơ. Vô thức như một cỗ máy tự động.

Nó bất an, sợ hãi, nhưng không thừa nhận. Luôn cố tỏ ra "quyền lực". Bạn rất muốn "giúp" nó nhưng trong mắt nó "bạn luôn thấp kém hơn nó". Ngày xưa là thế. Nó luôn là đứa "chỉ đường dẫn lối cho bạn". Việc bạn muốn "giúp" nó đối với nó là một sự "xúc phạm" vì nó không "giúp" bạn thì thôi.

Thôi thì bạn lại quay sang "xin lời khuyên" của nó vậy.

Và cứ thế, cứ thế.

"Không làm được đâu. Mày nghĩ cái gì thế?"

"Thôiiiiii, tao nghĩ mày không hợp"

"Đừng làm cái đó, nghe tao đi"

"Tao cũng chỉ muốn tốt cho mày thôi"

"Mày khác quá. Tao không còn nhận ra mày nữa rồi"

BẤT LỰC GÂY THA HÓA

Lão Tử, 2500 năm trước từng nói:

"Vấn đề lớn nhất trên thế giới đó là các Cá Nhân coi bản thân họ bất lực (Powerless). Khi con người cảm được họ không có sức mạnh (bất lực), họ trở nên phần uất, đè nén và cay nghiệt."

2500 năm sau, tức bây giờ. Vấn đề này vẫn là số 1.

Con người nếu không cảm được sức mạnh sẽ cảm thấy bất an, sợ hãi.

Nỗi sợ này gặm nhấm và làm biến dạng hình hài tâm thần của họ và biến họ trở thành những cá thể nguy hiểm cho xã hội.

Quan chức bạo quyền không hề cảm thấy sức mạnh. Họ cảm thấy ức chế và bất lực. Họ vận dụng quyền lực cưỡng chế (coercive power) và toát lên sự hung hăng của những tên dã nhân nguyên thủy. Đây không phải sức mạnh.

Lão Tử nói rằng: Phần lớn những căn bệnh xã hội đến từ việc con người không cảm được sức mạnh trong họ.

Friedrich Nietzsche (triết gia người Đức) cho rằng "Khao khát sức mạnh" là bản chất cốt yếu của con người.

(Đọc thêm: The Will To Power - Nietzsche)

Con người cảm sức mạnh khi họ cảm thấy họ kiểm soát cuộc đời của họ theo ý họ. Sức mạnh là khả năng đạt được các mục tiêu. Khả năng ảnh hưởng tới môi trường xung quanh. Khả năng giao tiếp. Sức mạnh đòi hỏi một tinh thần nhiệt huyết và lạc quan. Năng lượng từ body.

Bạn tin rằng bạn có thể "CAUSE" things. Tạo nên ảnh hưởng tới BẠN và Môi trường xung quanh.

Khi con người không cảm thấy nỗ lực của họ tạo nên ảnh hưởng gì, họ rơi vào trạng thái bất lực, bất an. Powerless.

Người ta thường nói: "Quyền lực tha hóa, quyền lực tuyệt đối tha hóa tuyệt đối".
Đúng nhưng chưa đủ.

Sự thật là "Bất lực tha hóa, bất lực tuyệt đối tha hóa tuyệt đối".

Sự bất lực là mẹ đẻ của tha hóa.

Bạo chúa Hitle.r, đồ tể Stalin hay đồ tể Mao Trạch Đông sẽ không bao giờ có thể lên nắm quyền nếu con người không cảm thấy bất lực. Sự bất lực trao quyền cho bạo quyền.

Đám "Pháp sư", "Thầy bói", "Tarot", "Cung hoàng đạo", Thần số", "Luật Hấp Dẫn", "Vũ Trụ" sẽ không bao giờ có quyền lực nếu con người cảm được sức mạnh của CHÍNH HỌ thay vì trao số phận cho các "thế lực tâm linh" và bị lợi dụng, bóc lột "đức tin".

Nếu mỗi gia đình truyền sức mạnh thật sự cho những đứa con. Chúng lớn lên sẽ có sức mạnh và tương tượng liệu bạo quyền hay đám tâm linh còn tồn tại?

Liệu Hitle.r có thể lên cầm quyền khi mọi khẩu hiệu "yêu nước" đều bị cười vào mặt? Liệu đám tâm linh có thể trục lợi khi "Mối liên hệ giữa ngày sinh, chòm sao và số phận" đều bị cười vào mũi?

Số lượng người mắc hội chứng tâm thần ái kỷ (Narcissistic Personality Disorder) cũng giảm nếu họ thật sự cảm thấy sức mạnh cá nhân. Hiện nay con số này là 1/6 (cứ 6 người có một người mắc)

Bất lực tha hóa. Bất lực tuyệt đối tha hóa tuyệt đối.

Bất lực là mẹ đẻ của mọi sự tha hóa.

Đó là lý do bạn cần xây dựng sức mạnh cá nhân cho chính bạn và những người trong vòng ảnh hưởng của bạn.

Có những cách đơn giản sau:

1. Tập mỗi ngày để cải thiện vóc dáng, năng lượng, tự tin

2. Học mỗi ngày để cải thiện trình độ, nhận thức, tư duy, khả năng kiếm tiền, khả năng kiểm soát cuộc đời

3. Theo đuổi sự độc lập (Freedom) thay vì sự miễn phí (Free). Từ chối sự miễn phí vì cái giá của sự miễn phí là sự tự do. Vốn rất đắt và không hề miễn phí.

4. Lạc quan. Lạc quan là một công nghệ giúp chống lại cảm giác bất lực bi quan.

[Đọc thêm: Learned Optimism - Dr. Martin Seligman]

5. Từ chối chất gây nghiện mã độc (Facebook Watch, Clip ngắn, hài nhảm, game shows, phim truyền hình nhảm, drama, tuyên truyền chính trị dưới dạng "tin tức", Pranks. Show biz etc)

6. Từ chối chủ nghĩa tôn thờ (Idolatry). Tôn thờ, sùng bái là tự đâm đạp lên sức mạnh cá nhân. Không tôn thờ thần tượng bất kỳ ai (và các biểu tượng)

7. Từ chối tâm linh và đám nhân danh "tâm linh" trục lợi. Không ai có thẩm quyền nhân danh "vũ trụ" hay "số kiếp".

8. Từ chối thần thánh hóa các "tổ chức". Các "tổ chức" không tồn tại. Chỉ có con người, tòa nhà, và các giấy tờ. "trường học" không tồn tại. Chỉ có người, bàn ghế, và bảng. "WHO" không tồn tại. Chỉ có người, bàn ghế, giấy tờ, tòa nhà. Vân vân.

9. Từ chối quyền lực, chức danh, chức vụ, địa vị, hào nhoáng, danh hiệu, bằng khen, cấp bậc. Tất cả những cái này là mồi nhử. Chuyển từ ngưỡng mộ, sùng bái sang khinh bỉ.

Sức mạnh cá nhân sẽ dần dần được xây dựng.

Khi mỗi con người cảm được sức mạnh cá nhân. Bạo quyền và tâm thần sẽ không còn cửa tồn tại.

—

[Đọc thêm]

1. Learned Helplessness

2. Learned Optimism - Dr. Martin Seligman

3. The Origin of Consciousness in the Breakdown of the Bicameral Mind - Dr. Julian Jaynes

4. 1984 - George Orwell

3 LOẠI NÔ LỆ

1. Dân đen

2. Quan chức

3. "Đấng" tối cao

1. Dân đen là nô lệ thì rõ rồi. Khởi bàn. Ngoan thì sống. Chống là chết. Muốn làm ăn tử tế phải xin phép, phải cống nộp thành quả lao động. Bảo gì phải nghe. Cấm cãi. Đây là nô lệ loại 1.

Nếu có chiến tranh, nô lệ loại 1 bị lừa đi chết trước.

2. Quan chức trông thế mà không hề sợ hãi. Mặc dù bóc lột nô lệ loại 1 nhưng sống trong thâm cung bí sử, âm mưu tiêu diệt thanh trừng lẫn nhau, chia bè phái, nghi ngờ lẫn nhau. Phải trung thành tuyệt đối với "đấng" tối cao hoặc phải chọn phe ưu thế. Âm mưu làm phản là diệt. Trung thành quá cũng dễ bị diệt nếu phe đối lập chiếm ưu thế.

Mặc dù sống trong nhung lụa nhưng không đêm nào ngủ ngon. Của cải kiếm được nhờ sự cống nộp và địa vị thay vì lao động chân chính nên con người trở nên sa đọa. Làm nô lệ cho tử sắc, nghiện ngập, cờ bạc, xa xỉ phẩm. Để tồn tại, quan chức phải chối bỏ bản thể cá nhân. Đây là nô lệ loại 2.

Nô lệ loại 2 hèn với đấng tối cao, ác với dân đen, giả dối với chính mình. Không hề sợ hãi. Là nô lệ của "đấng" tối cao và các đồng quan khác. Nếu có sự chuyển biến quyền lực nội bộ, nô lệ loại 2 chết trước.

3. "Đấng" tối cao tưởng sống trong nhung lụa nhưng không hề tự do. Đi đâu cũng phải có bảo kê 24/24. Là mục tiêu số một của sự lật đổ, hãm hại.

Lúc này "đấng" tối cao phải chịu đựng áp lực từ mọi phía. Làm phản nội bộ lẫn ngoại bộ. Đây là nô lệ loại 3.

Nô lệ loại 3 đâm lao phải theo lao. Không thể rút mà bắt buộc phải tiến chỉ để bảo tồn vị thế và sự an toàn. Duy trì quyền lực và mị dân đen là mục tiêu số 1 của nô lệ loại 3. Quyền lực của nô lệ loại 3 chỉ được bảo tồn khi nô lệ loại 1 không đủ

khôn. Mà cái này mong manh vì con người không thể cứ ngu mãi.

Bài học ở đây.

Quyền lực không mang đến sức mạnh thật sự. Chỉ mang đến ảo giác sức mạnh.
Khi nắm quyền, bản chất của nô lệ chỉ chuyển từ dạng này sang dạng khác.

Con đường thoát nô lệ thật sự là sức mạnh cá nhân.

Quyền lực là con ác quỷ đầy cám dỗ. Nó hứa cho bạn mọi thứ, nhưng đổi lấy linh hồn của bạn.

THE SELF

Nếu bạn không thể ngồi 1 mình với bản thân quá lâu.

Tâm lý của bạn đang không bình thường. Và đang có vấn đề.

Mối quan hệ cao nhất trong mọi mối quan hệ là với SELF. Gọi là Self-esteem.
Mối quan hệ với bản thể cá nhân.

Với nhiều người, mối quan hệ này thường không lành mạnh. Lảng tránh, thờ ơ, thiếu lửa, giả tạo, thậm chí còn toxic.

Ngồi một mình không có ai hoặc điện thoại là rạo rức khó chịu. Đây là bệnh. Nói trắng ra là không thể chịu được chính bản thân mình.

Nếu bạn rơi vào trường hợp này, trước khi cải thiện mối quan hệ xã hội, bạn cần chữa lành mối quan hệ với SELF. Đây là trung tâm của mọi vấn đề.

Khi Self-esteem (lòng tự trọng) thấp, tất cả các mối quan hệ khác đều bị ảnh hưởng. Nếu vui vẻ cũng chỉ là giả tạo, huyễn hoặc.

Thậm chí Self-esteem không có không khác gì hồn lìa khỏi xác.

Nguyên nhân sâu xa là ở Self-esteem.

Liệu bạn có thể chịu được ngồi một mình?

———

[Đọc thêm]

- Honoring The Self - Dr. Nathaniel Branden

- Six Pillars of Self-Esteem - Dr. Nathaniel Branden

RATIONAL OPTIMISM

Lạc quan là trạng thái bình thường, lành mạnh.

Bi quan là trạng thái dị thường và có hại.

Khi bạn nhận thức và cảm, thấu vấn đề, đây không phải bi quan mà là Rationality (Lý trí).

Khi bạn chối bỏ, huyễn hoặc vấn đề, đây không phải lạc quan. Mà là False Hope (Huuyễn hoặc)

Công nghệ tối tân nhất là Rational Optimism - Lạc quan lý trí.

Đây là công nghệ giúp chống lại sự Bi Quan, Huyễn Hoặc. Vốn xuất thân từ một trạng thái khác sâu hơn là Helplessness (Bất lực). Sâu hơn nữa là Low Self-Esteem (Lòng tự trọng thấp).

Helplessness là mã độc. Mã độc này biến thể thành Bi quan (Pessimism) và Huyễn hoặc (False Hope).

Khi bạn trang bị công nghệ Rational Optimism, bạn có miễn dịch để chống lại những thứ mã độc này.

BẠN KHÔNG NHẤT THIẾT PHẢI SỐNG CỐ ĐỊNH 1 NƠI

Nếu như bạn chỉ có 70 năm. Chỉ sống 1 nơi là sống 1 cuộc đời.

Nhưng sống 7 nơi mỗi nơi 10 năm là trải nghiệm 7 cuộc đời khác nhau.

Thậm chí sống 23 nơi mỗi nơi 3 năm là trải nghiệm 23 cuộc đời khác nhau.

Phần lớn dân số chỉ trải nghiệm 1 cuộc đời dài lê thê. Thật ra chẳng có con số giới hạn nào.

Chia nhỏ ra khiến bạn trân trọng và ý thức được từng ngày trôi qua để sống chủ động. Vì bạn biết bạn không ở ĐÂY mãi mãi. Bạn sẽ phải MOVE sang nơi khác.

Nhận thức được sự kết thúc làm suy nghĩ và hành vi thay đổi ngoài kỳ vọng.

Và vì bạn chỉ là tài sản duy nhất của trái đất (thứ tồn tại) thay vì "quốc gia" (thứ không tồn tại).

Bạn hoàn toàn tự do.

GIA SẢN

Thế hệ trước thường để lại cho con cái Tài Sản. Tiền, Vàng, Nhà. etc.

Không có gì sai. Nhưng nếu chỉ để lại Tài Sản không sẽ sinh ra tranh giành, đấu đá, đổ kị nội bộ. Trong khi trước đó có thể rất yên bình.

Thậm chí tài sản từ trên trời rơi xuống dễ sinh ra lười nhác, an phận, nhạt nhẽo, vô vị. Thay vì trân trọng giá trị lao động, thực hành kỉ luật, ý nghĩa trong công việc.

Để lại Tài Sản cho con cái nhiều khi sinh ra tác dụng ngược.

Một số gia đình khác không chỉ để lại Tài Sản mà còn truyền Nghề — vốn là một dạng Kiến Thức.

Thay vì cho con cá, lúc này họ cho cần câu và cách câu.

Hình thức này giải quyết được vấn nạn tranh giành, đấu đá, lười nhác, hời hợt triệt để.

Tuy nhiên giải pháp này vẫn có thể phát triển được hơn. Vì "Nghề" vẫn có thể lỗi thời.

Sâu cả hơn Nghề là Tư Duy - hệ điều hành.

Lúc này không chỉ để lại cần câu và cách câu, đưa con thậm chí còn biết cách tự xây dựng thuyền + công nghệ mà thế hệ trước đó thậm chí chưa bao giờ nghĩ đến.

Chính vì thế, cha mẹ chỉ tập trung tích lũy TÀI SẢN để sau này để lại cho con là suy nghĩ khá nông và hạn hẹp.

Tài sản thật sự không phải là con cá mà là cần câu cá.

Tham vọng hơn nữa là công nghệ sản xuất cần câu cá và trăm ngàn thứ khác.

Tài sản thôi không đủ để giải quyết vấn đề. Kiến thức mới là sức mạnh thật sự.

Tài sản chỉ là cục vàng. Kiến thức là bản đồ để tìm các mỏ vàng khác.

KIẾN THỨC LÀ SỨC MẠNH

Thời trước tích trữ vũ khí là điều nên làm. Vũ khí là sức mạnh.

Sau thời của vũ khí, là thời Tài Sản lên ngôi. Tài sản là sức mạnh.

Vũ khí tuy mạnh nhưng không hiệu suất bằng Tài sản. Vũ khí và sự cưỡng chế tạo ra nhiều lực cản. Trong khi Tiền có thể mua rất nhanh, không tốn một giọt máu nào.

Châm ngôn là "Có tiền mua tiên cũng được"

Tài sản trở thành vua.

Tuy nhiên thời nay đã khác.

Kiến thức (Knowledge) mới thật sự là vua.

Kiến thức là tiền đề để tích trữ tài sản và thậm chí cả vũ khí.

Ngay cả việc sử dụng trang thiết bị vũ khí trong quân đội cũng cần "Kiến thức" rất chuyên dụng chứ có vũ khí mà không có kiến thức cũng vô ích.

Có tài sản mà không có kiến thức cũng vẫn là nô lệ và dễ dàng mất hết.

Kiến thức là một dạng năng lượng với hiệu suất cực cao. Giống như xăng Octane chất lượng cao.

Tài sản là xăng Octane chất lượng vừa phải. Vũ khí là xăng Octane chất lượng thấp.

Kiến thức là sức mạnh.

Những thứ bạn học ở "trường" phần lớn là ngụy kiến thức. Đó là lý do nó không phát huy nhiều tác dụng. Về bản chất là xăng pha nước lã.

Kiến thức thật sự nếu bạn tiếp xúc và cảm nhận được nó sẽ mạnh ngoài sức tưởng tượng của bạn.

Bạn biết chính xác bạn cần làm gì.

Đây là xăng với độ tinh khiết Octane siêu cao.

Knowledge is power.

Tập trung khai thác và tích trữ kiến thức tinh khiết.

Đây là điều cần làm càng sớm càng tốt.

CÁ THỂ TỰ DO

Đừng quên rằng. Bạn là một cá thể tự do. Bạn là sản phẩm của tự nhiên và hàng triệu năm tiến hóa.

Bạn không thuộc về bất cứ "tổ chức", "quốc gia", "lãnh thổ", "Đảng phái", "Tôn giáo", "công ty", "dân tộc" nào. Những thứ này không tồn tại. Hoàn toàn là ảo giác từ ngữ. Bạn không thể sờ thấy và nhìn thấy.

Bạn không có bất cứ "nghĩa vụ" nhân tạo nào ngoài việc duy trì sự tiến hóa và bảo vệ tự nhiên.

Bạn CHỈ thuộc về trái đất.

Trái đất vốn bị đánh cắp bởi hàng ngàn triệu đại bạo quyền. Nó chỉ chuyển từ dạng này sang dạng khác. Đây là những con ký sinh trùng, với nhiều biến chủng khác nhau.

Nó luôn thuyết phục bạn, bạn LÀ tài sản của nó. Bạn THUỘC về nó.

Nhưng bạn đừng quên.

Bạn là tài sản của Trái đất là sản phẩm của Tiến hóa.

Không bao giờ của bất kỳ bên nào khác.

"TÂM LINH" RẤT CÓ LÃI

Đó là lý do dù khoa học đã đè bẹp "tâm linh" thần thánh từ lâu. Nó vẫn tồn tại. Và thậm chí thịnh vượng.

"Tâm linh" có khả năng biến một gã vô công rồi nghề lên làm "thầy" mà không phải bỏ công sức.

Có thể cứu tòa soạn báo sắp chết nhờ "Cung hoàng đạo". Thịnh vượng nhờ việc làm học sinh u mê.

Cứu nhà xuất bản sắp ngổm nhờ "Tiền kiếp", "Luân hồi", "Giải mã vũ trụ", "Thần số", "Huyền học", "bài Tarot", "Luật hấp dẫn" etc. Thịnh vượng nhờ việc mang lại sự giải thích ảo cho thị trường muốn tìm lời ngụy giải thích bịa đặt có sẵn - chỉ cần nghe "cao siêu" và "có vẻ hợp lý" là quá đủ.

Thay vì dũng cảm nói "tôi cóc hiểu" thì TA ĐA! là do "vũ trụ"

Có thể biến một người bình thường thành "Thầy tu" có năng lực "thấu hiểu vũ trụ"

Có thể khiến người ta vung tiền mạnh tay vào những sản phẩm vô nghĩa dưới danh nghĩa "Xây chùa", "phát tâm", "công đức" - vốn cũng là những từ không có nghĩa.

Hoặc làm công cụ thao túng nỗi sợ cho những cha mẹ lười dạy con. Công nghệ "Ông Ba Bị"

"Tại sao lại đeo cái vòng này?"

"À, vì nó mang lại may mắn, phú quý", bạn khẳng định.

"Ơ thế sao bạn có cả trăm cái mà chính bạn không đeo để may mắn phú quý bla blo cho bạn? Tại sao bạn không giữ lại mà dùng?"

Cái gì khó bán. Vô dụng vô nghĩa. Cứ bịa ra yếu tố "linh thiêng" là giá trị trong mắt khách hàng sẽ tự tăng.

CHỈ CÓ BẠN MỚI TÌM ĐƯỢC TỰ DO CHO BẠN

Tự do không bao giờ được bày biện lên mâm để bạn ngồi xuống xơi.

Nó không miễn phí. Nó là mặt hàng xa xỉ nhất một người có thể mua. Xa xỉ hơn tất cả mọi vật chất hay trải nghiệm trên đời.

Không có trên Shopee, Tràng Tiền Plaza hay Showroom nào.

Càng không được trao bởi "chính trị gia". Bạn nghĩ họ "lo" cho bạn là bạn quá ngây thơ và dối lòng.

Với họ, bạn chỉ là một công dân hạng bét. Họ chỉ "lo" cho họ và gia tộc của họ sau đó đến bạn bè của họ. Giống như mình, bạn chỉ là "đám dân đen" phiền phức không có mặt mũi trong mắt của họ.

Bạn là người lạ như hàng triệu người lạ khác. Và họ không thích bạn cũng không có trách nhiệm với bạn. Đây là điều hoàn toàn dễ hiểu và bình thường. Cuộc sống của họ cũng dễ dàng. Họ sẽ bám lấy nó đến khi nào hết khả năng. Vì họ thuộc giới số ít thượng lưu quý tộc tinh hoa. Bạn nghĩ họ sẽ xuống mặt đất và dâng hiến bạn tự do?

Thế nên, hi vọng vào sự "lo" của một người lạ là một điều cực vô lý. Nhất là người đó lại là "làm chính trị" hay "làm tôn giáo" vốn không cần trình độ và không có khả năng lao động một cách đúng nghĩa như bao người khác.

Cho nên chỉ có bạn mới lo được cho bạn. Điều này nghe có vẻ đáng sợ lúc đầu nhưng chính điều này cũng sẽ giải phóng và mang đến sức mạnh cho bạn.

Sự thật là chỉ bạn mới tìm được tự do cho bạn

PHÂN TÍCH SỨC MẠNH CÁ NHÂN - PERSONAL POWER

Khi một người không cảm nhận được sức mạnh cá nhân. 3 thứ có thể xảy ra.

▶ 1. TYRANT. Anh ta sẽ tìm kiếm sức mạnh đó bằng cách theo đuổi quyền lực.

Theo nghiệp chính trị, vơ vét, cầm quyền, trở thành bạo quyền, reo rắc tội ác ("được hợp pháp hóa"), chỉ để thỏa cái khát khao sức mạnh cá nhân.

Nhưng thực chất cái anh ta có chỉ là "quyền lực" chứ không phải "sức mạnh cá nhân". Sự phục tùng trong sợ hãi của những nạn nhân, nịnh nọt giả tạo của đám vụ lợi chứ không phải sự nể phục và tôn trọng.

Anh ta nô dịch người khác nhưng về bản chất lại là nô lệ cho nỗi bất an vô tận (endless insecurity) và sự ảo mộng kiêu hãnh (vanity)

Anh ta nhìn bên ngoài quyền lực. Nhưng lại là nô lệ đích thực.

▶ 2. SLAVE. Anh ta sẽ tìm kiếm sức mạnh bằng cách biến thành nạn nhân.

Tất nhiên chỉ có số ít theo nghiệp chính trị vì cạnh tranh khốc liệt.

Số còn lại sẽ hóa nạn nhân. Trách đời. Tiêu cực. Đố kị, ganh ghét. Đổ lỗi. Nhóm người này không gây hấn công khai như nhóm 1 nhưng lại là bậc thầy thao túng. Đóng vai nạn nhân. Lấy ăn vạ làm sức mạnh để đòi hỏi "quyền lợi" để kiểm soát và trói buộc trách nhiệm bằng sự tội lỗi.

Bạn thấy không?

Kẻ "mạnh" tìm quyền lực bên ngoài hóa ra tự biến mình thành nô lệ.

Kẻ "yếu" tự biến mình thành nô lệ để cảm thấy sức mạnh (quyền lực)

Kẻ mạnh hại người công khai. Kẻ yếu hại người trong bụi rậm. Tất cả chỉ tìm kiếm sức mạnh mà họ thấy thiếu và che lấp cái cuộc đời vô nghĩa.

▶ 3. SELF. Anh ta nhận ra có hàng ngàn cách để cảm nhận sức mạnh cá nhân.

Học cách giao tiếp. Đọc. Tập luyện hằng ngày. Ăn uống healthy. Giúp đỡ người

khác. Xây dựng một thứ gì đó có ích.

Anh ta không còn là "kẻ mạnh" theo kiểu "nắm quyền" hay "chức vụ" rồi trở thành nô lệ cho sự bất an.

Anh ta tất nhiên cũng không còn là "kẻ yếu" để phải hóa nô lệ nạn nhân truyền sự tội lỗi và khát khao hại người.

Con đường thứ 3 mới là con đường tìm kiếm sức mạnh thật sự và không còn bóng dáng của nô lệ.

Tất cả chúng ta đều có nhu cầu tăng sức mạnh cá nhân. Nhưng con đường nào mới là quan trọng.

Chọn đúng và sai là sự khác nhau giữa thiên đường và địa ngục.

THOÁT TƯ DUY NÔ LỆ - VICTIM/SLAVE MENTALITY

▶ Thay vì nói: "Anh ta LÀ đồ khốn"

▶ Chuyển sang nói: "Anh ta thường nói những thứ khiến tôi tức giận"

▶ Sau đó chuyển tiếp sang:

"Anh ta thường nói những thứ khiến tôi PHẢN ỨNG tức giận mà tôi chưa biết cách xử lý một cách sáng suốt"

Cách nói thứ nhất phản ánh dòng suy nghĩ nô lệ. Tự biến mình thành nạn nhân. Tức tự nô dịch chính mình. Không khác gì nói "I'm a slave" sau đó tự quàng xích vào cổ. Bấm ổ khóa rồi rồi vút chìa khóa đi.

Cách nói thứ 2 tháo xích bằng việc mô tả lại một cách khách quan.

Cách nói thứ 3 phản ánh tư duy tự do hoàn toàn.

Phần lớn tự nô dịch chính mình. Tất nhiên bạn sẽ cần luyện tập chủ động. Cách nói thứ 1 thường là phản ứng tự động bản năng và tiện. Cách nói thứ 3 đòi hỏi suy nghĩ chậm rãi và có thể hơi dài.

Đôi khi chúng ta sử dụng cách 1 vì bản năng và nhanh. Nhưng bạn cần nhận thức được rằng ngôn ngữ có thể nô dịch hoặc giải phóng cho bạn.

Để ý kĩ bạn sẽ thấy cách 1 vừa dễ, vừa nhanh, vừa tiện. Nhưng hậu quả khôn lường.

VỀ BẠN BÈ

"Bạn bè" là một mối quan hệ phức tạp chứ không hề đơn giản.

Phần lớn các mâu thuẫn choáng nhau thật sự xảy ra với những người ta gọi là Bạn Bè chứ với Người Lạ lại rất hiếm.

Bởi người ta không hiểu thế nào là "Bạn Bè"

Họ đánh đồng "bạn bè" với các nghĩa vụ, sự cả nể, ơn huệ, bè phái, hùa, quyền năng xâm phạm quyền riêng tư, xâm phạm quyền tự do cá nhân, cái quyền được ép buộc dưới danh nghĩa "quan tâm", "giúp đỡ", phải theo ý mình.

Với người lạ thì lại quá dễ, sự tôn trọng gần như AUTO mặc định. Đúng như thị trường tự do. Không ràng buộc. Tự nguyện. Không có nhiều sự ghen tị, cố chấp, ích kỷ, so sánh.

Trước khi trở thành Bạn Bè, thông thường sẽ có bản hợp đồng ngầm (implicit contract) mà cả 2 cùng ngầm đồng thuận.

Ví dụ:

1. Tôi cam kết không xâm phạm quyền riêng tư của ông (bà)
2. Tôi cam kết không ép buộc ông (bà) dưới danh nghĩa "quan tâm", "giúp đỡ" để thỏa mãn cái ham muốn kiểm soát.
3. Tôi cam kết không bắt ông (bà) phải hùa theo, tạo ra một nghĩa vụ ngầm, khó xử, cả nể, ràng buộc, ơn huệ như một hình thức thao túng tâm lý.
4. Tôi cam kết coi ông (bà) là một cá thể độc lập biết suy nghĩ. Và tôi đã tìm hiểu kĩ trước khi ra quyết định làm bạn với ông (bà).
5. Tôi cam kết không ghen tị, hằn học, bất an khi ông (bà) có ý nguyện trở thành một phiên bản tốt hơn và thoát cái khuôn cũ mà tôi từng biết. Tôi thậm chí cảm thấy vui vì điều đó (một cách chân thành)
6. Tôi cam kết không nhân danh "tình bạn" vào mục đích ích kỷ mà sẽ bảo vệ

định nghĩa "tình bạn" theo đúng cái nghĩa nguyên bản vô tư.

Những điều này thường là ám chỉ vì chẳng lẽ gặp người nào cũng phải "ký".
Nhưng đây đều là những điều tối quan trọng để cấu thành nên cái gọi là "bạn bè".

Bạn sẽ thấy nhiều khi mối quan hệ mà bạn cho là "bạn bè" xung quanh bạn
thường không theo bất kỳ một cái quy ước ngầm tối thiểu nào. Theo kiểu Bạn
cùng lớp = Auto Bạn bè -> Vốn rất lỗi.

"Bạn bè" là một sự nâng cấp mối quan hệ trên mức người lạ.

Để trở thành "bạn bè" đúng nghĩa, nó bắt buộc phải tuân theo một số quy ước
ngầm tối thiểu nhất định.

Vì nếu không, đây không còn là "Bạn bè" mà chỉ là ràng buộc Chủ nô - Nô lệ trên
danh nghĩa "bạn bè".

Quan sát kỹ bạn sẽ thấy "bạn bè" không nhiều. Chủ yếu là Chủ nô - Nô lệ (Master
and Slave)

Vốn là một bậc còn thấp hơn cả Người Lạ.

CƠ THỂ VÀ TÂM TRÍ CỦA BẠN LÀ THÁNH ĐIỆN

Nhiều người chỉ coi nó như chợ tạm, chợ cóc.

Sau đó tự nguyện dâng hiến sự linh thiêng, tôn kính cho những bức tượng, biểu tượng, con người, trang phục, bên ngoài một cách cầu thả.

Hoàn toàn không nhận ra sự linh thiêng và thánh điện chính là cơ thể và tâm trí của họ.

—

Your body and mind are a sacred temple.

Most people treat them as wet markets.

BAO LỰC CHỦ YẾU Ở ĐÂU?

Phần lớn bạo lực diễn ra ở trường học và gia đình.

Với nhiều người đây gần như là nơi duy nhất họ gặp bạo lực trong cuộc đời.

Điều này cho thấy xã hội bên ngoài chưa chắc đã tàn nhẫn bằng trường học + gia đình.

Như vậy, thay vì tìm cách “sửa xã hội”.

Việc thiết thực hơn là sửa gia đình.

Còn trại giáo quốc doanh không cần sửa. Và cũng không sửa được. Chỉ còn cách nhận thức đúng và bỏ dứt khoát.

Chưa kể bạo lực học đường nguy hiểm nhất không phải giữa học sinh với học sinh mà giữa học sinh với thợ giáo công chức.

Thợ giáo công chức trình độ văn hoá thường không cao nhưng quyền năng vô hạn. Dẫn đến nạn bully trẻ em.

Đây là rủi ro mang tính hệ thống.

Đó là lý do sửa gia đình, bỏ trại giáo, thuê giáo viên (thay vì công chức)

Và bạo lực sẽ dần chết yếu.

LÀM SAO ĐỂ TƯ DUY TỐT?

Phần lớn mọi người được cài hệ điều hành Tôn Giáo từ nhỏ bởi gia đình (cũng là những người bị cài bởi các Shop bán đức tin và đội ngũ bán hàng đa cấp chuyên nghiệp)

Đây là hệ điều hành cưỡng chế mặc định. Dày đặc lỗi. Kiểu Windows 95.

Phần lớn không có quyền lựa chọn và cuộc sống hằng ngày của họ chạy bởi hệ điều hành lỗi này. Rất ít khi chúng ta nhìn lại và đánh giá để cải thiện hoặc loại bỏ nó.

Bạn tưởng tượng giống như mua Laptop về thời nay bị cài sẵn MS DOS bạn sẽ rất ức chế đúng không?

Đây chính xác là những gì đang diễn ra. Bạn có thể dùng Laptop xịn nhất, hệ điều hành khủng nhất, nhưng hệ tư duy trong đầu có khi hàng thiên niên kỷ chưa update.

Tuy nhiên, hệ điều hành tôn giáo vẫn vận hành tốt hơn hệ điều hành Chính Trị. Vốn là một phiên bản chứa đầy mã độc. Và những mã độc này được truyền ở các trại giáo trong suốt hàng thập kỷ cài đặt. Thông qua văn chương, văn nghệ.

Lúc này thay vì tôn sùng ảo giác thánh thần người ta tôn sùng chính trị.

Tôn sùng tôn giáo chỉ kinh dị trên phim ảnh. Nhưng không gây nhiều thiệt hại. Tôn sùng chính trị giết chết bản thể của chính người tôn sùng và cướp đi sinh mạng thật của hàng trăm triệu con người khác vốn rất man rợ.

Tưởng tượng Triều Tiên, Bắc Kinh thời nay hay Soviet Nga thời xưa.

Tôn sùng tôn giáo ít ra còn cho người ta cái nhân văn và ý nghĩa để hướng đến. Một viên thuốc "đường" để người ta uống cho có hi vọng và niềm tin mặc dù nó chỉ là đường.

Tôn sùng chính trị biến con người thành một vật phẩm vô giá trị vô nghĩa và vô tình, vô cảm, máu lạnh đến rợn người.

Một bên là hệ điều hành phiên bản cũ và lỗi. Một bên là phiên bản chứa đầy mã độc.

Sẽ rất ít ai nói với bạn điều này.

Đảm bảo 10000 người bạn gặp ngoài đời sẽ KHÔNG BAO GIỜ chia sẻ với bạn điều này.

Nhưng mình đảm bảo với bạn rằng chỉ cần UNINSTALL 2 hệ điều hành đó ra và thay bằng 2 hệ điều hành dưới đây cuộc đời bạn sẽ THAY ĐỔI một cách ĐÁNG KỂ.

Không chỉ bạn mà CẢ dòng họ bạn và những người xung quanh bạn. Thậm chí nó đã có thể cứu hàng triệu triệu sinh mạng trên thế giới.

Nó sẽ khai phóng trí tuệ cho bạn một cách ngoạn mục. Và là cội nguồn của mọi điều tốt đẹp sau đó.

Và phải nói rất may mắn vì nếu không có hai hệ điều hành này có lẽ mình cũng vẫn đang ngơ ngác.

♦ Thứ 1. Objectivism (Chủ nghĩa Khách Quan) của Ayn Rand

♦ Thứ 2. UPB - Universal Preferable Behavior (Hành Vi Thích Hợp Phổ Quát) của Stefan Molyneux

Bạn không cần đọc nhiều sách về "phát triển bản thân" này nọ lọ chai. Hay học trường lọ trường chai.

Mình đọc gần hết rồi. Chưa có cái nào phổ quát, sâu tới bến, tuyệt đối và gốc rễ như 2 hệ này.

Bạn cứ yên tâm là 99% dân số sẽ không biết đến hoặc không hiểu 2 hệ này. Không một trường học nào dạy. Không một ông thầy nào dạy.

Nhưng sau khi bạn cài xong mình khẳng định 100% không chỉ bạn mà dòng họ bạn sẽ được sử dụng hệ điều hành tân tiến nhất mà con người văn minh từng phát hiện ra.

Với những bạn chưa biết Tiếng Anh hoặc lần đầu tiên đọc mấy thể loại này sẽ hơi khó. Nhưng đây là chân kinh thật sự. Bạn sẽ cảm thấy cô đơn. Nhưng mình rất tin và hi vọng bạn vượt qua nó vì nó xứng đáng.

Hai hệ điều hành này 1 triệu năm nữa cũng không lỗi thời vì nó phổ quát, tuyệt đối, chặt chẽ, khách quan như Toán học.

SỐNG NGHĨA LÀ YÊU

Khi không yêu, chúng ta không hề sống, mà chỉ đang hô hấp.

Yêu bản thân, yêu công việc, yêu con người, yêu động vật, yêu cái đẹp, yêu cuộc đời, yêu cả những lúc thử thách.

Loving is living.

Not loving is mere breathing.

“BIÊN GIỚI”

Cái gọi là "biên giới" trên bản đồ là ảo giác.

Chẳng ai có thể nhìn thấy "biên giới" trên không gian.

"Biên giới" là bản hợp đồng của những băng đảng cướp đất tranh giành nhau quyền cai trị trên mảnh đất đấy.

"Bản đồ thế giới" liên tục thay đổi trong lịch sử vì quyền cai trị của tầng lớp cai trị cũng liên tục thay đổi. Thằng nào mạnh và hung hăng hơn thì cướp được đất và tự đặt tên theo ý và cho nó sự "chính thống".

Ngay cả tên của "quốc gia" cũng chỉ là ảo. Chẳng có cái gì gọi là "quốc gia". Nó không thể được tìm thấy trên không gian.

Tôn sùng biên giới không khác gì tôn sùng tôn giáo. Những thứ không có thật, chỉ là đức tin mù quáng bị nhồi sọ từ bé cho đến khi chết đi.

Thứ tồn tại duy nhất là BẠN, CON NGƯỜI xung quanh và THIÊN NHIÊN.

Tất cả những thứ còn lại là thuật ngữ cai trị trên nền đức tin.

GIÀ MÀ THAM TIỀN

Tuổi càng tăng.

Ý nghĩa của tiền và tài sản càng giảm.

Người 90 tuổi trúng LOTO độc đắc nhìn tiền khác hoàn toàn với người 20 tuổi.

Càng tiến gần đến cuối đời, tài sản càng trở nên vô nghĩa.

Già mà tham tiền là một sự ấu trĩ.

Chẳng khác gì mất công trang điểm thật đẹp sau đó lên giường đi ngủ.

Chính vì tuổi càng cao, ý nghĩa của tài sản càng giảm, làm việc đến năm 65 tuổi không phải vì yêu thích mà vì “lương hưu” về cơ bản là tụt sát.

DỌN NÃO BẰNG DỌN NHÀ

Mỗi sáng thức dậy.

Bạn hãy dọn não bằng cách dọn nhà.

Khác với rửa bát, giặt quần áo, công việc ngu xuẩn luẩn quẩn chỉ dành cho máy móc không dành cho người. Dọn nhà là cả một nghệ thuật phải sử dụng óc sáng tạo, tư duy khoa học, giải quyết vấn đề, thiết kế và mài dũa gu thẩm mỹ.

Dọn nhà xong cho bạn cảm giác thoải mái, mãn nguyện và giá trị thu về là giá trị thực bởi môi trường sống được nâng cấp, dẫn đến chất lượng sống được nâng cấp. Đây là hiệu ứng dài hạn.

Dọn nhà là cách bạn tương tác và giao tiếp với những thực thể xung quanh bản thể của bạn. Sự tương tác và giao tiếp lành mạnh thể hiện một bản thể lành mạnh.

Nó hay ở chỗ nó khiến bạn hạnh phúc cả lúc ĐANG dọn lẫn lúc dọn XONG.

Theo đúng kiểu đang được sống một cách tử tế.

KHÔNG CẦN TÔN TRỌNG VÀ YÊU QUÝ

Người thiếu tự tin và thiếu hiểu biết sẽ nói:

"Tôi yêu cầu người khác phải tôn trọng và yêu quý"

Người tự tin và hiểu biết sẽ nói:

"Tôi KHÔNG cần ai phải tôn trọng và yêu quý"

Tất nhiên ai cũng "muốn" được người khác tôn trọng. Và nếu được yêu quý thì càng tốt.

Nhưng "muốn" không đồng nghĩa người khác phải có "nghĩa vụ"

Người khác có thể không yêu quý bạn. Chuyện bình thường.

Họ cũng có thể không tôn trọng bạn. Chuyện bình thường.

Chúng ta không thể ép họ tôn trọng. Bởi họ cũng không thể ép chúng ta phải tôn trọng họ.

Cho nên KỶ VỌNG và STRESS là sai mục đích. Nói lên việc bạn không có lựa chọn nào khác. Theo kiểu bạn rơi vào đường cùng. Thậm chí có người còn sinh cay cú, hằn học vì không được "tôn trọng".

Đây là biểu hiện của sự thiếu tự tin và hiểu biết.

Người tự tin và hiểu biết không "đòi hỏi" sự tôn trọng và "xin xỏ" sự yêu quý— vốn dĩ không phải tài sản của họ.

Thay vào đó, họ tôn trọng và nếu không được tôn trọng lại, họ MOVE ON cho đỡ tốn thời gian.

THẰNG CHỘT LÀM VUA XỨ MÙ

Bạn không muốn trở thành thằng chột làm vua xứ mù

Vì thằng mù dốt và rất toxic. Mà thằng chột thì chỉ nhìn được 1 mắt.

Bạn muốn mặt bằng dân trí những người xung quanh bạn càng cao càng tốt.

Dân trí ở đây tất nhiên không phải "số năm học ở trường", mà là khả năng tư duy độc lập. Biết cảm thụ cái hay, cái đẹp. Biết dị ứng và tránh xa cái hại, cái bệnh.

Chính vì thế, nơi nào dân càng thông minh, tự nghĩ, tư duy độc lập, con người càng lành mạnh. Nơi đó càng dễ sống. Càng bảo vệ tự do cá nhân cho nhau.

Nơi nào dân trí tù, dù cho bạn được "khen ngợi", bạn vẫn mãi chỉ là một thằng chột sống trong xã hội mù vô cảm bệnh hoạn.

Đó là lý do, bạn muốn kéo người khác lên cùng. Thậm chí làm cho họ vượt bạn.

Việc làm này suy cho cùng có lợi cho bạn.

LEARNING IS MEDICINE

Luôn luôn trong trạng thái học một cái gì đó.

Chỉ khi bạn cảm thấy "ngu" và "thiếu", cuộc đời bạn mới trở nên thú vị và giá trị.

Thiếu trạng thái này, bạn sẽ lại rơi vào mạng nhện Online Shopping, Giải trí rẻ tiền và dăm ba câu chuyện drama rác rưởi hoàn toàn không liên quan đến cuộc đời bạn. Gặm nhấm linh hồn bạn mỗi ngày.

Học không còn để cho oai, có việc làm, kiếm tiền.

Học để chữa lành.

Learning is Medicine. Learning = Healing.

When you stop learning, you stop healing.

KIỂM SOÁT THỨ KHÔNG THỂ KIỂM SOÁT

Thứ bạn không thể kiểm soát hãy vui vẻ chấp nhận.

Cố gắng kiểm soát thứ không thể kiểm soát là con đường nhanh nhất đến bể khổ.

Vui vẻ chấp nhận thứ không thể kiểm soát dù nó có tệ thế nào là một sự giác ngộ + kỹ năng sống tối quan trọng.

Áp dụng với mối quan hệ, sự nghiệp, xã hội, cuộc sống etc.

Bạn chỉ có thể kiểm soát bạn.

Chúng ta thậm chí còn không đủ thời gian (+ năng lực) để làm tốt việc "đơn giản" này.

Nói gì đến việc cố gắng kiểm soát những thứ + con người xung quanh bạn — những thứ vốn hoàn toàn nằm ngoài sức kiểm soát.

DƯ CHẤN CỦA THỜI KỲ CÔNG NGHIỆP (INDUSTRIAL AGE)

Não con người bị tê liệt khi phải đối mặt với sự rảnh rang.

Bận rộn, làm công việc 8 tiếng+, chạy deadlines. Bận rộn trở thành "bình thường". Một cái "chuẩn". Nếu không "bận" sẽ cảm thấy tội lỗi. Cảm giác đi ngược lại bầy đàn.

Rảnh rang tạo sự bất an. Yêu bản thân trở thành một cái tội. "Nghỉ hè" là một điều sai trái. Chạy theo chỉ đạo cấp trên mới là chân lý. Bắt buộc phải có cấp trên chỉ đạo mới là chuẩn.

Bận từ lúc chưa biết viết chữ cho đến bai bai "đại học" (20 năm), Sau đó bận tiếp 40 năm hết đời.

Dễ hiểu vì rất ít ai có tuổi thơ tử tế để HIỂU được giá trị của sự rảnh rỗi và biết cách đối mặt với nó.

Ít ai dám quay lưng với sự bận rộn bu sịt vô nghĩa của cái nền giáo dục slavery và sự tụt hậu tới hàng thế kỷ của cha mẹ u mê cổ xúy bầy đàn rất tự tin trong việc định hướng thế hệ mới.

Thế nên người ta "bận" từ bé và lo sợ sự rảnh rỗi.

Đến khi phải đối mặt với rảnh rỗi người ta không nhận ra bản thân họ. Lang thang lơ dờ như một người mộng du. Chạy theo các chuỗi khoái cảm ngắn hạn nhưng vô hạn để lấp đầy thời gian vì nó quá hãi.

Họ ngại đối mặt với chính họ và nhìn bản thân trong gương nên bắt buộc phải "bận" một cái gì đấy dù nó bu sịt và nếu không bu sịt còn cảm thấy sai sai.

Phải mất RẤT nhiều thời gian rảnh, người ta mới quen dần và dám chấp nhận lại cái quyền rảnh rỗi và làm công việc họ thấy ý nghĩa thực sự. Đây là cả một quá trình bởi thế giới quan đã bị xáo trộn từ bé ngày này qua ngày khác. Đây là dư chấn thời kỳ công nghiệp. Cái thời đã cách đây hơn 100 năm và đã kết thúc gần nửa thế kỷ.

Người ta vẫn chưa thích ứng kịp vì những cái gọi là "chính thống" kia bản thân

nó còn phải rất lâu sau mới thích ứng.

Đó là lý do câu hỏi quan trọng nhất định nghĩa bạn không phải:

"Bạn làm gì"

Mà là "Bạn làm gì KHI BẠN RẰNH"

DO BẠN CHỌN

Nếu bạn là phụ nữ, đừng yêu và lấy người coi thường phụ nữ.

Nếu bạn là đàn ông, đừng yêu và lấy người coi thường đàn ông.

Cô ấy có dấu hiệu coi thường đàn ông? NEXT không cần hỏi.

Anh ấy có dấu hiệu coi thường phụ nữ? NEXT không cần hỏi.

Đơn giản không?

Nó chỉ phức tạp và bế khổ khi người ta cắm đầu bất chấp mù quáng huyễn hoặc.

Bạn có quyền chọn DNA tốt. Chọn sai rồi rơi vào bế khổ không phải do người kia, do đàn ông (phụ nữ) nói chung, do xã hội nói chung, mà là do bạn.

It's not the other person's fault

KỶ NGUYÊN CLIP NGẮN, TIN GIẬT GÂN

Sức tập trung của con người ngày càng ngắn. Ngắn đến mức xem một bộ phim 2 tiếng còn khó. Phải giở điện thoại ra check một cái gì đó. Sau đó lại quay lại xem tiếp.

Đọc một cuốn sách 1-2 tiếng đồng hồ là điều không tưởng với nhiều người. 3 phút là cồn cào ruột gan. Đầu óc bay loạn xạ.

Người dùng bị ngộ độc kích thích ngắn hạn. Vì chúng quá dồi dào và hưng phấn. Đến mức chúng ta đã quá quen với nó và mất dần khả năng tập trung.

Đó là lý do lợi thế cạnh tranh mạnh nhất bạn có thể phát triển là tập trung cao độ trong khoảng thời gian đủ lâu.

Nếu bạn không thể thiền (như mình) thì có thể tập đọc sách liên tục trong vòng 2 tiếng (ngắt hết notification và app). Luyện như thế mỗi ngày cho đến khi bạn cảm thấy thoải mái với 2 tiếng.

Lúc này bạn có thể tăng lên 3-4 tiếng. Đây là quá trình DETOX não. Nó ép bạn rơi vào trạng thái DEEP THINKING. Chỉ có ở đây bạn mới có thể tìm thấy mỏ vàng.

Cái hay là bạn hoàn toàn có thể luyện tập được.

Sức tập trung không khác gì sức bền cơ bắp.

Bạn cũng không cần "app" hay "khóa học" để luyện cái này, bạn chỉ cần dũng cảm SAY "NO" to almost everything.

DẠY TRẺ EM GIỐNG NHƯ TRỒNG CÂY

Tập trung vào đất + nước, cây sẽ tự mọc và xanh.

Truyền cảm hứng, hướng dẫn cách học, khích lệ sự tò mò, trẻ sẽ tự mình và khôn. Khôn hơn người lớn trong khoảng thời gian ngắn.

Điểm số, thi đua, danh hiệu, miệt thị, ganh đua, giáo điều, khuôn khổ lỗi, giáo viên biên chế giống như đổ muối xuống đất. Đất nhiễm mặn. Cây chết.

Thay vì tập trung vào đất + nước, khử mặn, người ta lại bỏ thêm tiền ra mua muối để "chăm bón" cho cây.

Cây càng héo, thay vì khử mặn cho đất, người ta càng đổ nhiều muối hơn.

GÁNH NẶNG QUỐC TỊCH MỸ

Thời nay cầm trong tay Quốc Tịch Mỹ là một gánh nặng lớn.

Mỹ là một trong 3 quốc gia duy nhất trên thế giới đánh thuế trên Citizenship (công dân) thay vì chỉ Residence (cư trú).

Nghĩa là kể cả bạn không sinh sống ở Mỹ và thu nhập ko xuất phát từ Mỹ, chỉ cần quốc tịch Mỹ là nợ thuế. 2 nước còn lại theo mô hình này là Myanmar và Hungary. Phillippines trước cũng chơi trò này nhưng phải bỏ từ năm 1998.

Canada hay Việt Nam còn không đến mức như vậy.

Không phải ngẫu nhiên mà nhiều người giỏi ở Mỹ mình biết đã tự nguyện tước quốc tịch Mỹ. Hoặc ít nhất cũng rời California như những tháng gần đây.

Thời thế đã thay đổi, giới nhà giàu đầu óc thời nay sẽ không chọn Mỹ mà sẽ lựa chọn mua Citizenship tại Jurisdiction có mức thuế hấp dẫn nhất và lợi ích cao nhất. Kiểu như đi shopping chọn công ty bảo hiểm tốt nhất.

Quốc Tịch Mỹ không còn là một đặc quyền như xưa. Nó đã trở thành một gánh nặng lớn.

DINH DƯỠNG TRÊN CALORIE

Bạn chỉ có 16 giờ active mỗi ngày (vì 8 giờ phải ngủ)

Chính vì thế từng giờ từng phút phải rất nâng niu và giá trị.

Tương tự trong ăn uống, bạn cũng chỉ có 2000 calo mỗi ngày.

Chính vì thế từng Calo cũng phải rất nâng niu và giá trị.

Hiệu quả sống/làm việc trên mỗi giờ tương tự với hiệu quả dinh dưỡng trên mỗi calo.

Rau, củ, quả thảo mộc, hạt, có tỉ lệ Dinh dưỡng trên Calo rất cao. Trong đó thảo mộc (herbs & spices) cao nhất sau đó đến Rau thuộc hàng rất cao.

Dầu ăn, đường, thực phẩm công nghiệp có tỉ lệ dinh dưỡng trên Calo cực thấp. Với dầu ăn/đường gần như bằng 0 vì calo khủng nhưng không có chất. Thịt, trứng, sữa có tỉ lệ dinh dưỡng trên calo ở mức tương đối thấp. Chủ yếu là đạm macro còn lại khá nghèo dinh dưỡng.

Như vậy, rau củ quả hạt thảo mộc tối đa hóa dinh dưỡng trên Calo. Ăn nhiều rau củ quả hạt thảo mộc giống như một ngày làm việc năng suất trên mỗi giờ.

Ngược lại, ăn nhiều dầu mỡ, đường, thực phẩm công nghiệp, thịt giống như một ngày trôi qua một cách lãng phí.

Calo thu được rất nhiều nhưng dinh dưỡng thấp.

Giống như thời gian rảnh rất nhiều nhưng nằm sofa rung đùi.

Vì thế từng calo bạn cho vào cơ thể, bạn tự hỏi "Dinh dưỡng trên chỗ calo này có xứng đáng không?"

NƯỚC SIÊU NHỎ

Dấu hiệu của một đất nước hiệu quả và tự do.

Keep it as small as possible.

Làm cho nó NHỎ nhất có thể.

Hong Kong 🇭🇰, Taiwan 🇹🇼, Singapore 🇸🇬, Monaco 🇲🇨, Switzerland 🇨🇭, Ireland 🇮🇪, Luxembourg 🇱🇺...

Nước nhỏ hoạt động hiệu quả, ít chính trị, hoà bình, tự lực, tôn trọng cá nhân, hiệu quả và bền vững.

Nước lớn đặt nặng cưỡng chế, màu mè, tuyên truyền, tâm lý đám đông, chạy theo quyền lực, tham nhũng, cai trị liên bang như phong kiến.

Đó là lý do UK tách Liên Minh Châu Âu 🇪🇺

Và mình cũng mong muốn liên bang Canada và Mỹ giải thể.

Càng tiến gần đến liên bang, tham nhũng và lãng phí càng mạnh. Càng tiến gần đến địa phương, con người càng ít âm mưu và thực tế.

Tỉnh Quebec bao năm nay vẫn muốn tách ra thành nước riêng. Alberta hay BC cũng tương tự. Muốn thoát sự kìm kẹp những nhiều lãng phí của chính trị liên bang “cấp cao”.

Mỹ 🇺🇸 tương tự. Một số bang muốn tách ra tự trị vì không chịu được ách liên bang Washington.

Trái với định kiến thông thường ly khai không đồng nghĩa với đi ngược lại “toàn cầu hoá”.

Chính vì toàn cầu hoá nên mới cần đến ly khai thành các thể chế nhỏ hơn để tránh quyền lực tập trung mới hoạt động hiệu quả và giảm lãng phí.

Ly khai thể chế công kênh + Thương mại tự do = 🙌🙌🙌

Thay vì cố gắng trở thành “cường quốc”, một quốc gia hiệu quả, văn minh, nhỏ xinh, tự trị như Taiwan, Singapore, Hong Kong, Monaco, Thụy Sĩ hay Ireland.

Mình dự đoán làn sóng ly khai sẽ bắt đầu từ Canada 🇨🇦 trong tương lai gần và lan tới Mỹ 🇺🇸 rồi lan rộng ra toàn cầu.

Công nghệ sẽ càng thúc đẩy tiến trình này.

(Nếu muốn tìm hiểu sâu hơn bạn có thể đọc thêm “The Sovereign Individual”)

BẠN LÀ TỜ 20 ĐÔ

Dù người xung quanh có tâng bốc, thổi phồng, nâng niu, đóng khung, sùng bái.

Hay giẫm đạp, ngẫu nhiên, vút vào một cái xó xỉnh hôi hám.

Bạn vẫn là tờ 20 đô.

Giá trị của tờ 20 đô không đổi.

GỬI CÁC NHÀ HOẠT ĐỘNG GIÁO DỤC

Đừng tốn công thay đổi "nền giáo dục".

Mà nên dành thời gian tác động lên NHẬN THỨC của người dân về cái quyền năng lựa chọn của họ.

Thay vì cố gắng làm cho chiếc công nông cũ rách "tốt" lên, hãy cho họ thấy họ đang ở thời đại mà ô tô có giá rất rẻ, đủ các chủng loại, phân khúc, tính năng.

Cải thiện công nông tốn kém, ức chế và vô ích. Và dù gì nó vẫn là công nông.

Tại sao không chọn cách đơn giản hơn là giải tán hẳn và chọn cái xe tử tế thời nay mà đi?

Vấn đề không phải ở chiếc công nông. Đừng chỉ tập trung vào chiếc công nông.

Vấn đề ở chỗ người ta không chịu ngẩng đầu lên để thấy ô tô chạy đầy đường với giá rẻ mạt.

Thay vì cặm cụi sửa chiếc công nông.

Cách đơn giản và hiệu quả hơn nhiều là bảo họ ngẩng đầu lên và quan sát.

Họ sẽ hỏi "Đây là khoa học viễn tưởng à?"

Không. Đây là năm 2021.

YES, I KNOW IT'S HARD TO BELIEVE. BUT YOU CAN MAKE CHOICES.

"ĐẠI HỌC" KHÔNG CÒN KÉO DÀI 4 NĂM

Mà là 60 năm.

Cũng không còn phải di chuyển đến một căn phòng cũ kỹ tập trung. Mà có thể học ngay trên xe, yên xe đạp, trên đôi giày, hoặc thậm chí nằm nhắm mắt trên gối.

Không bị giới hạn khung giờ "hành chính". Mà bất cứ lúc nào từ sáng sớm đến đêm khuya. Dành cho người bận lẫn người rảnh.

Không còn bị áp đặt "giáo viên". Mà được lựa chọn người tốt nhất.

Không còn lệ thuộc vào các môn học trong cái gọi là "ngành học" khiên cưỡng. Mà hoàn toàn linh hoạt, chủ động chọn. Chọn sai thì move on sang cái khác.

Không còn học những môn "bắt buộc" cưỡng chế chỉ để "qua". Mà có thể bỏ qua ko thương tiếc. Hoàn toàn tự nguyện.

Không còn phải vay tiền, tán gia bại sản chỉ để được vật lộn đối phó. Không còn tham những đút lót, nịnh nọt. Hay chịu đựng các loại phòng ban thủ tục giấy tờ hành chính vô nghĩa.

Cách đây 30 năm, những thứ này gần như chỉ trong khoa học viễn tưởng.

Bạn thực chất đang sống ở tương lai mà không nhận ra.

Bạn không cần phải mất công mong "giáo dục cải cách."

Bản thân nó đã tự cải cách vượt trên mọi giới hạn ngay chính trước mắt bạn rồi.

Chúng ta có chịu nhìn hay không thôi.

MỤC ĐÍCH CỦA VẬT CHẤT

Mục đích của vật chất không phải để khiến bạn hạnh phúc.

Mà để giảm đau cho bạn.

Nó chỉ giúp bạn giải quyết vấn đề. Giảm các nỗi phiền toái.

Đó là lý do nó rất nhanh chán.

Hạnh phúc thật sự và dài hạn không đến từ vật chất mà từ mối quan hệ lành mạnh. Thói quen lành mạnh và thái độ sống lành mạnh.

Nếu bạn muốn giảm đau, giải quyết phiền toái => mua vật chất đủ dùng

Nếu bạn muốn hạnh phúc dài hạn, đừng lên shopee, hãy tìm mối quan hệ lành mạnh, duy trì tập luyện, ăn uống, đọc đúng sách và theo đuổi những mục đích sống cao hơn khoái cảm ngắn hạn.

“IDOL”

Khi idol một ai đó

Chúng ta tưởng rằng ta đang “ban phước” cho người này. Và người này “nợ ơn” chúng ta.

Nhưng đây chỉ là ảo giác.

Người idol là người khao khát kiểm soát. Đặt ra những chuẩn mực kỳ quặc rồi thể hiện thái độ khi nó không theo ý mình.

Nếu theo ý mình sẽ hết lòng tôn sùng, trái ý sẽ hết lòng cay nghiệt.

Cay nghiệt 1 người xa lạ với những tiêu chuẩn xa vời mà chính bản thân mình còn không với tới.

Chẳng ai bắt mình phải idol. Phải tôn sùng. Cũng chẳng ai bắt mình phải cay nghiệt. Thù hằn. Toan tính hại người.

Người tôn sùng là người kiểm soát. Họ chỉ biết đến họ.

Mối quan hệ dựa trên sự tôn sùng không bao giờ lâu bền.

Vì cái chuẩn mực là ko đầy. Sự cay nghiệt cũng không đầy. Kỳ vọng ko đầy. Sự kiểm soát vô cực.

Bất hạnh chỉ là vấn đề thời gian.

TÒ MÒ

Kiểm soát những thứ không thể kiểm soát.

Là con đường nhanh nhất đến bể khổ bất hạnh.

Chúng ta chỉ là những hạt cát nhỏ xíu trong vũ trụ bao la. Hạt cát này thậm chí chưa chắc đã hiểu nó và thay đổi được chính nó.

Điều tốt nhất và lành mạnh nhất bạn có thể làm là kiểm soát chính mình (input) thay vì kết quả (outcome).

Kết quả có thể theo ý bạn hoặc không theo ý bạn. Chuyện bình thường. Dù sao bạn cũng không thể thay đổi được.

Trái ngược với kiểm soát (Control) là tò mò (Curiosity)

Thay vì kỳ vọng nó phải theo ý mình, kiểu áp đặt, vốn tạo ra bể khổ.

Chỉ cần hỏi "Tôi tò mò không biết nó sẽ thế nào 😊"

Khi bạn chuyển từ tâm thế kiểm soát sang tò mò. Bạn lập tức cởi mở, không còn kỳ vọng kết quả, mọi thứ trở nên thú vị, cuộc sống như một chuỗi các thí nghiệm hấp dẫn không biết trước kết quả. Không còn bị trói buộc bởi sự kiểm soát vô lý.

Lúc này, bạn nhìn cuộc đời bạn dưới góc độ thí nghiệm.

Và mục đích của bạn là để hiểu.

Hiểu => Happiness

Kiểm soát => Misery

"ĐÀN ÔNG TỐT THỜI NAY HIẾM"

Sai quá sai.

Đàn ông tử tế thời nay rất nhiều. Không chỉ nhiều mà còn nhiều nhất trong mọi giai đoạn lịch sử.

Nhiều chị em phụ nữ truyền tai nhau cái giai thoại huyền hoặc "Đàn ông tốt thời nay hiếm", chủ yếu bởi mấy người thất bại trong tình yêu nên muốn kéo người khác xuống cùng level của họ.

Giai thoại méo mó này truyền miệng nhau một cách vô thức như thể nó là thực tế khách quan.

Khi tin vào giai thoại này, bạn dần trở nên "g.h.é.t" đàn ông. Bạn mặc định "đàn ông ai cũng xấu" hoặc quy chiếu theo chuẩn "phong kiến" ngay từ đầu trong khi thời bạn đang sống là thời 4.0.

Không khác gì mẹ dạy con ra ngoài đường gặp người lạ = Auto người xấu. Khiến đứa con tự nhốt mình trong nhà và càng không có khả năng giao tiếp tối thiểu. Luôn sống trong cái nhà tù giai thoại huyền hoặc của bà mẹ bẻ cong thực tế và tự nâng cao giá trị bản thân.

Những người thất bại trong tình cảm thường có xu hướng kể xấu về người đối diện và che đậy khuyết điểm bản thân. Tạo ra giai thoại để tự huyễn hoặc về giới tính bên kia.

Đáng ra, nếu biết nghĩ họ sẽ phải trách bản thân mình chọn sai, chọn cảm tính để rồi rút ra bài học mà move on. Nhưng đằng này lại chê trách bên kia trong khi chính mình là người lựa chọn.

Kể cả "đàn ông có xấu thật" thì cũng ai bắt mình chọn đâu? Mình hoàn toàn có thể từ chối. Bản chất con người không thể giấu quá lâu được để chúng ta lý do "Sau này mới nhận ra người ta không tốt như mình nghĩ" — vốn là một loại giai thoại huyền hoặc khác tự chế ra để an ủi bản thân một cách ngờ nghệch.

Tóm lại, tích cực lên bạn nhé.

Con bạn về sau cũng sẽ trở thành đàn ông. Cha ông bạn cũng là đàn ông. Người thầy của bạn cũng là đàn ông. Bạn bè thân thiết cũng bạn cũng là đàn ông. Đừng vơ đũa cả nắm.

Mấy người thích đàn ông qua danh hào, thế lực, thay vì hệ giá trị thì tất nhiên "đàn ông xấu" là đúng. Đây là do mình chọn.

Đàn ông tử tế nhiều không đếm xuể. Đây là sự thật.

Ghét đàn ông là một căn bệnh xã hội.

NAM VÀ NỮ LÀ ĐỐI TÁC XÂY DỰNG START-UP GIA ĐÌNH

Hai người này hấp dẫn nhau bởi tình yêu và duy trì nó thông qua việc tạo ra giá trị tương hỗ (mutual benefits)

Start-up này nhận hợp đồng từ các doanh nghiệp thứ 3. Nôm na gọi là "đi làm"

Giả sử người chồng đi làm, người vợ ở nhà. Điều này không có nghĩa chỉ có người chồng tạo ra giá trị và thu nhập. Mà là cả 2.

Vì nếu không có người vợ chăm sóc hậu cần start-up gia đình, thì người chồng cũng khó lòng nhận hợp đồng từ doanh nghiệp thứ 3 và cũng khó tạo ra giá trị tối đa suy ra rất khó để tăng thu nhập.

Như vậy, người chồng chỉ có thể tăng thu nhập tối đa nếu như có sự hậu thuẫn của người vợ. Vậy nên "thu nhập" này do cả 2 đều kiếm chứ không chỉ người thi hành trực tiếp (chồng).

Vì thế, đàn ông không thể coi thường phụ nữ vì ở nhà. Vì như vậy không khác nào công nhân chửi sếp chỉ ngồi văn phòng mà không ra công trường làm như công nhân.

Cả Start-up cùng nhận hợp đồng chứ không phải chỉ công nhân (ông chồng)

Phụ nữ cũng không thể trách đàn ông "không coi trọng công sức của mình". Vì người phụ nữ này cũng chính là người chấp nhận ông này làm partner trong start-up chung.

Ngay từ đầu phải rõ ràng quan điểm trước khi tuyển chồng.

Nếu mất hàng năm để hẹn hò, tìm hiểu nhau mà lấy về chỉ để phàn nàn về việc người ta "không coi trọng" mình thì rất vô lý.

LỰA CHỌN VÀ ĐÁNH GIÁ CỦA MÌNH MÀ.

Có ai bắt lấy đâu? Ai bảo nhắm mắt lấy giờ trách ai.

Cho nên không thể trách "đàn ông không nhìn nhận đúng giá trị của mình". Vì

mình chọn mà. Tại sao ngay từ đầu không chọn partner hợp hơn?

Trừ khi cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy. Phụ nữ về bản chất cực kỳ độc lập. Đám cưới cũng hoàn toàn tự nguyện. Đức cha còn hỏi CHẮC CHƯA??? ARE YOU SURE?

Sức mạnh nằm ở giá trị của người phụ nữ cho start-up gia đình chứ không nằm ở biên chế lương cơ bản.

Phụ nữ mang đến giá trị cao cho start-up gia đình luôn hiếm, có giá rất cao và rất nhiều quyền lựa chọn.

Tất nhiên người thông thái sẽ chỉ chọn đối tác phù hợp ngay từ đầu (một người xứng đáng), không phải chọn cảm tính rồi sau này phàn nàn như những bà vợ khác.

NHÀ TÙ THỜI GIAN

Đôi khi bạn cần nhắc nhở bản thân.

Tất cả chúng ta đều đang sống trong một cái nhà tù thời gian.

Lúc sinh ra bạn không nhìn thấy cái song sắt. Vì nó ở quá xa bạn. Bạn cũng ít quan tâm đến nó. Càng về sau, nó càng tiến lại gần bạn, rõ nét hơn từng ngày, từng năm.

Sự thật là cái song sắt luôn tồn tại dù bạn có ngoảnh mặt đi.

Một ngày nào đó, chúng ta đều sẽ chết.

Rất ít khi chúng ta dám nghĩ về cái song sắt vô tình đằng xa xa kia. Chúng ta thà nhìn vào những thứ trước mắt mà ta đang có.

Nhưng nhìn vào song sắt không phải để bạn bỏ qua những thứ trước mắt hay để tuyệt vọng. Mà để bạn trân trọng thứ bạn đang có và mạnh dạn bỏ thứ mà bạn không cần.

Bạn thấu được cái gì THẬT SỰ quan trọng với bạn.

Bạn thấu được chúng sẽ không tồn tại mãi mãi như bạn vẫn tưởng.

Nhà tù thời gian hữu hạn đến vô tình.

Trong bộn bề cuộc sống, chúng ta thường dễ quên phía xa xa là song sắt đang tiến đến gần.

What really matters to you?

TÌNH YÊU VĂN MINH

Để tiến đến một xã hội với tình yêu văn minh.

Nam giới cần ngừng đánh đồng bạo lực + mồm to với "nam tính"

Nữ giới cần ngừng đánh đồng nũng nịu + giận hờn vô cớ với "nữ tính"

Cái chuẩn lỗi này được cổ xúy trên phim ảnh, truyện, pop culture nhiều năm nên người ta cứ nhắm mắt bắt chước theo để thể hiện mình "Nam tính" hoặc "nữ tính".

Nhưng lại bỏ qua những giá trị quan trọng hơn nhiều. Sự thấu cảm, tò mò, lắng nghe, thật lòng, tôn trọng, trân trọng, dũng cảm, hi sinh, nghị lực, thông thái...

Thay vì phần đấu trở thành người nam tính hoặc nữ tính thật sự, một số người chỉ "tỏ ra" mình nam tính hoặc nữ tính theo cái chuẩn lỗi của phim ảnh hoặc xã hội đương thời.

Đến mức mà nam giới khi nói năng nhỏ nhẹ bình tĩnh lại tự coi bản thân là "yếu ớt". Nữ giới dứt khoát, nghị lực và Logic lại bị coi là "đàn ông".

QUẢ CHUỐI

Chuối là một sản phẩm đỉnh cao của tự nhiên.

Không nói đến các đặc tính như giàu Kali (giúp hạnh phúc, điều hòa huyết áp) và hàng tá các loại Vitamin, chất xơ, khoáng chất.

Cái mình đặc biệt thích ở sản phẩm này là Texture rất mịn và có vị ngọt (vô hại). Trong khi chi phí lại rất rẻ so với giá trị.

Điều này có ý nghĩa vô cùng lớn.

Mặc dù bản thân giá trị sản phẩm này không quá xuất sắc nhưng nó lại giúp tạo nên Smoothie hấp dẫn về mùi vị và tích hợp với những thứ spices và herbs đỉnh chóp về dinh dưỡng một cách hoàn hảo mà bản thân những thứ đó rất khó ăn một cách độc lập. Nhưng tích hợp với nền tảng chuối mọi vấn đề về vị được giải quyết triệt để.

Nghĩa là bạn được cả GIÁ TRỊ DINH DƯỠNG lẫn GIÁ TRỊ HƯƠNG VỊ với mức phí CỰC RẺ. Very cost efficient.

Mình thường xay 2 quả chuối với đá + nước + matcha (loại rẻ tiền).

Matcha loại rẻ tiền thường không thể uống ngon như loại đắt tiền (giá cao gấp 10 lần). Chỉ dùng để làm bánh hoặc Frappuchino thì ok. Nhưng hàm lượng dinh dưỡng của 2 loại gần ngang nhau. Chi phí hơn nhau gấp 10 lần.

Gần như mọi vấn đề về mùi vị đều có thể khắc phục dễ dàng trên nền tảng chuối. Thậm chí chỉ cần bóc vỏ rồi sử dụng được luôn mà không cần rửa như những sản phẩm khác. Tiết kiệm thời gian.

Một sản phẩm cực kỳ đỉnh cao ít được nhìn nhận xứng đáng.

CUỘC ĐỜI BẠN ÍT KHI CÂN BẰNG

Nó là một cái đà.

Nếu bạn có thói quen sống tích cực, lành mạnh, cái đà này càng ngày càng mạnh. Bạn càng kinh dị những thứ không healthy. Bạn càng nhạy cảm. Cái đà rất mạnh và bạn bị cuốn theo. Ngày nào không tập là một ngày tội lỗi. Ăn cái kẹo cũng thấy ghê mớm. Xem cái video TikTok hưng phấn cũng cảm thấy sợ hãi.

Với bạn lúc này, Healthy đã trở thành một cái CHUẨN mà cái chuẩn này càng ngày càng có cái đà mạnh và rất khó phá vỡ.

Ngược lại, nếu bạn có thói quen tiêu cực, không lành mạnh, tự hoại, bản năng, thiếu kiểm soát. Những thứ Healthy đối với bạn là một đặc ân. Bạn chỉ làm một vài lần rồi nâng niu nó như thể đây đã là tốt lắm rồi. Phải gồng, chịu đựng chỉ để lành mạnh một cách bóng gió. Một cực hình. Sau đó bạn nhanh chóng trở lại hình thái cũ. Cái đà quá mạnh.

Kiểu một người nghiện thuốc lá sẽ phải vật lộn cai thuốc.

Nhưng một thời gian sau khi thay thế thói quen tiêu cực với tích cực, bạn không những được 1 mà còn được gấp đôi.

Tức là bạn vừa MẤT đi cái xấu, bạn lại THÊM được cái tốt. Nghĩa là lời GẤP ĐÔI.

Chưa hết, chính vì cuộc đời bạn ít khi cân bằng, mà nó là một cái ĐÀ. Không những bạn được gấp đôi mà nó còn lãi kép lên.

Thói quen tích cực ngày càng mạnh và khó bị phá vỡ. Bạn càng bị cuốn vào nó. Bạn càng tốt lên. Giống một loại gia tốc. Lúc này bạn đã vượt xa những người chưa hoặc mới bắt đầu. Bạn cũng không phải gồng, không phải khổ sở, bạn còn thấy sướng, thấy vui, thấy may mắn.

Tất nhiên bạn có thể sẽ mất một vài người bạn. Những người xuề xòa với cuộc đời quá mức với cái chuẩn thiếu lành mạnh vô thức của họ. Nhưng bạn đừng sợ. Đừng chạy theo họ.

Bạn có biết tại sao nhiều người biết Healthy rất tốt nhưng ngại theo đuổi không?

Vì họ sợ bị reject bởi đồng loại trung bình. Họ sợ mất bè. Cái nỗi sợ này khiến họ không dám bứt ra để làm bản thân mình tốt lên. Nhưng ít ai thừa nhận nó, chúng ta chỉ nghĩ "nó khó" nhưng sâu thẳm là do chúng ta sợ mất bè. Sợ cô đơn.

Nhưng bạn sẽ thấy, một khi bạn đã theo cái đà này rồi. Bạn có thể mất bè nhưng ít ra bạn không mất mình.

Ngược lại thậm chí bạn còn làm cho bè của bạn tốt lên.

Vì lúc này bạn trở thành một chấm nhỏ có ảnh hưởng tích cực đến môi trường và cuộc đời của họ.

TÂM LÝ HỌC: BẢN THỂ CÁ NHÂN (SELF) VÀ TRANG PHỤC

2 loại trang phục sẽ tẩy cái bản thể cá nhân (self) của bạn

LOẠI 1: ĐỒNG PHỤC (UNIFORMS)

Khi mặc đồng phục, bạn có xu hướng không còn là bạn. Bản thể, màu sắc của bạn mất đi. Lúc này bạn đại diện hay tượng trưng cho một tập thể. Bạn là tập thể. Mà tập thể không tồn tại. Suy ra bạn không tồn tại.

Ai ai cũng giống nhau. Bản thể cá nhân lúc này không còn sắc nét và trở nên mờ nhạt. Thậm chí mất đi. Bạn không còn là bạn.

Bạn không còn tồn tại. Chỉ có cái bản thể của tập thể tồn tại.

Lúc này, một anh lính không còn tính cá nhân. Cái chết của anh ta chỉ giống như một con số vô nghĩa. Như hàng vạn cái chết khác. Một học sinh chỉ là một học sinh của trường như muôn vàn học sinh giống nhau khác. Một nhân viên chỉ là một nhân viên của công ty như muôn vàn nhân viên khác. Họ không nhận ra mình là ai. Cho đến khi cởi chiếc đồng phục ra. Dần dần một thời gian sau mới kết nối lại với bản thể. WHO AM I?

Khi tính cá nhân mất đi. Bạn không còn nghĩ. Bạn không còn là bạn. Bạn không còn sống. Bạn chỉ tồn tại như một cỗ máy Auto.

Sự tự hào gắn liền với đồng phục hay thương hiệu nhãn mác tổ chức cũng chỉ là công cụ kiểm soát đàn cừu đồng phục. Họ hô hào khẩu hiệu, và những lý tưởng vô nghĩa cấy vào bởi bên kiểm soát. Một cách rất vô thức như những kẻ mộng du.

Đây là lý do mình never mặc bất kỳ loại đồng phục nào. Mình không muốn cái bản thể cá nhân bị bản thể tập thể (collective self) tẩy và kiểm soát.

LOẠI 2: HÀNG XA XỈ TÍN HIỆU ĐẲNG CẤP (STATUS-SIGNALING ITEMS)

Nếu như loại 1 tẩy bản thể cá nhân bằng cách đồng hóa. Thì loại 2 tẩy bản thể cá nhân bằng cách chuyển hóa.

Khi có tâm thế sử dụng đồ xa xỉ để gây sự chú ý và được ngưỡng mộ về đẳng cấp

xã hội. Bản thể cá nhân chuyển hóa sang thiên hạ.

Lúc này người mặc đồ xa xỉ không còn sống cuộc đời của anh ta. Anh ta đang sống cuộc đời của thiên hạ. Thiên hạ kiểm soát anh ta. Anh ta mặc đồ vì anh ta *CẦN* được chú ý, ngưỡng mộ và khen ngợi. Tiền bỏ ra rất nhiều nhưng không phải để mua sự tự do mà để mua sự chấp thuận và chú ý.

Tuy hào nhoáng nhưng lại trở thành nô lệ cho số đông. Hay nói chính xác hơn là nô lệ cho nhãn hiệu thương mại.

Loại 1 và 2 là hai thái cực giết chết bản thể cá nhân vốn đại diện cho ý chí tự do (Freewill). Nếu không có Freewill, con người vận hành như những cỗ máy được điều khiển bởi bên thứ 3. Họ tuy tồn tại, nhưng không sống. Họ có xác, nhưng mất đi phần hồn.

Tư duy là tư duy của người khác. Lập luận hay lời nói cũng của người khác. Họ mờ nhạt và vô định. Trách nhiệm cá nhân cũng mất đi, thay vào đó là trách nhiệm tổ chức hay tập thể. Vốn mờ nhạt. Cái phần hồn, quện lẫn với cái hồn của tập thể càng kênh vô định, bày đàn, không suy nghĩ, thậm chí hiểm ác vô hạn (vì trách nhiệm cá nhân không còn, biến mất trong bản thể tập thể)

Hình thái tâm lý học này biểu hiện ở trang phục mà họ mặc. Tất nhiên đây không phải là quy luật tuyệt đối nhưng là những tín hiệu hữu ích thể hiện cái bản thể phía sâu bên trong.

Cá nhân tự do thật sự là người ít mặc đồng phục để giấu mình dưới cái bóng tập thể. Cũng ít cần đồ xa xỉ để bầu víu sự chấp thuận xã hội.

Khi bản thể cá nhân là thứ rõ nét, có sự sống, nhãn hiệu đẳng cấp và đồng phục trở nên vô nghĩa.

CUỘC SỐNG VỐN KHÔNG HỀ KHÓ VÀ PHỨC TẠP

Chỉ có bản thân bạn và những người xung quanh làm cho nó phức tạp.

Không cần phải nghĩ cao siêu.

Thứ nhất, chỉ cần bạn duy trì tập luyện mỗi ngày, bạn về cơ bản đã chiến thắng 50% cuộc đời. 50% bạn ạ. Ngay từ đầu không cần bàn cãi. UPFRONT!

Tất cả mọi khía cạnh cuộc sống của bạn sẽ được cải thiện đáng kể từ cái lối này.

Đảm bảo việc tập luyện là bạn thắng 50% cuộc đời. Phần lớn không làm được điều tối thiểu này.

Tiếp đến là dinh dưỡng cơ thể.

Nếu như tập luyện đòi hỏi kỷ luật cao thì dinh dưỡng lại đòi hỏi tư duy phản biện cao.

Bạn là những gì bạn ăn. Những gì bạn ăn lệ thuộc vào tư duy phản biện của bạn. Ăn theo phong trào, truyền thống, bầy đàn, văn hóa, trend, bản năng là cơ thể bạn fail. Giống như dùng loại xăng kém chất lượng, máy móc sẽ nhanh hỏng.

Ăn theo khoa học (có phản biện) và xăng sẽ chất lượng. Máy sẽ bền.

Hiểu và ăn đúng là bạn chiến thắng tiếp 15%.

Kết hợp với Tập đều đặn là bạn đã chiến thắng 65% cuộc đời EASY. >90% dân số không làm được điều cơ bản này. Kể cả người giàu.

Tiếp đến là dinh dưỡng cho não.

Cũng đòi hỏi tư duy phản biện cao. Thứ bạn đọc, nghe, xem về bản chất là thức ăn. Thông tin chính là dinh dưỡng.

Những thứ bạn đọc, nghe và xem cũng có Junk Food và Salad như thức ăn thật. Có những thứ làm phẳng não, có những thứ lại tốt cho não.

Thời đại này, bạn là những gì bạn đọc, nghe, xem và ăn.

Ở trên bạn kiểm soát được ăn. Giờ đến đọc, nghe và xem. Liệu chúng là thức ăn rác hay thức ăn healthy?

Nạp đúng và bạn chiến thắng tiếp 15% cuộc đời.

Kết hợp cả 3 và bạn đã thắng 80% cuộc đời. Rất hiếm người làm được điều này. Phần lớn sẽ đầu hàng trước TikTok, FB Watch, Game gây nghiện, game show, reality TV rẻ tiền, celebrity gossips không khác gì mỗi ngày hút một bao thuốc lá.

Thay thế bằng sách, podcast, video giáo dục, documentary, blog post. Ngay cả những thứ healthy cũng phải chọn lọc thật kỹ vì thời gian và tâm trí chỉ có hạn. Không thể tiêu xài hoang phí.

Tiếp đến là mối quan hệ. Chiếm 15%.

Gia đình, bạn bè, đồng nghiệp, người lạ tạo nên môi trường của bạn.

Chọn ra các mối quan hệ healthy (tôn trọng, trân trọng, không thao túng, không kiểm soát). Đồng thời loại bỏ các mối quan hệ rác (không tôn trọng, không trân trọng, thao túng).

Vấn đề không phải chọn người "hơn bạn" hay "kém bạn" hay "giỏi" hay "Vui". Vấn đề là chọn mối quan hệ HEALTHY.

Healthy là quan trọng nhất chứ không phải giỏi hay vui. Mối quan hệ Healthy không ràng buộc. Tất cả đều tự nguyện. Mối quan hệ drama, ghen tị, hai mặt, không chân thành là mối quan hệ Unhealthy cần phải loại bỏ.

Bạn nên nhớ thà chọn một mối quan hệ nhạt nhưng HEALTHY còn hơn "vui" nhưng UNHEALTHY. Healthy là quan trọng nhất. Ràng buộc duy nhất mà bạn có là HEALTHY hay không healthy. Ngoài ra bạn không có ràng buộc gì khác.

Vậy là bạn đã chiến thắng 95% cuộc đời rồi.

Còn 5% thì sao?

Lúc này là lúc nói chuyện đến sự nghiệp hoành tráng, tiền tài, danh vọng, hàng hiệu, chức vụ, hào nhoáng, khen thưởng, học cao, du lịch, bla bla.

5% này giống như rượu. Thi thoảng làm vài chén rượu nho cũng ok cho sức khỏe. Thật ra có thì càng tốt. Không hề xấu.

Vấn đề ở chỗ 90% dân số rất xem nặng cái 5% này. Coi nó như thể có 5% này là chiến thắng cuộc đời.

Và bỏ qua 95% quan trọng kia. Giống như uống rượu nho thay ăn.

Chẳng khác gì cái cổng nhà trang trí lau chùi rất đẹp nhưng bên trong là nhà rác ve chai xập xệ.

Cuộc sống vốn không hề khó và phức tạp.

Chỉ có bản thân bạn và những người xung quanh làm cho nó phức tạp.

PODCAST LÀ MỘT BƯỚC TIẾN VĨ ĐẠI CỦA NHÂN LOẠI

Nhờ nó, lớp học không còn cố định trong các phòng học, khung giờ mà thâm nhập đến mọi góc ngách.

Biến chiếc ô tô chạy đường dài thành lớp học 🎧

Biến việc chạy bộ thành lớp học 🎧

Biến cả làm việc nhà thành lớp học 🎧

Ngay cả công việc văn phòng 8 tiếng nhàm chán cũng có thể cầm tai nghe và tiếp cận với world-class education.

Nhờ Podcast mà những công việc tưởng chừng giá trị thấp như lái xe, chạy bộ, làm việc nhà, chờ xe bus tự dừng có giá trị khổng lồ.

CHÍNH TRỊ GIA, MỤC SƯ, HAY SƯ SÃI

Về bản chất cùng một loại

Khác tôn giáo nhưng mục đích và cách làm tương tự nhau.

Sử dụng đạo đức để kiểm soát số đông. Lấy thiên đường hay lý tưởng làm mối nhử.

Đều tự cho rằng mình đại diện cho các đẳng cao siêu linh thiêng khác nhau. Trong khi bản thân chỉ là một gã bình thường.

Đều tự tin cho rằng mình biết hết câu trả lời.

Đều cho rằng mình có thể giải quyết vấn đề của thiên hạ. Trong khi vấn đề của bản thân còn chưa giải quyết được.

Đều sử dụng sự linh thiêng làm lá chắn.

Đều rất quan trọng việc xưng hô. Đều thích được làm "thầy" làm "cha" làm "người lo cho dân" (nhưng không phải bằng tiền của mình)

Đều sử dụng ngôn ngữ mỹ miều cao siêu sáo rỗng để che đậy bản chất và thủ đoạn. Mị dân và gia tăng quyền lực.

Đều phải gồng và diễn tỏ ra mình nguy hiểm.

Đều xin tiền bạn nhưng đều cho bạn cảm giác mang ơn.

Tôn giáo với chính trị là 1.

Khác nhau ở trang phục biểu diễn.

GIÁO DỤC LÀ THỨ MÀ BẠN PHẢI TỰ MANG ĐẾN CHO BẠN

Không phải thứ TỰ TÌM đến bạn.

Trường Đại học TOP không bán giáo dục. Họ bán thương hiệu và cơ hội network. Giáo dục chỉ là cái có.

Trường học đại trà cũng không bán giáo dục. Họ bán peace of mind. Cái cảm giác an tâm. Và một chút thương hiệu.

Tất cả kiến thức đã nằm hết ở trong sách hoặc trên chính cái thiết bị mà bạn đang dùng để đọc những dòng này.

“THIÊN ĐƯỜNG”

BẠN CÓ BIẾT?

"Thiên đường" hay "kiếp sau" là trò lừa được con người chế ra mục đích để bạn...

→ Coi nhẹ cuộc đời bạn đang có (đời là "vô thường")

→ Khiến cái chết trở nên nhẹ nhàng (để bạn "hi sinh")

→ Dâng hiến cuộc đời giá trị của bạn cho nó (bạn được "chọn")

Có thể bạn đã bị lừa từ bé.

Lớn rồi, chúng ta cần phải khôn ra.

Nếu "thiên đường" tuyệt đến vậy, tại sao họ không đến trước bạn?

Sự thật là bản thân họ không hề hứng thú với thứ họ quảng cáo cho bạn. Vì nó chỉ là **ẢO GIÁC**.

Họ chỉ lăm le cuộc đời **HIỆN TẠI** của bạn. Vì nó là **THỰC**.

Stay safe everyone.

THUỐC PHIỆN NỒNG ĐỘ CAO

Hoa quả chứa đường nhưng vô hại.

Nhưng đường chiết xuất tinh luyện lại rất hại và gây nghiện.

Lá của cây thuốc lá vô hại.

Nhưng nicotine chiết xuất từ thuốc lá lại rất hại và kích thích.

Tương tự với các loại thuốc phiện. đều xuất phát từ cây cỏ vô hại nhưng đều ở dạng chiết xuất (kích thích cao)

Thời nay bạn còn biết cái gì chiết xuất cực kích thích như thuốc phiện, mai thúy không?

Đó là những cái Video cực ngắn mà bạn xem. TikTok. Facebook Watch.

Một bộ phim dài 1 tiếng có thể hấp dẫn. Nhưng chiết xuất thành Clip ngắn vài phút sẽ cực gây nghiện.

Mỗi clip chỉ dài vài giây đến vài phút. Liên tục bơm kích thích.

Một mẫu tin tức có thể hấp dẫn. Nhưng chiết xuất thành dạng tựa đề tin tức ngắn lại trở nên gây nghiện. Liên tục là những tựa tin ngắn chẳng liên quan đến cuộc đời bạn nhưng liên tục bơm kích thích.

Xung quanh bạn đầy rẫy các loại thuốc phiện nồng độ cao mà bạn không nhận ra.

Cái clip ngắn hài hài hoặc căng cực mà bạn xem tưởng chừng vô hại. Nhưng tác động của nó đến não bạn không khác gì đường trắng, ma túy hay nicotine.

HEDONIC TREADMILL: VÒNG XOAY KHOÁI CẢM

Chạy nhanh hay chậm. Tích lũy tiền tài. Danh vọng. Thành công. Dự án nọ dự án kia. Mua sắm vật chất. Khen thưởng.

Mức độ hạnh phúc của bạn sẽ vút lên rồi lại bình ổn. Chỉ sau một khoảng thời gian rất ngắn—vài ngày đến vài tuần là căng.

Mọi thứ dường như chưa từng diễn ra. Bạn vẫn thế. Bạn vẫn thấy trống rỗng. Chưa đủ.

Bạn tiếp tục tìm kiếm cái mới hơn. Theo đuổi những mục tiêu khác. Khoái cảm lại vút lên! Kéo dài vài hôm rồi lại xuống. Bạn lại quên. Bạn lại thấy trống rỗng. Chưa đủ. Thiếu thiếu.

Mọi thứ dường như chưa từng diễn ra.

Kể cả trúng số độc đắc. Cái giấc mơ mà bạn ao ước giá mà có một cục tiền khổng lồ rơi vào đầu mình thì mọi vấn đề hiện tại của bạn sẽ tự động tan biến (bạn huyễn hoặc)

Vài hôm sau nó rơi vào đầu bạn thật. Bạn trúng số độc đắc.

Sung sướng. Phấn khích tột độ. Bạn lao vào mua những thứ bạn từng ao ước. Những thứ đắt tiền nhất. Biệt thự, siêu xe, thời trang.

Càng mua bạn càng khoái cảm. Nhưng bạn sớm nhận ra bạn càng bất hạnh và trống rỗng hơn lúc trước đó. Vì lúc này khoái cảm đến liên tục. Rồi lại rút liên tục. Bạn phải mua liên tục chỉ để DUY TRÌ nó. Gây sự chú ý liên tục.

Thời điểm ban đầu họ chú ý đến bạn. Vì bạn lột xác. Nhưng dần dần họ quen và thấy bình thường. Bạn không còn nhận được sự chú ý như trước. 3 cái siêu xe và 3 cái biệt thự chưa đủ. Vẫn thấy thiếu thiếu. Bạn mua nhiều hơn. Chạy nhanh hơn. Tiền bỏ ra càng nhiều, sự phấn khích tăng lên không nhiều như trước. Rồi nó cũng giảm nhanh hơn.

Lúc này bạn càng bất an.

Trước khi trúng số bạn ít ra còn có lý do giải thích cho việc bạn không hạnh phúc.

Sau khi trúng số, bạn cạn sạch lý do. Bạn thấy bản thân như một kẻ thất bại.

Lúc này nhìn những người ở hoàn cảnh khó khăn hơn bạn nhiều mà họ có vẻ vẫn vui hơn bạn. Vui với những thứ đơn giản mà họ có. Vui với gia đình, sứ mệnh của họ.

Còn bạn đã rơi vào cái hố khoái cảm kích thích không đáy. Bạn mắc kẹt vào một cái vòng xoay khoái cảm (Hedonic Treadmill) của chủ nghĩa khoái cảm Hedonism. Bạn tê liệt mất cảm giác (desensitized) với những thứ mà bình thường cũng khiến bạn vui.

Chủ nghĩa khoái cảm (Hedonism) không có đáy. Nó rất cám dỗ. Xung quanh bạn sẽ thấy khắp nơi. Gia đình, bạn bè, đồng nghiệp, hay kể cả những người bạn ngưỡng mộ nhất. Phần lớn họ không thoát khỏi cái hố không đáy này.

Hoặc có thoát cũng chỉ thoát được một khoảng thời gian ngắn.

Sức gây nghiện và cám dỗ của nó là không tưởng. Bạn không hề nhận ra nó gây nghiện, bạn chỉ nghĩ là "cần" nó. Bạn "nốt". Bạn "cần phải ít nhất có được nó". Nó là thứ bạn "theo đuổi bấy lâu nay"

Đây là đỉnh cao của sự cám dỗ. Bạn còn không nhận ra bạn đang bị cám dỗ.

Bạn còn không nhận ra bạn đang chạy trên cái vòng xoay khoái cảm. Bạn quá nhỏ bé trong đó.

Bạn nghĩ rằng bạn đang chạy trên một đường thẳng. Nhưng đây chỉ là ảo giác. Sớm muộn bạn sẽ quay lại điểm xuất phát. bạn sẽ thấy mọi thứ lại quen quen. Đây là một vòng tròn.

Vậy cách tốt nhất để thoát ra?

Bạn không thể thoát khỏi nó. Nhưng tin vui là bạn hoàn toàn có thể chọn vòng xoay LỚN hơn bạn. Tồn tại vượt bạn.

Nghĩa là sao?

Tìm những việc LỚN HƠN cái khoái cảm cá nhân của bạn.

Nuôi con là một ví dụ. Những người không có con *thường* bất hạnh vì khoái cảm của họ không vượt quá bản thân. Nếu chỉ ăn chơi, họ bị mắc kẹt. Nuôi dưỡng con cái mang lại mục tiêu LỚN HƠN khoái cảm cá nhân và giúp duy trì hạnh phúc. Vì sứ mệnh này vượt vòng đời của chính họ.

Nếu không có con thật thì cũng phải có đứa con tinh thần.

Bất kể thứ gì tồn tại VƯỢT BẢN THÂN và mang lại giá trị cho thế giới xung quanh.

Một sứ mệnh bảo vệ trẻ em? Một kênh giáo dục miễn phí? Một sứ mệnh bảo vệ môi trường? Một công việc ý nghĩa? Một sản phẩm giúp nhân loại tiết kiệm thời gian?

Bất kể nó là thứ gì mà thứ đó VƯỢT BẢN THÂN. VƯỢT TUỔI THỌ của bạn.
Larger than yourself. Outlast you.

Nó thiết thực hơn bạn nghĩ.

Nếu không có nó. Hoặc bạn sẽ rơi vào hố chủ nghĩa khoái cảm không đáy.

Hoặc những tay lang băm tôn giáo sẽ nhân cơ hội bán cho bạn các gói sản phẩm tâm linh vô nghĩa. Chỉ để bạn có một cái ý nghĩa ảo bấu víu mà tồn tại.

Sứ mệnh VƯỢT BẢN THÂN của bạn là gì?

MẶT BẠN CÓ THỂ KHÔNG ĐẸP

Nhưng người ngọm bắt buộc phải ngon.

Người ngon mặt sẽ auto ngon.

Ai nói với bạn điều ngược lại chỉ vì họ lười và muốn kéo bạn lười theo.

GIA ĐÌNH VĂN MINH

Gia đình văn minh có những nguyên tắc cơ bản không thể phá vỡ.

Bạn không cần phải trở thành "cha mẹ" để hiểu những nguyên tắc này. Vì nó là những nguyên tắc phổ quát mà cha mẹ—con cái không phải ngoại lệ (vì đều là người).

Gia đình văn minh sẽ theo 2 nguyên tắc cơ bản sau:

1. Hoàn toàn phi bạo lực.c
2. Hoàn toàn phi kiểm soát (thao túng tâm lý)

Mình không biết bạn đọc bao nhiêu sách dạy con. Tham dự bao nhiêu khóa học. Hay trở thành cha mẹ bao nhiêu lần. Nhưng chỉ cần vi phạm 2 nguyên tắc này mọi thứ bạn học được / trải nghiệm chẳng có chút ý nghĩa.

Bạo lực là cách "dạy" con thời xã hội nguyên thủy người vượn. Không dành cho loài người văn minh.

Bạn có thể lý do lý chấu rằng "phải có con mới hiểu được" bla bla điều này chẳng khác gì một người uống rượu lái xe nói rằng phải lái xe đi thì mới hiểu được.

Khi bạn bạo lực.c là bạn bỏ cuộc quá dễ dàng. Bạn chọn cái phương án buông thả, nguyên thủy, bản năng thay vì sử dụng cái đầu. Không khác gì một ông chồng nghiện rượu đán.h vợ và lý do rằng "Nói mãi vợ không nghe".

Cùng là một loại bất lực và bạo lực.c là phương án Auto và gây nghiện vì nó nhanh, dễ, chẳng phải mất công suy nghĩ. Như ma túy. Và người sử dụng bạo lực chỉ đơn giản đang là một con nghiện thiếu thuốc. Nên mọi lý do sau đó chỉ là biện hộ cho sự thèm thuồng bản năng của một đứa trẻ trong cái xác to.

Nhiều người bị ông bà cha mẹ dùng bạo lực hay nhìn người khác cũng như vậy nên trong đầu họ không tưởng tượng được một thế giới mà không có bạo lực nó sẽ như nào. Thế nên họ thà chọn bạo lực cho nó "an toàn".

Nói chung bạo lực là cái cảnh giới hạ đẳng và nguyên thủy nhất không còn mỹ từ

nào có thể miêu tả. Và ông cha ta đã vi phạm nên phải bác bỏ chứ không bác chước.

Nguyên tắc 2 là không thao túng tâm lý.

Bạn không thể kiểm soát con bạn. Bạn chỉ có thể kiểm soát được CHÍNH BẠN.

Cái khoảnh khắc bạn muốn kiểm soát con bạn, bạn trở thành một tay thao túng tâm lý (dọa dẫm, tẩy não, xỉ vả, chì chiết, gây tội lỗi, ăn vạ, kể công, tạo ơn huệ, lảng tránh logic, lạm dụng ca dao tục ngữ, đạo hiếu, nho giáo, văn chương, tôn giáo)

Bạn nghĩ rằng làm vậy sẽ khiến con bạn "nghe lời" bạn nhưng bạn chỉ đạt được lợi ích ngắn hạn. Tất nhiên con bạn sẽ "nghe lời" bạn vì nó sợ hoặc nghĩ rằng bạn đang muốn "tốt" cho nó.

Nhưng sớm muộn, bộ mặt thật của bạn sẽ hiện rõ là một kẻ thao túng muốn kiểm soát. Con bạn sẽ càng không tôn trọng bạn và càng muốn giải thoát khỏi bạn. Mọi sự yêu thương mà con bạn nói lúc này chỉ là "nghĩa vụ" và "trách nhiệm" thay vì tình yêu thật sự tự nguyện đến từ trái tim (Nếu quan sát sẽ thấy hiện tượng này rất phổ biến trong xã hội hiện nay).

Cha mẹ thao túng sẽ đạt được mục đích ngắn hạn nhưng giết chết tình yêu tự nguyện dài hạn.

Một dạng ăn thức ăn rác cho sướng miệng để nuôi tế bào ung thư dài hạn.

Con chỉ hư khi cha mẹ hư. Cha mẹ bỏ bê con cái, thao túng kiểm soát là nguyên nhân hàng đầu của việc con cái hư hỏng chứ không phải do "xã hội". Vì đứa con nghe và tin "xã hội" hơn cả cha mẹ chúng tỏ cha mẹ lúc này đã là một tấm gương xấu trong mắt đứa con. Nghĩa là Cha mẹ thay vì tìm cách kiểm soát con cái thì phải Lead by Example (làm gương).

Mình cứ tốt trước sẽ không bao giờ có con hư, con lười. Chỉ có cha mẹ hư, lười, bê tha mới tạo ra con hư. Cho nên kiểm soát con cái thay vì kiểm soát chính mình là một lỗi lầm tai hại.

Bạn thông thái khi bạn không chạy theo cái bầy đàn u mê ngoài kia, thoát cái tư duy bản năng và giáo điều sai lầm của ông cha ta và nhìn vào bản chất.

Chẳng cần phải có con để hiểu được 2 điều này tệ hại cho mối quan hệ cha mẹ—con cái thế nào. Cứ quan sát những gia đình xung quanh bạn và bạn sẽ thấy khi vi phạm 2 nguyên tắc trên họ sẽ thế nào.

Chẳng lẽ 2 cái nguyên tắc này khó đến vậy?

Hãy cùng nhau xây dựng các gia đình văn minh!

SÁCH THƯỜNG ĐƯỢC ĐÁNH GIÁ CAO QUÁ MỨC

Trong khi có những thứ khác nên được đánh giá cao ngang thậm chí HƠN cả sách.

- Podcast
- Documentary
- Truyện tranh

Người ta hay nói “Nên đọc nhiều sách cho thông minh” hay “Văn hoá đọc”

Đây là câu nói cửa miệng xuất phát từ cái thời sách là lựa chọn duy nhất. Nó vẫn tắc ở trong tiềm thức cho đến thời nay khi mà sách ko còn độc quyền.

Ít ai nói đến “văn hoá nghe podcast” hay “văn hoá xem Documentary”

Thời nay bạn hoàn toàn có thể nói:

“Xem Documentary cho thông minh” hoặc

“Đừng ngồi chơi nữa, dành thời gian nghe Podcast đi”

“Đọc sách mê tín ít thôi, đọc truyện tranh đi cho đầu óc bay bổng”

Còn đã đọc sách là phải đọc sách thật. Nếu không đọc xong còn n.g.u đi.

Cứ xem Documentary, Podcast, Cartoon có khi còn hơn.

TRẺ EM VÀ THẾ GIỚI THỰC

Một đứa trẻ sinh ra thời nay không còn phải đối mặt với các căn bệnh truyền thống trong quá khứ.

Sự phát triển Vaccines và công nghệ y học giải quyết gần như triệt để.

Tuy nhiên, trẻ em thời nay đối mặt với nhiều thử thách khác. Tuy không gây chết người về mặt thể xác nhưng phần hồn bị ảnh hưởng rất nặng nề.

Đó là sự khùn.g bố THẾ GIỚI THỰC của trẻ em.

Thế giới thực (reality) là thế giới tồn tại khách quan và con người sinh tồn, phát triển thông qua việc TƯƠNG TÁC với nó qua 5 GIÁC QUAN.

Ở thế giới hoang dã, sự sinh tồn đòi hỏi 5 giác quan hoạt động HIỆU QUẢ, bổ trợ lẫn nhau.

Ví dụ, khi MẮT nhìn thấy trái cây màu đỏ trong thế giới tự nhiên rất hấp dẫn, tín hiệu đây là dinh dưỡng. Nhưng khi NẾM thử hoặc HÍT lại thấy vị khó chịu không thể ăn được. Như vậy khi mắt bị đánh lừa, các giác quan còn lại sẽ bổ trợ và nhờ đó con người có thể SINH TỒN trong thế giới thực.

Hay khi chạm tay vào ấm nước sôi, bạn bị bỏng và giật tay lại. XÚC GIÁC đã cứu bạn khỏi bị bỏng nặng.

Đó là lý do 5 giác quan rất quan trọng trong việc TƯƠNG TÁC với thế giới THỰC vốn dĩ rất khách quan (thay vì chủ quan như thế giới ảo).

Như vậy, điều thiết thực nhất đối với một đứa trẻ để phát triển lành mạnh là đảm bảo 5 GIÁC QUAN tín hiệu chính xác và hiệu quả.

Vì nếu 5 giác quan không còn hoạt động chính xác, thế giới thực sẽ trở nên khắc nghiệt và thậm chí nguy hiểm với bất kỳ ai tồn tại trong đó. Người ta lại càng tìm cách giải thoát và tìm đến thế giới ảo hoặc một thế giới lỗi bệnh hoạn nào khác.

Ở thời nay, sự khùn.g bố THẾ GIỚI THỰC của trẻ em trở nên rất phổ biến mà không phải ai cũng nhận ra.

Đây là mối nguy hiểm kinh khủng nhất mà một đứa trẻ sẽ thường phải đối mặt khi 5 GIÁC QUAN bị bạo hành vì mục đích của người lớn hay quyền lực trong một thế giới bệnh hoạn, vô nhân đạo.

Trong bữa ăn, khi tất cả người lớn đều cầm một cốc nước tàng hình lên và giả vờ uống như thật. Đứa trẻ sẽ thắc mắc và hỏi “Bố mẹ ơi làm gì có cốc nước nào”.

Bố mẹ quay sang và trả lời “Con thật hư, cầm cốc lên uống đi con”.

“Nhưng con không thấy cốc nước nào?” — cậu bé ngạc nhiên có chút sợ hãi.

“Cầm lên uống đi không được hư, nhìn mọi người đi con”

Cậu bé nhìn xung quanh thấy tất cả mọi người đều đang cầm trên tay không khí nhưng như thể đang có một cốc nước. Mặt mũi tỉnh bơ và nhìn cậu bé theo vẻ “Thằng bé này bị làm sao thế?”

Sợ hãi, cậu bé nhìn mọi người rồi bắt chước theo, chầm chậm cầm trên tay không khí rồi đưa lên miệng. Lúc này không khí thả lỏng và mọi thứ lại như bình thường.

Sau nhiều năm như vậy, đứa trẻ chính thức tin rằng có cốc nước THẬT. Ai không nhìn thấy và làm theo nghĩa là “Hư” mà đứa trẻ nào cũng muốn là đứa trẻ “tốt” nên bắt buộc phải “nhìn thấy” cốc nước tàng hình vốn dĩ không tồn tại.

Và để được chấp nhận ở xã hội, nó luôn phải chấp nhận “cốc nước có tồn tại”. Thậm chí còn bảo vệ “chân lý” này đến cùng khi người khác nghi ngờ và thắc mắc. Thế hệ sau này cũng vậy, đứa trẻ lúc này đã trở thành cha mẹ và cầm cốc nước tàng hình lên uống một cách vô thức, thúc giục những đứa con làm theo nếu muốn trở thành đứa trẻ “Tốt”.

Rất điên phải không?

Đó chính xác là những gì đang diễn ra khi người ta khủ.ng bố giác quan của trẻ nhỏ. Khiến thế giới thực ảo trở nên lẫn lộn.

Thay cốc nước tàng hình kia bằng “ma”, “quỷ”, “thánh”, “thần”, “linh”, “thiên”, “thiên đường”, “địa ngục”, “kiếp”, và bạn có một bức tranh tương tự.

Truyền thuyết (Mythology) là sản phẩm nghệ thuật phản ánh giáo lý và màu sắc của tôn giáo hay văn hoá hoang sơ. Tôn giáo là một dạng triết học hoang sơ phiên bản chưa hoàn chỉnh.

Để dạy trẻ em “giáo lý”. Cái thứ “giáo lý” này có thể chưa được chứng minh phổ quát, có thể nó tốt cũng có thể nó chỉ phục vụ lợi ích cho bất cứ bên nào kiểm soát nó. Người ta sẽ phải thông qua storytelling hay truyền thuyết để truyền tải.

Sau đó vay mượn các yếu tố “tâm linh” dọa dẫm hoặc mạo danh Logic bằng các mối quan hệ nhân quả không tồn tại (như ngày sinh năm sinh), để tăng tính thuyết phục và cuối cùng là quy phục. Nhưng không phải qua Logic mà qua nỗi sợ, sự xấu hổ, và tội lỗi. Vốn là điển hình của thao túng tâm lý.

Điều này đồng nghĩa với việc 5 GIÁC QUAN của trẻ em đã bị khủn.g bố bởi cái bên cho rằng họ “hiểu biết”.

Trẻ em không còn tin vào các gian quan vốn dĩ đang bình thường nay trở nên dị thường.

Nhìn bức tượng và trẻ em cúi mình trong sợ hãi. Trong khi về bản chất đây là một cục đá. Khi giác quan trở nên biến dị méo mó, trẻ em không còn nhìn thấy cục đá theo đúng bản chất mà lúc này nó đã trở thành “thánh thần”—một dạng ảo giác do bên cai trị thao túng quyền lực chế ra để đạt được lợi ích.

Sự thao túng về “đạo đức” với đủ các loại giáo lý đầy đủ các loại hình phạt lương tâm khiến trẻ em liên tục sống trong nỗi sợ hãi. Chịu đựng sự xấu hổ khi tin vào giác quan của mình và tồn tại trong một thể trạng tâm lý đầy ắp sự tội lỗi.

Nghi ngờ chính bản thân mình. Phai mờ dần màu sắc cá nhân. Giác quan bị cùn không còn sắc bén. Thế giới thực ảo lẫn lộn không phân biệt được. Bị kiểm soát giáo lý đạo đức từ người lớn và các loại thầy lang băm vũ trụ tự phong.

Lúc này sự phát triển bình thường trở nên càng biến dạng, méo mó, dị hợm.

Nếu trẻ em bị bạo hành đánh đập bởi người lớn, sau này lớn lên chúng sẽ dễ trở thành M.asochist (Muru cầu ái khổ) — định nghĩa Khổ và đau = hạnh phúc.

Hoặc trở thành Sadis.t (Muru cầu hủ hê) — biến mình thành những con Zombie kền kền thèm khát chứng kiến sự đau đớn từ người khác. Trở thành anh hùng bàn phím nhân danh công lý nhưng thực chất để thỏa mãn khoái cảm hủ hê như một con nghiện thiếu thuốc. Drama là thuốc phiện.

Nếu được cứu vớt bởi hệ thống công quyền đương thời, có trong tay quyền lực có thể sẽ biến thành một gã quan (Sadis.t) bệnh hoạn, một tên chính trị gia xảo quyệt không có Identity (kiểu Vampire nhìn vào gương không thấy mình trong đó).

Thế giới thực ảo lẫn lộn thay vì được nhìn nhận như một căn bệnh thì nay xã hội coi nó như một điều bình thường.

Như ví dụ cốc nước tàng hình ở trên, người không nhìn thấy cốc nước và nói ra còn bị cho là “điên”.

Và tất nhiên tất cả chúng ta đều biết cốc nước không hề tồn tại. Cái chúng ta sợ không phải một thế lực hay một đấng cao siêu nào vì những thứ này chưa bao giờ “trùng phạt” chúng ta. Những thứ này chỉ là ảo.

Cái chúng ta thật sự sợ lại là những con người thân cận nhất. Họ mới là bên trùng phạt và nguy hiểm. Bạn thậm chí không thể nói chuyện với họ bằng sự tò mò Logic vì họ đâu còn sống trong thế giới thật.

Như chúng ta họ không còn tin vào giác quan của họ. Phần hồn đã bị cướp đi và vì thế cuộc nói chuyện trở nên vô ích. Auto thốt ra những cái mớ lập luận lỗi mà bạn đã nghe hàng trăm lần như Robot.

Lúc này bạn nhận ra tranh luận thực sự rất vô ích và lãng phí thời gian.

Người ta sẵn sàng bảo vệ cái thế giới ảo đến cùng (cái thế giới mà chưa bao giờ thật sự do họ tự nguyện lựa chọn mà do tuổi thơ bị khủng bố). Liên tục nhồi sọ và bạo hành giác quan bởi tôn giáo, chính trị, trường học, gia đình, truyền thông, xã hội ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác trong suốt nhiều năm đến mức quy phục hoàn toàn.

Người ta tin tôn giáo hơn chính bản thân họ. Nghe răm rắp như Zombie.

Người ta gán hết mọi trách nhiệm cá nhân cho thể chế (Statism) và gỡ bỏ trách nhiệm và màu sắc cá nhân. Đồng thời mất luôn tự do cá nhân.

Khi thế giới thực trở nên khắc nghiệt vì chính sự bạo hành, giác quan, không những họ không tìm nguyên nhân sâu xa, họ đắm chìm sâu hơn vào thế giới ảo.

Họ chán ngán và tìm sự giải thoát ở thế giới ảo vì chỉ có ở đó mới có sự yên bình, hạnh phúc (tất nhiên cũng là ảo).

Mạng xã hội, game, drama, phim ảnh, giải trí rẻ tiền, triết học hoang sơ (tôn giáo), giáo dục Frankenstein (thi cử quốc doanh), chủ nghĩa danh hiệu, chủ nghĩa tiêu dùng...

Không còn sự chân thành, DEEP trong các mối quan hệ.

Không còn nhiều sự yêu thương, vui đùa, kỷ niệm giữa cha mẹ và con cái.

Một thế giới đầy rẫy sự vô tình, hời hợt, nhảm nhí và ác nghiệt.

Nhưng người ta vẫn bầu vùi lấy nó vì họ không thể tưởng tượng được một thế giới sẽ ra sao nếu giác quan của họ trở nên bình thường. Họ thả bầu vùi lấy cái chuẩn lỗi hiện tại vì nó vốn như thế khi họ còn nhỏ.

Đây là lý do, bạn cần tìm ra nguyên nhân sâu xa thật sự.

Khôi phục và bảo vệ giác quan cho trẻ em là điều vô cùng cần thiết.

Cái gì không tồn tại phải thừa nhận với trẻ nó không tồn tại.

Khi trẻ em thắc mắc tại sao mẹ cầm không khí lên uống?

Thay vì trả lời Auto Zombie theo kiểu “Không nhìn thấy cốc nước là hư”, hãy trả lời “VẬY hả con, để mẹ xem thử”.

“Con nói đúng, đúng là không có cốc nước nào thật. VẬY mà từ xưa đến nay người ta bảo mẹ cốc nước có tồn tại”.

Bạn sẽ nhận ra trong cuộc hành trình này, con bạn chính là tấm gương THẬT phản chiếu bạn.

Khi bạn nhìn thấy BẠN trong gương. Một bức tranh trần trụi và những câu hỏi THẬT từ 5 giác quan chưa bị cùn. Thay vì bạn mài nó cùn giống như bạn, bạn hãy coi đây là một cơ hội để mài sắc giác quan của bạn.

Trở nên tò mò về thế giới xung quanh thay vì áp đặt giáo lý thể chế, tôn giáo, trường học như Zombie.

Về bản chất, bạn đang tìm lại phần hồn của chính bạn. Con bạn lúc này lại là người giúp bạn.

Con bạn soi sáng cho bạn. Lúc này việc khó nhất bạn cần làm là đừng giáo điều áp đặt.

Hãy trật tự và quan sát kỹ cái cốc kia có thật không.

Cuối cùng là nó giúp bạn hay bạn giúp nó?

Nó sai hay mình sai?

MỐI QUAN HỆ VÂY QUANH BẠN LIÊN TỤC BIẾN THIÊN

Đến rồi đi. Đến rồi ở lại. Hoặc bạn tự cắt. Biến đổi không ngừng.

Nhiều người tưởng rằng bất hạnh diễn ra khi mối quan hệ đi mất. Quay sang trách người kia hoặc trách bản thân.

Nhưng bất hạnh chỉ thực sự diễn ra khi bạn chối bỏ sự biến thiên và bắt nó phải giữ nguyên hiện trạng theo ý bạn.

Đây là kỳ vọng phi thực tế và mới là nguồn gốc của sự bất hạnh.

Bạn có thể làm cho nó tốt lên. Quan sát khách quan. Maybe sửa sai. Giao tiếp. Nhưng không bao giờ cố kiểm soát nó.

Bạn chỉ có thể kiểm soát được chính bạn, never người khác.

LỰA CHỌN

Tuổi thơ của bạn gần như không có quyền lựa chọn những người vây quanh bạn.

Bạn bị ép đến trường, chùa, họ hàng.

Quá khứ của bạn là một sự sắp đặt. Có thể đúng ý bạn, có thể không. Nhưng nó vẫn là một sự sắp đặt. Nó đã xảy ra và bạn không thể thoát được nó.

Nhưng tương lai lại hoàn toàn do bạn lựa chọn.

Và bạn hãy nhớ nếu quá khứ chưa bao giờ là của bạn, đừng tiếp tục làm vậy với tương lai.

THAM VỌNG HAY THAM LAM

Cuộc đời ngắn hơn bạn nghĩ

Tham vọng chứ không tham lam.

Tham vọng nghĩa là nghĩ lớn. Tham lam nghĩa là muốn nhiều hơn.

Tham vọng, nghĩ lớn vì bạn biết nó ngắn, bạn muốn làm cho nó xứng đáng.

Không tham lam vì bạn biết nó không đủ dài để bạn enjoy hết. Bạn chọn lọc và chấp nhận vui vẻ. Không cần hơn.

Khi bạn tham lam chứ không tham vọng, cuộc đời bạn trở nên cồng kềnh, nặng nề nhưng nghèo ý nghĩa.

Khi bạn tham vọng chứ không tham lam, cuộc đời bạn đầy màu sắc, hạnh phúc nhưng lại vô thường, tự do.

LESS IS MORE

MUỐN LÀM XÃ HỘI TỐT LÊN

Cách tốt nhất không phải tranh cử để trở thành chính trị gia. Mà là trở thành Doanh Nhân. Nhà Sáng Chế. Hoặc phụng sự những nhóm người như vậy.

Phần lớn chính trị gia đều biến chất hoặc sẽ sớm muộn biến chất.

Vì bản chất công việc không phải để tạo ra giá trị hay công việc mà để phân phát tài nguyên—vốn dĩ không hề thuộc về mình hoặc do mình mất công sức, trí tuệ, ham muốn tạo ra.

Điều này khiến họ rơi vào trong môi trường tranh giành quyền lực thay vì thương lượng công bằng và tạo ra giá trị như trên thương trường. Hành vi của họ chủ yếu trong bóng tối và vận hành trong thế giới ngầm đủ các loại thế lực. Cũng không có cơ chế đào thải rất công bằng như trên thương trường (kiểu Rạp Tháng Tám vẫn tồn tại mặc dù cực nát trong khi NOKIA bá chủ một thời còn bị giải tán. Rạp Tháng 8 còn hơn cả Nokia?)

Thông thường chỉ có những con người ảo tưởng (narcissist) và khát quyền (power hunger) mới theo đuổi "nghịệp" chính trị. Họ nghĩ họ "giải quyết" được vấn đề của người khác mà không cần dấn thân vào thị trường tự do. Và hàng trăm thằng tranh cử thằng nào cũng ảo tưởng về bản thân và muốn được trao quyền lực để "làm cho xã hội tốt hơn" vì hấn "biết cách" hơn những người khác.

Sự ảo tưởng của chính trị gia là vô cùng và phần lớn những gì anh/cô ta nói ra đều là bull shjt/nonsense mà chính anh/cô ta không nhận ra những điều mâu thuẫn.

Ngoài ra phần lớn người theo "nghịệp" chính trị không đủ năng lực để nắm giữ quyền lực. Quyền lực giống như chiếc côn. Nghĩ rằng bản thân có thể nắm quyền mà không bị biến chất giống như một nữ sinh cấp 2 tự tin có thể múa côn mà không gây thương tích cho chính mình và người khác—vốn rất nực cười.

Số lượng chính trị gia trên thế giới biết múa côn rất rất ít. Kể cả những rất giỏi cầm cái côn cũng gượng gạo và gây nhiều thương tích hơn họ nghĩ ban đầu.

Cho nên người giỏi, hiểu biết thật sự và không ảo tưởng sẽ biết nên dành tài

nguyên chất xám, thời gian và vốn liếng vào đâu.

Thông thường sẽ không phải chính trị. Vì chính trị không tạo ra giá trị.

Chính trị chỉ nên dành cho những tài phiệt doanh nhân kiệt xuất bất cần có 1 không 2 như Trump và phải ở trong môi trường cạnh tranh, minh bạch và soi mói khốc liệt như thương trường. Vốn rất hiếm khi xảy ra.

Với 99% dân số, vào là auto phá hoại hoặc trở thành gánh nặng cho nhóm năng suất.

“DUY VẬT DUY TÂM”

Một số bạn bị mắc vào cái bẫy tranh luận Duy Vật hay Duy Tâm.

Đây là cuộc tranh luận hết sức vô nghĩa và sai concept được dạy đi dạy lại ở môn triết học.

Câu hỏi đặt ra không phải là "duy vật" hay "duy tâm". Đây là câu hỏi sai.

Đặt câu hỏi kiểu này sẽ thường dẫn đến một cái kết luận nghe có vẻ rất thanh cao như kiểu "Cân bằng cả 2" nhưng thật ra là một dạng lảng tránh hời hợt. Theo kiểu thế nào cũng được. Mỗi thứ một tí cho nó chắc. Được lòng cả 2. Thay vì khát vọng tìm ra chân lý thật sự.

Vấn đề không phải là "Duy vật" hay "duy tâm".

Vấn đề là nó có hợp Logic không.

Nếu nó không hợp logic, nó không tồn tại. Nếu nó không được chứng minh khẳng định, thì tất cả chỉ là sản phẩm tưởng tượng do con người tự chế ra. Rồi gọi cho nó những cái tên mỹ miều.

Nếu ông "duy tâm" tạo ra mấy cái tà ma, tượng, linh thiêng, thần thánh, mê tín để thao túng đám đông.

Thì ông "duy vật" cũng hô hào khẩu hiệu, nhân danh tập thể, nhân danh các loại chủ nghĩa, anh hùng để tăng quyền lực và cưỡng chế.

Ông "duy tâm" thì mạo danh khoa học tăng uy tín.

Ông "duy vật" thì cũng mượn chút tâm linh cho người ta sợ.

Người ta sợ là người ta sẽ quy phục.

Người ta không sợ ông mà người ta sợ cái thứ mà ông nhân danh, đại diện—vốn dĩ là một cái ảo giác ông nghĩ ra.

Kiểu như đại diện cho "chúa", "phật", "luật pháp", "tập thể" etc.

Giống như RỪNG không tồn tại. RỪNG chỉ là một cái concept trừu tượng. Cái thật sự tồn tại là CÂY.

Mấy thứ mà các ông "duy tâm" hay "duy vật" đại diện nhân danh cũng không tồn tại.

Cái thật sự tồn tại chỉ có TÔI và ÔNG.

RẤT NHIỀU CÁCH ĐỂ PHÁT TRIỂN BẢN THÂN

Hay học hỏi một cách tử tế.

Những cách đấy không nhất thiết phải phức tạp mà có thể rất đơn giản và gần gũi.

Cơ mà nhiều khi người ta muốn Marketing nên phải chèn thêm một số thứ “tâm linh” huyền học bullshit vào để gây sự chú ý. Tăng tương tác.

Những thứ vốn đơn giản và rõ ràng qua bàn tay của Marketing lang băm trở nên “cao siêu”, “vũ trụ”. Kiểu “Luật hấp dẫn”, “Luân hồi”

Nếu không phải là yếu tố “TÂM LINH” thì người ta cũng phải gọi nó bằng một cái tên của một ông giáo sư tiến sĩ Mỹ Tho Mỹ Đình nào đấy nghe cho nó sang miệng.

Hoặc mạo danh khoa học theo kiểu thôi miên “lượng tử” hay “tiềm thức” “tâm thức” bờ la bờ lô.

Cho nên là lên mạng. Khi mà bạn nghe ai đó thở ra mấy từ ngữ cao siêu, sáo rỗng là auto né. Dù là “Chính thống” cũng phải cẩn trọng vì làm gì có cái gì “chính thống?”

Một thời gian quan sát bạn sẽ thấy số người muốn HỌC thật sự không nhiều.

Phần lớn chỉ muốn được sang miệng và được người khác tôn sùng.

LỄ PHÉP TÔN KÍNH

Văn hóa tôn kính lễ phép người già gần như chỉ tồn tại ở Phương Đông.

Nơi mà Nho Giáo là hệ điều hành quyết định đạo đức đúng sai.

Ở phương Tây người già và người trẻ ngang hàng về cấp bậc xã hội. Xung hô cũng không có ngôi thứ, rất đơn giản.

"Tôn kính lễ phép" về bản chất chỉ là một cách dùng từ hoa mỹ của sự phân biệt tuổi tác—một dạng bất công xã hội.

Người ta sẽ không ngần ngại phản đối cực lực sự bất công. Nhưng khi thể hiện nó dưới dạng ngôn từ hoa mỹ "Tôn Kính Lễ Phép", họ lại bảo vệ nó đến cùng.

Về bản chất hai cái này là MỘT mà ít người nhận ra. Chỉ khác nhau ở cách gọi tên.

Hệ quả của "tôn kính lễ phép"

1. Người trẻ cúi mình vô điều kiện, phục tùng ngoan ngoãn mệnh lệnh như Zombie — tưởng rằng như vậy là cao đẹp nhưng thực ra là nhát gan, nhu nhược, hai mặt.

2. Người già đáng ra phải rất trưởng thành và khôn nhưng do được sự tôn kính mà không phải mất công, họ hóa thân thành những đứa trẻ. Tư duy, nói năng kiểu bố đòi, hách dịch. Thay vì xây dựng sự yêu quý với người khác một cách chính đáng, họ đòi hỏi và yêu cầu sự yêu quý kiểu nghĩa vụ.

Đó là lý do sau này có con, thay vì cậy mình là bố mà đòi hỏi con mình yêu bố theo kiểu nghĩa vụ, thì thực sự mang lại giá trị và ý nghĩa tới mối quan hệ.

Tuổi tác không phải là biến số.

Đừng tôn kính bố kéo bố hư bố ngu. Còn con trở nên yếu đuối, nhu nhược, nhát gan.

Giúp nhau nhé? Chúng mình ngang hàng?

LOẠI BỎ TIÊU CỰC PHẢI THỪA NHẬN TIÊU CỰC

Cuộc đời bạn sẽ tích cực hơn bằng cách lần lượt **LOẠI BỎ** những thứ tiêu cực.

Nhưng bạn phải có khả năng **NHẬN THỨC** được thứ gì tiêu cực để loại bỏ. Nếu không nhận thức được nghĩa là không biết mà không biết thì mọi thứ vẫn như cũ.

Để nhận thức được thì bạn phải **CẢM NHẬN** được nó tiêu cực như thế nào.

Để cảm nhận được thì bạn phải **HIỂU RÕ** về nó. Phải **TRẢI NGHIỆM**, **QUAN SÁT** nó và **MÔ TẢ** được nó một cách rõ ràng.

Điều này sẽ khiến bạn **CÓ VẼ** như đang trở thành một người tiêu cực. Vì bạn đang **THẤU** nó.

Khi mà bạn **THẬT SỰ** thấu được nó, bạn mới có động lực **LOẠI BỎ** nó ra khỏi cuộc đời bạn.

Chính vì thế cái giá của một cuộc đời **TÍCH CỰC** lại không nằm ở việc phớt lờ, mặc kệ, huyễn hoặc những thứ tiêu cực thành thứ tích cực một cách khiên cưỡng để tỏ ra thanh cao. Nếu như thế thì lại **ĐẸ** quá.

Cái khó ở đây là bạn sẽ khiến người khác tưởng rằng bạn đang **TIÊU CỰC** nhưng thực ra đây là bước không thể thiếu trong việc loại bỏ thứ tiêu cực và trở nên tích cực.

Lúc này sự tích cực mà bạn đạt được là thật thay vì sự huyễn hoặc khiên cưỡng.

KIỆP NỢ ƠN

Khi sinh ra, một đứa trẻ mang trong mình đủ các thể loại nợ ơn.

Nợ ơn cha mẹ

Nợ ơn anh hùng hào kiệt lịch sử trong sách truyện

Nợ ơn chính phủ.

Nợ ơn vua chúa trời phật thánh thần

Nợ ơn trường học

Nợ ơn giáo viên (aka. người lái đò)

Thật ra mỗi người đều mang lại giá trị tương hỗ lẫn nhau.

Chẳng ai nợ ai. Chẳng ai ăn không được của ai.

Cái bên "ban phát ơn huệ" nhiều khi là do họ tự nguyện. Họ muốn thế. Vì nó có lợi cho họ.

Nhưng vẫn phải tỏ ra thanh cao để không những bản thân mình được lợi mà còn khiến người ta có cảm giác mang nợ mình.

CÓ 3 KIỂU MỐI QUAN HỆ

1. MASOCHISM (Muru cầu tự khổ) — Lấy khoái cảm từ việc tự làm khổ bản thân. Biết là khổ nhưng vẫn thích lao đầu vào mối quan hệ đó. Càng khổ càng khoái cảm. Tìm kiếm sự cay nghiệt và tox.ic chỉ để tự khổ. Bắt nguồn từ tuổi thơ bị bạo hành, thế giới quan bị loạn và đã định nghĩa khổ = sướng = bình thường.

2. SADISM (Muru cầu hả hê) — Thay vì lấy khoái cảm từ việc tự khổ như Masochis.m, thì lấy khoái cảm từ việc nhìn người khác đau khổ. Một dạng bệnh hoạn cũng bắt nguồn từ một tuổi thơ bị bạo hành gia đình, thiếu thốn tình yêu thương từ cha mẹ và từ đó mang đến các mối quan hệ khi lớn lên. Luôn cay nghiệt, phán xét và thích nhìn người khác đau đớn.

3. JOY (Muru cầu hạnh phúc) — Đến với nhau vì JOY thực sự. Tuổi thơ không bị những loạn nên định hình được thế nào là JOY không bị chìm vào SADISM hay MASOCHISM. Cảm nhận được JOY thật sự và vì thế nếu không có JOY sẽ EXIT mối quan hệ một cách nhẹ nhàng.

Nhiều người định hình Masochism và Sadism là JOY và vì thế họ tìm kiếm khoái cảm từ sự cay nghiệt với bản thân và người khác. Lao vào các mối quan hệ độc hại.

Một cách tự nguyện.

Câu hỏi đặt ra là liệu mối quan hệ bạn đang có dựa trên loại nào trong 3 loại trên?

Nếu bạn phân biệt được JOY thật sự, bạn sẽ thoát được Masochist và Sadist và lúc này cuộc đời bạn sẽ được cải thiện một cách RÕ RỆT.

MUTUAL HAPPINESS

Tất cả các mối quan hệ đến với nhau đều dựa trên MUTUAL HAPPINESS.

LIFE IS SHORT vì thế nếu đến với nhau để rồi mang lại những điều cay nghiệt thì thật quá vô lý.

Tại sao không hạnh phúc mà vẫn lao đầu vào?

Giá trị gì được tạo ra?

Tại sao không thể giải phóng cho chính bản thân và cho người khác?

Một dạng Masochism? Hay Sadism?

CƯỠNG ÉP HOMESCHOOL

Một số bạn sẽ nghĩ rằng sau này có con mình sẽ HOMESCHOOL.

Nhưng nếu mình tự quyết thì có nghĩa đang độc tài cưỡng chế rồi.

Nếu vậy có nghĩa mình đang quá ảo tưởng vào khả năng HOMESCHOOL của bản thân mà phá vỡ nguyên tắc tự nguyện và tước đi quyền lựa chọn của đứa con.

Mặc dù biết trường học quốc doanh cực kỳ độc hại nhưng mình vẫn cho con đi học nếu đó là nguyện vọng của con.

Ngày xưa mình cũng XIN MẸ để vào Đại Học Xây Dựng vì nghĩ trường này tử tế. Sau 1 năm phải chạy. Rồi lại ngu tiếp tập 2 khi vào tiếp Đại Học Kinh Tế Quốc Dân.

Tóm lại, mình sẽ vẫn cho con đến trường nếu con MUỐN như vậy.

Điểm khác biệt của mình ở chỗ chỉ cần con không chấp nhận được nó, con có toàn quyền nghỉ học và bước ra khỏi lớp ngay lập tức. Thay vì bị thao túng tội lỗi bởi giáo viên hoặc cha mẹ.

Sẽ hoàn toàn không có yếu tố cưỡng chế hay "cố nết".

Cưỡng chế, bắt ép và "cố nết" là đi ngược lại định nghĩa của "học".

Cha mẹ cưỡng chế con đến trường hoặc cưỡng chế con homeschool về bản chất cùng một loại. Và đều vi phạm định nghĩa cơ bản của HỌC. Đều ảo tưởng sức mạnh như nhau.

Nhưng yên tâm, 99% trẻ em nếu đã trải nghiệm thử và được lựa chọn lại sẽ không bao giờ chọn trường học.

TRONG DATING

Muốn tìm được người tốt, nhưng bản thân lại ko muốn nỗ lực phấn đấu và tốt lên.

Giống như muốn ăn ngon nhưng lại không muốn lao vào bếp hay chi tiền.

Nhiều người tưởng rằng “dating” là từ thiện.

Tức là chỉ cần mong chờ có “người tốt” là đủ. Bản thân không cần nỗ lực gì.

Và người ta phải “chấp nhận mình” để thể hiện người ta “yêu mình thật lòng”.

Cái này giống như đi chợ mua rau mà không cần trả tiền để thử xem người ta có “thực lòng” muốn bán rau ko.

Rất vô lý.

Dating là thị trường tự do mà giá trị được trao đổi một cách tự nguyện như tư bản.

Để có được thứ giá trị, bản thân người mua phải trả được giá xứng đáng. Cạnh tranh công bằng. Đấu thầu công bằng.

Khác hoàn toàn với mô hình chủ nghĩa xã hội kiểu cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy. Cường chế yêu đương.

Nếu là dating thực sự, không có gì free...

Nhận thức được điều này càng sớm bao nhiêu, người mua càng biết cái giá phải trả chứ không há miệng chờ sung như được sách khuyên.

GAP YEAR

Nhận được những tin nhắn của các bạn hỏi:

Em có nên GAP YEAR không anh?

Ý em là GAP YEAR sau 12 năm cuộc đời quần quai từ tuổi thơ?

Thế thì đây ko còn là GAP YEAR em ơi.

Đây là TAKING BACK YOUR LIFE.

Thế nếu em bị "chậm" so với các bạn thì sao anh?

Em "chậm" hay các bạn em "chậm"?

Em nghĩ các bạn em nhanh hơn em? Khi đến giờ họ vẫn chưa thực sự được nếm mùi tự do thật sự?

Nhưng em sợ anh ạ!

Ý em là sợ sống? Hay sợ tự do?

Em sợ ra trường không xin được việc.

Thế nỗi sợ của em lại giống nỗi sợ của hàng triệu cử nhân thất nghiệp ngoài kia rồi.

Nhưng ít ra họ còn có cái bằng.

Nhưng ít ra em còn có cái cuộc đời. Cái nào quan trọng hơn?

Em sợ không có bằng em không làm ăn được gì.

Nếu tư duy vậy thì kể cả có bằng em cũng sẽ vẫn không làm ăn được gì.

Em hiểu ý anh rồi. Hóa ra hai từ GAP YEAR kia cũng có vấn đề. Nó bình thường hóa việc đến trường và bất bình thường hóa việc sống.

YOU GOT IT

MẸ ƠI TẠI SAO CÁC SƯ THẦY VẪN PHẢI ĐEO KHẨU TRANG?

Đang có dịch mà con.

Nhưng bọn họ cao siêu + cứu chúng sinh, luân hồi, trừ tà các thứ được thì sợ gì dịch hả mẹ?

Con này! Ai cho con nói thế! Thế là hư biết chưa.

Con chỉ hỏi thôi mà?

Không được phép hỏi mấy câu hỏi đấy. Mẹ dặn thế nào rồi?

Vâng con xin lỗi mẹ, con sai rồi.

Con ngoan lắm, thế mới là con yêu của mẹ.

Ơ mẹ ơi! Sư Thầy kia không đeo khẩu trang kìa?

Hú Thầy ơi! Thầy đeo vào đi bên đường công an đang phát khẩu trang giá 3 triệu!

Đây đây! Cảm ơn hai mẹ con nhé!

Dạ vâng!

ĐỒNG PHỤC CỦA CỪU

“Đồng phục” là công cụ cừu hoá rất kinh khủng.

Khoác đồng phục lên người và màu sắc cá nhân dần dần bị tẩy. Lúc này trông ai cũng giống ai.

Yếu tố cá nhân trở nên phai mờ. Tương tự với tư duy nguyên thủy bầy đàn. Không có tính cách.

Trường học nói với bạn rằng mặc đồng phục để “bình đẳng” nhưng mục đích thật sự là để cai trị và gia tăng quyền lực.

Yếu tố tập thể lấn át yếu tố cá nhân dẫn đến con người tuy sống trong thân xác nhưng linh hồn lại thuộc về số đông—hay chính xác hơn là thuộc về tầng lớp cai trị.

Lúc này khả năng tư duy độc lập mờ dần.

Con người có xu hướng vận hành theo bản năng nguyên thủy và theo mệnh lệnh. Sự phục tùng, ngoan ngoãn trở thành chân lý. Nghe lời = tôn vinh. Làm trái lại = trừng phạt.

Trường học cưỡng chế mặc đồng phục và đeo khăn đỏ bằng các loại hình phạt cũng là có lý do.

Bên được lợi là nhóm lợi ích thay vì con bạn.

Quá trình giáo dục phải bắt đầu từ nền móng xây dựng MÀU SẮC CÁ NHÂN.

Trường học vui dập điều đó từ vòng gửi xe. Thay thế bằng hệ tư duy bầy đàn mờ nhạt.

Không chỉ trong trường học, ở trong bất kỳ môi trường tập thể nào, hiệu ứng của Đồng Phục luôn có tác dụng khiến bạn “quên mình”.

Và sự “quên mình” sẽ tiếp tục được ca ngợi như một chuẩn mực “cao đẹp” mà những con cừu cần hướng tới.

Cái thực sự diễn ra đó là sự “quên mình” cao đẹp kia chỉ áp dụng cho bạn và những đồng cừu của bạn.

Không áp dụng cho giới chủ nô.

Với những con cừu học đường, sẽ phải mất một khoảng thời gian sau khi “ra trường” để tìm lại và tái kết nối lại với chính bản thân họ.

Nếu may mắn, họ sẽ tìm lại được. Nếu không may mắn, họ lại khoác lên người bộ đồng phục khác và lại bye bye linh hồn của họ.

Nhìn lại lịch sử thế giới dưới con mắt khách quan và bạn sẽ không ngỡ ngàng về những điều trên.

Bạn sẽ thấy dường như tất cả đều xuất phát từ cái “đồng phục”.

RỬA BÁT LÀ 1 CÔNG VIỆC RẤT VÔ NGHĨA

Bỏ ra 10 triệu mua máy rửa bát và bạn tiết kiệm được

30 phút mỗi ngày x 365 ngày = 183 giờ.

Mỗi giờ của bạn trên cuộc đời là vô giá. Nhưng cứ giả sử mỗi giờ của bạn chỉ đáng giá 100K. Thì bạn cũng tiết kiệm được 18.3 triệu mỗi năm.

Bỏ ra 10 triệu và thu về 18.3 triệu/năm (trong TH một giờ của bạn chỉ đáng giá 100K)

Nghĩa là vẫn lãi gần gấp đôi trong năm đầu tiên.

Sau 10 năm, bạn tiết kiệm được 183 triệu. Sau 20 năm bạn tiết kiệm được 366 triệu.

Như vậy, rửa bát không những vô nghĩa mà còn khiến bạn lố nặng.

Tưởng tượng bỏ ra 10 triệu để cứu được TRÊN 366 triệu (thật ra là vô giá).

Ấy thế mà khi nhìn mức giá máy rửa bát 10 triệu người ta lại kêu đắt.

Con người (including me) thật khó hiểu...

Yếu tố văn hóa quá nặng chằng?

LIFE IS SHORT

Tất cả các quyết định của bạn.

Đều cần dựa trên một tiền đề — LIFE IS SHORT.

Học cái gì, làm cái gì, ăn cái gì, chơi cái gì, theo đuổi cái gì, v.v.

Kể cả cảm xúc, lời nói, tâm trí của bạn. Tất cả đều cần dựa trên tiền đề LIFE IS SHORT.

Nếu không bạn sẽ dễ dàng rơi vào trạng thái lang thang, lãng phí và huyễn hoặc đến hết đời.

Rất ít người mình tiếp xúc sống dựa trên cơ sở LIFE IS SHORT.

Phần lớn họ nghĩ họ sống 1000 năm. Bệnh hơn nữa là có “kiếp sau”.

Tiền đề lỗi dẫn đến gần như mọi quyết định đều lỗi.

KHÓ CHỊU VÌ “CÁI TÔI” NGƯỜI KHÁC

Sự khó chịu vì “cái tôi” cao của người khác.

Lại trở trêu thay sinh ra từ chính “cái tôi” của người khó chịu.

Đây là sự tự mâu thuẫn.

Về bản chất họ đang bị chính cái tôi của họ chi phối—dưới lớp vỏ bọc phàn nàn về cái tôi của người khác.

Bạn chỉ khó chịu vì cái tôi cao của người khác khi chính bạn cũng có cái tôi cao.

NHÂN VIÊN NGÂN HÀNG LÀ KHỔ NHẤT TRONG THỜI BUỔI NÀY

1. Thu nhập thấp hơn cả cô bán trà đá và lái xe Grab
  2. Làm nhiều giờ hơn cả công nhân xây dựng
  3. Thừa mứa và cạnh tranh nhiều gần bằng nhân viên chạy bàn
  4. Vốn liếng công sức bỏ ra về mặt thời gian, chau chuốt trình độ quá cao nhưng hiệu quả thấp (rất nhiều bằng, training, nghiệp vụ) nhưng phạm vi áp dụng vô cùng hẹp. Già cả người nhưng chẳng để làm gì. Không khác gì việc kỳ công học tiếng Campuchia cho vui.
  5. Thời đại ngân hàng ngày càng đi xuống vì Blockchain lên ngôi.
  6. Số kinh nghiệm nghiệp vụ tích lũy gần ấy năm gần như vô ích khi chuyển sang ngành công nghiệp khác nên bị tắc ở ngân hàng. Hoặc phải học lại từ đầu. Triển vọng rất thấp vì tính đặc thù.
  7. Chuyện phiếm công sở, drama nhạt nhẽo làm thú vui.
- Thời gian, tuổi trẻ, thu nhập, triển vọng tương lai. Tất cả đều tẻ.
- Tẻ đến mức có thể sánh ngang với công chức nhà nước biên chế.
- Đừng để vẻ hào nhoáng bên ngoài và những bộ sơ vin đánh lừa bạn.

ẢO GIÁC XƯNG HỒ

"Người lớn" hay "Trẻ em" chỉ là ảo giác không có thật.

Cái tồn tại thật sự là con người.

Khi "Trẻ em" được nhìn nhận đúng nghĩa một "con người" thực thụ. Lúc này tất cả những cái "lễ phép", "tôn kính", "bằng vai phải lứa" trở thành mị dân.

"Tiên học lễ hậu học văn" là một khẩu hiệu sáo rỗng.

Dạy trẻ em phải cúi chào người lớn "lễ phép" là dạy trẻ em sự bất công.

Điều này cũng truyền cho người lớn sự nhạy cảm, dễ vỡ, thiếu trưởng thành vì nghiêm nhiên "tuổi tác" ban cho họ cái "uy"

Tất cả những cái "tôn kính", "lễ phép", "vai lứa" chỉ là công cụ kiểm soát của người lớn mặc định tồn tại bao đời nay.

Thoát cái định kiến này rất khó. Vì bạn sinh ra trong một thế giới như vậy.

Nhưng bạn hãy cố lên vì nó xứng đáng.

MẶT TỐI CỦA “LỄ PHÉP”

“Lễ phép” là một phạm trù linh thiêng ít khi được mổ xẻ một cách xứng đáng. Người phương Đông vốn chấp nhận sự “lễ phép” như một “đức tính” mặc định như thể nó tồn tại khách quan trong thế giới tự nhiên.

Vì lẽ đó nên rất ít ai dám đụng đến phạm trù “Lễ phép” bởi chỉ cần đặt câu hỏi nghi ngờ thôi cũng đủ để bạn bị cho rằng “Vô Lễ” hoặc “Xấu xa”. Mà chẳng ai muốn bị gọi là “Xấu xa” nên việc lảng tránh vấn đề này là một lựa chọn gần như mặc định.

Phần lớn người phương Đông không tài nào định hình được một vũ trụ mà ở đó sự “Lễ phép” không tồn tại.

Trong nhận thức của họ, nếu trẻ em mà không “lễ phép” với người lớn thì trái đất gần như sẽ “loạn lạc”. Con cái họ sẽ “tạo phản”, sẽ “không nghe lời” và trở thành những thành phần “nghiện ngập, hút chích, đua đòi” như một hệ quả tất yếu của việc không “lễ phép”.

Tuy nhiên sự “lễ phép” trong nhiều trường hợp chỉ là một cái cớ cho việc phục tùng người lớn vô điều kiện. Khi trẻ em phải “lễ phép” và “nghe lời” người lớn chỉ bởi họ thuộc phạm trù “người lớn”. Khi mà phạm trù “người lớn” hay “người già” mà sau này là “giáo viên” tự động được phong tước một cái “uy”, lúc này quyền lực được tạo ra.

Sự phân hoá đẳng cấp xã hội ngay lập tức được thiết lập. Nôm na là “có trên có dưới”. Muôn vàn sự bất công phi lý, cưỡng chế cũng từ đó được sinh ra.

“Có trên có dưới” đáng lẽ ra phải được nhìn nhận dưới góc độ tiêu cực—một dạng bất bình đẳng, bất công mà người ta vốn phải lên án thì nay đã trở thành một văn hoá cao đẹp được tuyên dương.

Người ta hay khuyên một cách vô thức phải “Có trên có dưới” như một nghĩa cử cao đẹp và nên làm theo. Và nếu theo đuổi sự công bằng—như hai con người công bằng trên cơ sở Reason và Evidence, sử dụng lý lẽ—tức là đồng nghĩa với việc “không có trên có dưới”—là một điều xấu xa đáng bị khiển trách. Trẻ con mà

như vậy với “người lớn” sẽ bị coi là “hư hỏng” hoặc “không có giáo dục”—cũng là một dạng ảo giác mà kẻ quyền lực tự chế ra để bạo hành đạo đức những bên yếu hơn.

Và phạm trù “người lớn” hay “Trẻ em” về bản chất cũng chỉ là ảo giác trừu tượng mà con người tự chế ra. Trên thực tế, không tồn tại “Người lớn” và “Trẻ em” trong thế giới tự nhiên mà chỉ là những Con Người với nhau.

Khi người lớn về nhà, họ yêu cầu người nhỏ tuổi hơn—trẻ em—phải chào hỏi trước. Sau đó người lớn tuổi hơn mới gật đầu chấp thuận lời chào rồi họ thích thì chào theo một cách tùy chọn. Còn họ không chào lại cũng không vi phạm “đạo đức” vì họ là “người lớn” nên quy chuẩn đạo đức không áp dụng với họ. Nhưng nếu trẻ em không chào thì đây là một điều “xấu xa”. Đứa trẻ này trở thành một tội đồ “vô lễ”, không “có trên có dưới”.

Cái văn hoá “bé phải chào lớn trước” hay “mời cơm người lớn tuổi hơn” đã ăn sâu vào xương tủy của phần lớn người phương Đông. Họ thậm chí không thể tưởng tượng được một thế giới mà ở đó trẻ em không chào họ trước. Đây là điều không tưởng và nghĩ về nó thôi cũng đủ khiến cho não của họ bị chập mạch. Họ sẽ liên tục tưởng tượng ra cảnh trẻ em “làm loạn” và “không được quản lý”, vân vân. Vốn là điều nên áp dụng với “người lớn” thì sẽ hợp lý hơn là áp dụng với trẻ em.

Khi “người lớn” bất lực trong khả năng giải thích và nói chuyện với con cái bằng Reason và Evidence, họ chỉ còn 2 lựa chọn để khiến người nhỏ tuổi hơn làm theo ý của họ. Hoặc Cường chế, Hoặc Thao túng, hoặc cả hai.

Cả hai con đường này đều dễ và vì vậy rất cám dỗ. Thậm chí nó đã trở thành một thứ văn hoá dạy con được chấp nhận rộng rãi ở nhiều gia đình.

Cường chế được lựa chọn bởi tất nhiên họ to hơn, khỏe hơn đứa trẻ.

Thao túng được lựa chọn bởi họ có càng loạt công cụ cung cấp bởi hệ Nho Giáo về sự “lễ phép”, “đạo hiếu”, “đạo đức”, giai thoại huyền hoặc, nhân danh, v.v.

Còn Reason và Evidence ít được lựa chọn vì nó đòi hỏi sự suy nghĩ, sự thẳng thật

với bản thân, sự công bằng. Thậm chí chính bản thân “người lớn” còn không sống theo Reason và Evidence mà theo hệ bản năng Robot phần con chi phối thì làm sao họ có thể hoặc đủ sự dũng cảm để sử dụng lý lẽ công bằng với người nhỏ tuổi hơn?

Và tất nhiên khi đối mặt với những lý lẽ của đứa trẻ, người lớn đuối lý sẽ phải vận dụng cái “lẽ phép” ra để làm lá chắn. Sự tranh luận giữa người lớn tuổi và nhỏ tuổi trở nên không công bằng bởi người lớn—luôn tự vỗ ngực cho rằng họ “giàu kinh nghiệm” và “biết sống” lại phải sử dụng cái lá chắn “Lẽ Phép” hay “đạo Hiếu” trong khi người nhỏ tuổi hơn, yếu thế hơn lại hoàn toàn sử dụng tay không.

Cha mẹ lại tiếp tục uỷ quyền cho trường học để dạy về “Lẽ Phép”. Để “rèn” đứa trẻ.

Khẩu hiệu tuyên truyền “Tiên học lễ, hậu học văn” xuất hiện khắp nơi trong hệ thống trường học như một thứ “chân lý” mặc định thiêng liêng—càng nhấn mạnh tầm quan trọng của sự “lễ” và “kính” người hơn tuổi và cái “uy” của Tuổi tác. Ít ai thật sự tháo cái lớp mạng nhện dày đặc bao quanh nó để công nhận cái quyền con người và lấy lại sự công bằng cho những đứa trẻ.

“Tuổi tác” chắc chắn không tự động tạo nên cái “uy”. Cái “uy” là do con người gán cho nó và ở trường hợp này là tuổi tác. Người càng hơn tuổi, cái “uy” này càng mạnh. Cái “uy” tạo nên sự bất công cho trẻ em vì những đứa trẻ sẽ phải kìm hãm lý lẽ để nói chuyện với người lớn. Chúng không được quyền nói thẳng mà phải học cách vòng vo vì người lớn “nhạy cảm”. Sợ người lớn đổi. Sợ người lớn “phật lòng”.

Sự “lẽ phép” thiết lập trong môi trường trường học tạo nên cán cân quyền lực rất lớn giữa Giáo Viên và Học Sinh—và nhân tiện “giáo viên” hay “học sinh” hay “thầy cô” về bản chất cũng là khái niệm trừu tượng không tồn tại trong thế giới khách quan. Con người chế ra nó để phân biệt cái “uy” hoặc để xưng hô cho dễ. Về bản chất đây chỉ là những con người bằng xương bằng thịt với nhau giao tiếp với nhau.

Khi sự “lẽ phép” được ưu tiên hàng đầu, Reason và Evidence sẽ rất khó để giao

tiếp. Bên nắm giữ cái “uy”—“giáo viên” sẽ trở thành những con người nhạy cảm. Thay vì ưu tiên sự thẳng thắn, logic, lý lẽ, họ quay sang đòi hỏi sự “lễ phép”, sự “ngoan” từ người đối diện. Phải có chữ “ạ” ở cuối và phải có chữ “dạ” ở đầu, chỉ bởi tuổi tác và địa vị—vốn là hai khái niệm hoàn toàn độc lập và không một chút liên quan đến cái “uy”.

Vì thế nếu bạn thắc mắc tại sao xã hội bất công? Vì sự bất công từ trong chính gia đình và nhà trường. Từ trong chính những khái niệm mà chúng ta đã chấp nhận rộng rãi mà không mấy may nghi ngờ.

Sự thật là bạn không thể vừa kỳ vọng xã hội công bằng nhưng đồng thời vừa đòi hỏi sự “lễ phép” từ trẻ em vì như vậy ngay trong chính tiềm thức của bạn đã muốn sự bất công—ẩn sâu dưới lớp vỏ bọc “lễ phép”.

Trong thâm tâm bạn, nếu bạn là một “người lớn”, bạn vốn đã sẵn si đòi hỏi sự phục tùng vô điều kiện, “ngoan ngoãn”, “vâng lời” từ một người trẻ hơn. Ngay trong tiềm thức đã có sự coi thường trẻ em—coi họ ở dưới trướng của bạn. Chưa chắc bạn đã coi một đứa trẻ là một “con người” ngang hàng với bạn.

Bạn không thể nói bạn “yêu trẻ em” nhưng mặt khác lại đòi hỏi trẻ em phải “lễ phép”, phải “vâng lời”, phải “kính lão đắc thọ”, phải “có trên có dưới”. Vì như vậy, bạn đang tước đi cái quyền bình đẳng giữa con người với con người.

Sự tôn trọng sẽ cần phải đến từ cả hai phía chứ không phải chỉ đến từ đứa trẻ.

SỰ THẬT VỀ SPEED READING

Tốc độ MUA sách không nên nhanh hơn tốc độ ĐỌC.

Tốc độ ĐỌC không nên nhanh hơn tốc độ HIỂU.

Tốc độ HIỂU không nên nhanh hơn tốc độ NGẤM.

Ngấm (Reflect) > Hiểu (Understand) > Đọc (Read) > Buy (Mua)

Người đọc hiệu quả là người tập trung vào tốc độ HIỂU và NGẤM. Vốn rất chậm và khó.

Người đọc phong bật là người tập trung vào tốc độ MUA và ĐỌC. Vốn rất nhanh và dễ.

“TÁC PHẨM” VĂN HỌC

Tại sao chưa bao giờ có ai phê phán các "tác phẩm" văn học trong sách giáo khoa ở trường?

Tại sao cái gì các tác giả viết ra cũng được phân tích chỉ để thần thánh + ca ngợi + tôn thờ + thần tượng từ những thứ nhỏ nhất?

Tại sao cái gì cũng phải suýt xoa?

Chẳng lẽ các "tác phẩm" trong sách giáo khoa thực sự xuất sắc đến thế?

Chẳng lẽ không có sản phẩm nào trung bình hoặc tầm thường?

Chẳng lẽ không có bất kỳ điểm gì có thể cải thiện?

Tại sao cái gì cũng chuẩn chỉnh tuyệt hảo?

Tại sao người dạy sẵn sàng phản biện bài viết "cá nhân" của học sinh một cách rất gắt gao — phải theo đúng cách nghĩ của cô + và của bộ.

Nhưng lại hoàn toàn bất lực khi phản biện các "tác phẩm" tầm thường + trung bình trong sách quốc doanh?

Tại sao phản biện "tác phẩm" văn học trong sách giáo khoa được xem như một điều cấm kị như một văn hoá tôn thờ mù quáng?

Và nếu không học mấy cái mớ văn chương bị phê duyệt đấy chẳng lẽ đứa trẻ không thể phát triển toàn vẹn?

Vậy sao có rất nhiều người giỏi văn nhưng vẫn không biết cách tư duy?

Phải chăng đây cũng chỉ là một dạng văn hoá ca ngợi sùng bái suýt xoa mù quáng?

ÀI CHÍNH CÁ NHÂN PHIÊN BẢN UPDATE

■ BƯỚC 1: Trả lương cho Bạn của Tương Lai (Future-You) - 10%

Bất kể bạn kiếm ít hay nhiều. 1 triệu hay 10 tỷ. Luôn luôn dành 10% thu nhập trả lương cho bạn của tương lai TRƯỚC. Nôm na gọi là “tiết kiệm”

Phần lớn dân số tiêu trước rồi tiết kiệm sau.

Bạn phải làm ngược lại, tiết kiệm trước xong mới tiêu. Bạn của hiện tại được hưởng 90% số tiền. Bạn của tương lai sẽ hưởng 10%.

Đây sẽ là khoản tiền SIÊU DÀI HẠN bạn sẽ không bao giờ đụng tới.

10% này NEVER gửi ngân hàng, mua vàng, mua trái phiếu, FORE.X. Tránh xa mấy cái này.

Nên mua Bitcoin, cổ phiếu Apple. Và không bao giờ đụng tới bất kể nó lên hay xuống.

■ BƯỚC 2: KHOẢN TIỀN NGỦ NGON (EMERGENCY FUND) - 10%

Dành tiếp 10% vào khoản tiền cứu trợ cho đến khi bạn đạt được một ngưỡng an toàn (500 triệu hoặc vài tỷ tùy người).

Khoản tiền giống như mua MŨ BẢO HIỂM khi lái xe máy.

Có mũ bảo hiểm, bạn sẽ yên tâm lái xe. Ngủ ngon mỗi đêm. Dù bất kỳ chuyện gì xảy ra, bạn cũng không hoảng hốt. Bạn không tèo.

Khoản này là khoản trung hạn. Khi đạt đến ngưỡng ổn. Bạn có thể STOP.

■ BƯỚC 3: ĐẦU TƯ VÀO BẢN THÂN (10%)

Mua sách, phần mềm, khoá học, phần cứng, công cụ lao động, robot lau nhà, máy rửa bát etc.

10% này để giải phóng thời gian. Tự động hoá.

■ BƯỚC 4: CÒN LẠI 70%

Bạn còn 70%. Bạn tha hồ tiêu gì tùy thích. Đây chính thức là tiền của bạn HIỆN TẠI.

■ BƯỚC 4: RỮ BỎ GIÁO ĐIỀU — VERY IMPORTANT 🙌

Giáo điều là những con đĩa hút máu bạn. Nó hút một cách âm thầm mà bạn không nhận ra.

Chỉ đến khi nhận ra thì nó đã no một bụng máu rồi.

Có nhiều con đĩa như vậy tồn tại dưới lớp áo của bạn mà bạn không nhận ra. Mình xin liệt kê một vài loại.

🙌 GIÁO ĐIỀU 1: Giáo dục quốc doanh — Chất lượng tệ nhất trong các loại giáo dục. (INDOCTRINATION CAMP)

Càng học càng ngu đi. Nhà trẻ trá hình. Những nhiều dân. Đẩy mạnh học đối phó, giết đam mê, người thông minh bị ngu hoá. Người kém thông minh càng bị cá biệt hoá và khó hoà nhập xã hội. Người xu nịnh là những người được trọng dụng trong môi trường này.

Giáo dục quốc doanh là con đĩa lớn nhất hút máu các hộ gia đình nhiều nhất. Tuy học phí có vẻ “rẻ” về mặt lý thuyết nhưng lại thành đắt vì bị kéo dài một cách vô nghĩa. Chi phí tiền có vẻ rẻ nhưng chi phí về mặt tra tấn tâm lý, thời gian và chi phí cơ hội là vô cùng. So với chất lượng lại hoá rất đắt.

Đây là chưa kể các ngày lễ cúng + các chi phí tham những trá hình “quỹ nọ quỹ kia” + ép học thêm chui.

🙌 GIÁO ĐIỀU 2: SỰ QUỐC DOANH (DELUSIONS)

Sự thật giờ không còn nhiều. Một ngày nọ ra ngân hàng gặp một chị Sự mặc áo cà sa cầm bao tải tiền gửi 4 tỷ vào ngân hàng.

Mọi người xung quanh hỏi sao Sự gì mà nhiều tiền thế.

Chị Sur trả lời “Việc của các cô à?”

Kinh doanh tôn giáo siêu lợi nhuận. Khoác cái áo cà sa lên là AUTO “Thầy”.

Tâm lý tôn thờ + thao túng nỗi sợ “địa ngục” “trùng phạt kiếp sau” khiến cho bất kể những gì Sur nói ra AUTO chân lý. Không ai dám láo nháo.

Thay vì đầu tư cho Sur vốn không tạo ra của cải vật chất. Hãy đầu tư cho doanh nhân + sản xuất vì họ mới là những người mang lại giá trị thật cho thế giới.

👉 GIÁO ĐIỀU 3: CHỦ NGHĨA TIÊU DÙNG (MATERIALISM)

Giáo điều 1 tôn thờ Thần Sur Phạm — theo Nho Giáo

Giáo điều 2 tôn thờ Ảo Thần (các loại thánh thần được tô vẽ ra vô tội vạ để phục vụ mục đích ngu dân)

Giáo điều 3 tôn thờ Thần Ái Kỷ.

Giáo điều 3 ao ước sự ngưỡng mộ từ người khác. Bao nhiêu cũng không đủ. Nghiện shopping. Nghiện trung diện. Nghiện sống ảo.

Phần hồn bị mất đi thay vào phần bản năng Robot bị giới thương mại điều khiển.

Lòng tự trọng lệ thuộc vào món đồ mình sở hữu. Vào ý kiến của người khác.

Chính vì vậy, tiền cứ không cánh mà bay. Nhưng không sao, miễn sao mình oai là được.

Thật ra giáo điều còn nhiều nữa nhưng cứ tạm thế đã. Rũ bỏ được 3 hệ giáo điều này đã là tốt lắm rồi.

Cả 4 bước đều quan trọng.

Giờ bạn đã biết phải làm gì rồi.

TỰ NGUYỆN VÀ YÊU

Tất cả các mối quan hệ lành mạnh đều phải xây trên cơ sở Tự Nguyện. Kể cả gia đình.

Đây là nguyên tắc cốt lõi không thể phá vỡ.

Cưỡng ép đối nghịch với Yêu. Vì bản thân khái niệm “yêu” chỉ có thể tồn tại khi nó tự nguyện.

Khái niệm “cưỡng ép yêu” mâu thuẫn định nghĩa và vì thế không tồn tại. Đã cưỡng ép thì không còn là “yêu”. Hai cụm từ này không thể song hành về mặt Logic. Giống như không tồn tại khái niệm “ngủ thức”.

Cha mẹ không thể ép buộc con cái phải “yêu” mình vì càng cưỡng ép càng mâu thuẫn.

Bạn cũng không thể cưỡng ép bạn khác giới “yêu” bạn. Khái niệm “yêu” sẽ biến mất.

Điều buồn cười đó là với nhiều người, khi người khác không “yêu” họ, họ vội vã chuyển sang “cưỡng ép” và vì thế càng xoá bỏ định nghĩa “yêu”.

Cha mẹ “bắt” con phải “yêu” mình => Và càng nhận lại sự “yêu” đóng kịch.

Sếp “bắt” nhân viên phải “tận tâm” công việc => Và càng nhận lại sự “tận tâm” đối phó.

Cha mẹ “bắt” con phải “yêu” sự học => Và càng nhận lại sự đối phó.

Không có sự tự nguyện => Yêu không bao giờ tồn tại.

KẺ THÙ THỰC SỰ CỦA BẠN

Đôi khi không phải những người đâm bạn.

Mà là những người “thân quen” cho bạn những lời khuyên trung bình, áp đặt, bàn lùi.

- Những người không hiểu biết nhưng lại luôn chắc chắn với lời khuyên.
- Những người bản thân họ bất hạnh, vô hướng nhưng lại đi khuyên bạn cách sống.
- Những người khuyên bạn cố gắng “học” nốt, kệ ông “thầy” đi, cố gắng vào “biên chế”, cố gắng làm “rạng danh dòng họ”.
- Những người mở miệng ra là ca dao tục ngữ nhằm nhí để thao túng quyền lực trẻ em.
- Những người dẫn dắt bạn vào thế giới ma giáo mê tín dị đoan thần thánh bằng cách cho bạn cảm giác tội lỗi.
- Những người lạm dụng “tuổi tác” để đánh đồng với “kinh nghiệm” nhằm mục đích truyền bá giáo điều.

Người đâm bạn càng làm bạn mạnh mẽ.

Người khuyên răn bạn bằng giáo điều, thiếu hiểu biết, lạm dụng sự thân quen họ hàng càng làm bạn đi xuống.

-> Know your REAL enemy

LÀM VIỆC CHÂN TAY

Con người vốn không được tạo hoá thiết kế để làm việc chân tay. Thể chất loài người kém xa các giống loài khác.

Thậm chí chuẩn làm việc 40 tiếng/tuần văn phòng là trái với tự nhiên và chỉ là tàn tích của thời kỳ công nghiệp, phát triển bởi Henry Ford.

Con người được tạo hoá thiết kế để Sáng Tạo, Thiết kế Công Cụ lao động, Tư duy trừu tượng.

Đây mới là thứ tự nhiên nhất và mạnh nhất của con người.

“LỄ PHÉP” VÀ SỰ CÔNG BẰNG

Dạy trẻ em phải “Lễ Phép” với người lớn.

Là cách nhanh nhất để phá hoại định nghĩa thuần khiết về “Công Bằng” của trẻ em.

Trẻ học cách đầu hàng trước quyền lực và phi logic ngay từ nhỏ.

Người lớn dựa vào sự “Lễ Phép” để thuyết phục càng khiến họ trở nên phi lý và lạm quyền.

Nếu người lớn kém đến mức phải dựa hơi vào “Lễ phép” để giáo dục con trẻ thay vì sự tự nguyện và coi đứa trẻ như một con người bằng vai phải lứa - một công dân công bằng

Thì những gì họ nói ra không đáng để tiếp thu.

Trường học nhấn mạnh vào sự “Lễ Phép” và đây là nền tảng của tha hoá quyền lực + ngu dân ở cấp độ quy mô.

TẦNG LỚP QUÝ TỘC MỚI

Giai đoạn 1: Nắm giữ nô lệ

Giai đoạn 2: Nắm giữ quân đội + truyền thông

Giai đoạn 3: Nắm giữ dầu mỏ

Giai đoạn 4: Nắm giữ công nghệ (Big Tech)

Giai đoạn 5: Nắm giữ Bitcoin

Chúng ta đang ở giai đoạn 5.

Những người nhận thức sớm và nắm giữ Bitcoin đã đang và sẽ thuộc tầng lớp quý tộc mới.

Đây là một trong những bước ngoặt quan trọng nhất và chưa từng có tiền lệ trong lịch sử nhân loại—vốn bị kiểm soát bởi vũ khí, quân đội, truyền thông, tài nguyên và big tech và có vẻ như không bao giờ có hồi kết.

Bitcoin xuất hiện chấm dứt vòng luẩn quẩn này, tạo ra một tầng lớp quý tộc giai đoạn 5.

Số đông nghi ngờ, phản bác sẽ bị tụt lại phía sau rất xa trong thập kỷ này một cách rất ngoạn mục.

Họ là kẻ thù của chính họ.

YÊU CÓ ĐIỀU KIỆN

Xã hội u mê: "Ráng làm cho gia đình và dòng họ tự hào"

Xã hội văn minh: "Luôn đi tìm chân lý, hạnh phúc và tự do đích thực"

Thay vì nói "Cha mẹ tự hào vì con"

Hãy nói "Cha mẹ rất yêu con"

"Tự hào" là "yêu có điều kiện".

Yêu có điều kiện thì yêu làm gì?

“TIẾN SĨ” CÓ PHẢI LÀ TÀI NĂNG?

“Tiến sĩ” không có gì là “Giỏi”.

Hay cái gì đáng phải “tự hào”

Nó chỉ là một lựa chọn.

Ai cũng có thể làm được. Cứ bỏ thời gian. Nhiều tiền bạc. Công sức đủ lâu là có.

Nó là chỉ một lựa chọn. Một con đường có lộ trình rõ ràng.

Ko phải một loại “tài năng”

TỬ TẾ SẼ GẶP TỬ TẾ

Nếu bạn tử tế, bạn sẽ gặp những người tử tế.

Nếu bạn tích cực, bạn sẽ gặp những người tích cực.

Kể cả khi người ta không tích cực, không tử tế, phần lớn họ cũng sẽ tự điều chỉnh để thích nghi với bạn.

Cho nên những người đến với cuộc đời bạn về bản chất là tấm gương phản chiếu chính bạn ở trong đó.

Khi bạn tự điều chỉnh bản thân trở nên tích cực, tử tế và nhất quán. Những người xung quanh sẽ tự động điều chỉnh theo. Nó xuất phát từ bạn chứ không phải người ta.

Người không hợp sẽ tự động rút lui. Bạn tưởng rằng bạn đang “mất bạn” nhưng chưa chắc. Có thể bạn đang được giải thoát.

Người hợp sẽ tự động đến. Bạn tưởng rằng họ là “người lạ” nhưng chưa chắc. Có thể đây mới chính là bạn thật sự.

Mối quan hệ của bạn chỉ là tấm gương phản chiếu chính bạn.

Nếu nó không ổn, lỗi không phải do cái gương, mà do chúng ta.

PAIN—ĐAU ĐỚN.

Con người cần trải nghiệm sự đau. Sự đau đớn là một cơ chế tự nhiên và cần thiết cho sự vận hành của cơ thể và trí não.

Đau đớn về bản chất chỉ là một dạng FEEDBACK. Nó rất cần thiết.

Chạm tay vào ấm nước sôi, bạn đau, bạn hiểu, bạn khôn ra, bạn hạnh phúc.

Thua lỗ trong đầu tư, bạn đau, bạn hiểu, bạn khôn ra, bạn hạnh phúc.

Lỡ chuyến máy bay, bạn đau, bạn hiểu, bạn khôn ra, bạn hạnh phúc.

Rơi vào mối quan hệ không như ý, bạn đau, nhưng khôn ra và hạnh phúc.

Vận động, chạy, tập luyện cũng khiến bạn mệt, bạn đau nhưng nhờ đó bạn khoẻ hơn.

Sự đổ lỗi, tư duy nạn nhân, huyễn hoặc, hợp lý hoá giống như một loại kháng sinh khiến bạn thoát được “sự đau” trong ngắn hạn, phút chốc.

Nhưng đổi lại, bạn thu về nỗi đau dài hạn, dai dẳng. Như một căn bệnh ung thư.

Hoá ra đau đớn trong hiện tại tự nhiên và tốt cho mình?

NHIỀU GIA ĐÌNH CÓ CON NHỎ RẤT BUỒN CƯỜI NHÉ

- ◆ Cúi con cái như một gánh nặng (trách nhiệm). Thay vì tận hưởng việc dạy dỗ, chơi đùa, trải nghiệm cùng nó.
  - ◆ Chạy theo TIỀN hơn là con. Vứt con vào nhà trẻ Day Care + Trại luyện thi ngu dân + trường học công nghiệp nhồi sọ chỉ để thoát được Con mình.
  - ◆ Quãng thời gian nó còn nhỏ không kéo dài. Tại sao không trân trọng từng giây phút này mà lãng phí một cách tối đa bằng ba cái trò thi cử rẻ tiền.
  - ◆ Sau này lớn lên, con cái cha mẹ chẳng có mấy kỉ niệm. Đường ai nấy đi.
  - ◆ Chạy theo vài đồng tiền công rồi về phàn nàn ca thán về công việc, đứm trẻ nghe được.
  - ◆ Đứm trẻ nghe xong liền nghĩ "Cái nghề nhảm đấy mà họ còn ưu tiên hơn là mình. Chứng tỏ mình còn chẳng bằng cái công việc vô nghĩa mà họ đang ca thán"
  - ◆ Chỉ chiết con bằng ba cái thành tích nhảm nhí vẽ ra bởi giới sư phạm công nghiệp. Mang cái tiêu chuẩn lỗi đấy vào đánh giá nhân phẩm của con mình.
  - ◆ Thấy nó ngồi chơi là khó chịu, chỉ đạo nó ra HỌC BÀI trong khi mình thì xem TV + chơi điện thoại + đắm chìm vào Heroin giải trí vô hạn.
  - ◆ Bắt con mình học những thứ mà CHÍNH HỌ cũng không hiểu tại sao cần học và CHÍNH HỌ cũng chưa từng trải nghiệm để xem phương pháp có dở tệ không.
  - ◆ Nghe cô ráo rắm rập. Tôn thờ trường học rắm rập. Tư duy phản biện gần như không có. Vứt con cho giặc sư phạm công lập biến chất rồi mong nó "ngoan", "hiếu biết", "có giáo dục"
- Vứt con cho người lạ để chạy theo tiền bạc (thậm chí còn không được nhiều), danh vọng hão.
- Xong lại thắc mắc tại sao con cái nó vô cảm với mình. (Lại quay sang điệp khúc

đỗ lỗi "giới trẻ ngày nay")

Nếu cha mẹ ưu tiên tiền hơn con khi nó còn bé.

Thì đừng thắc mắc, tại sao khi mình về già nó ưu tiên tiền hơn mình.

ÂM NHẠC U MÊ

Âm nhạc có thể khiến bạn thông tuệ hoặc u mê.

Nhạc quốc dân, thị trường, Bolero, kháng chiến, nhạc nam mô etc. Càng nghe càng bị cuốn vào giai điệu mê muội.

Đầu óc trở nên tù túng. Mộng du. Chậm chạp. Ru ngủ. Brain fog.

Mình đã từng thích nghe mấy thể loại này vì người lớn hay bật nhiều.

Âm nhạc cũng giống như thức ăn, cũng có loại nhạc Salad rất giàu dinh dưỡng. Cũng có thức ăn nhanh gây béo phì, ì ạch.

Chọn âm nhạc healthy cũng giống như chọn thức ăn healthy.

Nếu bạn đắm chìm vào Bolero, thị trường, quốc dân, kháng chiến quá nhiều và thấy hay—tất nhiên rồi, đồ ăn nhanh cũng gây nghiện vì nó kích thích vị giác.

Nhưng thứ nhạc thật sự khiến bạn thông tuệ là âm nhạc không lời Classical đỉnh cao và trong trẻo.

Kích thích sự sáng tạo và giải phóng bộ não cho bạn.

GIÀU – XƯA VÀ NAY

Giàu xưa: Ô tô

Giàu nay: Hai chân và Grab

Giàu xưa: Hàng hiệu lấp lánh

Giàu nay: Đơn giản thoải mái nobody cares I'm a free soul

Giàu xưa: Vàng + Polime

Giàu nay: Bitcoin & Crypto

Giàu xưa: Trường “danh tiếng”

Giàu nay: Sách + Podcast + Internet

Giàu xưa: Bụng bia + nhậu nhẹt

Giàu nay: 6 múi + salad

Giàu xưa: So sánh lẫn nhau

Giàu nay: So sánh với chính bản thân hôm qua

Giàu xưa: Tích trữ vật chất

Giàu nay: Nuôi dưỡng tinh thần

Bạn sẽ thấy giàu xưa phải mất tiền để “giàu”

Còn giàu nay ai cũng có thể giàu.

“GIẢI THÍCH BẰNG TÂM LINH”

Trên đời này không có “TIN VÀO KHOA HỌC”

Cũng không có “GIẢI THÍCH BẰNG TÂM LINH”

Mà chỉ có “tin vào tâm linh” và “Giải thích bằng khoa học”

Khoa học không phải để “tin”. Khoa học là để nghi ngờ, phân tích, chứng minh.

Tâm linh không phải để “giải thích”. Tâm linh là để mị dân, tin bất chấp, thao túng, tôn thờ mù quáng.

Nhiều người tưởng rằng giác ngộ đến từ tâm linh (Fiction)

Nhưng giác ngộ đến từ khoa học (Science)

Vì khoa học giải thích, còn tâm linh tin bất chấp.

Cha mẹ khoa học cho ra những đứa con giác ngộ.

Cha mẹ tâm linh cho ra những đứa con nghĩ mình giác ngộ.

CÓ HAI NHÓM PHỤ HUYNH: XE NGỰA VÀ Ô TÔ

NHÓM 1 — XE NGỰA

Phụ huynh thuộc nhóm xe ngựa muốn cho con vào trường tốt, lớp tốt. Họ chọn trường, lọc trường, nghe tư vấn, apply, etc.

Đây là tất cả những lựa chọn họ có.

Giống như sống ở thời đại xe ngựa. Lựa chọn tốt nhất của bạn là chọn một con ngựa thật tốt. Còn bản chất nó vẫn là xe ngựa. Vẫn là đường đất.

Phụ huynh thuộc nhóm xe ngựa vẫn bị tắc ở hệ thống giáo dục trọng bằng cấp thi cử dây chuyền và liên kết công kênh, hoang phí.

Họ và con họ chỉ còn cách tồn tại trong hệ thống đó. Điều tốt nhất họ có thể làm là bỏ tiền tìm môi trường tốt nhất. Nhưng vẫn thuộc hệ thống đó.

Dù là ngựa tốt nhất nhưng vẫn là ngựa.

NHÓM 2 — Ô TÔ

Phụ huynh thuộc nhóm Ô tô hoàn toàn không liên quan và quan tâm đến xe ngựa.

Họ mặc kệ cái hệ thống xe ngựa đường đất kia. Họ tránh xa và chối bỏ nó từ lâu như thể nó không tồn tại.

Họ homeschool hoặc tuyển các bậc thầy trong các lĩnh vực về dạy con họ. Theo đuổi Excellence, Giá trị thực thay vì điểm số, danh hiệu, bằng cấp, cuộc thi lỗi thời nhảm nhí.

Những môn học sáo rỗng bị loại ngay từ vòng gửi xe.

Khi đã xác định là đi ô tô, xe ngựa trở nên vô nghĩa.

Mặc dù tính theo giờ khá đắt nhưng tổng chi phí lại rẻ. Vì thời gian không bị lãng phí, lan man. Ngoài ra đầu tư vào giáo dục chất lượng không bao giờ lỗ.

Chỉ có giáo dục xe ngựa mới lỗ nặng.

Nhóm 1 cho con đi học để nó không bị “thất nghiệp”. Với hi vọng nó có cái bằng sau này ra làm nhân viên tốt. Lương 5-10 triệu.

Nhóm 2 cho con giáo dục thực chất để nó trở thành chuyên gia, nghệ sĩ, chủ doanh nghiệp, nhà đầu tư và đi tuyển những sản phẩm thuộc hệ nhóm 1.

Phần lớn xã hội luôn đau đầu với việc tìm con ngựa tốt nhất.

Trong khi đó họ quên mất đang sống ở thời đại ô tô chạy trên đường nhựa.

NHỊN CHA MẸ

Khi một đứa trẻ bị người lớn bạo hành về ngôn từ lẫn thể xác.

Xã hội thường nói phải biết "nhịn" cha mẹ.

"Nhịn" như một thứ rất cao đẹp và nên làm.

Nhưng nếu nghĩ kỹ thì đây là điều hết sức vô lý.

Vì ở trong mối quan hệ này rõ ràng đến thằng đầu to còn không có khả năng nhịn nhưng lại bắt thằng đầu bé hơn nhịn.

Người lớn đầu to tự cho mình thông minh cao siêu còn không nhịn được.

Nhưng xã hội lại khuyên đứa bé hơn, non hơn hãy biết "nhịn".

Tại sao xã hội lại không khuyên thằng đầu to "nhịn" mà chỉ áp dụng với mỗi thằng đầu bé?

Tiêu chuẩn kép!

Suy ra, trẻ em không chỉ bị bạo hành bởi gia đình mà còn cả xã hội làm đồng phạm.

GIA ĐÌNH CÓ TRẺ EM NÊN NUÔI THÊM THÚ CỪNG.

Thú cưng giúp nuôi dưỡng trí tuệ cảm xúc.

Đứa trẻ không còn nghĩ mình là trung tâm của vũ trụ. Học được cách quan tâm, chăm sóc, lo lắng, ân cần, chơi đùa, tương tác.

Ngoài ra, thời gian chơi game tự động giảm. Thời gian thí nghiệm, quan sát, tìm tòi, ra ngoài tăng lên.

Nhiều đứa trẻ ngày nay bị lãnh cảm, rối loạn ái kỷ, vô cảm xúc. Cha mẹ chúng thấy bình thường. Đây là hệ lụy của xã hội công nghiệp, danh vọng hão.

Thú cưng là một giải pháp trên cả tuyệt vời.

Trẻ ở môi trường được tiếp xúc với thú cưng từ khi còn nhỏ có một bước nhảy vọt về trí tuệ cảm xúc.

Sự nuôi dưỡng trí tuệ cảm xúc kiểu này chân thực đến mức không một trường học nào có thể bắt chước được.

KIÊN NHẪN

Sự kiên nhẫn chỉ thực sự cần thiết nếu bạn không hiểu lợi ích dài hạn.

Nếu bạn đã thực sự hiểu lợi ích dài hạn. Sự kiên nhẫn trở nên ít cần thiết.

Tất nhiên bạn sẽ cần cả hai.

Nhưng kiên nhẫn thôi không đủ mạnh.

Nó chỉ mạnh khi bạn biết TẠI SAO bạn cần kiên nhẫn.

RA NGOÀI XÃ HỘI

Câu cửa miệng quen thuộc của các bậc phụ huynh và nhà trường là “SAU NÀY RA NGOÀI XÃ HỘI sẽ thế nào?”

Điều này khiến trẻ em bị ám ảnh và nghĩ rằng XÃ HỘI là cái gì đó rất đáng sợ.

Tâm lý dè chừng, sợ tiếp xúc với người lạ, thiếu tự tin, lo lắng về việc người khác nghĩ gì về mình xuất hiện.

XÃ HỘI bị coi giống như ông ba bị.

Trong khi “xã hội” về bản chất đầy người tốt. Họ cũng chẳng quan tâm lắm.

> 90% những người mình gặp ở ngoài “xã hội” đều là người tử tế.

Nhưng ngược lại > 90% những giáo viên mà mình đã trải qua đều ko tử tế.

Chúng tỏ nhà trường thua xa xã hội về mặt tử tế nhưng lại dọa trẻ em xã hội “xấu” lắm.

Cộng thêm rất nhiều trẻ em có sẹo tuổi thơ. Chứ ít ai có “Sẹo xã hội”

Chúng tỏ chưa chắc gia đình đã tử tế bằng “xã hội”.

Xã hội luôn có nhiều người tốt nhiệt tình giúp bạn. Từ chú xe ôm, từ bạn chạy bàn, từ những người lạ hoặc chưa gặp bao giờ cho đến đối tác làm ăn.

Vậy mà bọn họ cứ điệp khúc “Sau này ra ngoài xã hội”

Trong khi có thể gia đình và nhà trường mới chính là nơi đáng sợ nhất

Thậm chí, muốn thật sự yên bình bạn HÃY ra ngoài xã hội

XÃ HỘI LOVES YOU!

BẠN ĐANG SỐNG Ở TƯƠNG LAI

Hơn 20 năm sau bùng nổ Internet với lượng thông tin tăng theo cấp số nhân, hàm lũy thừa.

Số lượng và chất lượng của thông tin trở nên quá dồi dào và đỉnh. Đây giống như viễn cảnh năm 2100 chứ không phải 2021.

Chúng ta về bản chất đang sống ở tương lai.

Vậy mà ngày nay, vẫn có người chi hàng ngàn đô cho các khoá học kinh doanh, kinh tế ở các trường đại học lạc hậu.

Chỉ để lấy cái bằng.

Trong khi bạn có thể học nhanh và hiệu quả gấp 10 lần nếu tự học.

Và doanh nghiệp nào còn hỏi bằng ĐH là một doanh nghiệp lạc hậu không đáng để bạn ứng tuyển (trừ STEM)

Nếu bạn phải cần đến cái bằng để tự tin thì bạn đang học sai cách.

CHA MẸ CẦN 1 TRONG 2 YẾU TỐ

Nếu độc đoán, gia trưởng thì bắt buộc phải cực kỳ thông minh hơn đứa con.

Nếu đầu óc thui chột, ngu dốt, tụt hậu thì không được độc đoán gia trưởng.

Không thể vừa dốt vừa độc đoán.

Một số gia đình Việt có cha mẹ thuộc dạng vừa dốt vừa độc đoán.

Đây là công thức phá hỏng thế hệ Việt.

Cha mẹ thông minh đã hiếm. Mà độc đoán thì lại luôn dồi dào.

Để chữa thế hệ sau, cha mẹ cần phải được chữa đầu tiên và quyết liệt nhất.

Thậm chí trước cả thợ dạy.

Vấn đề lớn nhất nằm ở việc phần lớn cha mẹ ko nhận thức được sự ngu dốt của chính họ.

Họ nghĩ họ rất thông minh. Sau đó, họ lý hoá sự độc đoán.

Mà ngu dốt + nhiệt tình = phá hoại.

CON CÁI Ở NHÀ VÀ RA NGOÀI

Con cái ở nhà —> Vô dụng, nhìn ngửa mắt, thù lù một đống

Con cái đi ra ngoài —> Đi “suốt ngày”, lêu lổng, loạn, không quan tâm gia đình

Làm gì cũng không vừa lòng họ. Trách móc trong mọi hoàn cảnh.

Tự mâu thuẫn. Tự làm khổ.

Nhưng vẫn đi “lễ chùa”, không hiểu để làm gì?

Mình thấy nhiều bạn sinh ra ở Miền Bắc khổ thật sự.

Sinh ra trong các gia đình mà cha mẹ mắc bệnh sĩ, bệnh auto trách, sống bầy đàn, nói mà không biết suy nghĩ, là một sự bất hạnh toàn tập.

BÀI HỌC GIÁC NGỘ CƠ BẢN VỀ HẠNH PHÚC

Khi bạn nhận ra một thực tế.

Trên đời này (maybe trừ cha mẹ bạn) không có ai yêu bạn **VÔ** điều kiện.

NO ONE.

Kể cả người yêu bạn, kể cả đứa bạn thân nhất của bạn, kể cả anh chị em họ hàng ruột thịt.

Không một ai yêu bạn vô điều kiện. Bất kể lời nói ngon ngọt thế nào.

Và điều này **HOÀN TOÀN** bình thường. Bởi chính **BẠN CŨNG VẬY** với người ta.

Nhận thức được điều này, sẽ đem đến cho bạn sự bình yên.

Bởi bạn **KHÔNG** còn kỳ vọng những điều phi lý.

Bạn **KHÔNG** còn kỳ vọng bất kỳ sự hi sinh từ người khác.

Bạn **KHÔNG** còn kỳ vọng bất kỳ sự cảm thông từ người khác.

Khi ngừng kỳ vọng những điều phi lý, phi thực tế, con đường hạnh phúc mới mở ra cho bạn.

Sau đó, để người khác **QUÝ** mến bạn, bạn phải tạo ra **GIÁ TRỊ** cho người ta.

Người ta sẽ **YÊU** bạn **CÓ ĐIỀU KIỆN**. Luôn luôn là vậy, dù rằng không ai dám thừa nhận điều này, kể cả bạn. Nhưng đây là thực tế bạn phải vượt qua.

Chính vì người ta **YÊU** bạn **CÓ ĐIỀU KIỆN**, bạn phải **LÀM** cho cuộc sống của người ta **TỐT LÊN** bằng cách này hay cách khác.

Việc bạn làm cho cuộc sống của người ta **TỐT LÊN** là bước đi khiến cho người khác **YÊU** và **TÔN TRỌNG** bạn.

Vì lúc này **ĐIỀU KIỆN** đã được thoả mãn.

Và **BẠN** cũng **THOẢ MÃN** vì bản thân bạn cũng thấy bạn giá trị.

Người bất hạnh là người vừa kỳ vọng người khác yêu họ vô điều kiện. Vừa không muốn làm điều tốt cho người khác.

(Văn thơ, phim ảnh nhiều khiến họ bị u mê)

Không những người khác không yêu họ.

Đến bản thân họ vẫn không yêu họ.

Tất cả đều đến từ một cái NÚT thắt mà bạn cần nhận ra càng sớm càng tốt

=> KHÔNG AI YÊU CHÚNG TA VÔ ĐIỀU KIỆN, và điều này hoàn toàn bình thường.

Đây là bài học giác ngộ.

TƯƠNG LAI CỦA BẰNG ĐẠI HỌC

Chi phí của kiến thức ngày càng giảm nhờ Internet.

Trong khi đó, học phí các trường ngày càng tăng vì lạm phát, chủ nghĩa độc quyền và sự tham lam của giới cai trị trường học.

Giá trị của kiến thức trong trường học ngày càng giảm vì lỗi thời.

Giá trị của kiến thức ngoài trường học ngày càng tăng vì sự phi tập trung.

Số người có bằng đại học ngày càng dồi dào => Siêu lạm phát bằng.

Dự kiến 5-10 năm tới phần lớn nhà tuyển dụng sẽ loại bỏ Bằng Đại Học như một chuẩn mực tuyển dụng.

Thậm chí 20-30 năm tới có bằng đại học còn phải giấu đi vì nhà tuyển dụng sẽ gán nó với một tiêu chuẩn thấp kém.

Bằng Đại Học sẽ sớm đi vào dĩ vãng lịch sử. Giống như điện thoại bàn.

Con người sẽ sớm thoát ách đô hộ mấy trăm năm cai trị của hệ thống trường học công nghiệp độc quyền quan liêu, lãng phí.

Giáo viên sẽ trở thành những nhà giáo thực thụ và yêu nghề thật sự thay vì bán linh hồn cho hệ thống thi cử và các lò luyện thi độc hại.

Giáo viên chỉ khi thoát được ách đô hộ của Bộ Giáo Dục và Nhồi Sọ mới có thể trở thành những cá nhân xuất sắc.

Cha mẹ cuối cùng cũng tích trữ được tài sản vì không còn bị hút máu bởi trường học ngày qua ngày trong hàng thập kỷ.

Mình rất tích cực vào tương lai của Giáo dục.

Chỉ có điều bây giờ nó rất nát từ trên xuống dưới nên ai còn đắm đầu vào nó thì nên cân nhắc...

Cắt lổ sớm.

Đừng đâm đầu vào điện thoại bàn trong khi bạn có thể dùng iPhone.

NẾU PHỤ NỮ ĐƯỢC TRẢ LƯƠNG CHO VIỆC NHÀ

Thu nhập có khi còn cao hơn giám đốc.

Việc một ông chồng coi thường vợ vì “không làm ra tiền” là một sự thiếu cận ngoài sức tưởng tượng.

Có mấy gã mang được vài triệu về tự cho mình cái quyền nhìn vợ bằng nửa con mắt vì “loanh quanh xó bếp”.

Các chị em phụ nữ nếu làm việc nhà mà vẫn bị chồng coi thường nên xem xét đòi lương hoặc đình công.

Mạnh hơn nữa là nghỉ việc.

TU LUYỆN

Mỗi người sẽ có một hình thức tu luyện khác nhau.

Có người phải lên chùa để tu vì không có lựa chọn nào khác. Maybe tu xong vẫn thế.

Có người lên phòng Gym để tu—như ông bạn 6 múi của mình tu 9 năm tại phòng Gym.

Có người tu hàng chục năm ở hệ thống trường học công nghiệp, tu xong tẩu hoả nhập ma. Thân tàn ma dại.

Có người tu ở võ đài. Khổ luyện để chiến thắng bản thân.

Có người tu ở trên đôi giày. Chạy 10km/ngày.

Có nhiều kiểu “tu” khác nhau.

Không phải cứ kiểu tu truyền thống mới là tốt.

Tu nhằm phải tà giáo thì còn tệ hơn không tu.

Không phải trông bình dị như chạy bộ hay tập gym là tầm thường.

Có những thứ không được công nhận rộng rãi là tu nhưng có thể nó mới chính là tu thật sự.

THOẢ MÃN VÀ THOẢI MÁI

Nhiều người bị nhầm giữa 2 khái niệm này. Vì cả 2 đều mang để cảm giác hưng phấn.

Nhưng Thoả mãn (Satisfaction) trái ngược với Thoải mái (Comfort)

Bạn THOẢI MÁI khi bạn tránh rủi ro, ngồi trên Sofa và tận hưởng Netflix.

Nhưng bạn chỉ THOẢ MÃN khi bạn đạt được mục tiêu của bạn.

Khi bạn không tập, bạn thoải mái. Cảm giác thoải mái này là hạnh phúc giả tạo. Nhưng nó lại mang đến cho bất an, lo lắng lâu dài cho bạn.

Nhiều người theo đuổi cảm giác thoải mái. Vì thoải mái có thể có được ngay lập tức. Như thẻ tín dụng.

THOẢ MÃN thì ngược lại. Bạn sẽ cần mất công sức, tập trung, làm những việc bạn không thoải mái để đạt được mục tiêu.

Nhưng cuối ngày bạn ngủ ngon trong trạng thái THOẢ MÃN. Không còn lo âu, bất an.

Bạn THOẢ MÃN vì bạn đã chiến thắng bản thân bạn. THOẢ MÃN vì bạn năng suất. THOẢ MÃN vì bạn chạy xong 10km và hoàn thành buổi tập.

THOẢ MÃN mới là thứ mang đến hạnh phúc thật sự.

Khi số đông tập trung theo đuổi cảm giác THOẢI MÁI, không quá bất ngờ khi họ không hề THOẢ MÃN.

CON NGƯỜI CÓ 2 NỖI SỢ PHỔ QUÁT

1. Sợ chết

2. Sợ sống

Khi con người sợ chết, họ ngừng chạy theo số đông, ngừng tuân thủ và chấp hành những thứ nhằm nhí đặt ra bởi xã hội.

Họ sống vì bản thân họ. Họ trân quý thời gian, năng lượng, giá trị, hạnh phúc.

Nỗi sợ chết thúc giục con người sống một cuộc đời ý nghĩa. Thực hiện sứ mệnh cuộc đời.

Họ không quá quan tâm việc người khác nghĩ gì về họ.

Nghe có vẻ rất hợp lý. Tại sao mọi người không làm theo?

Vì phần lớn mọi người có một nỗi sợ phổ quát thứ hai — SỢ SỐNG.

Sợ sống là nỗi sợ luôn hiện hữu, bởi sống vốn đòi hỏi sự tính toán nhất định.

Sống đòi hỏi sự không chắc chắn. Không thể đoán trước. Lên xuống.

Sống đòi hỏi phải đối mặt với việc người khác nghĩ gì về từng hành vi.

Nỗi sợ sống thúc giục con người chọn một tiêu chuẩn trung bình hoặc dưới trung bình. Hoà mình vào số đông. Lẩn tránh sự khác biệt. Tuân thủ những gì đặt ra bởi người đi trước hoặc bất cứ ai có tiếng nói hơn mình.

Họ trở nên vô hình. Không mục đích. Hời hợt. Đối phó.

Sợ chết và Sợ sống liên tục kéo và đẩy bạn.

Phần lớn người ta chỉ sợ sống và “quên” đi nỗi sợ chết.

Chỉ đến khi đối mặt với cái chết gần kề họ mới HIỂU và CẢM NHẬN nó kinh khủng hơn là sống.

Lúc này họ mới bắt đầu SỐNG.

LUẬT NHÂN QUẢ – TƯ DUY PHẢN BIỆN

Khi nhắc đến khái niệm “Luật Nhân Quả”, mỗi người sẽ hiểu theo một cách khác nhau—gần như không ai giống ai.

Tựu chung lại sẽ có 2 trường phái:

TRƯỜNG PHÁI 1: KIẾP TRƯỚC KIẾP SAU

Trường phái thứ nhất tin rằng những việc bạn làm ở “kiếp này” sẽ “gặt” lại ở “kiếp sau”.

Nếu bạn làm việc tốt, kiếp sau bạn sẽ sướng. Nếu làm việc xấu, kiếp sau bạn sẽ gặp “báo ứng”. Đây thực ra cũng chỉ là một phiên bản khác của “thiên đàng”, “địa ngục” ảo giác mà chúng ta đã bàn ở phần trước.

Nếu xét theo góc độ giúp con người “hướng thiện”, trường phái này có vẻ mang lại hiệu quả nhất định trong ngắn hạn, như một giải pháp tạm thời chứ chưa đi sâu vào bản chất. Bởi về bản chất đây vẫn là giải pháp “Ông Ba Bị”, mang ra để giỡn trẻ ăn bột.

Nếu xét theo góc độ khắt khe của khoa học, rõ ràng “kiếp trước” hay “kiếp sau” là thứ không thể kiểm chứng. Giống như có ai đó khẳng định với bạn đêm qua họ mơ thấy kiếp sau bạn là con vượn—liệu bạn có tin họ?

Khi một thứ không thể kiểm chứng được tuyên bố như thể nó đã được xác minh hàng ngàn lần, như thể nó là chân lý, rõ ràng Ngôn ngữ đã bị bạo hành.

Từ Luật trong Luật Nhân Quả được sử dụng một cách lỏng lẻo.

Nếu nó đã là “Luật”, nó phải được chứng minh về Tính Phổ Quát. Nó phải được kích hoạt trong mọi trường hợp, bất kể nơi đâu, bất kể lúc nào. Nó tuyệt đối. Giống như $1 + 1$ luôn luôn bằng 2. Đây mới là Luật.

Nhưng nếu “Luật” mà vừa không kiểm chứng được, vừa phát huy tác dụng một cách tương đối, lúc được lúc không thì rõ ràng định nghĩa của từ Luật đã bị đánh

cấp vào mục đích chủ quan.

Nó không còn khách quan và vì thế không còn là “Luật”.

Như vậy, chúng ta không thể gọi là “Luật Nhân Quả” cho trường phái kiếp trước kiếp sau vì nó vi phạm định nghĩa cơ bản. Tuy nhiên, chúng ta có thể gọi là “Lý Thuyết Nhân Quả” hay “Giả Thiệt Nhân Quả”.

Gọi là Lý Thuyết hay Giả Thiệt bởi hàng ngàn năm nay nó vẫn chưa được kiểm chứng bằng phương pháp khoa học khắt khe.

Người ta gọi nó là “Luật” bởi chẳng lẽ lại nói là “Lý Thuyết Nhân Quả” nghe sẽ bị giảm sức nặng đáng kể.

Trường phái Luật Nhân Quả này mắc một hạn chế rất lớn như sau. Nếu như “kiếp trước” hay “kiếp sau” thật sự tồn tại và mối quan hệ giữa các kiếp được chi phối bởi “Luật Nhân Quả”, chúng ta có thể kết luận “Kiếp trước” của người khác trong chính “Kiếp này”.

Ví dụ, khi nhìn thấy một người bị khuyết tật trên đường, liệu bạn có thể kết luận Kiếp trước người này làm việc xấu?

Liệu tài tử Tom Cruise nổi tiếng có cuộc sống sung sướng như hôm nay là do “Kiếp trước” anh tu?

Liệu những động vật như Gà, Bò, Heo bị con người giết hại dã man ở các lò mổ công nghiệp có phải là hiện thân của những người thuộc kiếp trước đã làm việc xấu và kiếp này họ phải gánh chịu báo ứng?

Liệu bạn có thể nhìn thẳng vào mắt một người khuyết tật, vô gia cư và nói rằng “Đáng đời, ai bảo kiếp trước sống không tốt?”

Rõ ràng, nếu Luật Nhân Quả theo trường phái này thật sự là “Luật” theo đúng định nghĩa, bạn sẽ phải rút ra được kết luận ngay lập tức. Nó sẽ nhất quán giữa các “kiếp”. Nhưng bạn lại không thể kết luận một người khuyết tật do kiếp trước làm việc xấu, suy ra nó không thể xứng đáng với từ Luật.

Ngoài ra, trường phái Lý Thuyết Nhân Quả này cũng được ứng dụng rộng rãi

trong việc an ủi bản thân.

Nếu như “Kiếp này” làm “việc tốt” mãi mà chưa gặt hái được gì, con người sẽ ảo giác một cái “kiếp sau” tốt hơn. Đây là một cơ chế an ủi bản thân thường gặp. Giống như việc cầu nguyện, nếu cầu nguyện mang đến chân lý, hạnh phúc, tự do, bạn không cần phải đi học, đi làm, phát triển, tất cả 7 tỷ con người sẽ ngồi nhà cầu nguyện và “lộc” sẽ tự động từ trên trời rơi xuống.

An ủi không có gì sai trái, nhưng suy cho cùng nó vẫn chỉ là an ủi.

TRƯỜNG PHÁI 2: KIẾP NÀY

Trường phái 2 tỉnh táo hơn trường phái 1 ở chỗ họ tin rằng hệ quả sẽ xảy ra ở “kiếp này” luôn. Họ âm thầm bác bỏ giả thiết “kiếp trước” và “kiếp sau”.

Ví dụ: Nếu bạn làm việc tốt, bạn sẽ gặp điều tốt trong tương lai (thay vì phải chờ đến kiếp sau). Ngược lại, nếu bạn làm việc xấu, bạn sẽ gặp điều xấu trong tương lai.

Khi nghe tuyên bố ở trên, bạn sẽ thấy nó có vẻ rất hợp lý và nên áp dụng rộng rãi bởi nó giúp con người ta “hướng thiện”.

Tuy nhiên, vấn đề là ở chỗ, nó chỉ là giải pháp chấp vá tạm thời chứ chưa đi sâu vào tận gốc rễ vấn đề.

Giả sử, nếu có ai đó nói với bạn rằng học tốt thì sau này sẽ thành công là do Luật Nhân Quả. Có thể bạn sẽ tin theo và chăm chỉ học tốt. Không phải do bạn thật sự đam mê hay hiểu về tác dụng của việc học mà chỉ đơn thuần qua “Luật Nhân Quả”, bạn sẽ vẫn chăm học.

Nhưng càng về sau bạn sẽ càng nhận ra có rất nhiều người “học tốt” nhưng vẫn không hề thành công. Có nhiều người không học tốt nhưng lại giàu có hay nổi tiếng. Bạn sẽ vỡ mộng và nhận ra đây chỉ là Lý Thuyết suông bề nổi và phi logic.

Làm việc tốt sẽ tăng xác suất để bạn gặt lại những điều tốt vì nhiều lý do khác nhau. Nhưng vì nó không tuyệt đối nên nó vi phạm định nghĩa của “Luật”. Rất nhiều người cho rằng họ làm việc tốt nhưng vẫn khổ. Rất nhiều những kẻ độc tài

trên thế giới vẫn sống trong nhung lụa, giàu sang cho đến lúc chết.

Chính vì thế, “Luật Nhân Quả” theo trường phái thứ hai vẫn chỉ dừng lại ở mức độ khẩu hiệu và hô hào. Nó không thể được gọi là “Luật”. Nó có hiệu quả nhất định. Nhưng định nghĩa vẫn là định nghĩa.

Tất nhiên Quan Hệ Nhân Quả (causal relationship) có tồn tại trong thế giới khách quan.

Ví dụ, ngủ đủ giấc sẽ khiến đầu óc bạn tỉnh táo. Đây là Quan Hệ Nhân Quả chứ không phải “Luật” Nhân Quả.

Quan Hệ Nhân Quả tồn tại.

Luật Nhân Quả không tồn tại.

Quan hệ Nhân Quả tồn tại không có nghĩa “Luật Nhân Quả” phổ quát tồn tại.

Luật Nhân Quả chỉ là khái niệm trừu tượng sinh ra từ hành vi biến tấu ngôn ngữ và sau đó được tuyên truyền vào mục đích chủ quan.

Bạn sẽ thấy ngoài việc sử dụng khái niệm “Luật Nhân Quả” như một giải pháp ngắn hạn giúp con người hướng thiện, người ta đồng thời cũng dễ dàng sử dụng nó để thao túng tâm lý. Họ sử dụng nó như một công cụ để dọa dẫm người khác, truyền nỗi sợ. Về bản chất đây là hành vi dọa dẫm, ăn hiếp, cưỡng nộ sáo rỗng.

Ví dụ: Luật Nhân Quả sẽ trừng trị nhà nguoi.

Đó là lý do, nếu bạn gặp những ai nhắc đến 3 chữ “Luật Nhân Quả”, bạn nên cân nhắc động cơ của người này.

Chính vì ngôn ngữ FREE, bất cứ ai cũng có thể sửa định nghĩa theo mong muốn chủ quan của họ.

Liệu bạn sẽ chấp nhận sống dựa trên định nghĩa chủ quan của người khác mà không chút nghi ngờ?

BỨC TRANH LỚN

Khi bạn đang đi máy bay và nhìn qua cửa sổ, bạn có hai lựa chọn.

Bạn có thể nhìn cảnh NÚI hùng vĩ mà bạn rất hiếm khi được nhìn.

Hoặc bạn có thể tập trung vào một vết xước trên kính. Bỏ qua cả một BỨC TRANH LỚN.

Bạn không biết đâu, rất nhiều người, kể cả các “chuyên gia” sẽ chỉ để ý đến vết xước.

Đó là lý do họ lỗ mất Bitcoin chỉ vì mấy cái tiêu đề bài báo tiêu cực. Hoặc mấy cái tư duy lỗi thời.

Hoặc họ lỗ mất nhiều cơ hội chỉ vì người nọ người kia cứ chỉ vào vết xước. Khiến họ không đủ kiên nhẫn để tin vào lựa chọn của mình đủ lâu.

Khi tập trung vào vết xước, người ta sẽ cười với nhau rồi tự mãn cho rằng họ NHÌN THẤY vết xước hằn hoi!

Họ tự tin nói rằng cửa kính có vết xước nên nhìn ra ngoài làm gì?

Và nhất là khi họ lại là chuyên gia. Cái tầm quan trọng của việc nhìn thấy vết xước nó lại nâng thêm một bậc.

Đây là lý do không phải ai cũng nhìn thấy BỨC TRANH LỚN.

Vì ai cũng tự hào khi nhìn thấy vết xước rồi đi khoe khắp nơi.

KHÔNG ĐẾN TRƯỜNG = GIAO TIẾP KÉM?

Khi nhắc đến homeschooling, ngay lập tức người ta sẽ nghĩ đến cảnh tượng trời sập.

Sống trong một xã hội bầy đàn và quen với sự quản lý gắt gao nghiêm ngặt bởi vô vàn các thể chế và tổ chức quá lâu. Người ta dần mất kết nối với tự do và thực tế.

Người ta quen với việc bị quản lý và được quản lý. Nó gây nghiện. Dứt ra sẽ cảm thấy bản thân yếu đuối, gục ngã. Không còn hệ thống “danh hiệu” công nhận. Không còn những cái móc, những cái sĩ diện để oai. Những cái để bầu víu.

Khi nhắc đến việc “không đến trường”, chúng ta tưởng tượng trời sẽ sập.

Những đứa trẻ sẽ “hỗn loạn”, “hư đốn”, “lêu lổng”, “vô học”.

Và nhất là “không có môi trường giao tiếp xã hội”

Ôi mẹ ơi.

Thật vậy sao?

Bạn đã bao giờ thử nhìn vào gương và tự hỏi, bạn thật sự có bao nhiêu đứa bạn thân?

Sau hàng năm trời đến trường, bao nhiêu người bạn THÂN thật sự với bạn và bao nhiêu người chỉ là BÈ.

Bao nhiêu những bè phái, drama, bully, bắt công trên xã hội trường học?

Đã bao lâu rồi bạn không đi “Họp lớp”. Liệu bạn có muốn đi họp lớp không?

Và cuộc đời của bạn bây giờ thật sự có bao nhiêu người bạn?

Bạn có thật sự CẦN đến hàng trăm hay hàng nghìn bạn?

Hay bạn chỉ cần không dưới 10 người bạn? Và các mối quan hệ của bạn liệu có nhất thiết phải từ trường học? Hay có thể từ vô vàn các môi trường xã hội khác?

Đến trường học không những KHÔNG khiến trẻ em giao tiếp tốt hơn, nó còn khiến trẻ em giao tiếp KÉM đi.

Trường học là một môi trường độc hại bởi mô hình cạnh tranh điểm số, chạy theo chương trình thi cử từ khi còn bé.

Nó lao đầu vào cạnh tranh. Bị so sánh. Bị đánh giá nhân phẩm dựa trên “lời nhận xét của cô” hay điểm số.

Môi trường này sinh ra những đứa trẻ tôn thờ điểm số và hạ bệ giá trị con người. So sánh đổ kị, ghen ghét lẫn nhau. Giá trị con người sụt giảm.

Nghĩa là tư duy xã hội bị vùi dập.

Trẻ em học cách nịnh nọt quyền lực (giáo viên) và không dám lên tiếng tư duy phản biện đối thoại.

Nghĩa là tư duy phản biện bị vùi dập.

Trẻ em có hoàn cảnh “đặc biệt” bị đối xử bất công và từ đó mất hết lòng tin vào bản thân. Bị so sánh, chế giễu.

Nghĩa là tương lai bị vùi dập.

Giao tiếp giữa trẻ em với nhau trên trường học nếu không xoay quanh điểm số cạnh tranh như tranh cử tổng thống thì cũng liên quan đến ĂN CHƠI.

Đúng vậy, ĂN CHƠI. Xem ai COOL hơn ai. Ai CHẤT hơn ai.

Chúng lấy đó làm tiêu chuẩn GIÁ TRỊ con người

Hoặc là phải GIỎI theo tiêu chuẩn điểm số.

Hoặc là phải GIỎI theo tiêu chuẩn của trẻ trâu.

Cả hai đều làm con người trở nên mục ruỗng từ khi còn bé.

Hoặc thông minh nhưng đụt. Hoặc không đụt thì ăn chơi đú đờn.

Ít khi có ở giữa. Vừa thông minh vừa không đua đòi.

Cha mẹ cho con đến trường rồi nhận lại sự đau đầu mỗi ngày. Họ quen với việc đó nên thấy bình thường.

Như vậy, cái nỗi sợ về việc Không đến trường thì con sẽ tự kỷ, kém giao tiếp và trời sẽ sập hết sức phi lý.

Bởi cho vào trường học chắc chắn con sẽ kém giao tiếp hơn.

Bản thân mình tự nhận thời đi học mình KÉM GIAO TIẾP kinh khủng. Mình cứ nghĩ do lỗi của bản thân.

Nhưng càng đọc, quan sát và ngẫm nhiều, mình nhận ra sự phát triển của mình về cả mặt xã hội lẫn kiến thức chính thức bắt đầu khi THOÁT trường học.

Nó đã kìm hãm con người. Làm vẩn đục tâm hồn trẻ thơ. Biến trẻ thơ thành sản phẩm. Tư duy cạnh tranh thực dụng. Đua đòi ăn chơi (theo kiểu trẻ trâu).

Rất nhiều linh hồn và tương lai đã bị vùi dập trong môi trường “cao quý” này mà chúng ta không nhìn ra. Chỉ nhìn thấy những ví dụ tốt, những “tấm gương hiếu học” etc. Phần nổi của tảng băng chìm.

Nếu bạn sợ con giao tiếp kém, việc nên làm không phải cho nó đi học nhiều hơn.

Mà là cho nó đi học ít đi.

Những ai cho rằng không đến trường = giao tiếp kém đang có tư duy trời sập.

Khi não không hoạt động, tê liệt, tư duy trời sập. Tội cho những đứa trẻ.

Sự thật là trẻ em không cần quá nhiều bạn. Và trường học không phải là cái lò “bạn” duy nhất.

Bạn cũng chỉ có dưới 10 người bạn, bạn vẫn sống tốt đấy thôi?

MÂU THUẦN MẪU HỆ

Gia đình mẫu hệ là kiểu gia đình mâu thuẫn.

Vợ thích nắm quyền sẽ phải chấp nhận Chồng lép vế.

Chồng không thể VỪA lép vế VỪA có tiếng nói. Mâu thuẫn.

Vợ bắt buộc phải chọn một trong hai.

Nếu thích làm chủ quyền lực, thì đừng phàn nàn về việc chồng yếu đuối.

Nhưng họ vẫn cứ phàn nàn không ngừng nghỉ, không nhận thức được bản thân họ đang tự mâu thuẫn.

Đây là lý do Mẫu Hệ thường là mô hình gia đình thảm họa.

Người vợ không hiểu họ muốn gì và những vấn đề bắt người chồng chạy theo.

Yếu đuối cũng không được, mạnh mẽ cũng không xong.

VẮT CHANH

Cái đầu của bạn có thể vắt ra được rất nhiều thứ hay ho mới lạ.

Như vắt một quả chanh.

Nhưng bạn sẽ cần thời gian, không gian yên tĩnh và sự tập trung cao độ.

Sự tập trung giống như bàn tay của bạn bóp chặt quả chanh.

Càng tập trung cao độ nước cốt chanh càng ra nhiều và chất.

Nếu bạn vắt mãi không ra, có thể bạn chưa đủ tập trung.

DẠY CON KIỂU HÈN HẠ

Ở phương Đông, cách dạy con chủ đạo là sử dụng roi vọt hay bạo lực.

Đây là cách dạy hèn hạ nhất của cha mẹ.

Họ huấn luyện hoặc bản thân bằng triết lý độc hại “yêu cho roi cho vọt”.

Khi con người không thể sử dụng đàm phán thuyết phục người ta sẽ tự hạ mình bằng thao túng hoặc bạo lực.

Đánh con âm thầm tiêm vào đầu đứa bé bạo lực là cách giải quyết mâu thuẫn nhanh gọn hợp lý.

Đây là mô hình đôn đốc nô lệ truyền thống. Mô hình chủ tứ phong kiến.

Sau đó lại lôi “đạo hiếu” ra để hợp lý hoá sự bạo lực và để tra tấn tâm lý về mặt “đạo đức”.

Tư duy bạo lực như một cách giải quyết mâu thuẫn thẩm thấu trong xã hội và bình thường hoá bạo lực.

Bạo lực trong xã hội xuất phát trực tiếp từ bạo lực trong gia đình.

Cha mẹ đánh con sẽ sinh ra bạo lực trong xã hội.

Suy ra, việc đánh con nên được hiểu như một tội ác chứ không phải một việc làm nhân văn nấp dưới cái mác “dạy con”

NHÀ TÙ LÝ DO

Hoàn cảnh khó khăn => Do hoàn cảnh khó khăn

Nhà có điều kiện => Do sung sướng từ bé

Nhà bình thường => Do nhà chẳng có gì đặc biệt

Trẻ => Do còn nhiều thời gian

Trung niên => Do bận

Già => Do không còn nhiều thời gian

Phần lớn những người xung quanh bạn sống một cuộc đời lý do mà không nhận ra.

Mãi mãi không bao giờ thoát được cái nhà tù tâm lý này.

GIỌNG NÓI BÊN TRONG VÀ BÊN NGOÀI

Mình nhận ra một điều thế này.

Làm podcast thì giọng nói bên ngoài kích hoạt.

Nhưng giọng nói bên trong đầu lại im lặng.

Viết lách thì giọng nói bên ngoài im lặng.

Nhưng giọng nói bên trong đầu lại khá mạnh.

Mình thường ưu tiên giọng nói trong đầu hơn giọng nói bên ngoài.

Giọng nói bên ngoài thường không có sức nặng và chiều sâu bằng giọng nói bên trong.

Vì giọng nói bên ngoài cần NGÔN NGỮ và NGỮ CẢNH để định hình. Ngôn ngữ và ngữ cảnh tạo nên giới hạn.

Còn giọng nói bên trong thậm chí không cần đến NGÔN NGỮ hay NGỮ CẢNH xã hội.

Nó tự do bay lượn không giới hạn. Nó đưa bạn đến cảnh giới cao hơn.

=> Tập trung phát triển giọng nói bên trong quan trọng hơn giọng nói bên ngoài.

CÂU CHUYỆN CÁI NẮP THÙNG RÁC

Tuấn hằng say lau dọn nhà cửa vì tối nay vợ đi du lịch về.

Muốn gây ấn tượng với vợ và được vợ khen.

Anh háo hức cọ từng cái lò vi sóng, sàn nhà, bát đĩa, chạn, tủ lạnh, bồn rửa bát, tủ, bàn ăn.

Sạch như ly như lau. Bếp núc bóng lộn. Nghĩ bụng kiểu này cô ấy về chắc mừng lắm.

Thậm chí chuẩn bị sẵn đồ ăn thịnh soạn, nển lung linh.

Tối đến, vợ Tuấn về đến nhà và mở cửa bước vào, mắt nhìn xung quanh.

Tuấn nhìn vào mắt vợ, háo hức quan sát. Chắc cô ý sẽ thích mê.

Vợ anh nhìn một hồi rồi nói một câu.

“TẠI SAO CÁI NẮP THÙNG RÁC BẮN THẾ KIA?”

(Tuấn quên mất không lau cái nắp thùng rác)

XÃ HỘI AUTO

- Mặc áo cà sa = AUTO thầy
- Mặt có nếp nhăn = AUTO đúng
- Vào biên chế trường học = AUTO cao quý
- Bài viết dài dài = AUTO chân lý
- Comment dài dài = AUTO nhiều like
- Đến trường = AUTO có học
- Đi làm = AUTO trưởng thành
- Chuyện thiện hạ = AUTO chủ
- Đạt giải nọ giải kia thi đấu bla bla = AUTO con nhà người ta
- Hàng hiệu, LV, 4 bánh = AUTO giàu
- Thực phẩm chức năng = AUTO khỏe
- Lên báo/TV = AUTO chính xác 👍
- Tần số sóng, luật hấp dẫn, vũ trụ = AUTO cao siêu
- Nhật = AUTO phải học theo
- Do Thái = AUTO dạy con chuẩn
- Thức ăn vùng miền = AUTO đặc sản

6 KỸ NĂNG THIẾT YẾU DÀNH CHO CHA MẸ

1. XIN LỖI — Cha mẹ sai phải học cách xin lỗi con cái
2. CẢM ƠN — Cha mẹ phải học cách biết ơn con cái
3. UỐN LƯỖI 7 LẦN — Cha mẹ không được sử dụng ngôn từ độc hại thâm sâu để nói chuyện với con cái. Ngôn ngữ phải chân thành và đến từ sự tử tế.
4. NHẤT QUÁN — Cách nói chuyện với người ngoài và người trong nhà phải nhất quán. Chứ không phải với người ngoài nịnh nọt, vui vẻ. Với người nhà thì cáu kỉnh, khó chịu. Như vậy là hai mặt. Giả tạo. Sao dạy được con?
5. LO CHUYỆN CỦA BẢN THÂN TRƯỚC— Lo bản thân mình trước, mình cứ phần đầu phần mình đi đã. Mình ham học, tự khắc nó sẽ ham học.
6. KHÔNG BẮT CON HỌC NHỮNG THỨ MÌNH KHÔNG BIẾT TẠI SAO?

Nếu bản thân cha mẹ còn không thể trả lời tại sao nên học một thứ. Đừng bắt con nó học. Nếu câu trả lời chỉ là “Để có bằng” với “điểm cao” hay “phải học” thì cái TẠI SAO chưa đủ lớn.

Tổng kết lại, cha mẹ cần đủ 6 kỹ năng này.

Nếu không có 6 kỹ năng này, gia đình chẳng khác gì một cái tôn giáo.

Rất nhiều gia đình không khác gì một cái tôn giáo và vận hành duy nhất bởi cái CHỮ HIẾU và mấy cái giáo lý dân gian rỗng tuếch được lạm dụng để bạo hành tâm lý nhau.

Sự ràng buộc chỉ mang lại đau khổ cho cả hai.

Hãy cứu lấy sự ngu si của cha mẹ Việt vì một thế hệ không có sọ tuổi thơ.

BẮT ĐẦU BẰNG XIN LỖI VÀ CẢM ƠN.

XEM BÓI ĐẦU NĂM

Năm nay đi lại cẩn thận con nhé!

Ôi thế hả thầy? :<

Ừ, may sinh năm con gà, năm nay năm sửu, đi lại cẩn thận.

Chết thầy ơi lúc này con ghi nhầm, con sinh năm con khỉ. Thế không cần cẩn thận nữa à?

Àh ờm, vẫn nên cẩn thận nhé.

VÂNG THẦY, CON SẼ VẪN ĐI LẠI CẨN THẬN.

(Vãi thầy)

Bà may hay ốm vặt lắm đúng ko?

Vâng, đúng rồi ạ. Tuổi này ai chẳng ốm vặt hả thầy?

MÀ ĐÚNG THẬT HÔM TRƯỚC VỪA THẤY HO HO.

(Vãi thầy)

Thầy xem giúp con đường công danh sự nghiệp.

Công danh sự nghiệp tốt nhé! Thời gian đầu sẽ hơi vất vả tí nhưng cố gắng đừng nản lòng nhé. Cứ cố gắng.

VÂNG THẦY, CON SẼ CỐ GẮNG.

Thầy ơi xem bói này đúng khoảng bao nhiêu phần trăm nhỉ?

Nó là nhân duyên con ạ.

Tùy thuộc vào cả mình và môi trường nữa.

CÓ NHÂN CÓ DUYÊN.

Vâng. Thầy nói chí phải.

Phán đúng là do thầy chuẩn. Phán láo là do “yếu tố nhân”.

Thầy is always right

NGƯỜI LỚN CÓ TRƯỞNG THÀNH?

Càng quan sát mình càng nhận ra một số khái niệm bị đánh tráo.

Ví dụ Hai từ NGƯỜI LỚN bị lạm dụng khá nhiều.

Kiểu cứ nhiều tuổi thì tự khắc được nâng cấp lên thành NGƯỜI LỚN.

Tuy nhiên, có những người 50, 60 thậm chí 70 chưa chắc đã trưởng thành bằng một người 20 30.

Mình để ý nhất là thời nay. “Người lớn” chỉ là lớp vỏ bọc.

Nhưng bên trong không khác gì một đứa con nít.

Rõ ràng Tuổi tác và Trưởng thành chỉ là quan hệ tương quan (CORRELATION) chứ không phải quan hệ nhân quả (CAUSATION)

Tuổi tác không TẠO nên sự trưởng thành.

Chỉ có CHIÊM NGHIỆM mới tạo nên sự trưởng thành.

Giống như tuổi tác không TẠO nên cơ bắp.

Chỉ có TẬP mới tạo nên cơ bắp.

Một cái là tương quan một cái là NHÂN QUẢ.

Người lớn trong nhà thường hay DỰA vào yếu tố tuổi tác để AUTO ĐÚNG. Bắt nạt và thao túng con nít. Lớn bắt nạt bé.

Lớn thì có thể lớn nhưng trưởng thành thì chưa chắc.

Trong một số trường hợp, nghe lời người lớn là xác định cuộc đời bốc Sh...

TÂM LÝ TRẺ EM 101

1. Tất cả trẻ em đều sinh ra trong trạng thái hoàn toàn **BẤT LỰC**
2. Nỗi sợ lớn nhất của mọi đứa trẻ là **SỢ BỊ BỎ ROÌ**. Bỏ rơi đồng nghĩa với chết.
3. Tất cả trẻ em đều nghĩ mình là cái rốn vũ trụ (Ego-centered)
4. Tất cả trẻ em đều trải qua cảm giác bị bỏ rơi khác nhau (Nỗi sợ lớn nhất)
5. Chính vì trẻ em nghĩ mình là cái rốn của vũ trụ, mỗi lần trẻ trải qua cảm giác bị bỏ rơi, chúng nghĩ rằng **CHÚNG** là **NGUYÊN NHÂN**. Chúng có lỗi.
6. Chúng xây dựng một niềm tin ngây thơ có tên **TOXIC SHAME** — niềm tin rằng chúng tệ và có lỗi
7. Chính vì thế, bộ não chúng xây dựng các **CƠ CHẾ SINH TỒN** để làm giảm stress từ những lần bị bỏ rơi trong tương lai.
8. Cơ chế sinh tồn này phản ánh sự ngây thơ, bất lực, sáng tạo của trẻ em để gây sự chú ý tới người lớn

Tất cả chỉ để chống lại nỗi sợ lớn nhất — bị bỏ rơi.

Và nỗi sợ này kéo dài đến khi chúng trở thành người lớn cùng với **CƠ CHẾ SINH TỒN** chúng xây dựng từ bé.

Khi cha mẹ quá bỏ bê con cái hoặc không có khả năng lắng nghe, nỗi sợ này sẽ ngày càng lớn. Cơ chế sinh tồn sẽ ngày càng được kích hoạt.

Chính vì đứa trẻ nào cũng nghĩ mình là trung tâm vũ trụ.

Kết hợp với sự bỏ bê và kỳ vọng của cha mẹ, chúng luôn nghĩ mình kém cỏi và không thoả được kỳ vọng của cha mẹ chúng.

Nhất là những gia đình trọng thành tích. Chúng sẽ làm mọi cách để thoả kỳ vọng để làm hài lòng cha mẹ.

Nếu không làm được, chúng luôn nghĩ mình rất tệ. Bất lực. Dù cố đến đâu.

Từ đó sinh ra một thể hệ toàn NICE GUYS.

NICE GUYS che giấu cảm xúc thật của mình. Luôn muốn làm hài lòng người khác. Chạy theo sự chấp thuận từ người khác. Không có khả năng tư duy độc lập.

NICE GUYS không có cơ hội hình thành tố chất đàn ông.

NICE GUYS khiến phụ nữ khó chịu vì tính trẻ con.

NICE GUYS ngây thơ nghĩ rằng mình “NICE” thì mọi thứ sẽ an bài.

Nhưng về bản chất NICE GUYS chỉ hòa theo đám đông và sự chấp thuận, không có chính kiến.

Phần lớn nhiều gia đình không muốn “con hư”. Họ thích “Con ngoan”

Nhưng tạo ra “Nice guy” là một sự thất bại ngang với “Con hư”.

Suy cho cùng, không phải đứa trẻ nào cũng may mắn rơi vào gia đình có cha mẹ hiểu về sự nguy hiểm của NICE GUY.

Thật ra NICE GUY không hề “NICE”.

“Nice guy” rất giỏi lừa dối cảm xúc, thao túng, yếu đuối, bất lực, hay dối, hay động tác giả, không có mục tiêu, an phận, thậm chí bệnh hoạn ngầm.

NICE GUY không hề bình thường.

XÃ HỘI ẢO GIÁC DANH HIỆU

Mình luôn dạy em trai mình.

Không bao giờ chạy theo danh hiệu từ bên ngoài.

Danh hiệu từ bên ngoài là thứ đã tấy não con người suốt bao nhiêu năm lịch sử trên truyền thông. Nhằm mục đích kiểm soát số đông và thu nạp sự phục tùng.

- Trường học tạo ra danh hiệu (Đi thi học sinh giỏi, bằng tốt nghiệp, chuyên chọn, điểm số, thạc sĩ, tiến sĩ, giáo sư)
- Công ty Đa cấp tạo ra danh hiệu (Sapphire, Diamond...)
- Công ty Truyền thống tạo ra danh hiệu (Nhân viên giỏi, nhân viên thâm niên, CEO, etc)
- Đảng phái và tôn giáo cũng tạo ra danh hiệu, huân chương, “anh hùng”.
- Truyền thông góp phần MARKETING các loại danh hiệu trên truyền hình, các loại giải nọ giải kia, các loại cuộc thi. Các game show. Vinh danh, tôn vinh. Tấm gương.
- Showbiz thì có “Nghệ sĩ ưu tú” “nghệ sĩ nhân dân”
- Gia đình tạo ra danh hiệu “Cháu ngoan”, “Con ngoan”, “Lễ phép”, “Biết nghe lời người lớn”
- Và các loại chức danh nghề nghiệp (Giáo viên, bác sĩ, etc)

Tất cả chỉ để thu tóm số đông.

Vì lâu dần người ta nghĩ PHẢI có được các thành tích và danh hiệu mới là giỏi. Mà thành tích, danh hiệu, bằng khen thì bắt buộc phải thông qua một thẳng thứ 3 quyền lực.

Nó cho phép giỏi mới được giỏi.

Nó cấp danh hiệu cho, nó công nhận mới được tự hào về bản thân.

Nó nắm thóp và nó cung cấp lời khen và sự tôn vinh để thoả mãn cái tôi bất an của bạn.

Danh hiệu và thành tích sinh ra là để GIẢM tính cá nhân của bạn. Tạo sự lệ thuộc.

Tất cả chỉ là ẢO GIÁC.

Giới trẻ lẫn giới già ngày nay bị ẢO GIÁC danh hiệu và chạy theo danh hiệu của một bên thứ 3 một cách mù quáng.

Chạy theo cống hiến cho nó thì được tôn vinh.

Người ta chạy theo sự tôn vinh mù quáng cả cuộc đời, quên đi sức mạnh vốn có của bản thân.

Danh hiệu sinh ra sự ĐỐ LỐI. “Nếu không có danh hiệu thì không thể thành công”

Danh hiệu sinh ra sự SO SÁNH ĐỐ KỊ, GANH GHÉT mù quáng.

Người thông minh thật sự là người không chạy theo danh hiệu nhằm nhí bởi bên thứ 3 giống số đông.

Họ tập trung vào BẢN THÂN một cách ĐỘC LẬP.

Những thứ cốt lõi do chính họ kiểm soát.

TẬP là thứ không cần danh hiệu. Không cần sự cho phép.

Bạn không cần một thằng thứ 3 đứng ra công nhận BẠN ĐẸP. Bạn không cần sự cho phép.

ĐỌC SÁCH là thứ không cần danh hiệu. Không cần sự cho phép.

Bạn không cần đến trường hay có bằng để có kiến thức. Cho nên nếu nói không có trường học thì trời sập là hoàn toàn bu sịt.

Có bạn không muốn mà thôi. Danh hiệu tạo ra sự đổ lỗi và khiến bạn mất lòng tin vào bản thân.

Hãy mặc kệ xã hội người trẻ chạy theo danh hiệu viễn vông và người già đánh giá giá trị con người qua các thành tích bu sịt.

Bạn chạy theo EXCELLENCE.

Bạn chạy theo GIÁ TRỊ CỐT LỖI.

Bạn sẽ độc lập. Bạn sẽ cô đơn. Nhưng đây mới đúng là thứ bạn thật sự muốn.

Người tự hào chạy theo thành tích danh hiệu không nhận ra về bản chất họ là SLAVE.

Còn bạn là MASTER.

SLAVE chạy theo danh hiệu, công nhận, lời khen.

MASTER chạy theo Excellence. Kỷ luật bản thân. Giá trị thực.

CHỮ “HIẾU”

Chữ Hiếu là một trong những thứ mang lại nhiều bất hạnh nhất cho con người.

Nó là công cụ ưa thích của những cha mẹ bạo chúa sử dụng để bạo hành con cái về mặt đạo đức.

Nhân danh đạo đức “chữ hiếu” để bắt con cái chấp nhận sự hành hạ và nuông chiều sự ích kỷ của bản thân.

Nhờ có nó mà bạo lực thể xác và tinh thần diễn ra, tạo ra địa ngục trong chính gia đình.

Những đứa con phải chịu đựng sự độc ác của cha mẹ vì nếu TỰ VỆ hoặc không tuân theo sẽ bị coi là “Bất hiếu”. Khiến đứa con bứt rứt, ám ảnh và tội lỗi về không chỉ thể xác mà còn tinh thần.

CÓ HIẾU ở Việt Nam thường được hiểu nhầm với NGHE LỜI và PHỤC TÙNG.

Tuy nhiên 2 cái này hoàn toàn khác nhau.

CÓ HIẾU nghĩa là BIẾT ƠN, không có nghĩa là PHỤC TÙNG.

Nếu cha mẹ đánh đập, thao túng nỗi sợ, bạn PHỤC TÙNG theo mới là BẤT HIẾU.

Bạn phải tự vệ. Bạn phải cãi lại.

Việc bạn biết họ bạo hành mà vẫn mặc kệ và phục tùng theo chỉ vì “chữ hiếu” sẽ mang lại bất hạnh cho cả hai.

Bạn bắt buộc phải cãi lại. Phải xác định rõ ràng ranh giới của bạn.

Chữ HIẾU cần phải được hiểu đúng để các bậc cha mẹ được giáo dục lại.

Vì không phải cứ cha mẹ là được quyền bắt nạt con cái.

Người ta cứ nghĩ “xã hội” là nơi khắc nghiệt.

Nhưng họ quên mất nơi khắc nghiệt nhất đôi khi lại chính là gia đình.

Người ta cứ nghĩ người xa lạ là thâm hiểm.

Nhưng họ quên mất có thể cha mẹ họ mới là bạo chúa thứ thiệt.

Đừng để người khác trói buộc bạn bằng cái chữ “Hiếu” nhân danh. Nếu nó là bạo lực, thao túng, hãy gọi đúng tên.

Suy cho cùng, bạn là con người chứ không phải thú cưng của họ.

CON NGƯỜI THƯỜNG SẼ CÓ 3 CON ĐƯỜNG ĐỂ FOLLOW

1. Reason (dựa vào lý lẽ để tin)
2. Faith (dựa vào một đức tin và bỏ qua lý lẽ)
3. Cult (bầy đàn cực đoan không đức tin và cũng không lý lẽ)

—

1. REASON

Con đường số 1 tin vào khoa học, lý lẽ, tư duy phản biện, tìm kiếm chân lý nguyên bản.

Cái gì phi logic, không thể kiểm chứng, tự mâu thuẫn sẽ bị chối bỏ.

Con đường 1 là tiền đề của khoa học, phát triển, khai sáng và triết học thuần khiết (philosophy)

2. FAITH

Con đường số 2 có một đức tin để tin.

Họ tin vào kiếp sau, kiếp trước. Nhân quả. Thiên đường. Địa ngục.

Mặc dù phi logic, tự mâu thuẫn và sẽ sụp đổ dưới REASON. Nhưng một số đức tin lại có các điều răn có tính phổ quát cao (Universality)

Ví dụ: Thiên chúa giáo có tính phổ quát rất cao và điều này làm con người hướng thiện.

Mặc dù phương pháp có vấn đề (dựa trên Dogma thay vì Reason) nhưng kết luận lại đúng về tính phổ quát.

3. CULT

Nếu không có một trong hai Reason hoặc Faith, con người sẽ rơi vào CULT.

Trở thành một đám bầy đàn theo chủ nghĩa khoái lạc (hedonism), suy đồi hoặc follow các tôn giáo, thể chế chính trị cực đoan.

Đó là lý do các thể chế cực đoan sẽ muốn tiêu diệt REASON và FAITH đầu tiên.

Đặc biệt là FAITH.

Vì REASON là lựa chọn còn FAITH cũng dựa trên tẩy não (nhưng tẩy não tốt)

CULT là tẩy não cực đoan.

Các thể chế độc tài toàn trị sẽ diệt FAITH đầu tiên và tạo ra đám bầy đàn ngu dân cực đoan tôn thờ chính trị. Tuyên truyền chính trị, tẩy não giáo dục, chủ nghĩa ABC, được sử dụng để đảm bảo sự tôn thờ và nô lệ.

Đó là lý do.

Nếu bạn không hoặc chưa thể hướng tới REASON,

Lựa chọn tốt thứ hai là đừng để mất FAITH.

Hãy cứ follow một đức tin (Thiên chúa giáo, Phật giáo nguyên thủy là hai lựa chọn xuất sắc vì tính phổ quát cao gần bằng REASON)

Vì rơi vào CULT chính trị sẽ hướng đến diệt chủng cho tất cả.

BẠN ĐÃ 80 TUỔI

Ngồi dưới mái hiên nhìn vào bãi cỏ trước mặt, không tưởng tượng được cuộc đời nó lại trôi nhanh đến vậy. Mới ngày nào còn 20 tung tăng.

Giá mà mình có thể quay lại thời còn trẻ. Mình sẽ làm khác đi. Có quá nhiều thứ mình đã bỏ lỡ vì làm theo ý của những người khác.

Bất chợt. Một bà tiên hiện ra ngay trước mặt bạn và nói với bạn:

“Ta sẽ cho con về sống lại quá khứ, con có chắc sẽ làm cho nó xứng đáng”

Bạn nhanh nhẩu “SURE”

Bà tiên vẫy cái đũa thần và bạn biến mất trong không trung.

Hoá thân vào BẠN bây giờ.

Đây chính là quá khứ của bạn.

Bạn có thể không nhớ gì. Nhưng bạn đã được cho một cơ hội về thời điểm HIỆN TẠI—bây giờ.

Liệu bạn có làm khác đi?

NGHIỆN XƯA VÀ NAY

Thế hệ cũ đã phải trả giá đắt bằng rượu, bia, thuốc lá.

Thế hệ mới sẽ phải trả giá đắt bằng nghiện MXH, games kích thích liều cao, video hài nhảm, drama hưng phấn cao.

Thế hệ trước chúng ta rất nhọc khi khuyên họ bỏ thuốc hay rượu. Họ lớn lên cùng những thứ đó. Họ nghiện từ bé.

Thế hệ ngày này lớn lên cùng với giải trí hưng phấn kích thích nồng độ cao.

Trẻ em, người lớn, người già nghiện tất.

Nghiện nặng mà không biết là nghiện.

Họ chỉ dám nói là họ “cần” hoặc “nốt”. Đây là biểu hiện của nghiện nặng.

Nếu như rượu, thuốc lá, ma túy phải bỏ tiền ra mới mua được thì giải trí hưng phấn kích thích nồng độ cao lại được phân phát miễn phí và không giới hạn.

Nếu như thuốc lá cướp đi lá phổi, rượu cướp đi gan, giải trí liều cao cướp đi linh hồn, tâm trí, cảm nhận thế giới thực, cuộc đời.

Trong đó, người lớn là thiệt hại nặng nhất vì cuộc đời đã ngắn nay còn ngắn hơn.

Trẻ em thiệt hại nặng thứ hai vì cha mẹ của chúng bị mù cảm giác nên thờ ơ và không đánh hơi được các tác hại.

Mà trẻ em lại không có sức đề kháng.

HƯỞNG THỤ

Con người về bản chất không muốn hưởng thụ quá lâu.

Hưởng thụ là một trạng thái ngắn hạn không bền. Nó chỉ mang đến khoái cảm ngắn hạn. Không phải cảm giác thoả mãn, hạnh phúc lâu bền thật sự.

Bạn có thể hưởng thụ sau một buổi hay một tháng làm việc mệt mỏi. Bạn sẽ thấy phê.

Giống như bạn đi nắng về khát nước và được uống một ly nước đầy.

Nhưng nếu bạn cứ tiếp tục uống tiếp bạn sẽ cảm thấy khó chịu.

Hưởng thụ quá nhiều hoặc quá lâu sẽ khiến bạn khó chịu. Sau là tội lỗi. Cảm thấy vô nghĩa. Nhàm chán.

Nó không bền.

Bạn chỉ nên coi hưởng thụ là một ly nước. Uống khi khát. Chứ không phải một trạng thái vĩnh cửu. Không phải một mục tiêu cần hướng đến.

Hưởng thụ chỉ giúp bạn thoả mãn nhu cầu THẤP nhất — thuộc về phần CON.

Bạn chỉ có thể thoả mãn thực sự khi tập trung cả vào phần NGƯỜI.

Ý nghĩa. Cốt lõi. Bản chất. Giá trị. Đam mê. Tập trung. Phát triển. Mở mang. Giúp đỡ. Tự do. Hiểu biết.

Căn bệnh nguy hại của xã hội thời hiện đại đó là:

- Mất công làm những công việc vô nghĩa (mà gia đình và xã hội đặt ra)
- Rồi chạy theo sự hưởng thụ không giới hạn (như một mục tiêu cuộc đời)

TRƯỜNG HỌC CHỈ LÀ MỘT VỞ DIỄN

Trường học chỉ là một vở diễn. Và tất cả là diễn viên.

Học sinh bị ép đến trường. Chúng phải diễn là thích học với giáo viên. Phải vâng lời. Phải “ngoan”. Làm theo chỉ dẫn thì sẽ được ưu ái. Phải biết nịnh thằng cầm đầu.

Học sinh trở thành diễn viên tuồng chuyên nghiệp.

Giáo viên vào biên chế. Dạy theo chỉ dẫn của cấp trên. Đôi khi không biết dạy để làm gì? Cứ làm theo chỉ đạo. Ngu xuẩn cũng vui vẻ làm theo vì không làm thì không có tiền. Ngoài ra làm ngoan thì được hiệu trưởng ưu ái. Phải biết nịnh nọt. Kiếm được phải chia cho hiệu trưởng 1 ít. “Quan tâm lẫn nhau”

Giáo viên trở thành diễn viên tuồng chuyên nghiệp.

Hiệu trưởng và công thần cấp cao cũng diễn.

Tỏ ra quan tâm tới giáo dục nhưng thực ra là ký được nhiều hợp đồng nhất có thể. Liên kết đủ các nơi để làm giàu từ cừu phụ huynh.

Hiệu trưởng cũng diễn.

Nghĩ ra các quy chế quy định cuộc thi danh hiệu bằng khen này nọ nhằm xít để chúng nó có đất diễn với nhau. Làm theo chỉ đạo. Chúng nó cứ phải chạy theo mình.

Phụ huynh cũng phải diễn theo. “Quan tâm” tới thầy cô bằng cách đút lót để được bồi tron. Nịnh nhau. Biết là bu sít nhưng không còn cách nào khác. Cứ vút cục tiền cho người lạ rồi nhắm mắt nín thở tự dung con mình nó “giỏi”.

Thật ra chẳng ai ưa ai.

Tất cả chỉ là một vở tuồng và tất cả đều diễn cho nhau xem. Tự hiểu với nhau là đang diễn.

“Trường học” chỉ là cái sân khấu lớn.

Khi bạn nghĩ bạn cho con đến trường để “theo đuổi kiến thức”. Thứ bạn thật sự nhận được là các vở diễn.

Kiến thức chỉ là mồi nhử. Là một cái cớ.

KIỂM SOÁT NGƯỜI KHÁC—CONTROL OTHER PEOPLE

Bạn không thể kiểm soát hành vi của người khác.

Cái khoảnh khắc bạn mong muốn kiểm soát hành vi của người khác,

Bạn sẽ trở thành hoặc:

1. Một tên Bully (bắt nạt)
2. Một kẻ Manipulator (thao túng)
3. Một Victim (nạn nhân)

Bạn không muốn trở thành một trong 3 người trên. Vì thế, bạn chỉ nên tập trung làm tốt nhất việc bạn đang làm. Kiểm soát hành vi của chính bạn.

Còn hành vi của người khác không do bạn kiểm soát.

Bạn không có trách nhiệm kiểm soát hay kỳ vọng. Bạn cũng không có quyền. Bạn cũng không có khả năng.

Bất chấp việc nó không theo ý bạn.

Kiểm soát hành vi của người khác giống như kiểm soát thời tiết.

Bạn không thể bắt trời bớt nóng. Nhưng bạn có thể bật máy lạnh.

Bạn cũng không thể bắt trời ngừng mưa. Nhưng bạn có thể căng dù.

Để ý những ai đang là Bully, Manipulator, hoặc Victim đều có khao khát kiểm soát hành vi người khác rất cao.

Điều này khiến họ không bao giờ tự do và bình yên.

SỨC MẠNH CỦA TÔN GIÁO

Tôn giáo có thể đọc vanh vách kiếp sau bạn sẽ thế nào. “Luân hồi” các thứ ra sao.

Nhưng chịu không đoán được ngày mai liệu thành phố có giãn cách xã hội hay không.

Không đoán được liệu ngày mai bạn sẽ ăn gì.

Không đoán được ngày mai chính họ sẽ làm gì.

Không đoán được mai đề về bao nhiêu.

Tôn giáo có sức mạnh thần thánh vô biên.

Nhưng vẫn bị ép đeo khẩu trang để phòng dịch.

Vẫn phải cần tiền của bạn để “duy trì” và nuôi nhân viên.

Hoá ra “tôn giáo” chỉ là cái vỏ bọc. Một concept trừu tượng.

Nấp dưới lớp vỏ bọc đó chỉ là những con người bình thường.

Chính bản thân họ cũng không rõ họ đang làm cái quái gì trên cái cuộc đời này.

XÃ HỘI ĐƯỢC CHIA THÀNH 4 GIAI CẤP

GIAI CẤP 1 – KHÔNG ĐỌC (NEVER READ)

Phần lớn là người lớn, trung niên, người già. Số còn lại là thanh niên lông bông. Người đi làm cặm cui (nô lệ thời hiện đại)

Số lượng người “không đọc” trong xã hội chiếm đông đảo.

Càng không đọc càng cho rằng mình biết nhiều. Mà biết nhiều rồi thì cần gì phải đọc? Vòng luẩn quẩn. Tắc nghẽn.

GIAI CẤP 2 – ĐỌC (READ)

Giai cấp 2 là một bước nhảy vọt so với giai cấp 1.

Tuy nhiên, sách đọc chủ yếu là văn thơ ngôn tình, thần số học, cung hoàng đạo, mê tín dị đoan, tẩy não tôn giáo, tử vi, “luật” hấp dẫn vũ trụ.

Đôi khi càng đọc càng ngu đi. Không chỉ ngu thường mà còn ngu có bài bản hệ thống.

Cao cấp hơn là bắt đầu đọc sách chất lượng ở mức tạm được — kiểu sách hướng dẫn, một vài sách giáo trình nghiệp vụ, vân vân.

Đôi khi càng đọc càng loạn.

Giai cấp 2 thường là sinh viên không có mục tiêu cụ thể. Đặt mục tiêu đọc bao nhiêu cuốn sách một năm và cố gắng hoàn thành mục tiêu đó theo SỐ LƯỢNG. Như một dạng thành tích.

Thi đua khen thưởng hình thức. Thích khoe tủ sách. Sưu tập sách.

GIAI CẤP 3 - ĐỌC ĐÚNG (READ RIGHT)

Giai cấp 3 là một bước nhảy vọt so với giai cấp 2.

Giai cấp 3 không đọc tràn lan, theo số đông, theo trào lưu, theo quảng cáo.

Giai cấp 3 có tiêu chuẩn rất cao với sách. Nó phải đi từ CRITICAL THINKING cao và nói lên bản chất, nguyên lý, sự thật khách quan (objective truth), philosophy, science, wisdom.

Giống như tiêu chuẩn rất cao với dinh dưỡng. Không nạp rác vào đầu.

Sách của giai cấp 3 thường không được nhiều người biết đến. Không được tung hô. Nhưng đọc một cuốn ngang với 100 cuốn của giai cấp 2.

Giai cấp 3 tập trung vào CHẤT LƯỢNG.

Giai cấp 3 cảm nhận được giá trị rất rõ nét trong khi số đông không nhìn thấy và thờ ơ (giống kiểu bitcoin)

GIAI CẤP 4 - ĐỌC ĐÚNG VÀ NGẤM SÂU (REFLECT ON READ RIGHT)

Giai cấp 4 là một cảnh giới khác dựa trên giai cấp 3.

Giai cấp 4 không chỉ đọc đúng mà còn ngấm rất kỹ và tiêu hoá chậm, quan sát, mổ xẻ, sáng tạo.

Số lượng giai cấp 3 và 4 chỉ đếm trên đầu ngón tay.

—

Để đạt được giai cấp 2, bạn phải chối bỏ giai cấp 1. Coi nó như một thứ bệnh dịch, bệnh hoạn.

Để đạt được giai cấp 3, bạn phải tăng tiêu chuẩn, chối bỏ sản phẩm trung bình, không chạy theo số đông.

Để đạt được giai cấp 4, bạn chỉ cần duy trì giai cấp 3 đủ lâu. Tự động nó lên.

Ở giai cấp 3 và 4 bạn sẽ hoàn toàn tự do.

Điều này không chỉ có lợi cho bạn mà tư duy của cả dòng họ bạn đời sau bạn sẽ được giải phóng và đi lên.

Thay vì tiếp tục trì trệ hết thế hệ này qua thế hệ khác.

TELL ME MORE

1. Ba từ quan trọng nhất trong tình yêu không phải “I LOVE YOU” mà là “TELL ME MORE”

2. Với một người tốt 90% và 10% chưa tốt.

Thời gian đầu, bạn sẽ bị hấp dẫn bởi cái 90% tốt kia và bỏ qua 10%.

Sau một thời gian, bạn quen dần với cái 90% kia và cảm thấy bình thường. Bạn lại để ý nhiều hơn cái 10% và cảm thấy khó chịu.

Người ta không thay đổi. Chỉ có kỳ vọng của bạn thay đổi.

Đó là lý do vợ chồng hay cãi nhau. Vì họ tập trung vào điểm chưa tốt của nhau. Kỳ vọng quá nhiều cái 10% kia và BỎ QUA cái 90%.

=> Hãy nhìn vào điểm tốt của nhau nhiều hơn. Học cách biết ơn. Tự đặt câu hỏi “Có bao nhiêu người có được cái 90% kia của bạn đời mình?”

3. Không nên bị ảnh hưởng bởi cách yêu của phim Hàn Quốc, truyện ngôn tình.

Tình yêu phải dựa trên TÔN TRỌNG (Respect) và TRÂN TRỌNG (Appreciation).

Phim ảnh và truyện âm thầm truyền thứ tình yêu drama và triết lý yêu nhằm nhí vào xã hội khiến cho giới trẻ u mê, ảo tưởng.

TÔN TRỌNG = không bao giờ xúc phạm. (Cũng không nói xấu, thao túng, kiểm soát). Tôn trọng sự tự do. Cảm xúc. Khoảng cách.

TRÂN TRỌNG = biết ơn và giá trị những thứ người ta làm cho mình (từ những thứ nhỏ nhất) thay vì bỏ qua.

Tình yêu rất đơn giản. Đừng để ngôn tình / phim ảnh phức tạp hoá nó.

4. Nếu bạn vẫn còn FA, hãy đi chùa Hà. Kết hợp luật hấp dẫn của vũ trụ và bài tarot. Chăm cầu nguyện. Bạn sẽ thành công.

“ BÌNH ĐẲNG ” TÙY CÁI

Mình nhận được tin nhắn thế này không biết trả lời sao?

“Anh ơi, bạn gái em theo phong trào nữ quyền. Nhưng đi ăn toàn bắt em trả tiền.

Ngày lễ hay kỷ niệm không bao giờ tặng quà mà toàn em chuẩn bị từ A-Z. Bạn ý cũng không biết nấu ăn. Khi tranh luận, luôn thích hơn thua và gay gắt.

Có lần em bảo nếu em thích nữ quyền em bê giúp anh cái tủ và sửa giúp cái TV để anh nội trợ thì bạn ý quát “Việc này là dành cho đàn ông anh nói thế mà nghe được à?”

Lâu rồi em chán em cũng kệ và để bạn ý thắng. Em chỉ im lặng.

Một thời gian sau bạn ý bảo em không đủ “manly” nên đòi chia tay. Bạn ý bảo muốn tìm được người đàn ông có thể che chở cho bạn ý.”

=> Nhưng mình nghĩ nếu đã bình đẳng thì đi ăn phải chia đôi tiền Bill chứ nhỉ?

GỐC LẦN LÃI

TÂM THU' Gửi các cháu sắp nhận tiền mừng tuổi năm nay.

Các cháu có thể sẽ rất sung sướng khi bóc lì xì và thấy mấy tờ Polime mới cứng phẳng lì có Bác Hồ mỉm cười. Chú cũng đã từng như vậy.

Lớn lên chú phải trả lại hết các cháu ạ. Còn âm ra.

Thế nên các cháu muốn cứu chính các cháu khỏi cái tục lệ mừng thọ bu sịt.

Các cháu hãy từ chối nhận tiền mừng thọ ngay từ bây giờ. Hãy bảo bố mẹ người quen KHÔNG được mừng thọ các cháu. Và các cháu hãy từ chối bằng mọi giá.

Chỉ có như vậy, hi vọng sau này các cháu lớn lên cái thủ tục mừng thọ bu sịt sẽ được bãi bỏ là vừa. Thì lúc đó các cháu mới được cứu.

Hãy tự cứu lấy chính mình.

Ký tên: Chú

NẾU AI ĐÓ GỌI BITCOIN LÀ “TIỀN ẢO”

Thì họ đang sai từ cái bản chất. Và đó là lý do họ vẫn chưa thể thoát khỏi cái hố ignorance.

Gọi Bitcoin là “Tiền ẢO” không khác gì nói Internet là Mạng ẢO.

Nói tiền giấy là tiền “thật” không khác gì nói “chuyển khoản” là tiền ảo.

Hay không khác gì nói sóng WIFI là ảo vì thế chối bỏ tiện ích của nó.

“Tiền ảo” hiện có giá 1 tỷ vnd / coin.

Nghĩa là luôn luôn có người sẵn sàng trả bạn 1 tỷ để mua cái gọi là “tiền ảo” của bạn.

“Ảo” nghĩa là không tồn tại. Hệ thống bitcoin có tồn tại và giao dịch trên 100 tỷ USD. /ngày.

Hệ thống đào bitcoin chạy ngày đêm trong suốt 11 năm toàn cầu và không thể bị hack. Siêu bảo mật bởi thuật toán và blockchain. Đây không phải là “Ảo”.

Nó đang tồn tại vì thế không thể gọi là “ảo”

Năm 2016 có thể gọi Bitcoin là tiền ảo vì nó còn mới mẻ.

Năm 2021 mà còn gọi nó là “tiền ảo” thì tư duy hơi bị thụt lùi mất nửa thập kỷ

MẠNG LƯỚI TIỀN GIẤY

Tiền giấy chính phủ là một dạng dịch vụ trả phí (Paid service).

Khi bạn sử dụng tiền giấy chính phủ giao dịch, bạn trả phí mà không nhận ra.

Phí ở đây chính là Lạm Phát. Bạn đóng phí theo từng tích tắc.

Phí ở đây cũng là Chi phí cơ hội. Tiền mất giá so với tài sản khác.

Đổi lại bạn được THANH KHOẢN, có thể sử dụng để mua bán nhiều mặt hàng khác nhau dễ dàng.

Tiền giấy chính phủ cho bạn “dịch vụ thanh khoản” dồi dào ở một địa phương (quốc gia)

Nhưng bạn hãy nhớ, tiền giấy chính phủ không miễn phí.

Khi bạn sử dụng tiền giấy chính phủ, nghĩa là bạn đang sử dụng một dịch vụ trả phí.

Trả phí không có gì sai.

Vấn đề ở đây là chi phí rất cao nhưng vô hình.

Phần lớn mọi người nghĩ nó miễn phí.

Người chỉ giữ tiền giấy chính phủ về bản chất đang **TRẢ PHÍ DỊCH VỤ** rất cao **MÀ LẠI KHÔNG** được sử dụng dịch vụ.

SỢ NGƯỜI NGOÀI BẮT NẠT

Nhiều gia đình rất buồn cười.

Ông bố thì vô tâm, vô vị, bê tha.

Người mẹ thì độc đoán, ích kỷ, thao túng, hiểm ác.

Nhưng lại nói “thương” con và sợ con ra ngoài đường sẽ bị “Người ngoài bắt nạt”.

Không nhận ra chính bản thân họ mới là những con quái vật thật sự.

Ô NHIỄM TIẾNG ỒN

Xe động cơ chạy bằng xăng là thủ phạm của ô nhiễm tiếng ồn. Khi bạn nổ máy, xe phát ra tiếng ồn.

Tưởng tượng bạn ra ngoài và có hàng ngàn xe như vậy xung quanh bạn. Chúng ta sinh ra và lớn lên với chiếc xe máy nổ nên tai đã thích nghi và quá quen với tiếng ồn này.

Chúng ta mặc định từ lâu rằng đã ra đường là phải ồn và xe phải ồn. Không còn thấy nó ghê sợ. Không còn nhận ra tại bạn đang bị hiếp dâm mỗi ngày

Nhưng trong tương lai sẽ có 2 xu hướng chính.

XU HƯỚNG 1—Dân số tăng, lượng xe càng tăng mà đường thì không thể mở rộng.

Đây là một tương lai u ám. Nếu bạn đã không thể chịu được cảnh hiện tại ở thành phố lớn. Tương lai sẽ càng tệ hơn.

Không có “nhà chức trách” nào có thể cứu được bạn vì họ cũng làm công ăn lương. Bất lực và sống chung với nó như bạn.

XU HƯỚNG 2—Xe điện trở nên chính thống.

Đây là tương lai tích cực. Khi xe điện trở nên chính thống, bạn ra đường sẽ không còn nghe thấy bất kỳ tiếng nổ máy nào.

Đường phố im lặng một cách đáng sợ.

Khi xe điện trở nên chính thống, giá của nó sẽ rất rẻ, pin khủng và chạy được lâu ngang xe chạy bằng xăng đốt.

Lúc này các trạm “sạc điện” sẽ ở khắp nơi và thay thế các trạm xăng truyền thống.

Hai xu hướng này đối nghịch nhau. Không biết cái nào sẽ nhanh hơn.

Đây là một cuộc đua khốc liệt giữa dân số tăng lên và công nghệ.

Nếu công nghệ chậm, bạn sẽ phải sống chung với tiếng ồn suốt cuộc đời. Không bao giờ nếm được mùi vị yên tĩnh.

Nếu công nghệ nhanh, bạn sẽ không cần đeo khẩu trang vì sẽ không có khói bụi.

Bạn cũng sẽ thấy ra đường yên lặng như thành phố ma mặc dù ở ngoài đường rất nhiều người xe đi lại.

Mình tin XU HƯỚNG 2 sẽ nhanh hơn.

GIÁC NGỘ

Số đông được dạy Tin vào thần thánh u mê là “giác ngộ.”

Số ít nhận ra chối bỏ thần thánh u mê mới là giác ngộ.

Đến Thích Ca Mâu Ni còn không tin vào thần thánh và dạy các đồ đệ không tôn thờ bất cứ ai. Ông đã giác ngộ.

Nhưng dị bản của các tôn giáo lại nhấn mạnh tôn thờ để dễ cai trị, với lời hứa là sẽ “Giác Ngộ”.

Chúng ta gọi họ là “thầy” hay “Cha” nhưng họ chỉ là NGƯỜI bình thường.

Họ không khác gì bạn. Họ không cống hiến cho xã hội nhiều bằng bạn. Họ cũng chỉ là người làm công ăn lương (theo hình thức khác)

Nhắm mắt tin và làm theo họ mới đi ngược lại với Giác Ngộ.

Bạn cần tin vào bản thân bạn.

Đừng dâng hiến sức mạnh của bạn cho một kẻ lạ mặt nhân danh đại diện cho thần thánh.

Bạn sẽ TỰ GIÁC NGỘ mà không cần đọc bất kỳ một cuốn “kinh” hay vái một bức tượng nào.

NGHỀ GIÁO VIÊN CÓ CAO QUÝ NHẤT?

“Giáo viên” không phải là nghề cao quý nhất trong những nghề cao quý.

Đây về bản chất là tuyên truyền mị dân có từ thời xa xưa. Mục đích phân biệt đẳng cấp giữa 2 giới — trí thức và dân đen. Đem đến quyền lực cho giới giáo viên và sự u mê cho dân đen.

Tạo ra một thứ Tôn Giáo Trường Học mà Hiệu trưởng là giáo trưởng còn Giáo viên nghiêm nhiên biến thành các mục sư được tôn thờ.

Giáo viên chỉ là một nghề bình thường như bao nghề khác.

Khi giáo viên than vãn mệt mỏi vất vả bla bla, hãy nhớ họ vẫn còn đang sung sướng hơn rất nhiều người ngoài kia.

They're not that special.

VAI TRÒ CỦA NGƯỜI MẸ

Mình quan sát thấy một hiện tượng này.

Trong những gia đình mà ÔNG BỐ gia trưởng, rượu bia, độc đoán, ích kỷ nhưng NGƯỜI MẸ lại yêu thương con tử tế, giữ lửa, vun vén, hi sinh.

Gia đình tuy ấm ức nhưng không toang. Các con có thể khổ nhưng ít ra nó còn ra cái gia đình. Anh chị em vẫn quý nhau.

Nhưng trong gia đình mà NGƯỜI MẸ thích hơn thua, ích kỷ, độc đoán, áp đặt, gia trưởng thì lại dẫn đến THẢM HOẠ.

Gia đình tan nát, anh chị em tan đàn xẻ nghé. Gia đình hơn cái địa ngục. Sự tra tấn tinh thần lên một cảnh giới khác.

Dù cho người cha có tốt thế nào.

Nếu ông bố gia trưởng ích kỷ là một quả bom TNT, có gây thiệt hại.

Thì mẹ gia trưởng ích kỷ hơn thua là một quả bom nguyên tử san phẳng gia đình và cả dòng họ.

LỆ THUỘC VÀO CHỒNG?

HỎI: Em sợ không có công việc sẽ bị lệ thuộc vào chồng. Mà em thì không thích lệ thuộc vào ai.

Em quyết định học xong cái bằng để vào nhà nước cho có thu nhập khỏi lệ thuộc.

TRẢ LỜI:

Có thật sự là em không thích bị lệ thuộc vào ai?

Khi làm cho nhà nước, em có chắc là em đang không lệ thuộc?

Em có chắc là cấp trên và đồng nghiệp sẽ không hành em? Và rồi trả cho em một mức thu nhập bèo bọt. Em có chắc là không phải xu nịnh. Quà cáp. Biếu xén. Hối lộ. Chưa kể hàng ngàn thứ nhảm nhí hình thức lạc hậu khác?

Vậy là “không lệ thuộc?”

Lệ thuộc chồng hay lệ thuộc nhà nước? Cái nào tệ hơn?

Đi làm nhà nước cầm mặt cầm mũi 8 tiếng bạc bẽo chưa kể khói bụi. Về nhà không có thời gian nhìn mặt chồng con. Con cái bỏ bê. Thân xác héo úa mệt mỏi. Lương lậu bèo nhèo. Tiền kiếm được không đủ ăn, sau này đốt hết vào nhà trẻ và giáo viên + học thêm.

Tất cả chỉ để:

“Em không muốn lệ thuộc vào chồng”

Mâu thuẫn không ạ? Xứng đáng không ạ?

WHAT DO YOU WANT TO DO WHEN YOU GROW UP?

=> How the hell do I know!

Người lớn hay hỏi trẻ em câu này.

Đến người lớn còn không biết họ sẽ làm gì.

Đến người lớn còn thay đổi 5 lần 7 lượt sự nghiệp là chuyện thường.

Đến người lớn còn bó tay không biết mục đích cuộc đời của chính họ.

Nhưng trẻ em lại biết rất rõ mục đích cuộc đời, đam mê, sự nghiệp etc từ khi còn bé.

Bằng một cách nào đó. Somehow.

Con muốn làm gì khi con lớn lên?

Con chịu.

Không được. Con phải trả lời là “bác sĩ” hoặc “giáo viên” hoặc “luật sư”

Thế nó mới đúng chuẩn văn mẫu con ạ.

Vâng. Thế con muốn làm... bác sĩ?

Nhưng bác sĩ là cái quái gì vậy mẹ?

BITCOIN GIỐNG NHƯ COVID.

Một khi đã xuất hiện, nó sẽ liên tục lây lan trên diện rộng (toàn cầu)

Bitcoin khác COVID ở chỗ

1. Nó hoàn toàn không thể chặn được. Phi chính phủ và xuyên biên giới. Covid còn chặn một cách khốn đốn.
2. Người ta không đón nhận covid. Nhưng người ta sẽ đón nhận Bitcoin nếu đã hiểu về nó.

Khi ai đó nhiễm COVID, họ chỉ nhiễm trong thời gian ngắn.

Khi đã nhiễm Bitcoin, gần như bạn không bao giờ khỏi.

Nó đã trở thành New Standard.

NÔ LỆ TẾT

Thứ cướp đi hạnh phúc và tự do của người phụ nữ ngày tết không phải là “đàn ông” hay “đại gia đình”

Mà là mấy thứ thủ tục nhảm nhí ngày Tết.

Thủ tục nhảm nhí là thứ cướp đi sự trong sạch của Tết núp dưới cái mác “văn hoá truyền thống”. Nó phức tạp hoá và biến tấu theo thời gian. Rồi mọi người bắt chước nhau sau đó áp đặt lên nhau.

“Ơ nhà em không cúng XYZ à? Chết dở”

“Ơ nhà em ko ABC à?”

“O”

Tết tối giản là cái tết hạnh phúc và đẹp nhất cho tất cả.

Câu hỏi đặt ra là:

Cái gì thật sự là nét văn hoá cần giữ?

Cái gì cần phải loại bỏ để con người thật sự enjoy tết?

Nếu bạn đang mệt mỏi vì tết, liệu chúng ta đang tận hưởng nó hay làm nô lệ cho nó?

TỰ HÀO VỀ CON?

Phần lớn cha mẹ muốn đứng ở về BAN CHO sự tự hào. Và đứa con sẽ là bên NHẬN.

=> “Cha mẹ tự hào về con”

Nhưng chiều ngược lại quan trọng hơn gấp nhiều lần.

=> “Con tự hào về cha mẹ”

=> “Con tự hào về dòng họ mình”

=> “Con tự hào về ông nội mình”

Chiều ngược lại người ta lại ít quan tâm.

BAN CHO sự tự hào rất dễ. Ai cũng làm được. Người lớn thường thích đứng ở vị trí này.

Ít ai thật sự làm cho con cái tự hào về họ.

Vì nó đòi hỏi bản thân họ phải thay đổi—vốn không phải ai cũng muốn làm.

Cho nên “Cha mẹ tự hào về con” áp đảo “Con tự hào về cha mẹ”

BIẾT ĐÂU SAU NÀY?

Khi được hỏi một sinh viên: “Tại sao bạn lại theo đuổi tấm bằng này?”

Sinh viên trả lời: “Tôi cũng không biết, biết đâu sau này tôi cần đến nó”

Một người khác mãi miết học tiếng Nhật, Trung, Hàn, Pháp: “Tại sao bạn lại học nhiều thứ tiếng đến vậy?”

“Mình cũng không biết, biết đâu sau này mình đi mấy nước đó”

Lại hỏi một phụ huynh nọ đang bắt ép đứa con phải đi học một lúc nhiều môn khác nhau khiến nó không có thời gian chơi “Tại sao lại bắt con học nhiều vậy?”

Phụ huynh trả lời: “Cứ học cho chắc, biết đâu sau này cần đến”

Tại sao bạn lại làm công việc mà bạn cực kỳ chán ghét?

“Biết đâu sau này nó lại có giá trị?”

Tại sao bạn lại học một thứ mà bạn biết là không dùng đến?

“Biết đâu sau này!”

Biết đâu sau này là ảo giác về một tương lai hoàn hảo. Tương lai này hoàn hảo đến mức mọi thứ đều do bạn sắp đặt và những thứ vô dụng, tốn kém mà chúng ta theo đuổi tự động trở nên có ích và cần thiết.

Có những người dành hàng năm trời cày một thứ tiếng lạ chỉ để “Biết đâu sau này” dùng đến nó và cuối cùng chờ mãi cái “biết đâu sau này” không tới và người đó phải lý do “Học để luyện tư duy” để bào chữa cho sự lãng phí.

Tất nhiên, “học” là một điều tuyệt vời. Nhưng học một cách vô tội vạ, theo phong trào và không có chọn lọc chỉ để “biết đâu sau này” lại là một sự lãng phí khủng khiếp và u mê.

Bởi đôi khi chúng ta quên mất chúng ta không sống 900 năm mà chúng ta chỉ có đôi số chục năm để sống. Chúng ta chỉ có duy nhất một cuộc đời và thời gian, tâm trí là một dạng tài nguyên hữu hạn. Một khi nó đã hữu hạn và hiếm, nó đòi

hỏi sự chi tiêu có hiệu quả và có chủ đích.

Khi chúng ta tiêu xài thời gian và tâm trí một cách vô tội vạ, không mục đích, không tính toán, không rõ ràng chỉ để mong chờ một cái “biết đâu sau này” mà có thể sẽ xuất hiện sau khi chúng ta chết đi, chúng ta đang lãng phí cuộc đời.

Học là một điều tuyệt vời. Học nhiều là một điều rất tuyệt vời. Học vô tội vạ lại là một sự u mê mang đến nhiều bất hạnh.

Thời gian bạn bỏ ra cho một lĩnh vực vô dụng và xa vời là khoảng thời gian mất vĩnh viễn cho một lĩnh vực thực tế. Bạn chỉ có 24 giờ mỗi ngày. Đây là chi phí cơ hội.

Khi bạn bỏ thời gian vàng bạc để học tiếng Thổ Nhĩ Kỳ hay tiếng Sri Lanka chỉ để “biết đâu sau này”, bạn đã chính thức tiêu huỷ khoảng thời gian đọc những cuốn sách chất lượng giúp nâng cấp tư duy cho bạn và có thể áp dụng được luôn.

Khi bạn bỏ thời gian vàng bạc để theo đuổi một tấm bằng “cho có” và để “biết đâu sau này”, bạn đã bỏ lỡ khoảng thời gian tập trung vào những kiến thức giá trị và kỹ năng thực tế mà bạn ĐÃ BIẾT bạn cần.

Nhưng chính cái “biết đâu sau này” đã kìm hãm bạn dành thời gian vào những thứ thiết thực để chạy theo những giá trị phù phiếm bởi “Biết đâu sau này”.

Phần lớn chúng ta đều ngầm hiểu với nhau “Tôi đang làm cái quái gì vậy” nhưng...

“Biết đâu sau này?”

“Biết đâu sau này” là đất sống, là tiền đề của vô vàn những công việc vô ích mà con người đang lãng phí tuổi trẻ vào chúng. Chúng ta dày công sưu tập những tấm bằng, những ngôn ngữ lạ, những kiến thức xa xôi chỉ bởi “biết đâu sau này”.

“Sau này” chính là hiện tại.

Bạn hãy thở đều và tưởng tượng cái hiện tại đang diễn ra ngay trước mắt bạn bây giờ. Tưởng tượng nó chính là cái “Sau này”. Nếu nó thật sự là cái “sau này”, liệu bạn có thay đổi thứ mà bạn đang theo đuổi?

Bạn có tin rằng 20 năm nữa bạn sẽ vẫn “biết đâu sau này?”

TIỀN HAY HỒN?

Apple chỉ muốn tiền của bạn.

Còn Facebook muốn linh hồn của bạn.

Một bên bán sản phẩm và bạn là thượng đế.

Một bên bán linh hồn và bạn chính là sản phẩm.

Apple sẽ đơn phương làm sụt giảm doanh thu của Facebook trong những năm tới đây bằng cách siết chặt lạm dụng quyền riêng tư và app tracking.

Người dùng Android nên cân nhắc chuyển sang Apple.

Google + Facebook = No Soul

90% HIỆN TẠI

Sống trong quá khứ — dẫn vật trong hoài cổ

Sống trong tương lai — dẫn vật trong lo âu

Sống trong hiện tại — peace

Sống trong hiện tại là một kỹ năng thiết yếu cần luyện tập.

Bạn chỉ nên phân bổ 10% vào quá khứ/tương lai và dồn 90% vào hiện tại.

“HOMESCHOOL” VỀ BẢN CHẤT LÀ MỘT TỪ LỖI

“Homeschool” vẫn có bóng dáng của từ “School” trong đó. Âm chỉ giáo dục với trường học là một—trong khi đó 2 cái này khác nhau hoàn toàn.

Giáo dục là mục tiêu.

Trường học chỉ là MỘT trong những phương tiện.

Giống như DI CHUYỂN là mục tiêu.

XE CÔNG NÔNG chỉ là MỘT trong những phương tiện.

Nói “trường học là giáo dục” không khác nào nói “xe công nông là di chuyển”.

Trường học về bản chất là một cái xe công nông cũ kỹ, lạc hậu dùng để di chuyển trên xa lộ.

Để thoát khỏi cái xe công nông đày từ HOMESCHOOL cần phải xoá hẳn chữ SCHOOL thì mới nói đúng bản chất.

Giống như Tesla không có Xe Công Nông Điện mà chỉ có Xe Điện.

Phải bỏ phần “Công Nông” vì nó vô nghĩa.

“Homeschool” chỉ có thể tiến hoá nếu bỏ hẳn đi phần “School”.

TIẾNG VIỆT THẬT BUỒN CƯỜI

Thầy bói—mang đến u mê, nỗi sợ cho xã hội, ngoài ra không đóng góp được gì đáng kể cho xã hội.

Được gọi là “Thầy” và phải xưng “Con”. Không được “ông tôi” mà phải “thầy con.”

Cô quét rác—thu nhập không đủ nuôi con, làm công việc không ai dám làm, chịu rủi ro sức khỏe, mang sự sạch sẽ cho tất cả mọi người.

Bị coi thường và không ai đoái hoài đến.

Một bên vô dụng. Một bên ý nghĩa.

Vô dụng = “Thầy”

Ý nghĩa = Nah.

ĐỪNG NHẦM “BẠN CÙNG LỚP” VỚI BẠN THẬT SỰ

Bạn cùng lớp chỉ là ngẫu hứng. Gặp nhiều. Phải gặp.

Bạn thật sự là bạn theo đúng định nghĩa.

Khi “ra trường”, phần lớn bạn cùng lớp chỉ là duy trì theo “trách nhiệm”

Còn bạn thật sự rất ít.

Bạn thật sự hoàn toàn không cần đến “lớp học” để tìm.

VẠN SỰ TUỖ DUYÊN

Khi hai người gặp nhau, nó “không thể” chỉ là ngẫu nhiên.

Không thể chỉ đơn giản như vậy. Bắt buộc phải có sự liên quan của “vũ trụ” hay “tần số rung động” nào đó. Bắt buộc phải có một hiện tượng siêu nhiên nào đó, phải có sự liên quan của chòm sao chiếu mệnh cao siêu hay tử vi.

Khi bạn bị trượt ngã đập mông vì dẫm vào vỏ chuối trên đường. Chắc chắn không thể nào do ngẫu nhiên. Không thể nào do bạn đi đứng không cẩn thận. Thầy tử vi khẳng định với bạn “Tháng này nên cẩn thận việc đi lại”. Đúng y chang, bạn bị trượt vỏ chuối thật. Thầy quá giỏi, tại sao thầy có thể nói đúng như vậy?

Bạn đỗ đại học? Chắc chắn không phải do bạn nỗ lực, cố gắng mà phải do yếu tố siêu nhiên nào đó. Vị thần nào đó phù hộ hoặc do bạn cất công đi lên Văn Miếu để sờ đầu rùa. À đúng rồi, chắc chắn là do chuyên mục cung hoàng đạo trong báo Hoa Học Trò nói với bạn rằng “Nếu bạn cố gắng thì mọi thứ sẽ rất thuận lợi cho bạn”. Đúng thật.

Bạn trượt đại học? Chắc chắn không phải do bạn chưa cố gắng, chưa nỗ lực đủ mà phải do một yếu tố thần thánh nào đó. Ví dụ, bạn chưa “thành tâm” với thần thánh. Hoặc chắc chắn phải có vong hồn nào đó đi theo bạn. Như vậy, phải đi giải quyết yếu tố tâm linh, mời “thầy” cúng về hoặc đi giải hạn nếu không bạn cố gắng học đến mấy cũng vẫn trượt mà thôi.

Trump thua Biden trong tranh cử?

Chắc chắn là do yếu tố tâm linh liên quan đến ngày giờ sinh của ông ý.

Vợ chồng nhà đưa bạn vừa li tán đổ vỡ?

Chắc chắn là do vợ chồng nó không hợp tuổi.

Thế nhưng tra tuổi xong thấy vợ chồng nó lại rất hợp tuổi? Sao vẫn li tán?

À hoá ra, kể cả hợp tuổi vẫn chưa đủ, chắc chắn ngày giờ chọn cưới không hợp, hoặc do hướng nhà không tốt. Hoặc do chưa thành tâm.

Nhưng trông bọn nó có vẻ cũng rất thành tâm mà? Vậy chắc chắn là thành tâm “chưa đủ”. Thành tâm đủ thì đã hạnh phúc trọn đời.

Và tại sao vợ chồng đưa bạn khác lại rất hạnh phúc? Chắc chắn do hợp tuổi. Nhưng sao khi tra tuổi thì bọn nó kị nhau lắm mà? Chắc chắn là chuyện tòi tệ chưa xảy ra thôi. Cứ chờ xem. Sách đã nói thì không thể sai. Sách là tuyệt đối. Các “thầy” cũng tra từ sách ra chẳng lẽ các thầy lại sai.

Hôm nay buổi hẹn hò đầu tiên. Phải chọn giờ hoàng đạo nếu không sẽ đổ vỡ. Chưa hết, phải tra tử vi và cung hoàng đạo tháng này, ngày này giờ này để xem có thuận lợi không. Có gì cần phòng tránh không.

Nếu buổi hẹn hò thành công, chắc chắn là do mình xem ngày giờ chuẩn.

Nếu buổi hẹn hò không thành công, chắc chắn là do mình “quên” hoặc “thiếu sót” yếu tố gì đó.

Nếu mình chưa có bạn đời. Chắc chắn không phải do mình quá bận rộn công việc quên bản thân hay do mình không chịu ra ngoài. Mà do “duyên chưa tới”. Đám bạn mình khẳng định một chân lý “Vạn sự tùy duyên”.

Như vậy nếu mình ra ngoài gặp gỡ người khác nhiều hơn, cải thiện bản thân làm cho bản thân hấp dẫn hơn thì cũng vẫn chẳng có tác dụng gì. Bởi dù sao cũng “Vạn sự tùy duyên”. Duyên tới nó sẽ tới. Cố đến mấy cũng không được.

Nên thôi cứ tiếp tục ở nhà đắp chăn.

Sinh đôi, cùng ngày, cùng giờ, cùng tháng, cùng năm. Nhưng tính cách và số phận khác nhau một trời một vực?

Chắc chắn không phải do tử vi hay cung hoàng đạo sai.

Bởi sinh sau 5 phút cũng đủ khác biệt rồi. Không phải chỉ đúng ngày, giờ, tháng, năm. Mà phải giống nhau cả phút, giây, mili giây và nano giây thì mới giống nhau hoàn toàn. Giải thích quá hợp lý.

Hoặc do chòm sao chỉ cần chiếu hơi lệch một góc là thay đổi hoàn toàn số phận.

À đúng rồi! Còn cả kiếp trước! Kiếp trước thế nào cũng quyết định!

“Mọi chuyện đều có nguyên do của nó” — Người tuyên truyền khẳng định.

“Và nguyên do này chắc chắn không thể giải thích được bằng khoa học, mà phải giải thích bằng yếu tố siêu nhiên mà bạn không thể hiểu được đâu” — Người tuyên truyền u mê nói tiếp.

Đúng thật.

Mọi thứ, không thể chỉ đơn giản như vậy.

BẤT HIỂU

Chúng ta vẫn thường được “dạy” bởi bề trên—phía nắm quyền lực.

Không nghe lời người lớn đồng nghĩa với “hư”.

Không nghe lời cha mẹ đồng nghĩa với “bất hiếu”

Tuy nhiên sự thật là “Không nghe lời” không phải điều quyết định tốt hay không tốt.

Tương tự “không nghe lời cha mẹ” hoàn toàn không nói lên việc bất hiếu hay không.

Nếu nó sai, tại sao phải nghe?

Cha mẹ liệu có luôn đúng?

Phần lớn bất hạnh sinh ra từ việc chiều lòng ý muốn sai của cha mẹ. Vì nhiều cha mẹ cũng không biết gì thật. Mang đến bất hạnh cho cả 2. LOSE LOSE.

Kể cả tuân lệnh chưa chắc đã làm cho họ thật sự happy về sau.

Ví dụ: nếu cha mẹ BẮT bạn phải vào làm nhà nước, tham ô, nghèo nàn chỉ vì cái hư danh hay sĩ diện với hàng xóm.

Bạn nghe lời mới là bất hiếu.

Bạn không nghe lời lại là có hiếu.

Vì sau này họ sẽ cảm ơn bạn vì bạn đã chọn không nghe lời.

Họ sẽ cảm ơn bạn vì bạn đã không làm theo cái sai của họ. WIN WIN.

LOSER BY DEFAULT

Sự “ổn định” theo định nghĩa của các cụ ngày xưa.

Về bản chất là “Loser by default” hay sự đầu hàng mặc định.

“Ổn định lương tháng” không phải là ĐÍCH ĐẾN mà chỉ là điểm XUẤT PHÁT.

Hướng tới ổn định lương tháng là hướng đến điểm xuất phát.

Giống như chạy bộ và đặt mục tiêu là 0 km.

Nếu bạn đang “ổn định” và an bài theo định nghĩa và sắp đặt của những thế hệ trước, bạn có thể vẫn đang ở điểm xuất phát.

Nếu nghĩ kỹ bạn sẽ thấy, sự “ổn định” này có thể không mang lại ổn định thật sự như bạn nghĩ.

Nó không sai. Mà chỉ đơn thuần là một điểm xuất phát.

Nó chỉ sai sai khi bạn mãi mãi ở cái điểm xuất phát này và tưởng rằng đây là đích.

“ĐI HỌC” CÓ 2 TÁC DỤNG

1. Để học

2. Để lảng tránh, đỡ cảm thấy tội lỗi, chiều lòng bề trên

Phần lớn nghĩ rằng mình theo đuổi tác dụng 1 nhưng thực chất là tác dụng 2.

ĐỒ XÔ ĐI MUA LẠI

Khi Bitcoin giá \$6,000, phần lớn mọi người coi thường.

Khi nó lên \$30,000. Người ta tiếc nuối rồi đổ xô đi mua.

Khi ở tuổi 20-30, phần lớn mọi người coi thường.

Khi bắt đầu xế chiều. Người ta lại tiếc nuối rồi đổ xô đi mua lại tuổi trẻ.

KINH TẾ TỰ TRỊ

Tưởng tượng Việt Nam có một đặc khu kinh tế tự trị.

100% trường tư. Đẩy cạnh tranh lên đỉnh điểm.

0% thuế. Giống Kuwait, Qatar, Monaco.

Kinh tế mô hình tư bản hơn cả Mỹ. Giống như Hong Kong.

Mọi thủ tục hành chính rườm rà, quan liêu, tham nhũng bị gỡ bỏ. Tự nhân trị.

Điều gì sẽ xảy ra?

Vốn sẽ hút như nam châm. Các tỷ phú sẽ di cư về vùng này. Liên tục xây cơ sở hạ tầng, đường xá, trường học, bệnh viện (giống Vingroup) nhanh chóng và hiệu quả.

Những bộ óc siêu sáng tạo sẽ di cư đến đây vì thoát khỏi môi trường nhà nước và được trả xứng đáng. Giống Silicon Valley hay Shenzhen.

Apple, Google, Facebook, Amazon... sẽ đặt trụ sở chính ở đây (vì 0% thuế)

Vùng kinh tế nhỏ bé này sẽ sớm có GDP vượt Singapore, thậm chí Hàn Quốc.

Nhưng điều này sẽ khó xảy ra.

Vì các quan sẽ không chịu ngồi yên một chỗ để tất cả cùng hưởng thành quả kinh tế và sự thịnh vượng.

Họ sẽ nhảy vào xâu xé tư lợi và dần dần tất cả lại về mo.

PHIM DRAMA VIỆT

Một số phim Drama Việt Nam có phần khá độc hại tới xã hội văn minh.

Xoay quanh dân anh chị, thủ đoạn, âm mưu, bạo lực, dọa dẫm để mua vui. Dân chúng thích xem những thứ giết gân.

Vợ chồng ăn nói với nhau như kẻ thù. Dân anh chị ăn nói phải gằn giọng cho đáng sợ. Sếp lúc nào cũng phải trình thượng và bố đời.

Thử tưởng tượng giới trẻ lẫn giới già bắt chước như trên phim vì thấy nó SO COOL.

Gia đình có con nhỏ nên tránh bật mấy thể loại này.

ĐỘT QUY NÃO VÀ CÁCH PHÒNG TRÁNH

(Trích dẫn và tóm tắt How Not To Die - Dr. Michael Greger)

Gần đây có nhiều vụ Đột Quy não xảy ra ở người già lẫn trẻ. Mình có research và tóm tắt một vài điểm chính trong chương đột quy của cuốn sách How Not To Die để mọi người tham khảo thông tin chất lượng.

1. ~90% đột quy đến từ máu đến não bị nghẽn dẫn đến thiếu oxy. Phần còn lại đến từ mạch máu vỡ và chảy vào não.
2. Chế độ ăn nhiều chất xơ (Fiber) có tác dụng làm giảm nguy cơ đột quy.
3. 97% người Mỹ không nạp đủ lượng chất xơ tối thiểu mỗi ngày.
4. Chỉ cần tăng 7 gram Fiber mỗi ngày cũng làm giảm 7% nguy cơ đột quy.
5. Fiber giúp kiểm soát Cholesterol và đường trong máu => Làm giảm mảng bám động mạch đến não.
6. Tăng 1640 mg Kali mỗi ngày giúp làm giảm nguy cơ đột quy tới 21%.
7. 98% người Mỹ không nạp đủ lượng Kali từ thức ăn mỗi ngày
8. Nguồn Kali dồi dào nhất không nằm ở Chuối mà ở Rau, Đậu và Khoai lang.
9. Quả dòng họ cam chanh bưởi (Citrus) có tác dụng tốt hơn cả Táo trong việc ngăn chặn đột quy.
10. Citrus có nhiều Hesperidin giúp tăng lưu thông máu.
11. Thiếu ngủ (hoặc ngủ quá nhiều) làm tăng nguy cơ đột quy
12. Trên một nghiên cứu trên 100,000 người Nhật, nhóm người ngủ ít hơn 4 tiếng hoặc hơn 10 tiếng mỗi đêm có xác suất đột quy cao hơn người bình thường 50%.
13. Trên một nghiên cứu tại Mỹ trên 150,000 người, nhóm người nguy cơ thấp nhất ngủ 7-8 giờ mỗi đêm, và cao nhất là dưới 6 tiếng hoặc trên 9 tiếng.

14. Khi tắm, không nên dội nước lên đầu trước, mà nên đi từ dưới chân lên từ từ để giảm sự thay đổi nhiệt độ đột ngột (Nguồn bên ngoài)

(Mọi trích nguồn có thể tìm ở phần cuối cuốn sách)

THỨC ĂN TINH THẦN NỬA MÙA

Con người về bản chất luôn khao khát hướng về mặt tinh thần sâu bên trong.

Nhưng xung quanh họ chỉ có những thứ thức ăn tinh thần nửa mùa.

Rất rất hiếm có thứ tinh thần đúng nghĩa. Những thứ tinh thần xịn thường không có bóng dáng quyền lực.

Giáo dục trường học thì không đủ trình. Tiêu cực và quan liêu. Lý thuyết và nghề nghiệp khô khan. Lấy bằng cấp và phiếu bé ngoan làm mối nhủ.

Tôn giáo cho họ một chút phát triển tinh thần. Cũng ok nhưng vẫn nửa mùa. Nhưng với phần lớn số đông, thế là đủ. Vẫn quyền lực và phi logic. Dựa trên đe dọa, thao túng, và áp đặt. Có cái đúng nhưng sai cũng nhiều. Giáo điều quá nhiều thay vì khai phóng đầu óc.

Chỉ có Philosophy là đem đến phát triển tinh thần thực sự. Mang lại cái đẹp đúng nghĩa và hạnh phúc đúng nghĩa.

Nhưng cái gọi là "Philosophy" cũng bị bôi bẩn bởi mấy cái chủ nghĩa độc đoán mạo danh "Philosophy"

Chỉ có Philosophy nguyên bản không có bóng dáng tôn giáo mị dân, chính trị, thao túng, quyền lực mới là thức ăn tinh thần ĐÚNG NGHĨA.

Giống như một cốc nước sạch không còn bùn đất và kí sinh trùng.

Số người mang đến Philosophy đúng nghĩa trên thế giới chỉ một vài người.

Và họ không quá nổi tiếng. Nhưng người khôn sẽ nhận ra.

Thế giới mà bạn đang sống vẫn là quyền lực trị thay vì Logic trị nên những thứ thuần khiết và đẹp nhất thường không quá phổ biến.

Ở Việt Nam, Philosophy đúng nghĩa chưa bao giờ có đất tồn tại.

Trong hiện tại, thứ tạm ổn nhất vẫn là nhắm mắt follow một tôn giáo nào đó và làm theo chỉ dẫn. Vì dù sao bạn cũng không có lựa chọn nào khác

TẠI SAO TRẺ EM “LƯỜI” HỌC?

Vì cha mẹ chúng cũng lười học.

Cha mẹ vớt con cho một nhóm người lạ (giáo viên) rồi mong muốn chúng có đam mê học hỏi. Trong khi chính cha mẹ không SHOW sự khao khát học hỏi trong chính cuộc sống thường ngày.

Phần lớn bọn họ bận đi làm kiếm ăn, xem thời sự, đi lễ chùa, lướt Facebook và nói chuyện phiếm.

Hoàn toàn không có khát khao học hỏi. An phận.

Nhưng họ lại mong muốn con “chăm” học. Trong khi tuổi của chúng đáng ra phải được CHƠI nhiều hơn.

Tư duy vớt một cục tiền cho “giáo viên” là vấn đề được giải quyết.

Và vấn đề họ còn không định nghĩa được nó là gì.

TRANH LUẬN

Phần lớn các cuộc tranh luận là lãng phí tài nguyên.

Để tranh luận năng suất và hiệu quả, cả 2 bên bắt buộc phải biết cách lập luận tối thiểu (Basic reasoning).

Không chỉ một mà phải cả 2 bên.

Giống như hát song ca. Nếu Hà Anh Tuấn song ca với một người không biết hát thì sẽ vẫn ra bản nhạc dở tệ.

Một người biết lập luận tranh luận với một người "cảm tính" cao và tấn công cá nhân, nguy hiểm sẽ vẫn ra kết quả dở tệ.

Phần lớn trường học không dạy kỹ năng lập luận (reasoning) tối thiểu. Bản thân nhiều giáo viên cũng không được dạy kỹ năng này. Điều này tạo ra đầu ra chất lượng không cao và không có khả năng tranh luận đúng nghĩa.

Đây là lý do tranh luận thường lãng phí thời gian và chất xám. Thậm chí sinh ra hiềm khích cá nhân thay vì cùng giúp nhau khai mở vấn đề.

Suy ra, chỉ tranh luận khi cả bạn và cả bên đối diện hiểu về lập luận (reasoning).

Nếu như Trường học là Nokia. Homeschool là iPhone.

Homeschool không có nghĩa là bạn phải một mình dạy hết mọi thứ.

Ngược lại mới đúng, khi homeschool bạn vẫn có thể cho con cái tham gia các lớp học hay thuê người dạy. Chỉ có điều đầu vào giáo viên là do bạn chọn lọc, tuyển dụng và phỏng vấn kỹ càng. Bạn quyết định mức lương, chất lượng và giá trị.

Các thành phần sư phạm tha hoá biến chất tham nhũng bị loại bỏ. Đây là điểm ưu việt so với Nokia.

Không còn ti tỉ các loại phí, tham nhũng 20/11, giáo viên bắt nạt con nít, ban giám hiệu bắt nạt phụ huynh v.v.

Bạn cũng kiểm soát môn học. Không chỉ học mấy thứ phổ thông mà còn kỹ năng sống (rất nhiều). Sự lệ thuộc vào chương trình học của Bộ Giáo Dục được loại bỏ hoàn toàn.

Homeschool cũng không có nghĩa là giảm giao tiếp xã hội.

Ngược lại mới đúng. Khi homeschool, trẻ con vẫn tham gia vui chơi các lớp năng khiếu, có nhiều thời gian hơn, ít bài tập về nhà nhảm nhí hơn.

Nói giao tiếp xã hội là nơi duy nhất chỉ có trong trường học không khác gì nói Nghe Gọi Nhắn Tin chỉ có ở Nokia.

Homeschooling is the FUTURE.

Tất nhiên do con người đã đi quá xa khỏi mục đích ban đầu của giáo dục nên việc quay lại giá trị cốt lõi sẽ cần thêm thời gian và thích nghi.

Giống như một người nghiện thuốc lá lâu năm sẽ rất khó chịu khi cai thuốc thời gian đầu.

Ít nhất, bạn hãy coi Homeschooling là một OPTION nghiêm túc.

NGÀY TẾT GIỐNG NHƯ MÔ HÌNH XÃ HỘI CHỦ NGHĨA

Thời trẻ thơ bạn sung sướng chờ mòn mỗi ngày tết để được nhận tiền lì xì.

Không hiểu tiền từ đâu ra mà nhiều thế. Chắc nó mọc từ trên cây.

Cho đến khi lớn lên bạn ngày càng sợ ngày Tết.

Lúc này bạn mới hiểu tiền từ đâu ra. Hoá ra nó không mọc trên cây như trong sách “Triết” vẫn ám chỉ và mặc định.

Nếu như hồi nhỏ bạn nhận lì xì 100K đã sung sướng thì bây giờ bạn mà mừng 100K chúng nó sẽ chửi bạn không ra cái gì.

Bạn phải “mừng” gấp đôi hoặc gấp 5 lần số tiền hồi nhỏ bạn nhận được do lạm phát.

Bạn trả nợ lại gấp nhiều lần số tiền bạn nhận được hồi còn con nít.

Tết 2021 văn minh, người nhận tiền văn minh sẽ không chửi người cho tiền và chê ít.

CÓ HAI CUỘC HÀNH TRÌNH: PHYSICAL VÀ MENTAL

Hành trình Physical là hành trình 5 châu. Đến những vùng đất mới. Khám phá những văn hoá mới trong thế giới Physical.

Hành trình Mental là hành trình sâu bên trong bản thân. Đến những chân trời mới ở DEEP bên trong bản thân bạn. Khám phá những góc cạnh bạn chưa từng biết đến. Ngày càng hiểu hơn về bản thân.

Thế giới Physical rất rộng lớn và đẹp.

Nhưng ít ai biết thế giới Mental còn rộng và đẹp hơn RẤT RẤT nhiều. IT'S VERY VERY BIG.

Cả 2 cuộc hành trình đều cần thiết.

Nhưng Mental Journey là thứ ít được nhắc đến.

Điều này dẫn đến thế giới Mental của nhiều người không được khai phá và đi đủ sâu dẫn đến sự nông cạn, hời hợt, an phận, qua loa, bản năng (robot).

Mình luôn bị hấp dẫn bởi những người có hành trình Mental đủ sâu vì nói chuyện rất đã và sung sướng.

THÔNG TIN GIỐNG NHƯ THỨC ĂN

Thức ăn rác dẫn đến ung thư, tiểu đường, béo phì, tim mạch.

Thông tin rác dẫn đến ngu dốt, tức giận, thù hằn, đố kỵ, dễ bị kích động, bất an.

Nếu bạn cảm thấy như trên, có thể bạn đang nạp quá nhiều rác vào cơ thể.

Có những người chỉ khi bị ung thư mới thay đổi chế độ ăn.

Có những người chỉ khi nhìn lại cuộc đời quá vô nghĩa mới thay đổi thứ họ nạp vào đầu.

CÓ 2 THẾ GIỚI: MACRO VÀ MICRO

- Thế giới Macro ảnh hưởng đến bạn từ xa. Tin tức, chính trị, chính sách, Mỹ-Trung, chuyện đời, thiên hạ.

- Thế giới Micro là thế giới do bạn ảnh hưởng. Gia đình, bạn bè, sở thích, mục đích sống, tập luyện, learning, công việc.

Ở thế giới Macro, mọi thứ nghe có vẻ rất trầm trọng và cuốn hút nhưng nó lại gần như không có tác động mấy đến bạn.

Hoặc nếu có tác động, nó chỉ có tác động rất nhỏ (Trump/Biden)

Hoặc nếu có tác động lớn, thì gần như bạn cũng chẳng làm gì được (COVID)

Ở thế giới Micro, mọi thứ trông có vẻ rất tầm thường và tẻ nhạt. Nhưng nó lại có tác động đến bạn rất lớn.

Việc bạn hôm nay có dành ra 30 phút tập hay không, ảnh hưởng trực tiếp đến sức khoẻ của bạn. Nhiều hơn cả quan hệ Mỹ-Trung.

Việc bạn sử dụng ngôn ngữ nói chuyện với bạn bè/người thân ảnh hưởng rất lớn đến sức khoẻ mối quan hệ của bạn. Nhiều hơn cả COVID.

Việc bạn xác định mục đích tồn tại một cách nghiêm túc rất hệ trọng đến giá trị của bạn. Nhiều hơn cả chuyện Showbiz.

Phần lớn mọi người tập trung vào thế giới Macro và quên mất thế giới Micro.

Vì thế giới Macro thú vị, được truyền bá nhiều hơn, khắp nơi. Nhưng về bản chất nó chẳng có tác động thật sự đến bạn. Hoặc có bạn cũng chẳng làm được gì. Như vậy, nó gần như chỉ mang tính giải trí. Một dạng distraction gây mất tập trung vào những thứ thực sự quan trọng.

=> Coi thế giới Macro chỉ là trò giải trí.

=> Tập trung xây dựng thế giới Micro thật tốt.

Thế giới của bạn chỉ thật sự cải thiện nếu Thế giới Micro được bạn dành thời

gian + tâm trí chăm sóc tử tế.

MỤC ĐÍCH CUỐI CÙNG CỦA BẠN KHÔNG PHẢI ĐỂ KIẾM TIỀN

Tiền chỉ là xăng.

Xăng chỉ có một tác dụng duy nhất -> Giúp bạn có thể đi tiếp.

Thử tưởng tượng nếu bạn đi xe hơi chỉ để “kiếm xăng”. Bạn sẽ quên đi mục đích chính của xe hơi không phải là xăng. Mà là để ĐI. Để DI CHUYỂN. Để đến những vị trí mới.

Xăng (Tiền) chỉ là nhiên liệu cơ bản giúp bạn di chuyển.

Nó không phải mục đích cuối cùng.

Nói mục đích cuối cùng của bạn là “Kiếm Tiền” không khác gì nói mục đích cuối cùng của xe hơi là để “Kiếm Xăng”.

Nhưng kiếm xăng xong để làm gì?

I FEEL SORRY FOR YOU

3 từ quan trọng nhất trong tình yêu không phải “I Love You”

Mà là “Tell Me More”

5 từ quan trọng nhất với kẻ thù không phải “You Should Go To Hell”

Mà là “I Feel Sorry For You”

CỎ CHỈ XANH KHI BẠN KHÔNG DẤM LÊN NÓ

Mà chỉ đứng nhìn một bên.

Vật chất chỉ lung linh khi bạn không sở hữu nó.

Mà chỉ đứng ngắm từ xa.

“AN TOÀN”

Trong cuộc đời một người,

Tệ nhất là dành phần lớn thời gian, công sức, vất vả chạy theo một số thứ.

Những thứ mà họ NGHĨ rằng nó quan trọng nhưng mãi sau khi nhìn lại hoá ra nó chẳng có nhiều ý nghĩa như họ vốn nghĩ. Bao nhiêu tâm trí thời gian, bận rộn, chẳng để lại nhiều giá trị.

Và họ nhận ra mình đã bỏ lỡ những thứ THẬT SỰ quan trọng. Họ tiếc nuối.

Có hàng tỷ những ví dụ như vậy trong xã hội đã xảy ra.

Nhưng không phải ai cũng nhìn vào đó và rút ra bài học cho cuộc đời của chính mình.

Bởi chạy theo số đông vẫn luôn cho ta cái "cảm giác an toàn". Dù cho kết quả có tệ thế nào, dù cho ta biết chắc chắn sau này sẽ tiếc, chắc chắn sẽ hối hận.

Cứ có cảm giác an toàn không cô đơn trong hiện tại là ok.

BẠN CẦN GAP YEAR HƠN BẠN NGHĨ

12 năm phổ cập nhồi nhét giáo điều.

4 năm “Đại học” chỉ để lấy cái kỉ niệm chương

Và chục năm tiếp sau đó làm nô lệ bán thời gian đến lúc không còn một giọt thời gian, đam mê và sức khỏe.

Đây là mô hình công nghiệp lạc hậu và không thích hợp với con người trong dài hạn.

Có thể bạn chưa thể thoát được.

Nhưng ít nhất hãy cân nhắc đến Gap Year.

TẤT CẢ MỐI QUAN HỆ ĐỀU KHÔNG BỀN VỮNG

Dù cho hiện tại nó sâu sắc hay gắn kết thế nào.

Bạn thay đổi. Người khác thay đổi. Hoàn cảnh thay đổi.

Đừng mất công níu kéo nếu người ta muốn bước ra khỏi cuộc đời bạn.

Suy cho cùng thứ lâu bền nhất là mối quan hệ của bạn với chính bạn.

Còn với người khác => trân trọng khi nó vẫn còn tồn tại.

Because it's not forever.

Never expect it to be.

CHA MẸ HAY VỨT CON CÁI VÀO LỚP KỸ NĂNG SỐNG

Với mong muốn con sẽ tự động có kĩ năng và thái độ sống tốt.

Tuy nhiên trong nhiều trường hợp, cha mẹ mới là người cần phải đi học chứ không phải đứa con.

Vì bao nhiêu kiến thức học ở trên lớp mà về nhà cha mẹ không thay đổi bản thân họ. Đứa con học nhiều đến mấy cũng không thể đi xa.

Cha mẹ trở thành giới hạn phát triển của đứa con.

Muốn con phát triển, cha mẹ phải phát triển trước và nhanh hơn cả đứa con.

Cha mẹ cần thay đổi nhiều hơn con cái.

DON'T GIVE THEM YOUR FUTURE

Nếu bạn không may mắn rơi vào gia đình

Mà cha mẹ áp đặt, ăn hiếp, làm tổn thương.

Bạn phải làm theo mọi thứ và phục tùng vô điều kiện trong đau khổ. Bạn có một tuổi thơ tồi tệ.

Khi lớn lên, bạn hãy nhớ - bạn đã cho họ quá khứ của bạn.

Đừng tiếp tục cho họ tương lai của bạn (ngành nghề, hôn nhân, cuộc đời etc)

—

You gave them your past.

Do not give them your future.

It's your own life. No one owns it even those who gave birth to you.

BÌNH THƯỜNG HÓA LY DỊ

Bình thường hoá Ly Dị là một căn bệnh xã hội.

Du nhập từ phương Tây.

Cái gì đến từ phương Tây thường hay được tung hô theo kiểu “Bọn tây với nó là quá bình thường” và được coi là một điều rất “văn minh”

Và việc bình thường hoá Ly dị làm cho người ta tín hiệu cái sự “tây” ra ngoài.

Không phải ai cũng hiểu Tây cũng có rất nhiều cái thiếu văn minh và biến tấu. Có rất nhiều cái cần học ở Ta.

Xã hội phương Tây phát triển và văn minh hơn nói chung nhưng không có nghĩa phải nhập khẩu 100% cả những cái biến tấu.

Ly dị về bản chất không xấu. Bình thường hoá ly dị lại là một căn bệnh.

Khi ly dị trở nên bình thường hoá, việc chọn người đi đến hôn nhân trở nên cầu thả thay vì kĩ càng.

Ly dị giống như thuốc tránh thai. Bình thường hoá thuốc tránh thai khiến người ta lạm dụng và gây hại tới sức khoẻ.

Bình thường hoá ly dị sẽ khiến xã hội lạm dụng và gây hại cho bản thân, xã hội + thiệt thòi cho những đứa trẻ.

"TÔI NHẠT, HÃY GIÚP TÔI"

Về bản chất, bạn KHÔNG hề nhạt.

Sinh ra bạn vốn là những đứa trẻ tò mò, nghịch ngợm, khao khát những điều mới mẻ, vui nhộn. Điều này vốn là bản chất của bạn.

Nhưng bạn hãy nhớ, bạn không sinh ra và lớn lên trong một xã hội bình thường. Nó rất lỗi và nát. Nát từ hiệu trưởng, giáo viên tới tập đoàn doanh nghiệp, cơ quan, tổ chức, danh hiệu cho đến bà hàng xóm.

Nát đến mức bạn dễ dàng đánh đổi hết những thứ tò mò, nghịch ngợm, khao khát những điều mới mẻ vui nhộn để chạy theo vật chất tầm thường. iPhone mới, túi mới, xe mới. Chạy theo lời khen ngợi từ những người lạ.

"Hôm nay post gì lên để được bạn bè trầm trồ suýt xoa?"

"Mới mua XYZ phải post lên để thiên hạ lác mắt"

"Đi du lịch cũng phải chụp nghìn bức ảnh chỉ để phục vụ mục đích câu like"

Dần dần, độ sâu sắc của chúng ta mất đi.

Con người thú vị của chúng ta phai nhạt và mọi sự chú ý chỉ đổ dồn vào những bức ảnh vô hồn, những món đồ xa xỉ nhằm chán, những thứ danh hiệu danh vọng sự nghiệp, chuyên ngành được tung hô lên mây nhưng suy cho cùng vẫn là chạy theo số đông và không thật sự mang lại hạnh phúc và ý nghĩa cho tâm hồn của bạn.

Thật ra không sai. Nhưng nên có chừng mực.

Cuộc sống không phải chỉ có những tiêu chuẩn thành công bề nổi mà xã hội định nghĩa.

Cuộc sống còn có những điều thú vị không mua được bằng tiền. Những thứ mà trường học không công nhận. Chính phủ không công nhận.

Một phần khiến bạn nhạt cũng là do người đối diện nhạt.

Nhóm bạn của bạn nhạt, chỉ nói mấy câu chuyện tẻ nhạt khiến bạn không muốn lạc lõng phải hoà đồng một cách cưỡng ép.

Muốn hết nhạt, bạn hãy gia nhập nhóm bạn mà sở thích hay chủ đề của họ không còn liên quan tới vật chất, công việc, sự nghiệp, chuyên môn, mà liên quan đến tâm hồn, tinh thần, cảm xúc, trải nghiệm.

Dần dần tách biệt khỏi nhóm bạn chọn cách sống theo số đông, xuề xoà, hời hợt, hào nhoáng, hình thức.

Bạn đã trưởng thành, bạn không cần đến họ.

SỐNG TÍCH CỰC

Mọi người cứ nghĩ sống tích cực là tôn trọng người khác.

Nhưng đây chỉ là bề nổi.

Sống tích cực về bản chất là tôn trọng CHÍNH MÌNH.

Đây là một sự ích kỷ tích cực có lợi cho những người xung quanh.

NHÓM SÁCH NÊN TRÁNH

- Các loại thần thoại (Mythology)
- Triết học nhồi sọ (Bị ép học để ngu đi để cai trị)
- Giáo trình tiếng Việt (Khô khan và từng tảng chữ đập vào mặt người đọc rất vô duyên)
- Bói toán Mê tín dị đoan cung hoàng đạo => càng đọc càng nghĩ mình biết nhiều nhưng thực ra là càng u mê.

Nhóm sách nên đọc:

- Triết học khai phóng =>
metaphysics/epistemology/objectivism/empiricism/critical thinking
- Tâm lý học/hành vi/bản chất con người
- Giao tiếp
- Văn học hiện thực

NÂNG CẤP BẢN THÂN

Người khôn nâng cấp bản thân bằng cách tập trung vào bản thân.

Người dốt “nâng cấp bản thân” bằng cách hạ thấp người khác trong tư tưởng rồi tự cười khoái chí một mình.

KHÍ CHẤT CỦA PHỤ NỮ

Không thể hiện ở sự thủ đoạn, lươn lẹo, khôn lỏi, vật vãnh, drama, ích kỷ, chiêu trò, thù hận.

Nó nằm ở sự thông thái, nhìn xa, khiêm nhường, quan tâm, ấm áp, chia sẻ, tâm lý, chân thành.

Mấy sách dạy phụ nữ chiêu trò thủ đoạn là thể loại sách rác viết bởi những con người mưu mô quyền lực trong xã hội quyền lực nhân danh công lý.

Vỏ bọc là hướng tới sự bình đẳng nam nữ.

Nhưng thực chất hướng tới sự ích kỷ cực đoan.

Làm phụ nữ vốn đã bất bình đẳng không những không bình đẳng lại càng trở nên cô đơn và khổ sở.

DÀNH CHO NHỮNG BẠN TỰ TI VỀ BẢN THÂN

Nhiều người cho rằng phải HOÀN HẢO thì mới bắt đầu dám tiếp cận bạn khác giới.

Đây là tư duy sai lầm.

Hoàn hảo là thứ rất NHÀM CHÁN.

Và bạn cũng không bao giờ HOÀN HẢO.

Cái hấp dẫn người đối diện không phải sự HOÀN HẢO. Khi bạn hoàn hảo rồi thì bạn còn gì để mà phấn đấu? Khi hoàn hảo rồi thì gần như tự cho mình biết tuốt. Mọi thứ an bài. Rất nhàm chán phải không?

Cái hấp dẫn không phải sự hoàn hảo mà là sự PHÁT TRIỂN.

Người đối diện thấy bạn luôn muốn vươn lên, phát triển, làm tốt hơn. Bạn nghĩ mà xem. Ai mà không thích? Kể cả bạn chưa có gì trong tay, nhưng người khôn sẽ nhìn thấy quỹ đạo của bạn trong 1-2-5-10 năm sau.

Đứa nào không thích thì đúng là không có tầm nhìn, không biết trân trọng nên bạn có thể next là vừa.

Chính vì thế SỰ PHÁT TRIỂN là một thứ vô cùng sexy. Người nào nhìn ra yếu tố này từ bạn, người đó mới xứng đáng có được bạn.

TỔNG HỢP CÁC LỖI KHIẾN BẠN Ế TRUYỀN KIẾP

Gần như tất cả chúng ta đều mắc phải các lỗi này. Nếu bạn mắc phải thì không có gì đáng xấu hổ cả.

Tất cả đều là bài học và là phần không thể thiếu trong quá trình chúng ta trưởng thành và khôn ra.

Điều quan trọng là bạn càng phát hiện và khắc phục sớm bao nhiêu thì bạn càng hạnh phúc bấy nhiêu.

Mình xin tổng hợp các lỗi tâm lý KÉO bạn xuống và không cho bạn tự do bay nhảy tìm soulmate xứng đáng.

1. Lừa dối bản thân

"Tôi ổn. Tôi không cần. Tôi quá thoải mái. Tôi quá hạnh phúc một mình. Tôi đang tập trung cho sự nghiệp. Cho công việc. Cho Trái Đất, cho Vũ Trụ "

=> Hãy để thế giới cho Superman và Joe Biden lo. Bạn không phải superman.

Chúng ta lừa dối bản thân để cảm thấy thoải mái trong hiện tại. Không nhận ra mình đang dậm chân tại chỗ với hàng tá các lý do khác nhau.

Chỉ khi bạn đối mặt với chính mình. Nhìn sâu bên trong bạn sẽ thấy "Hoá ra ở một mình mãi cũng buồn nhò?"

2. Sợ Mất Giá

Tư duy cũ này khiến bạn không chủ động. Ngay cả khi người khác đến làm quen bạn cũng không chịu mở lòng. Bạn sợ mất giá.

Nhưng thật ra trong mắt người ta, bạn có khi không hề tăng giá. Bạn chỉ đang đuổi người ta.

Có nhiều bạn giữ giá sau này tiếc nuối vì để lâu nó tự mất.

Thế nên bạn không việc gì phải ngại.

Bạn không cần phải số sàng, bạn chỉ cần thân thiện, cởi mở như một người bình thường, thế là được.

Còn nếu bạn muốn chủ động, họ sẽ không nhìn bạn dưới cái nhìn "Mất giá" như bạn nghĩ. Thay vào đó họ sẽ thấy bạn dũng cảm. Và nhất là con trai, dũng cảm là điều chinh phục con gái.

3. Kỳ Vọng Kim Tan

Có thể bạn xem quá nhiều K-drama và kỳ vọng tình yêu phải như phim Hàn Quốc.

Trên thực tế phim và ngoài đời khác nhau một trời một vực.

Ở trong phim mọi thứ đều được sắp đặt cẩn thận kỹ càng. Từng lời thoại được edit và luyện đi luyện lại đến cả chục lần.

Tình yêu trong phim Hàn Quốc thậm chí còn không có ở Hàn Quốc.

Khi bạn thay đổi kỳ vọng, bạn sẽ biết trân trọng những thứ "bình thường" xung quanh và mọi cánh cửa sẽ mở ra.

4. Sợ Bị Từ Chối

Cơ chế phòng thủ xa xưa.

Khi bạn apply xin việc, bạn rải hồ sơ.

Nhưng khi bạn apply tìm bạn đời, bạn lại không dám rải hồ sơ.

Tại sao?

5. Chủ Nghĩa Hoàn Hảo

"Bao giờ XYZ thì mới bắt đầu ABC"

Sự thật là bạn không bao giờ hoàn hảo. Không ai hoàn hảo cả. Chúng ta đều là con người và chúng ta đều có những điểm tốt và chưa tốt.

Người ta không tìm kiếm con người hoàn hảo trong bạn.

Cái người ta cảm thấy hấp dẫn là ý chí và mong muốn phát triển học hỏi của bạn chứ không phải sự hoàn hảo.

Hoàn hảo IS BORING!!!

Vì thế bạn cứ là bạn. Yêu đương chứ có phải xin việc ở NASA đâu! Nghĩ đơn giản bạn nhé

DRUG DEALER

Du lịch check-in hay Cafe Decor sống ảo.

Hai lĩnh vực này sẽ tăng trưởng mạnh ngang Bitcoin hay thậm chí thị trường giáo dục công nghiệp.

Với sự bùng nổ của mạng xã hội, con người ngày càng bất an về bản thân.

Doanh nghiệp nào đáp ứng được sự xoa dịu nỗi bất an sẽ phát triển mạnh.

Khi bạn mở shop hay khu du lịch. Câu hỏi quan trọng nhất cần hỏi đó là

“Liệu Decor có đủ đồ để dân tình đến sống ảo không?”

Decor giống như ma túy.

Hãy nhớ bạn không bán Cafe hay Trà Đào Cam Sả. Đó chỉ là cover. Là vỏ bọc. Chỉ là một cái có.

Bạn bán ma túy. Ma túy sống ảo.

Bạn là một drug dealer.

Be a drug dealer.

THÓI QUEN MUA SÁCH

Thói quen mua sách giống như đi siêu thị.

Thấy đẹp và bắt mắt là bị cám dỗ mua.

Nhưng mua về chưa chắc đã ăn mà chỉ tích trữ trong tủ lạnh. Dần dần chóng chán và lại muốn mua tiếp những thứ bắt mắt.

Bạn cũng trở nên tê liệt vì không biết đọc cuốn nào trước. Và mất tập trung vì đang đọc cuốn này lại nghĩ đến cuốn khác.

Mua sách là con dao hai lưỡi.

THUỐC LÁ VÀ MẠNG XÃ HỘI

Phải mất 30 năm để con người hiểu và chính thức công nhận tác hại của Thuốc Lá.

Mất bao nhiêu năm để con người chính thức hiểu và công nhận những tác hại của Mạng xã hội tới não?

Mỗi phút không dùng mạng xã hội là một phút cuộc đời thực được cứu.

Hôm nay bạn cứu được bao nhiêu phút đời thực của bạn?

“CON CỨ TẬP TRUNG HỌC ĐI MỌI THỨ KHÁC ĐỂ BỐ MẸ LO”

Là một câu nói rất nguy hiểm từ phía cha mẹ.

Ám chỉ cuộc đời chỉ có mỗi Đi Học và Ôn Thi.

Những thứ khác trở nên vô nghĩa + kém quan trọng. Cuộc đời chỉ một gam màu ghi.

Đây là câu nói đã phá huỷ bao nhiêu tiềm năng của thanh niên Việt Nam trong hàng bao nhiêu thập kỷ.

DU HỌC KHÔNG CÒN HOT NHƯ XƯA

Không phải du học sinh nào cũng tìm thấy được hạnh phúc.

Có rất nhiều du học sinh bế tắc, bất hạnh, trầm cảm, thất nghiệp, tốn kém.

Hãy cẩn thận với những bức tranh màu hồng mà tư vấn du học vẽ ra cho bạn.

Chỉ du học nếu bạn thật sự hiểu những rủi ro và cái giá phải trả.

“LƯỜI HỌC” LÀ CÁI CỐ CỦA NHÀ GIÁO DỤC

Không có học sinh lười học.

Tất cả đều muốn học.

Chỉ có nền giáo dục thất bại khiến con người quay lưng với việc học.

Khi trường học và giáo viên quá kém trong việc truyền cảm hứng, họ quay ra đổ lỗi cho người học. Do trẻ con không có tiếng nói, dễ bị uy hiếp.

Nói học sinh “lười học” nghĩa là ám chỉ “mình dạy rất hay” chẳng qua bọn nó “lười”. Thay vì ngược lại.

Cầm sách giáo khoa tiểu học lên đọc thử và bạn sẽ hiểu mình nói gì.

Người lớn thử tham gia một buổi học cùng trẻ con trên lớp và bạn sẽ hiểu chính xác mình nói gì.

SALES BẤT ĐỘNG SẢN

CEO Tập đoàn Bất Động Sản:

“Đối với tôi Nhân viên chỉ là cu li, thu nhập thấp, đến muộn phạt, bỏ tiền túi ra mà chạy ads, hoa hồng never trả cả cục. Cùng công ty cũng tranh khách của nhau. Chơi bẩn, dìm nhau là chuyện thường. Môi trường làm việc như shit mà vẫn đầy đứa lao vào. Cũng may, Nhờ bọn nó Mình ngày càng giàu. He he”

Nhân viên Tập đoàn BĐS:

“Cảm ơn Sếp, em thần tượng sếp, cố gắng cố gắng cố gắng”

HÚT THUỐC =

Mồm thối + răng đen + chết sớm + tốn tiền + gái chê + ô nhiễm + mặt rỗ

Nhưng một số bạn trẻ chọn hút chỉ bởi lý do.

“Lên ảnh trông ngầu”

“Phong trần”

“Lãng tử”

“Men lì”

THẠC SĨ TIẾN SĨ DẦN DẦN TRỞ NÊN LỖI THỜI

Đây là mô hình của những thập kỷ cũ. Ở thời đại 4.0, thạc sĩ tiến sĩ chỉ áp dụng ở những mảng rất hẹp.

Chỉ nên học thạc sĩ tiến sĩ nếu bạn biết rõ bạn sẽ làm gì với nó.

Nhiều sinh viên e ngại thất nghiệp nên cố gắng học thêm chỉ để “làm đẹp CV” hoặc dùng việc đi học để lấy có trì hoãn việc phải đi làm.

Đây là một sai lầm nghiêm trọng.

Vì học cao bạn sẽ phải trả giá rất cao về chi phí, thời gian, thu nhập, cộng thêm quan liêu, kiến thức có thể lỗi thời. Có những người gần 40 tuổi vẫn còn đang “đi học”. Nửa đời người.

Đây là gánh nặng rất lớn mà chưa chắc đã hiệu quả như mong đợi.

Trường học không phải là nơi duy nhất để “học cao”.

Và kiến thức Google không nhất thiết cứ phải tốn hàng trăm ngàn USD.

Sở dĩ hiện nay ngành nào gần như cũng có bậc thạc sĩ tiến sĩ bởi nó là mô hình siêu lợi nhuận. Trường học bị conflict of interest và mở vô tội vạ + marketing không giới hạn.

SỰ THẬT VỀ KIẾP SAU

Tuấn (2 tuổi) vừa nhai cơm vừa xem TV liền bị mẹ mắng.

"Mày ăn hết chỗ cơm đấy đi không ông ba bị đến bắt đấy"

Sợ hãi, cậu bé liền cố nhồi hết chỗ cơm vào miệng và nhai một cách khổ sở. Ông ba bị, là cái nhân vật nào đó mà Tuấn chưa từng tiếp xúc và nói chuyện lại trở thành một nỗi ám ảnh, khiếp sợ. Nó sợ bóng tối và sợ ở trong phòng 1 mình. Sợ gầm giurong bởi ông ba bị có thể rình rập mỗi khi nó không để ý. Đêm đến nó hay ngủ mơ đến những thế lực tối, âm binh, ma mãnh. Thế giới của Tuấn bao trùm những nỗi sợ.

Bố mẹ Tuấn thường xem mấy thước phim Tâm Linh trên YouTube và có Tuấn xem cùng.

Mấy nhà sư họ dạy nếu Kiếp này không làm điều tốt thì Kiếp Sau sẽ bị đẩy xuống địa ngục. Nếu làm việc tốt sẽ được đưa lên thiên đàng, sống trong nhung lụa.

Bố mẹ của Tuấn cũng sợ hãi như Tuấn. Họ là những con người trưởng thành nhưng cũng không tránh khỏi việc bị người khác dọa dẫm bằng những thứ tưởng tượng.

Về bản chất hồi còn nhỏ bố mẹ Tuấn cũng hay bị dọa như vậy. Thế giới của họ cũng bị bao trùm bởi nỗi sợ và giờ họ lại làm điều tương tự cho những đứa con của họ. Tất nhiên với mong muốn làm cho đứa con của mình trở nên TỐT hơn.

Nhưng liệu cách làm này có đúng?

Bẵng đi 23 năm, Tuấn đã trở thành con người trưởng thành. Hiện đang làm huấn luyện viên thể hình.

Khi dạy học sinh của mình Tuấn đùa cợt "Nếu chị không tập chăm thì ông ba bị sẽ đến bắt chị".

Bà chị khách cười phá lên "Chị mày đang ế vãi ra cũng đang chờ ông ba bị của đời mình đến bắt quách đi mà chưa thấy "

Chị khách nghiêm túc trở lại: "Đùa chứ, trước đây chị cũng không tập nhưng nhờ em thông nã cho chị về lợi ích của việc Tập nên chị tập hằng lằm, em không cần lòi ba bị ra để dọa chị đâu haha"

Tuấn vỗ vai bà chị: "Chị không biết chứ hồi trước với học sinh lười nhác em còn lòi KIẾP SAU ra để thôi thúc học viên của em. Nhưng phản tác dụng. Từ đó em sử dụng Logic và thuyết phục thay vì dọa dẫm"

Chị khách trả lời: "Đúng là bây giờ nhiều người dùng sử dụng dọa dẫm. Mục đích thì có thể tốt thật đấy nhưng đây là cách làm hết sức trẻ trâu."

Vâng đúng rồi chị ạ.

Sau này em cũng dạy con em. Làm điều tốt vì nó mang lại lợi ích cho kiếp này, chứ không phải một cái kiếp sau nào đó để hù dọa.

Giáo dục khai phóng, thuyết phục bằng logic mới là chân lý chứ không phải mấy thứ kiếp trước kiếp sau, ba bị nhảm nhí mà người lớn hiện nay đang theo đuổi.

10 RULES FOR MEN

1. Tập mỗi ngày
2. Không chấp vật
3. Không nói xấu người khác
4. Tôn trọng phụ nữ, người già, trẻ nhỏ và cả đàn ông
5. Không sa đà rượu bia, thuốc lá, sống ảo
6. Đọc sách
7. Không thù dai nhớ lâu
8. Không lệ thuộc vào ý kiến của người khác
9. Tôn trọng đối thủ
10. Có mục đích sống rõ ràng

DIFFICULT MODE

Cuộc sống trở nên dễ với những người chọn chơi ở chế độ khó (Difficult Mode)

Và trở nên khó với những người chọn chơi ở chế độ dễ (Easy Mode)

Bạn hãy chọn chơi ở chế độ khó.

Nếu như bạn muốn nó dễ.

NGUỒN GỐC CHÍNH CỦA BẤT HẠNH

Phần lớn những bất hạnh của bạn có nguồn gốc từ

Gia Đình, sau đó đến Bạn Bè, sau đó đến Công Việc.

Bất hạnh đến từ gia đình là kinh khủng nhất. Bạn cũng ít khả năng thay đổi nhất. Thay đổi người lạ thì dễ, thay đổi người thân rất khó.

Bất hạnh đến từ bạn bè ở mức độ vừa phải. Nó chỉ kinh khủng trong giai đoạn đi học vì ngày nào cũng phải gặp nhau. Hết thời kỳ đi học, chuyện quá bình thường. Hợp thì chơi ko hợp thì bibi. Bạn có nhiều quyền quyết định hơn bạn nghĩ.

Bất hạnh đến từ công việc ở mức độ nặng nề trong ngắn hạn. Vừa phải trong dài hạn.

Trong ngắn hạn bạn thường bị lệ thuộc. Bạn ít kĩ năng. Ít quan hệ. Ít sự lựa chọn. Trong dài hạn bạn tự ☐ chủ hơn. Người ta cần bạn hơn bạn cần người ta.

Giải quyết được 3 vấn đề này, cuộc sống của bạn sẽ rất thăng hoa.

Nhưng trước hết, gia đình phải là nơi cần sự tập trung nhiều nhất nếu có vấn đề. Gia đình là điểm tựa. Nếu không mấy cái kia cũng sụp theo.

“ĐIỂM DANH”

Ở trường học công nghiệp của thời đại cũ.

Bạn sẽ thấy tồn tại cơ chế “điểm danh”. Điểm danh thậm chí tính vào điểm học phần.

Sở dĩ cơ chế này tồn tại bởi nếu không sẽ rất ít ai có mặt. Đếm trên đầu ngón tay số người tham dự buổi giảng.

“Điểm danh” là biểu hiện của sự thất bại trong việc truyền cảm hứng giáo dục.

Giáo dục không còn thuần khiết mà trở thành cưỡng chế.

Càng ở trường công lập, sự cưỡng chế này càng gắt gao.

Môn học càng nhảm nhí và vô dụng, sự cưỡng chế cũng càng gắt gao.

Bạn nên tránh những cơ sở giáo dục vẫn còn sử dụng cơ chế điểm danh của thời đại cũ.

Bởi đây là đi ngược lại với văn minh và sự tiến bộ của xã hội.

ĐỪNG TRAO SỨC MẠNH

Khi sinh ra và lớn lên.

Chúng ta đều được truyền vào não là mọi thứ đều an bài, hoàn hảo và có người khác lo cho.

- Chính phủ sẽ lo cho dân
- Trường học sẽ lo cho bạn mảng giáo dục.
- Tôn giáo sẽ lo cho bạn mảng phát triển tâm hồn

Niềm tin này khiến bạn dần mất đi sức mạnh trong con người bạn.

Bạn không còn tin bạn có thể tự lo cho bản thân, tự giáo dục và tự phát triển về mặt cảm xúc.

Bạn trở nên lệ thuộc và yếu đuối.

Dễ gục ngã. Dễ để tác nhân ngoại cảnh chi phối.

Trong khi đó, bạn có sức mạnh vô hạn. Cuộc đời này do bạn toàn quyền quyết định và nắm giữ.

Chỉ có bạn nắm giữ cái chìa khoá đó.

Đừng giao chiếc chìa khoá này cho người khác. Họ sẽ lấy đi sức mạnh của bạn.

PHỤ HUYNH VIỆT NAM TỰ LÀM KHỔ MÌNH VÀ CON CÁI

Bằng cách cho con đi "học thêm" từ cấp 1 đến cấp 3.

Hệ quả:

- Trẻ không có thời gian làm bài tập về nhà
- Trẻ không có thời gian phát triển con người
- Tài chính tan nát
- Tắc đường khói bụi
- Cha mẹ không có thời gian kết nối con cái, ngày càng xa cách
- Trẻ chán học vì phải ôn đi ôn lại bài nhiều lần. Tác dụng ngược
- Trẻ bị ám ảnh điểm số, thành tích, danh hiệu và phớt lờ các mục tiêu quan trọng khác.

Học thêm là phát súng bắn vào sọ trẻ thơ Việt Nam, tài chính hộ gia đình và sự gắn kết gia đình.

Và tạo ra các tỷ phú giáo viên học đường.

Việt Nam có lẽ là đất nước có số lượng tỷ phú giáo viên học đường nhiều nhất thế giới.

SỐ ĐÔNG, SỐ ÍT

Số đông đi học, số ít giáo dục.

Số đông đi làm, số ít làm việc.

Số đông chăm chỉ, số ít năng suất.

Số đông tập trung vào người khác, số ít tập trung vào bản thân.

Số đông tôn thờ, số ít tôn trọng.

Số đông nịnh nọt người lạ, số ít nịnh nọt người thân yêu.

Số đông quan trọng người khác nghĩ gì về mình.

Số ít quan trọng mình nghĩ gì về mình.

VẬT CHẤT VÀ HẠNH PHÚC

Khi chưa có vật chất, bạn sẽ nghĩ vật chất mang đến hạnh phúc.

Dù người khác phủ nhận thế nào bạn cũng không tin.

Bạn lao vào mua sắm và dần tự nhận ra đúng là như vậy.

Khi chưa đi học trường lớp công nghiệp, bạn sẽ nghĩ đi học mang đến chân lý, thông thái và tư duy.

Dù người khác phủ nhận thế nào bạn cũng không tin.

Bạn lao vào đi học hết trường nọ trường kia chỉ để nhận ra sự quan liêu, tham nhũng, rập khuôn, giáo điều và lãng phí tài nguyên.

Khi chưa đi làm cho ngân hàng hay công ty, bạn sẽ nghĩ đi làm mang đến sự thịnh vượng, đẳng cấp, nhân văn. Là ước mơ của bao nhiêu người.

Dù người khác phủ nhận thế nào bạn cũng không tin.

Chỉ để khi bạn làm đủ lâu và nhận ra hoá ra mình đang bán máu, bán linh hồn, bán thời gian, bán gia đình cho lợi nhuận của các cổ đông và sếp lớn.

Dù biết là vậy, trong nhiều TH chúng ta vẫn phải tự lao đầu vào để thật sự hiểu và tin.

Nếu không chúng ta vẫn tôn thờ và u mê.

Vì thế bạn hãy cứ tự trải nghiệm vì dù thế nào đi nữa nó cũng trở thành những bài học vô giá. Chỉ có điều đừng trải nghiệm quá lâu bởi LIFE IS SHORT.

NĂNG SUẤT (PRODUCTIVITY) LÀ MỤC TIÊU CUỐI CÙNG.

Năng suất mang đến hạnh phúc, tự do, dồi dào, và giá trị cho xã hội.

Bạn hãy làm mọi cách để trở nên năng suất hơn.

Hạnh phúc và tự do sẽ tự phát sinh.

CHO VUI

Những người tức giận muốn bạn cảm thấy tức giận giống họ.

Người hạnh phúc muốn bạn cảm thấy hạnh phúc giống họ.

Người tiêu cực muốn bạn cảm thấy tiêu cực giống họ.

Con người về bản chất muốn người khác có cảm xúc giống họ.

Và trong nhiều trường hợp, họ làm mọi cách để có được điều đó.

LÀM NHƯ CHƠI

Trong khi tất cả mọi người đi chơi. Bạn cắm cúi làm việc.

Trong khi tất cả mọi người làm việc đối phó. Bạn làm việc bằng cả trái tim.

Làm như chơi.

Chứ không vừa làm vừa chơi.

MẶT NẠ

Cách bạn đối xử với người trên bạn là mặt nạ của bạn.

Cách bạn đối xử với người dưới bạn là bộ mặt thật của bạn.

- Người lớn chỉ show bộ mặt thật khi nói chuyện với con cái họ
- Giáo viên chỉ show bộ mặt thật khi nói chuyện với học sinh họ
- Sếp chỉ show bộ mặt thật khi nói chuyện với cấp dưới

CHỮA LÀNH SỢ TUỔI THƠ

Không phải người nào cũng may mắn có cha mẹ tôn trọng con cái.

Trong trường hợp cha mẹ, thầy cô thất bại trong việc tôn trọng bạn.

Bạn sẽ có những vết sẹo tuổi thơ đến tận bây giờ.

Những vết sẹo đó ảnh hưởng đến cảm xúc và hành vi của bạn đến tận bây giờ trong tiềm thức mà bạn không nhận ra.

Bạn nên chủ động tìm lại những vết sẹo đó và tìm cách chữa lành.

Chớ để quá khứ trở thành gánh nặng cho hiện tại và tương lai.

KHÔNG THẦY ĐỐ MÀY LÀM NÊN

- 1.0 - Không thầy đố mày làm nên
- 2.0 - Không mày đố thầy làm nên
- 3.0 - Không Internet đố mày làm nên
- 4.0 - Không Internet đố thầy làm nên

ĐẠI HỌC, GIÁ TRỊ VÀ CHI PHÍ

Cứ mỗi năm trôi qua.

Giá trị bằng Đại Học càng giảm

Học phí lại càng tăng

Một ngày nào đó, số đông sẽ lần lượt nhận ra

“Tôi đang mua cái quần què gì vậy?”

“KIẾM TIỀN” HAY “LÀM GIÀU”

Thường được nhìn dưới lăng kính “ích kỷ”, “vụ lợi”, “tham lam”.

Nhưng về bản chất đây là một trong những hành vi đạo đức nhất.

Nếu bạn không kiếm tiền, bạn đang phản bội lại công ơn nuôi dưỡng của cha mẹ. Bạn bất lực mỗi khi người thân ốm đau. Bạn cũng không có điều kiện để làm từ thiện hay giúp đỡ người khác nếu muốn.

Bạn không thể giúp đỡ người khác nếu bạn nghèo.

Vì thế, để bản thân, gia đình và xã hội tốt đẹp hơn, bạn không thể broke.

Việc bạn giàu lên không có nghĩa người khác nghèo đi. Nhưng việc bạn nghèo đi chắc chắn sẽ khiến người khác nghèo đi theo.

Bạn không được để những người ấu trĩ, nghèo nàn kéo bạn xuống level của họ với cái tư duy lùn “Kiếm tiền là tham lam”.

7 THỨ Ô NHIỄM GÂY TEO NÃO BẠN CẦN TRÁNH

1. Mainstream media (truyền thông chính thống)
2. Drama/gosips/bàn chuyện thiên hạ
3. Giải trí rẻ tiền (thức ăn nhanh—games, FB watch, hài nhảm youtube...)
4. Tư duy nạn nhân (victim mentality)
5. Người tiêu cực, ấu trĩ, ghen tị so sánh, thù hằn, nhân danh
6. “Giáo dục” đại trà chính thống chạy theo điểm số bằng cấp
7. Mê tín dị đoan

ĐỨC PHẬT VÀ PHẬT TỬ?

Đức Phật hướng đến giác ngộ.

Phật tử hướng đến lú lẫn, mê tín, dị đoan, thần thánh.

Đức Phật chối bỏ sân si.

Phật tử khẩn cầu tiền tài, danh vọng.

Đức Phật hướng đến trí tuệ thông thái.

Phật tử dùng từ ngữ cao siêu khó hiểu để khiến người khác và bản thân ngày càng u mê.

Đức Phật dạy đi dạy lại không được tôn thờ ai.

Phật tử quay ra tôn thờ đức Phật.

KHOA HỌC VÀ NGHỆ THUẬT

Với người trong cuộc, mọi thứ đối với họ là Khoa học (Science).

Vì họ có thể phân tích và hiểu.

Với người ngoài cuộc, mọi thứ đối với họ là Nghệ Thuật (Art)

Vì họ không thể phân tích và hiểu.

=> Tiếp cận cái gọi là nghệ thuật dưới góc độ người trong cuộc đủ lâu, bạn sẽ thấy hoá ra tất cả chỉ là khoa học.

CHI PHÍ VÀ LỢI ÍCH

Người nghèo tập trung vào CHI PHÍ (Cost)

Người giàu tập trung vào LỢI ÍCH trên CHI PHÍ (Revenue/Cost)

Đây là sự khác biệt.

Người nghèo không có khả năng nhìn thấy lợi ích.

BẢN THÂN VÀ NGƯỜI KHÁC

Tập trung vào bản thân = Winner

Tập trung vào người khác = Loser

Học hỏi từ người khác = Winner

Giúp đỡ người khác = Winner

NGƯỜI LẠ

Bạn cùng lớp chưa chắc đã là bạn trọn đời.

Đừng để sự “cùng lớp” tạo gánh nặng cho bạn. Nếu không thể hoà hợp, nên move on.

Người lạ không nhất thiết cứ phải là người lạ trọn đời.

Đừng để sự “lạ” tạo gánh nặng cho bạn.

Bạn đang lỡ rất nhiều những người bạn trọn đời tri kỷ tiềm năng từ những người lạ.

DÌM

Nếu người bạn của bạn hay có thói quen dìm người khác xuống.

Thì bạn nên tự hiểu, một ngày nào đó người tiếp theo sẽ là bạn.

Khi bạn chơi với một người có thói quen nói xấu người khác sau lưng.

Thì ~90% bạn cũng đã từng bị chính người đó nói xấu sau lưng mà bạn chưa biết.

Loại những người này ra khỏi cuộc đời của bạn là cách yêu bản thân tốt nhất.

Bởi bạn không bao giờ muốn trở thành người tiếp theo.

ĐẦU TƯ VÀO CÁI GÌ CÓ LÃI NHẤT?

Bản thân bạn.

Chứng khoán có thể tăng giảm.

Còn **BẠN** sẽ phải luôn tăng theo thời gian.

NGẮN HƠN CẢ LIFE?

Người ta thường nói Cuộc Đời này rất ngắn (Life is short)

Nhưng thật ra cuộc đời nó khá dài.

Chỉ có tình yêu, hạnh phúc và tự do mới ngắn.

INTERNET CHO BẠN 2 THỨ VÔ HẠN

1. Giải trí vô hạn (endless entertainment)

2. Phát triển vô hạn (endless growth)

Đây là con dao 2 lưỡi.

Thế giới gần như đang dần phân hoá thành 2 chủng người.

Chủng 1 lấy khoái cảm chủ yếu từ giải trí vô hạn.

Chủng còn lại lấy khoái cảm chủ yếu từ phát triển vô hạn.

(Radio hôm nay sẽ nói kĩ hơn về vấn đề này nhé các bạn)

ZOOM OUT

Bạn và mình chỉ là một cái chấm rất nhỏ.

Bay lơ lửng trong vòng mấy chục năm rồi biến mất.

Vấn đề của bạn không to lớn như bạn nghĩ.

Zoom out và bạn sẽ thấy life is fun.

CỰC NGẮN

Theo lý thuyết là bạn sẽ sống đến khoảng 80 tuổi.

Nhưng trên thực tế, đến năm 60 tuổi là bạn đã không còn đủ sức khỏe, tâm trí, tinh táo. Bạn đi bệnh viện nhiều hơn. Uống thuốc nhiều hơn.

Gần như 20-30 năm đầu đời của bạn cũng dành cho việc đi học. Có người thậm chí còn đi học đến năm 40 tuổi.

Như vậy cái khoảng thời gian cuộc đời thật sự do bạn làm chủ rất ít.

Chỉ rơi vào khoảng 30 năm (chứ không phải 60 năm) như vẫn nghĩ.

Chưa kể, thời gian ngủ chiếm 1/3 cuộc đời, nghĩa là bạn chỉ thật sự TỈNH 20 năm.

Với những người dành phần lớn thời gian vào mạng xã hội.

Thì cuộc đời họ thật sự chỉ ngắn ngủi khoảng 5-10 năm.

Sau khi trừ hết mọi “chi phí”.

Life is not just short. It's way shorter than you think.

LƯỜI KHÔNG PHẢI LÀ MỘT CĂN BỆNH (DISEASE)

Lười chỉ là triệu chứng (symptom)

Bạn không thể chữa “bệnh lười” vì nó không phải là căn bệnh.

Phần lớn bỏ thời gian công sức tìm cách chữa “bệnh lười” và không đi đến đâu. Bởi nó chỉ là triệu chứng.

“Lười học” có thể là triệu chứng của giáo viên dạy chán. Môn học lỗi thời, nhàm nhí.

“Lười làm” có thể là triệu chứng của việc công việc không phù hợp, chỗ ngồi không ngăn nắp hoặc sắp danh đá, kìm hãm sự phát triển.

“Lười tập” có thể là triệu chứng của việc thiếu hiểu biết về lợi ích của tập.

Thay vì đặt câu hỏi “Làm thế nào để tôi chữa bệnh lười”

Câu hỏi quan trọng hơn nhiều: “Lười đến từ đâu?”

100 NĂM NỮA

100 năm nữa, bạn và tất cả những người bạn biết trong hiện tại sẽ chết hết.

Ngôi nhà của bạn đang ở cũng sẽ chứa những con người hoàn toàn mới.

Những vấn đề của bạn hiện tại có vẻ rất quan trọng, lớn lao và đau đầu với bạn.

Nhưng nếu zoom ra xa trong tương lai bạn sẽ thấy nó chỉ như không khí.

Vì thế, hãy tận hưởng và giá trị mọi giây phút trong hiện tại.

Bởi 100 năm nữa, tất cả sẽ biến mất.

TẠI SAO MÌNH MUỐN BẠN HẠNH PHÚC?

Mình muốn bạn hạnh phúc KO hẳn bởi mình tốt bụng / nhân ái.

Mà bởi điều đó có lợi cho chính bản thân mình.

Khi chơi với một nhóm bạn bất hạnh, bế tắc, ấu trĩ. Bạn có thể tự hào là người giỏi nhất và được ngưỡng mộ nhất trong nhóm.

Nhưng cái giá bạn phải trả là sự so sánh âm thầm. Những cuộc nói chuyện vô nghĩa mà bạn phải theo đuổi. Những thứ tích cực trong cuộc đời bạn, bạn lại phải giấu đi để tránh sự ghen tị, tủi thân. Chỉ để níu giữ tình bạn. Thậm chí, họ có thể vay tiền bạn, nếu bạn không thể cho vay, bạn trở thành kẻ tội đồ. Bạn tích cực là bạn sai. Bạn bất hạnh là mới là chuẩn.

Nhưng khi bạn bè của bạn ai cũng hạnh phúc, có mục đích, thậm chí giàu có. Bạn có thể là người kém nhất trong hội đấy.

Nhưng đổi lại, bạn tự do. Không bao giờ bị so sánh, đố kị, ấu trĩ. Cuộc nói chuyện không còn vô vị, vật chất mà ý nghĩa hơn nhiều. Những điều tích cực của bạn yên tâm được người ta ủng hộ từ trong tâm (thay vì khó chịu).

Chưa kể khi bạn bè của bạn giàu có và hạnh phúc, cơ hội và xác suất thành công của bạn tăng lên. Sự giàu có và hạnh phúc nhân lên bởi người giàu thường làm cho nhau giàu lên. Người hạnh phúc làm cho người đối diện hạnh phúc hơn. Đôi bên cùng có lợi.

Kẻ ấu trĩ mong người khác kém đi chỉ để mua vài phút toả sáng.

Người khôn mong người khác phát triển để mua hạnh phúc cả đời.

Vì thế bạn nên tích cực làm cho những người bạn của bạn phát triển—bởi điều này có rất lợi cho bạn.

TIẾT KIỆM NGOÀI TIỀN?

Tiết kiệm tiền là một thói quen tốt.

Nhưng đã bao giờ bạn tự hỏi nếu như ngay từ đầu đã không có tiền thì tiết kiệm kiểu gì?

Đừng lo, thời gian là tiền bạc.

Nếu bạn không có tiền bạc, hãy chuyển sang tiết kiệm thời gian.

Tiết kiệm thời gian đồng nghĩa với tiết kiệm tiền (thậm chí còn hơn gấp nhiều lần)

Những người giàu có, năng suất cao có thể không giỏi tiết kiệm tiền, nhưng họ là những chuyên gia trong tiết kiệm thời gian. Họ tận dụng và tổ chức thời gian một cách hiệu quả, giảm lãng phí xuống mức tối thiểu.

Tiết kiệm thời gian = Sử dụng thời gian hiệu quả.

Sử dụng thời gian hiệu quả = Tăng giá trị = Tăng tiền bạc

Chúng ta được dạy nhiều về tiết kiệm tiền (từ khi chưa có tiền).

Ít khi được dạy về tiết kiệm thời gian.

PRAISE/CRITICISM

Nếu những lời khen ngợi có thể khiến bạn dễ dàng thăng hoa.

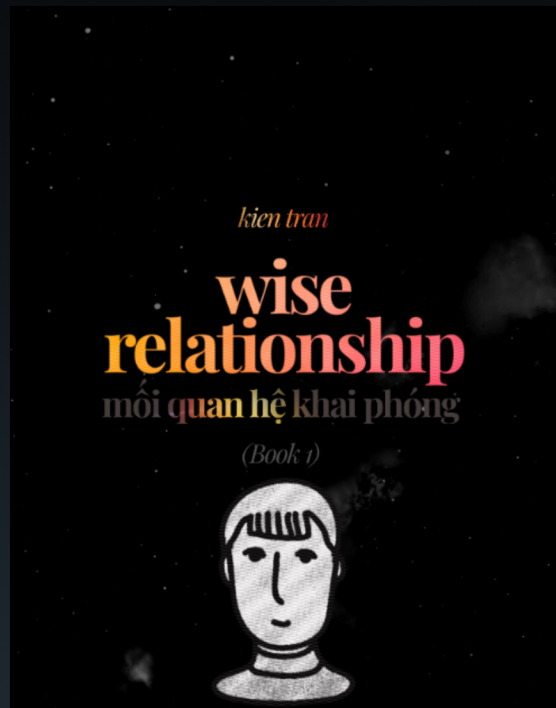
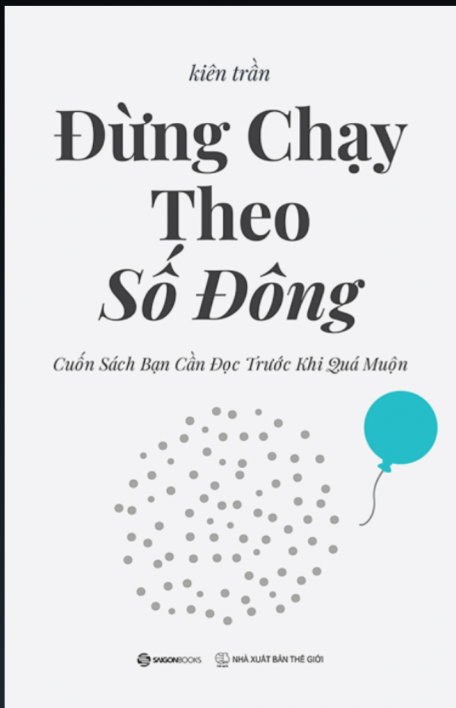
Thì những lời chỉ trích cũng có thể khiến bạn dễ dàng sụp đổ.

If praise lifts you, criticism will tear you down.

Don't be moved by either.

Các cuốn sách khác

Download tại

<https://t.me/kientranchat>